

Л. Рон Хабърд

Бойно поле Земя II

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

1

Едно по едно, повтаряше си Джони. Не трябва да се бърза, всяко нещо с времето си. Бе прочел това в една книга от библиотеката на хората. Ровеше се да намери има ли начин за лечение срещу облъчване с радиация и действително откри. Попадна и на една книга със съвети как да се действа при паника. Човек се паникьосва, когато много неща се струпат наведнъж. Точно такава бе сегашната ситуация: бомбардирачът, възможността за контраатака на психлосите, все още неясния изход от битката в лагера. Досега нямаше никаква информация дали са успели нападенията над другите мини. Човек лесно можеше да се обърка, да сгреша, дори да изпадне в паника. Спокойно, едно по едно.

Дансър лудо препускаше на юг. Грешка – така лесно може да се изтощи. Започна да редува галоп с тръс. Дишането му се подобри. Свечеряваше се, а едно глупаво препъване можеше да прати всичко по дяволите. Галоп, тръс, галоп, тръс. Двайсет мили. Ще успеят.

В джоба си носеше миньорско радио, малко за психлоските стандарты. Като изминаха десет мили, направи опит да се свърже с Гленканън, пилота на Тор. Говореше в микрофона, без да спира да язди.

На единайсетата миля се чу гласът на Гленканън:

– Ти ли си, Мактайлър? – звучеше отпаднало.

– Виждаш ли препускащ кон? – попита Джони.

След дълга пауза се чу:

– Да, намираш се на около три мили североизточно от мен. Хвана ли Търл?

– Да, в момента е здраво завързан.

Последва мълчание и кратък, насечен смях. Гленканън определено вече не звучеше толкова напрегнат:

– Какви планове е кроял?

Дълга история. Сега нямаше време. Трябва да запази спокойствие. Каза само:

– Момичетата са в безопасност. Тор е ранен, но ще се оправи.

Отсреща се чу въздишка на облекчение.

– Можеш ли да пилотираш? – попита Джони.

Пауза.

– Ребрата ми малко са хлътнали и глезенът ми е изкълчен, затова още не съм стигнал до лагера. Но разбира се, мога да пилотирам.

– Продължавай към лагера. Имай готовност да дадеш светлинен сигнал. Ще ти изпратя кола. Ще им трябва въздушно прикритие.

– Имам с какво да светна. Съжалявам за станалото.

– Вината е моя – каза Джони. – Успех.

Дансър ту галопираше, ту яздеше в тръс. Спокойно, положението не е тъй безнадеждно. Имаха шанс да спечелят битката, планът им бе добър. Бяха се разбрали да не вдигат във въздуха цялата мина. Историкът държеше да бъде запазена библиотеката, а на Ангъс му бе нужна работилницата. Явно не бяха стреляли с радиоактивни куршуми по куполите. Като се изключат бомбардировача и придружаващия го самолет, все още контролираха въздушното пространство. Джони приближи на пет мили и половина и опита да се свърже по предавателя с Робърт Лисицата. Надяваше се, че някой поддържа връзка на тези честоти. За негова изненада му отговори учителят, който заедно с историка, свещеника и възрастните жени трябваше да стои настрана от битката. След малко се обади Робърт Лисицата, явно облекчен:

– Момичетата са в безопасност – каза Джони.

Настъпи пауза – Робърт предаваше новината на събраните около него. Когато пак включи предавателя, Джони чу радостни викове. Явно вестта се бе разпространила мигновено.

– Тук удържахме положението – каза Робърт Лисицата. – Трябва да обсъдим нещо като пристигнеш, не искам да говоря по предавателя.

Дансър заобиколи няколко дървета. Ставаше доста тъмно.

– Онези маймуни не разбират английски – обади се Джони.

– Въпреки това не може по предавателя. Кога ще бъдеш тук?

– След петнайсетина минути.

– Мини от север, през клисурата. В лагера доста се стреля.

– Добре – каза Джони. – Как са самолетите?

– Върнахме ги обратно в клисурата, там е по-сигурно. И без това нямаме пилоти.

– Зная. Чуй ме сега. Кажу ми на някой да сложи в един самолет топли дрехи, наметало и ръкавици за мен, нещо за ядене, няколко нерадиоактивни гранати, един автомат и дихателна маска с много бутилки – ще летя на сто и петдесет хиляди фута.

Отговор не последва и Джони бе принуден да добави:

– Разбра ли ме?

– Да – каза Робърт Лисицата. – Ще бъде изпълнено.

Не бе особено въодушевен.

– Изпрати две минни коли – каза Джони и даде координатите. – Няма да е зле, ако изпратиш и един-двама да помогнат да докараме Търл.

– Търл ли? – учуди се Робърт Лисицата.

– Няма грешка. Пригответи самолета. Ще излетя веднага щом пристигна.

Мълчание. След това се чу едно „Добре“ и връзката бе прекъсната.

След около пет минути забеляза в здрача една кола, запътила се на север. В нея бяха свещеникът, една от възрастните жени и един шотландец с превързана ръка. Свещеникът вдигна ръка за благословия – не, поздравяваше го! Бяха тръгнали да вземат Тор, момичетата и Търл. Зад колата се влачеше една много здрава и дълга верига. Джони хвърли поглед назад. Забеляза, че жената е въоръжена с лъчева пушка.

Стрелбата се чуваше все по-силно. Синьо-зелените отблясъци от лъчевите пистолети се виждаха на двеста фута над земята, а под тях трепкаха оранжевите лъчи от огнестрелните оръжия, които някак се губеха на фона на обляното в светлина пространство над лагера.

Джони пришпори Дансър към отвора на клисурата и спря до двата останали самолета. Лъчите на оръжията цепеха небето над главите им. Конят дишаше тежко под коженото наметало, но му нямаше нищо. Едно по едно, повтаряше си Джони. Ще настигнеш бомбардировача.

2

Робърт Лисицата бе наметнал над антирадиационния костюм старото си наметало. Прошарената му коса беше опърлена от едната страна. Лицето му изглеждаше спокойно, но личеше, че е притеснен. Грабна ръката на Джони и сърдечно я разтърси за добре дошъл.

Джони погледна към опърлената му коса и попита:

– Има ли много жертви?

– Съвсем малко – каза Робърт Лисицата. – Учудващо малко. Не искат да излязат открито срещу нас. Осуетихме целите им. Все едно, че се бием на тъмно. Чакай, не си облякъл антирадиационен костюм...

– Водата веднага отмива радиацията – каза Джони. – Чака ме работа. В онзи бомбардировач няма дихателен газ. Не ми е нужна защита срещу радиацията.

– Джони, не може ли този бомбардировач да почака, докато приключат с мините? Ще стигне отвъд морето чак след осемнайсет часа.

Засякохме го от този самолет с устройството за откриване на обекти. Т.е., засякохме придружаващия самолет. Бомбардировачът не излъчва никакви вълни.

Джони отвори вратата на самолета. Всичко бе приготвено. На седалката имаше хляб и месо. Една от възрастните жени се появи отзад и му подаде чаша горещ билков чай, от който се носеше подозрителна миризма на уиски. Той въпросително я погледна, сякаш питаше какво прави в зоната на бойни действия.

– Не могат да ядат куршуми – изкиска се тя.

Робърт го задържа с ръка.

– Все още важи забраната за радиовръзка.

Бяха се разбрали да не се обаждат по предавателите дванайсет часа. Така пилотите, които атакуваха най-отдалечените мини, щяха да нападнат напълно изненадващо, ако изобщо бе възможно.

– Не им трябва толкова много време. Ще използваме радиовръзка по-рано и ще ги насочим към бомбардировача.

– Тръгнал е в посока към Шотландия. Това е първата му цел.

– Знам.

Джони допи горещото питие и понечи да се качи в самолета.

Ръката отново го спря.

– Трябва да ти кажа нещо. – Джони почти не го слушаше, но той продължи. – Може би не сме засегнали Психло.

– Знам – отвърна Джони.

– Това значи, че сигурно ще имаме нужда от всички самолети и оборудване, до които можем да се доберем. Те са в хангарите под нас. Нямаме достатъчно хора, за да ги нападнем и превземем, а не не можем да си позволим да ги унищожим.

– Ще измислите нещо с Гленканън. След около половин час ще имате пилот. Можете да нападнете по въздуха.

Понечи да се качи в самолета, но ръката на Робърт пак сграбчи ръкава му.

– Случи се нещо странно, точно преди залез слънце – каза Робърт. – Един от танковете се предаде!

Джони отстъпи назад. Можеше да използва времето да си сложи топлите дрехи. Без тях щеше да замръзне на голяма височина. Започна да се облича.

– Продължавай.

Робърт пое дълбоко дъх, но преди да започне, до тях дотича куриер и съобщи, че историкът е пратил от Академията нова пратка с

амуниции. Робърт му каза да се погрижи да бъдат раздадени. Лъчевите пушки безсмислено продължаваха да стрелят над главите им във вече настъпилата тъмна нощ.

– Танкът е от типа „Да си проправим път към славата“. Намира се на другия край на клисурата. Не бой се, той е в наши ръце. Излезе от портата на гаража и се насочи право към нас. Обстрелвахме го с базуки и те ни най малко не го засегнаха. Но не отвърна на огъня. Стигна до края на клисурата, извади през една атмосферна ключалка вътрешен телефон и каза, че иска да говори с „лидера на Хокнер“. Поискаха гаранция, че няма да им навредим, ако ни сътрудничат.

Джони обу топлите ботуши.

– Да, и после?

– Беше странна гледка. Като получиха гаранция, излязоха от танка. Представиха се като братята Чамко. Разпитахме ги и казаха, че знаят за предателството на Търл. Имало някакъв минен инженер, Чар, техен приятел. След като стрелбата започнала, никъде не го открили. Този Чар им казал, че е станало убийство. Търл убил директора на планетата, за да назначи на негово място някакъв Кер. И този следобед същият Кер им отказал боеприпаси за танка. Чамко твърдят/че Търл и Кер са се продали на някаква раса, наречена „хокнери, от Дюралеб“ и дори са изстреляли бомбардировача, за да унищожат другите мини.

– Предполагам, че повечето неща са верни – каза Джони. – Като изключим частта за хокнерите и бомбардировача. Психосите имат много врагове, но според техните хроники са победили хокнерите преди два века. Слушай, сър Робърт, наистина е крайно време да тръгвам!

– Има още нещо – каза Робърт Лисицата. – Там няма гориво за танкове и самолети, а ние вече строшихме четири от техните вилазки, за да се доберем до горивото и боеприпасите. Нямаме достатъчно хора, за да атакуваме.

– Друго? – попита Джони. – Според мен това е добра новина.

– Е, не съвсем. Изглежда под нас лежат шестнайсет етажа от минния лагер. Всеки етаж се простира на акрове площ. Спални помещения, работилници, гаражи, хангари, офиси, работни зали, библиотеки, складове...

– Не знаех, че лагерът е толкова голям, но това също не е лоша новина.

– Чакай. Ако трябва да поразим с радиация цялата площ, военната техника ще хвъркне във въздуха. Воюваме върху бомба, готова всеки момент да избухне. Трябва ДА СПАСИМ самолетите и оборудването,

ако ще защитаваме Земята. А ако все пак сме успели да вдигнем във въздуха Психло, те ще ни трябват за възстановителни работи.

– Не след дълго ще имате подкрепление от въздуха – каза Джони. – Можете да се оттеглите...

– Братята Чамко казват, че знаели какво ще стане там вътре. Казват, че сме щели да напълним всичко с въздух. Знаели как „ние, хокнерите“ сме си възвърнали системата Дюралеб. Нямаło достатъчно дихателни маски и газови бутилки, но в циркулиращата система имало много газ. Тези Чамко били инженери по поддръжката. Обещаха да ни помогнат, ако им плащаме. От известно време цялата планета била на половин заплата и не получавали никакви премии. Освен това не искали да загинат при „обгазяване“, както го наричат.

Джони си бе облякъл топлите дрехи и довърваше сандвич от ечемичен хляб и сушено еленово месо.

– Сър Робърт, веднага щом дойде подкрепа от въздуха, можете да измислите нещо...

– Братята Чамко ни казаха, че циркулиращата система за дихателен газ е извън базата и се охлажда от въздуха. Подмамихме ги да признаят, че е нужен само един изстрел от охладителните тръби към тръбите на системата и помпите ще напълнят целият лагер с въздух.

– Значи задачата е решена.

– Да, но изстрелът трябва да се даде високо от въздуха.

– Това може да стане много скоро. Веднага щом Гленканън пристигне...

– Мисля, че ти трябва да свършиш това – каза Робърт. – Не е много опасно и ако стреляш от около една миля...

– Не мога, защото излитам.

– Но трябва да дойдеш да потвърдиш...

Изведнъж Джони разбра какво цели Робърт. Робърт Лисицата искаше да изчака, докато всички самолети стигнат до бомбардировача. А това бе голям риск. Самолетите, тръгнали към другите мини, може би също бяха в беда.

– Сър Робърт, нима се опитваш да ме спреш да не атакувам сам бомбардировача?

Старият боец разпери ръце.

– Джони, момче, направил си прекалено много, за да се оставиш да бъдеш убит точно сега!

Очите му умоляваха.

Джони се обърна към самолета.

– Тогава идвам с теб – каза Робърт.

– Ще останеш тук и ще ръководиш атаката!

Една минна кола навлезе в клисурата и спря. Шофьорът грабна автомат и затича към линията на атаката. Гленканън слезе и закуцука към тях.

– По дяволите! – изруга Робърт Лисицата.

– Какво има? – попита Гленканън, изненадан от посрещането. – Добре съм. Ако някой ми намести ребрата и ми стегне глезена, мога да летя със самолет.

Робърт обгърна с ръка раменете му.

– Нямах пред вид теб. Радвам се, че си жив. Трябва да свършиш нещо. Всъщност, много неща. Снайперите в старите помещения на чинкосите...

– Довиждане, сър Робърт – извика Джони и затвори вратата.

– Успех – тъжно каза Робърт. Знаеше, че ако всичко друго пропадне, Джони ще блъсне своя самолет в бомбардировача, а това бе сигурна смърт. Не очакваше да го види отново. След това се обърна и започна да дава заповеди на двама куриери, които чакаха. Малко трудно ги виждаше.

Самолетът на Джони с рев се издигна над клисурата, прекалено бързо, за да успее някой да се прицели в него и да го улучи. Предстоеше му да направи нещо, в което се бяха провалили обединените военни сили на цялата планета. При това трябваше да действа сам.

Да изчака, докато бомбардировачът е на – какво, на пет часа? – от Шотландия бе твърде рисковано. Ако нападенията все пак се окажеха успешни, имаше вероятност да се взривят контейнери с отровен газ и ако вятърът се случеше да духа натам, с Шотландия, а и с Швеция бе свършено. Джони знаеше много за въздушните атаки, но това в никакъв случай не му гарантираше успех. Досега никои не бе опитвал да атакува челно бомбардировача с психоски самолет, като лети с максимална скорост и бълва огън от всички оръжия в момента на сблъсъка. Ако се наложи, ще прибегне към тази последна възможност и ще унищожи почти всичко. Нищо не бе споменал за това пред сър Робърт. Вярваше, че той не се е досетил.

3

Данълдин бе много щастлив човек. Отсега виждаше как пламва

лагерът в Корнуол на Британския полуостров, окъпан в светлина, както навярно са били осветени едновременните градове.

Бяха теглили жребий кой да иде в Корнуол. Тази мина бе прочута с това, че тамошните психлоси ходеха на лов за шотландци. Който се претрашеше да иде на юг, го очакваше почти сигурна смърт. Психлосите векове наред се бяха развличали в свободните дни, като стреляха по хора. Разказваше се една история, че веднъж някаква ловна дружинка хванала група хора, завързали ги за дърветата и цели осемнайсет дни на агония ги убавали бавно един по един. И това не бе единственият случай.

Данълдин и неговият резервен пилот Дуайт бяха спечелили жребия – за завист на другите пилоти. Малко се знаеше за тази мина, но те внимателно бяха запаметили и най-малката информация. Цяла нощ си лежах спокойно, облечени в топлите костюми за летене в стратосферата. Чува предупредителния сигнал преди телепортирането. Наместиха се на седалките и бяха готови за потегляне. Възбудени и с широко отворени очи наблюдаваха неистовия спринт на Джони. Когато той стигна до клетката заподозряха, че нещо не е наред и това никак не им се хареса. Не можеха да му помогнат. Но Джони бе успял да се скрие преди да стрелят с лъчевите пушки.

Вследствие на изстрелите, самолетът леко се бе разтърсил и бе променил положението си. Но все пак, всичко бе наред. Самолетът се издигна във въздуха по разписание. Видяха как стълбовете, с които бе опасана цялата планета, се сгромолясват в кълбо от жици под техния самолет. Поразиха ги едновременно с лъчеви пушки и с базуки. Това им осигури успешното начало на дванайсет часовата радио-тишина. Достатъчно време, за да нападнат изненадващо и най-отдалечената мина.

Като набраха скорост две хиляди мили в час и се изкачиха на височина сто хиляди фута, те коригираха часовника и се спуснаха до нормална според психлоските стандарти височина на приближаване към мина през нощта.

Ето я и мината!

Всички скенери и екрани светеха, но не забелязаха признаци на враждебни действия, нито пък във въздуха се бяха вдигнали самолети от охраната.

На около пет мили навътре, в хълмовете на няколко места се издигаше пара. Високи комини бълваха виещ се зелен дим. Ясно се виждаха очертанията на работилниците. А ето къде бе и осветената централна сграда на лагера! Мишена номер едно.

Но понеже Данълдин си беше Данълдин, той никога не пропускаше

да се възползва от неочаквано удалите му се възможности, дори когато те не влизаха в предварителния план.

Глупавите маймуни чудесно бяха осветили площадката за кацане. Тя светеше като кървава сцена. Смятаха, че ще кацне непредвидено някой техен самолет. Радиомълчанието вършеше добра работа.

Но Данълдин забеляза още нещо. Захранването с енергия ставаше по кабели, опънати между масивни енергийни стълбове, които идваха от север. Стълбът, който най-добре се осветяваше от светлините на площадката за кацане, без съмнение бе централният стълб. На глупаците и през ум не им минаваше, че от въздуха може да ги грози опасност. Наистина това бе централният стълб. Линиите от север се събираха в него. От него тръгваха и местните кабели в посока към сградите и лагера. В центъра на тази паяжина бе отворено просторно място за излитане и кацане.

Точно отстрани на площадката имаше огромно колело. Данълдин позна какво е това. Ако колелото се завърти, захранващата верига се прекъсваше.

Данълдин веднага реши, че това е прекалено добър шанс, за да си позволи да го изпусне. Защо трябва да са на светло, за да се спуснат към защитните оръжия и самолетите за отбрана? Какво му пречеше просто да хвърли всичко в хаос? А после да се издигне и да взриви целия лагер. Техният самолет имаше неутрализатор на вълни, прекопиран от една откраднатата сухопътна машина и ако го включеха, маймуните нямаше да знаят по какво да стрелят. Освен това ако този боен самолет излети, щеше да изглежда като отбранителен самолет.

Данълдин набързо сподели мислите си с Дуайт, който се постресна, но се съгласи. Приземиха се точно до голямото колело, сякаш просто идваха на посещение. Данълдин преметна на рамо оръжието си, отвори вратата на самолета, стъпи на земята, приближи се до колелото и го завъртя.

До този момент всичко вървеше добре. Но ето че от някакво карално помещение на не повече от десет фута от колелото, което не бяха забелязали, излезе един психло и зяпна Данълдин.

– Толнепите! – изкрещя караулът.

Преди Данълдин да успее да насочи оръжието, той успя да затвори вратата и да задейства някаква сирена. Чу се силен и пронизващ звук, който спокойно можеше да спуга нечии тъпънчета. „Толнепите атакуват! До всички постове! Толнепи! Готови за стрелба!“

Независимо от това, какво може да означава „толнепи“, Данълдин

завъртя колелото толкова бързо, че то остро извири. Чак тогава разбра защо бе разположено така близо до площадката за кацане. Като предпазна мярка при атака затъмняваха целия лагер. Затова караулното помещение бе толкова близо до колелото.

Данълдин се втурна към самолета. Скочи вътре. Дуайт откри стрелба по изкочилата от едно подземно стълбище охрана. Изчезнаха сред ярки зелени проблисъци.

Бойният самолет се издигна във въздуха. Данълдин задейства вълновите неутрализатори и инфрачервените екрани.

Преминаха към изпълнение на предварителния план.

С оръжия, регулирани на положение „без пламък“ и „максимално разтърсване“ двамата преминаха с рев над лагера.

Куполите спаднаха като спукани балони.

Спуснаха се към наредените спални помещения и събориха покривите им.

За всеки случай минаха още веднъж, като този път пуснаха неядреци бомби, които убиваха персонала.

Едно оръдие се насочи към тях и самолетът рязко смени посоката си. Стрелнаха се надолу и с един единствен изстрел ликвидираха оръдието.

Базата бе напълно разрушена. Психлоската Междугалактическа минна компания явно смяташе за ненужна загуба на средства поддържането на отбранителни системи в кое да е отделение. Нали и Джони бе споменал, че Търл изтеглил цялото въоръжение от базите.

Доколкото можаха да разберат горе от въздуха, онези същества явно не бяха успели да си сложат маските преди унищожаването на резервоарите с газ, тъй като в базата не се забелязваше особено раздвижване.

Задържаха се още малко и унищожиха няколко оцелели превозни средства и постове.

След това всичко се успокои.

Тъкмо в този момент на екрана на радара забелязаха нещо. Беше транспортен самолет, приближаващ към лагера. Изведнъж си спомниха, че преди да открият огън го бяха забелязали да излита и сега той бавно си пробиваше път обратно. Добре!

За ужас и изненада на Дуайт, Данълдин приземи самолета близо до колелото и го включи.

Останаха там, без да правят нищо. Сега площадката бе осветена. Ако бяха останали живи психлоски работници, явно нямаха намерение да излизат на открито.

Транспортният самолет се приземи. Психосите излязоха и се заплеснаха по багажа. След тях слезе, и пилотът. Тръгнаха в тълпа към лагера и чак тогава усетиха, че нещо не е наред. Спряха и пилотът посегна към оръжието си.

Данълдин и Дуайт ги обсипаха с куршуми.

После Данълдин спусна Дуайт над склада с гориво. Знаеха какъв тип горивни патрони използва транспортният самолет, защото той бе същият като онзи, с който Джони ги бе взел от Шотландия. Дуайт взе патрони и Данълдин го върна при транспортния самолет. Дуайт извади старите горивни патрони и ги подмени с нови. Данълдин стреля по една стражна кола, която бе оцеляла и с голяма скорост се приближаваше към тях. Тя се взриви.

Данълдин се издигна във въздуха. Дуайт го последва с транспортния самолет. Данълдин улучи централния хранващ стълб и го потопа във фойерверки. Като се увери, че Дуайт е набрал достатъчно височина, Данълдин се приближи на около десет фута над склада с дихателен газ. Пусна една покрита с олово радиоактивна бомба със забавено действие отгоре му. Издигна се и складът с рев избухна в един прекрасен синьо-зелен пламък.

Пак провери къде се намира Дуайт и видя, че е в безопасност. Издигна се на десет хиляди фута, направи лупинг, прицели се и стреля по склада с експлозиви. Все едно че изригна малък вулкан. Каква красота!

Спусна се да се убеди, че лагерът не бе избухнал. Такива бяха разпорежданията. Машините и самолетите да останат непокътнати.

Без дихателен газ и гориво за полети, загубила вероятно деветдесет процента от персонала, мината в Корнуол бе унищожена. Това заслужава за многото извършени престъпления.

Данълдин се изравни с транспортния самолет.

– Какво значи толнеп? – попита той.

Дуайт също не знаеше, но Данълдин предположи, че сигурно изглеждат странни с въздушните маски на чинките и с костюмите за полет в стратосферата на Американските Военновъздушни Сили.

Договориха се да действат според един чудесен план, който Данълдин току що бе измислил. Оставаха им близо шест часа радиотишина. Заповедта бе изпълнена и можеха да разполагат с времето си.

Данълдин бе роднина на вожда на клана Фергус, освен това там имаше една девойка, която не бе виждал повече от година.

Надяваха се, че и другите четиринайсет атакуващи самолета са се справили успешно като тях. Разбира се, едва ли са действали с такъв

стил.

Насочиха се към Шотландия.

4

Зът бе потънал в дълбока апатия.

Бомбардировачът оглушително бучеше, беше студено и тъмно. Този глупав, слабоумен Нъп!

Зът чуваше шум от мотор, но отначало помисли, че нещо се е раздърънчало в старата антика. Но след известно време тренираното му ухо успя със сигурност да различи шума от общото бръмчене във вътрешността на бомбардировача. Внимателно обиколи наоколо, като се вслушваше къде шумът е най-отчетлив. Приблужи се до вратата. Това беше Марк 32! Марк 32, наречен още „Удари ги ниско, убий ги“, тежко въоръжен, предназначен за тежка артилерийска бомбардировка.

Какво, Нъп ескортира бомбардировача?

Зът се чудеше и маеше и май само това правеше. Отначало се обнадежди. Помисли, че Нъп е излетял от хангара след него с намерението да спусне отгоре стълба над отворената врата и да го измъкне оттам. Но Нъп изглежда ни най-малко не съзнаваше, че има отворена врата и не летеше над нея, а от другата страна на бомбардировача.

Вярно, че Зът не го бе запознал с положението. Този откачалко говореше само за болбоди и разправяше, че на Психло предвиждали болбодите да бъдат следващата мишена. Каква глупост! Зът внимателно прехвърли в главата си случилото се. Не, в бързината да се измъкне изпод артилерийския обстрел на толнепите, той просто бе обиколил на бегом лагера, за да намери някой, способен да управлява Марк 32, после блъсна Нът на мястото на резервния пилот и отиде да види какво става с проклетия бомбардировач.

Бегло си спомни какво последно бе казал на Нъп. Думите му бяха „Хайде!“ Беше се зачудил защо Нъп не го последва към бомбардировача.

Вместо да унищожава толнепите, Нъп спокойно си летеше до него в самолет за тежък артилерийски обстрел. Може и да умееше да го управлява, но със сигурност не знаеше за какво служи. Та с този Марк 32 може да изравни със земята цял град! И нищо бе в състояние да проникне вътре в него. Предназначението на самолета бе да осигурява прикритие при сухопътни нападения. Стрелба от земята не можеше да го

засегне. Нямахте да получи ни една драскотина по обвивката си. А за какво го използва сега Нъп? Ескортира бомбардировач, който няма нужда от никакъв ескорт. Зът се вкисна. По дяволите Търл, по дяволите Нъп!

Огромният бомбардировач с оглушителен рев се носеше дявол знае накъде. Постепенно Зът започна да осъзнава, че Нъп няма и понятие за неговото присъствие в бомбардировача!

Малко по-късно, като погледна часовника си Зът разбра, че съвсем скоро Марк 32 ще остане без гориво. Където и да се намираха в непрогледната нощ, Марк 32 бе отписан. Зът не го бе заредил с достатъчно гориво за такова пътуване, защото не разполагаше с горивни патрони, пък и самолетът бе предназначен за локална употреба и нямаше голям обхват.

Е, поне Зът имаше достатъчно дихателен газ. Бе въоръжен с лъчев пистолет, с гаечен ключ.

Повъртя се за известно време около бронираната програмна кутия с надеждата, че може би ще успее да я отвори и да отмени програмата. Но без ключ и без материали за изработването му, дори парче снаряд не би могло да я отвори. Нямахте нищо по-бронирано от тези стари бомбардировачи.

Накрая се отпусна на една студена седалка отпред и потънал в апатия реши, че ще трябва да изтърпи цялата процедура. След ден, два, три това нещо щеше да се приземи. Нямахте какво да омекоти удара при кацането, но Зът предположи, че все някак ще го преживее.

Да стои и да чака. Друг избор нямаше.

Гаден Търл! Гаден Нъп! Гадна компания!

Отгоре на всичко получаваше половин заплата и никакви премии.

5

Джони търсеше бомбардировача.

Всички възможни екрани светеха.

Под него се простираше студената Арктика. С просто око не се виждаше, но всички екрани я показваха. Спомни си как изглеждаше при последното му пътуване над нея. Беше забранена зона. Паднеш ли долу, чака те сигурна смърт – ако издържиш на студа при контакта с някой леден блок, потапянето под водата ще те довърши.

Доколкото можеше да прецени, всеки момент трябваше да види

бомбардировача. След няколко минути очакваше да се появи на екрана.

Малко се притесняваше за момичетата и за Тор. Нямахте ги на екрана, когато прелетя отгоре. Вярно, че вече бе набрал голяма височина. Забеляза светло петно, но то можеше да бъде както техният огън, така и горящите самолети. Но беше изгубил достатъчно време, освен това бе изпратил помощ. Спомни си как се вкамениха лицата им като разбраха, че той ще ги остави там. Но трябваше да са добре. Може би вече бяха в Академията, или в лагера. Земеходът можеше да развива повече от шейсет мили в час при неравен терен.

Надяваше се другите самолети да са стигнали до останалите мини и да са изпълнили задачата. Забраната за свързка важеше още пет часа. Изгаряше от желание да включи своя предавател и да изкрещи: „Хей, който си е изпълнил задачата, насочете се към еди-какви си координати да се справим с проклетия бомбардировач.“ Но не смееше. Психосите щяха да бъдат нащрек и това можеше да струва живота на някои от пилотите. Всички имаха повече от достатъчно гориво. Имаха и резервни амуниции. Но ако на някой се е наложило да забави атаката и да изчака подходящ момент да се спусне върху мината, нарушаването на забраната за свързка щеше да погуби живота му. Нямахте намерение да погубва шотландци, за да спаси собствената си кожа. Когато изтечеше срока, ако Робърт нямахте връзка с него, щеше да прати самолети да се заемат с бомбардировача. Може би щеше да е късно, но все пак това бе още една възможност. Надяваше се да не се стигне до там, че приятелите им в Шотландия да са в опасност.

Може би напразно търси нещо, което не излъчва никакви вълни. Надеждата му бе в ескортиращия самолет. Възможно е да се е отделил и насочил другаде. Радарите всеки момент трябва да го засекат!

А, ето нещо. На екрана се появи малка зелена искрица. Дали не беше айсберг? Невъзможно, показанията за височина гласяха четири хиляди двеста двайсет и три фута. А скоростта, скоростта?

Триста и две мили в час!

Бе засякъл ескортиращия самолет.

Облечените му в ръкавици ръце танцуваха по пулта. Скоростта му падна под свръхзвуковата и като препупредителна ракета самолетът рязко се спусна до пет хиляди фута височина. Залепна за седалката и за момент се почувства като сплескан. Спокойно, без паника. Уточни координатите на ескортиращия самолет.

На инфрачервения екран ясно видя очертаванията му. Бомбардировачът бе до него. Спокойно, всичко с времето си. Самолетът бе мишена

номер едно.

Но КАКЪВ беше този самолет? Никога не бе виждал подобен. Почти плосък, съвсем малки плъзгачи, сякаш целият беше само броня.

Изведнъж той осъзна, че ако стреля по него, може изобщо да не го засегне. Веднъж бе видял как една базука не можа нищо да направи на подобен брониран самолет. Зави му се свят. Не стига че бомбардиrowачът бе непроницаем, но сега и този самолет...

Мозъкът му трескаво работеше. Какво може да предприеме? Робърт Лисицата обичаше да казва: „Ако от острието на меча ти са останали два инча, послужи си с десет фута измама.“ Какво можеше да знае за НЕГО ескортиращият самолет?

Посегна към бутона на локалното радио. Обхватът му бе на не повече от двацет мили.

Блъсна го поток гневни психоски думи:

– Крайно време беше някой да се появи! Трябваше да бъда сменен още преди часове! Защо толкова се забави? – беше ядосан. Много ядосан!

Джони превключи на предаване. Постара се гласът му да звучи максимално плътно:

– Какво е положението?

– С бомбардиrowача всичко е наред и нима може да се очаква нещо друго? Нали затова го ескортирам? Що за скапана и объркана планета! Много сте далеч от Психло! И слава богу! Закъсняваш. Как се казваш?

Джони се напрегна да се сети за някое по-разпространено психоскоко име.

– Снит. Мога ли да попитам с кого разговарям?

– Нъп, Изпълнителен Администратор Нъп! Обръщай се към мен с Ваше Изпълнителство! Скапана планета.

– Скоро ли пристигнахте, Ваше Изпълнителство? – попита Джони.

– Едва днес, Снит. И как ме посрещате? С някаква глупава болбодска атака, с която всеки може да се справи. Чакай, – прокрадва се подозрение, – говориш с много странен акцент. Като... като... да, като в чингоски учебен диск! Точно така. Да не си болбод, а?

Чу се щракане, с което бутоните за стрелба бяха преместени на стенд-бай.

– Роден съм тук – Джони каза самата истина.

Рязък отблъскващ смях.

– А, колонист! – кратка тишина. – Осведомен ли си за мисията?

– Малко, Ваше Изпълнителство. Но заповедите са променени.

Затова ме изпратиха да Ви уведомя.

– Няма ли да ме смениш? – прозвуча много враждебно.

– Променена е посоката на полета! – каза Джони. – Има забрана за свързка. Затова ме изпратиха да предам заповедта.

– Забрана за свързка ли?

– По цялата планета, Ваше Изпълнителство.

– Е, значи наистина е болбодска атака! Те управляват всичко по радиото. Знаех си.

– Боя се, че е така, Ваше Изпълнителство.

– След като няма да ме смениш, какво се очаква да направя? Горивото ми почти свършва. Къде е най-близката мина?

Джони бързо съобразяваше.

– Ваше Изпълнителство, заповедта бе, ако наистина Ви привършва горивото, – Боже, къде да го прати? Ако започнеха да претърсват, нямаше как да не открият този Марк 32! – ...трябва да Ви предам да се приземите с магнитните захватки отгоре на бомбардировача... точно отпред.

– Какво? – не можа да повярва Нъп.

– Като приближим най-близката мина, можете да се приземите там.

Имате ли карта на местността?

– Не. Нямам карта. Много лошо вървят нещата на тази планета. Не е като на Психло. Трябва да докладвам.

– В момента ни нападат.

– Нищо не може да засегне този самолет. Това е артилерийски бомбардировач. Не мога да разбера защо го изпращат като ескортиращ самолет?

– Колко гориво имате, Ваше Изпълнителство?

Пауза. После:

– По дяволите! Само за десет минути! Закъснението ти едва не ме уби.

– Добре, просто се приземете отпред съвсем към края.

– Защо отпред? Трябва да кацна по средата. Ако кацна отпред, ще се наруши баланса в теглото на бомбардировача.

– Той не е равномерно натоварен. Отпред няма почти нищо. Специално казаха да кацнете отпред.

– Самолетът ми е доста тежък!

– Не и за бомбардировача. По-добре да побързате, Ваше Изпълнителство. Водата отдолу е доста студена. Има и лед. А ще Ви трябва гориво, за да можете да излетите оттат. Следващата мина е само на

няколко часа.

Джони наблюдаваше екраните. Не можеше директно да наблюдава самолета. Със свито сърце разшири обхвата на екрана, за да може да вижда и чудовищния бомбардировач.

Със страхотно облекчение видя как Марк 32 се насочи към предната част на бомбардировача и спусна магнитните захватки. Закрепи се!

Топлинните показатели на екрана сочеха, че Марк 32 е загасил двигателите си.

Джони продължи да наблюдава. Очакваше, че бомбардировачът силно ще се наклони напред, може дори да се блъсне. Наистина той потъна. Но двигателите веднага компенсираха и той леко се повдигна и с рев продължи по смъртоносния си път. Нъп не бе кацнал точно в центъра и това предизвика постоянно клатене ту на едната, ту на другата страна. Като се наклонеше надясно, балансърите компенсираха и го връщаха в крайно ляво положение, после пак компенсираха в обратна посока. Накланяше се на не повече от десет градуса. Но това никак нямаше да промени предварително зададената посока на бомбардировача. Клатенето ставаше съвсем бавно. Не лети ли и малко наклонено?

6

След като отстрани Нъп, поне за момента, Джони се съсредоточи върху задачата как да спре бомбардировача.

Малко изостана, за да има по-добра картина на екраните. Та това бе антика! Тук-там имаше следи я от удар с атомна бомба, я от сблъсък със самолет, оставил след себе си овъглени останки от масло и гориво. Личеше къде се бяха разбили множество ракети земя-въздух и въздух-въздух. Но освен петната, които замърсяваха повърхността му, бомбардировачът не бе пострадал по никакъв начин.

Джони мина под него с бойния самолет. Погледът му се спря на огромните захватки, които се използват при приземяване и престой. Мрачна гледка.

Отново се издигна на нивото на бомбардировача. Чувстваше се като врабче, което пляска с криле редом с огромен орел.

Вероятно след като страховитата машина бе завършила последната си мисия и бе донесла разрушение на известния тогава град Колорадо Спрингс, компанията я бе оставила да си лежи там, докато построят хангари. След това сигурно са пренесли със самолети цистерни с вода и

обилно са я обляли, за да отмият радиацията и да могат да я приберат.

Кръвта му се смрази при мисълта защо са постъпили така. Психлосите нямаха място за чувства или за изкуство под каквато и да било форма. Не бяха унищожили бомбардировача единствено защото на тази планета не разполагаха с какво да го унищожат. Само на Психло имаше такива големи работилници. А със сигурност не са искали да го върнат там. Беше свършил работата си. Защо да го прехвърлят на място, където някой вражески агент би могъл да разбере как е направен. Бяха го оставили, защото компанията не можеше да го унищожи на тази планета. Дявол знае от какво бе направен!

Е, опита се да се разведри Джони, поне захватките на самолета на Нъп здраво се бяха закрепил отгоре. В действителност така наречените магнитни захватки бяха молекулярни преориентировачни полета. Посредством полето молекулите на повърхността на едното вещество се сливаха с молекулите на другото вещество като при временна заварка. Значи бомбардировачът бе построен от молекулярен метал, вероятно непознат на тази планета, образуващ сплав с друг странен метал. Дори бе възможно докато е в молекулярно състояние комбинацията от тези метали да е необратима и да не може да се претопи или раздели, след като веднъж двата метала са смесени. Може би психлосите знаеха как да смесват определени елементи така, че отделянето им да е невъзможно нито чрез нагриване, нито чрез електрически поток, радиация или каквото и да било. Може би дори умееха да наслояват подобни метали така, че всеки да защитава този под него.

СМРАЗЯВАЩА мисъл. Джони оценяваше металургическите си познания под нивото на образованието в забавачката, но си спомни колко ревностна забрана имаха психлосите да не споменават нищо по въпроса пред коя да е чужда раса. А той се опитваше да разгадае загадката, докато летеше през нощта, без учебници, без калкулатор, без дори да познава законите на тяхната математика.

Какво можеше да унищожи този бомбардировач? При това, преди да успее да стигне до шотландския бряг?

Когато за пръв път видя психло, Джони го бе помислил за чудовище. Сега наистина пред себе си имаше чудовище. Абсолютно неунищожимо чудовище!

Стори му се, че забеляза с крайчеца на окото си някакво движение на екрана. Вгледа се отблизо. Пак го забеляза. Някакво ритмично пулсиране под бомбардировача. Засече времето – веднъж на всеки двайсет секунди, равномерно като собствения му часовник. Изведнъж се сети, че

бе огледал бомбардировача само от едната страна. Трябваше да действа по-хладнокръвно. Добре де, лесно може да навакса. Пръстите му бързо заиграха по пулта и за отрицателно време се озова на отсрещната страна на бомбардировача.

ТАЗИ страна не се виждаше, когато за пръв път бе зърнал машина след излитането ѝ. Нъп също бе летял откъм другата страна.

Хвърли поглед на екраните.

Какво! Огромната товарна врата не бе заключена. От клатенето на бомбардировача под тежестта на самолета на Нъп тя периодично зейваше и се затваряше.

Врата.

Незаклучена.

С треперещи пръсти я хвана на фокус. В ключалката я се виждаше основата на ступен ключ.

Отново показва цялата врата. Когато самолетът се наклони откъм тази страна, тя се отваряше, после от нахлулия въздух и гравитацията пак се затваряше при следация наклон.

На всеки двайсет секунди.

Изведнъж съжали, че от добродушие е отказал придружител при пътуването. Щеше да е много опасно, но все пак можеше да се спусне по подвижна стълба и да се озове вътре през вратата. Но трябваша най-малко двама – един да управлява самолета и още един, който знае как да парализира бомбардировача, ако изобщо бе възможно. Но пилоти нямаше, а Гленканън бе необходим в лагера.

Отваря се, затваря се, отваря се, затваря се.

Размер? Погледна вратата. Изчисли дължината и широчината на своя самолет. Та той можеше да ПРЕЛЕТИ през вратата! Беше съвсем малко по-висока от самолета, но отстрани имаше достатъчно място.

Чудно! Ще наклони самолета и ще влети вътре със скорост триста и две мили в час. А после?

Да, телепортационните двигатели позволяваха да се лети странично. Не бе необходимо, както при птиците, да има площ, която да поддържа крилата. Като спреше двигателите, самолетът спираше да се движи. Просто падаше надолу като камък. Урав-новесяването ставаше не с перки, а с малки балансиращи телепортационни двигатели.

Да, теоретично бе възможно да прелети странично, после да се спусне напред и да влезе.

Но ще улучи ли момента? Ох. Този клатещ се бомбардировач изминаваше по трисет фута при всяко накланяне.

Ще опита.

Но първо трябва да откачи вратата. Затваряше му пътя за влизане.

Джони реши да опита да простреля пантите. Отдалечи самолета и нагласи оръдието за стрелба на „площ с размер на игла“, „огън“ и „единичен изстрел“.

Пръстите му затанцуваха по пулта, изравни самолета с бомбардировача, протегна крак към бутона за изстрел на пода – винаги трябваше да се протяга в самолет, предназначен за девет-десет фута високи психлоси. Дори Кер имаше проблеми с контролните бутони на пода.

Бе в добра позиция, вратата бе отворена, виждаше се пантата. Натисни!

Тънка струя пламък достигна пантата. Не се откъсна. Вратата отново тръгна да се затваря.

По локалния канал прогърмя:

– Какво по дяволите правиш? – разтревожено извика Нъп.

– Нямам помощник пилот, Ваше Изпълнителство. Трябва да отворя вратата, за да променя зададената посока.

– Аха.

Джони се приготви за втори опит и отново чу:

– Внимавай със собствеността на компанията, Снит! За умишлени повреди се наказва с изпаряване.

– Да, Ваше Изпълнителство – Джони стреля втори път.

Пантите за кратко просветнаха. Вратата пак ги закри, но не се откъсна. Сигурно това бяха някакви специални панти. Джони погледна в инфрачервения екран. Имаше две панти, една в горния и една в долния край.

Прицели се в долната. Вратата бе отворена, целта бе на мушка. Натисни! Огън!

Вратата пак не падна.

Дали да не ги редува – горната, долната, после пак.

Даде си малко почивка, за да се отпуснат пръстите му. Другите екрани показваха безкрайната водна шир под него. Небето бе чисто.

Отново на работа. Горната. Натисни! Огън! Долната. Натисни! Огън! Още веднъж. Но между изстрелите трябваше да има поне четирисет секунди.

Това отнемаше много ВРЕМЕ! Е, все още можеше да си го позволи. Все още.

Натисни! Огън! Пауза. Натисни! Огън! Пауза.

Пантите се нажежиха до червено, но си оставаха здрави.

Нищо не се получаваше и Джони се отказа. Внезапно го озари вдъхновение. Взе позиция над бомбардировача, леко встрани, за да може да стреля иззад вратата, докато тя се отваряше. Промени настройката на „голяма площ“, „без пламък“ и „продължително“.

Внимателно се прицели. При следващото отваряне на вратата натисна спусъка и изпрати поредица изстрели от вътрешната страна на вратата. Тя зейна. Без да прекъсва стрелбата, той бавно приближи самолета. Бомбардировачът бе започнал да се накланя обратно, но под натиска на стрелбата вратата не се затваряше и тогава, въпреки въздуха, нахлуващ със скорост триста и две мили в час, тя внезапно отскочи назад и се залепи за корпуса. Зейна огромна дупка.

Джони прекъсна стрелбата.

Вратата не се затвори. Стоеше си широко отворена, сякаш прилепнала към корпуса.

Насочи камерите към пантите и внимателно ги огледа. Бяха малко изкривени, вероятно от ударите. Тъкмо те задържаха вратата в това нестабилно положение. Дали щеше да се затвори пак? Може би. Вятърът я караше да вибрира.

Джони внимателно се оттегли. Пръстите му отново се втурнаха върху пулта, за да коригира показателите за страничен полет. Намери поредицата комбинации за целта. Приближи самолета точно срещу зеещата врата.

Отворът се клатеше равномерно ту надолу, ту нагоре. Трябваше да улучи момента!

Реши, че ще е по-добре за известно време просто да поседи и да погледа. Включи светлините на своя самолет, за да вижда по-добре. Само екраните не бяха достатъчни.

Черната яма светна. Можеше да вижда вътрешността на бомбардировача. Да, точно зад вратата имаше празна площ. Гладка площадка. Вероятно са я използвали за складиране на газови бутилки. О! Имаше купчина бутилки точно в началото на площадката. Дали ще се взривят, ако стреля по тях?

Изчисли разстоянието и прецени каква комбинация ще трябва да използва. Внезапно озарен от идея, той протегна крак към лоста за магнитните хватки. И най-малкото сътресение щеше да стовари крака му върху лоста и хватките щяха да се задействат.

Пое дълбоко въздух. Огледа се около себе си да се увери, че няма незакрепени предмети. Премести пистолета си по-встрани на колана, за да не се забие дулото в корема му, ако внезапно политне напред.

Пистолетът бе привързан и с едно въженце около врата му. Дръпна и него настрани, защото ако при политането се закачеше за пулта, щеше да го задуши. Покри горната част на пулта за управление с мека обвивка от карта в случай, че си удари рязко главата при внезапното спиране.

Джони още веднъж пое дълбоко въздух. Нагласи дихателната маска.

Наблюдаваше вратата. Бързо направи последни корекции в координатите на полета и пред отвора нагласи всичко на нула. Започна да брои. Колко щеше да се вдигне отворът, след като той потегли напред?

Протегна четирите пръста на дясната ръка, които щяха да натиснат бутоните за стартиране. Протегна четирите пръста на лявата ръка, които щяха да натиснат бутоните за спиране.

Нагоре, нагоре, нагоре. Дясна ръка готова – давай!

Бойният самолет се заби в отворената врата.

Хоп, потънаха надолу пръстите на лявата ръка. Стоп.

Тряс!

Бе засегнал горната част на вратата и огромна метална плоскост се отдели със силно скърцане.

Кракът му здраво бе притиснал лоста на хватките и те се задействаха.

Главата на Джони се трясна в постелката на пулта.

Видяха му се звезди.

Тъмнина.

7

През цялото това време Зът бе връхлитан ту от надежда, ту от подозрения.

Антиките в самолета го объркваха. Съзнаваше, че няма приятели. Кой ще тръгне да го спасява? Май никой. Бе по-близък с Чар, но той бе изчезнал и без съмнение бе мъртъв, защото кой би пропуснал шанса да се върне у дома? А Чар не се бе появил при стрелбата. Търл. Сигурно Търл го е убил. Значи не е Чар. Кой друг може да бъде? Никой. И така, кой има интерес да го спаси? Всичко бе много подозрително.

Този тъпоумник Нъп явно бе кацнал отгоре на бомбардировача, за да не цопне долу в леда – а какъв лед беше! Арктически студ вееше отвсякъде. Сякаш самата атмосфера бе ледена. Ужасна планета. Не можеше да обвинява Нъп. Бе нормално един самолет да кацне върху друг, ако бе

повреден или му свършеше горивото. Нъп бе постъпил правилно. Но откаченият глупак не бе кацнал в центъра и бомбардировачът не спираше да се клати. А от клатенето на Зъп ужасно му се гадеше.

Като разбра, че явно някой проявява интерес към вратата, прерови чантата си за молекулярен металорезач, но за своя огромна изненада не успя да открие. Не че щеше да свърши работа при този тип молекулярно покритие, но поне можеше да опита.

След това този някой бе стрелял напосоки вътре в бомбардировача.

Опитвах се да го убият! С основание вярваше, че няма приятели.

Около вратата отвътре имаше масивни рамки и Зът побърза да се прилепи плътно до корпуса под прикритието на широката рамка.

Надникна безкрайно предпазливо. Поуспокои се. Стреляха не по него, а по пантите. Някой се опитва да свали вратата. Зът добре знаеше, че пантите няма да се откачат, но му бе любопитно кой ли се опитва да ги откачи. И защо? На кой му е притрябвало да маха вратата? Беше съвсем безсмислено.

Всеки минен самолет, независимо за какво се използва, следваше миньорската традиция. Всеки служител на компанията бе преди всичко миньор. Миньорските техники, процедури и оборудване за минната компания бяха като кербангото за кръвта; дори по-необходими. Повдигачи, лифтове, въжени стълби, предпазни въжета, куки, мрежи... дори хартията си подаваха с лопати, които приличаха на миньорски лопати. Немислимо бе този самолет да не разполага с въжена стълба и предпазни въжета.

Тъй че какво му пречи на този някой да спусне една въжена стълба и предпазно въже, да го почака да избере подходящ момент да се привърже към стълбата и да я изтегли?

Това разрешение на въпроса бе тъй рутинно за Зът, че мисълта да се събори вратата и да се направи широк отвор му изглеждаше повече от странна.

Да не би пък някой да се опитва да открадне газови бутилки? Невъзможно. Те бяха заключени. Всичко в тази проклетата антика бе бронирано, и отвътре, и отвън. Подобни кораби се поправяха страшно трудно и Зът го бе яд за времето, което пропиля Търл. До нищо не може да се добереш вътре. Всичко бе за еднократна употреба, бе строено да си свърши работата и край. Никой нищо не можеше да открадне от тук.

Дали пък не се опитват да го изпатрат някъде другаде? Е, това бе невъзможно без ключове, а той нямаше.

Тъй че какво става?

От стрелбата вратата се бе отворила изцяло и стана съвсем лесно да се спусне стълба. Добре! Къде са стълбата и предпазното въже? Нищо не се подаваше отгоре.

Зът тъкмо бе минал напред, за да надникне, когато проблясна ослепителна светлина. Въздухът се изпълни с пращинки от мръсотия и ръжда.

Чу мощен рев на двигател.

Нямаше време дори да се скрие зад защитната рамка.

Пред полуслепите му очи през вратата се стрелна САМОЛЕТ!

Подът се разклати. Проскърца метал.

Самолетът се бе забил на товарната площадка право през вратата.

Зът политна назад в очкуване да чуе взрив. Но двигателят изведнъж спря и специфичният за молекулярното сцепление звук прониза отмиращия вой на отделните двигателни части. Магнетичните захватки на това нещо се бяха задействали така точно и отмерено, както Зът през живота си не бе виждал.

Нестабилен от сътресението и от дългото клатене, Зът опита да се задържи на краката си. Самолетът все още бе със запалени светлини. Зът впери очи да види пилота. Нищо не можа да различи. Неуверено пристъпи напред с ръка на пистолета. Пилотът и оттук не се виждаше. Вратата от армирано стъкло... пилотът бавно опита да се изправи на седалката.

Малко същество! Маска! Странна кожена яка!

Зът почти истерично изкрещя:

– Толнеп!

Напълно объркан, той извади пистолета и стреля. Още веднъж, и още, и още, и още.

Изстрелите му се блъскаха в армирания прозорец. В същото време инстинктивно му се искаше да се обърне и да избяга.

Бомбардировачът се заклати на другата страна. Зът се сблъска с една газова бутилка, препъна се в шнура ѝ, политна и разпери ръце да се спаси. Пистолетът му отхвъркна, удари се в пода, отскочи и падна от отворената врата в очакващата го бездна отдолу.

С хълцане и хлипане Зът стигна до една по-далечна рамка и опита да се скрие. Смяташе, че вече е един мъртъв психоло!

Джони дойде на себе си. От удара при сблъсъка за момент бе изгубил съзнание. Сигурно напрежението и студът го бяха поизтощили. Самият сблъсък едва ли би причинил загуба на съзнанието.

Лявото му коляно се бе ударило в пулта и бе наранено, ноктите на лявата му ръка се бяха забили в копчетата и течеше кръв, а челото го болеше. Сигурно се бе блъснал по-силно, отколкото му се струваше в началото.

Магнитната спирачка се бе задействала, но му бе трудно да види хватките, като надникна. Свали дихателната си маска и откри, че ръбът се бе врязал в челото му и кръвта влизаше в очите му. Протегна се назад и докопа края на миньорски брезент, с който попи кръвта от челото си и избърса стъклото на маската. Сега виждаше по-добре.

Кацането бе успешно. Сети се за нещо, което бе прочел в една книжка с комикси в базата: „Успешно кацане е това, след което можем да си тръгнем.“ Е, надяваше се, че може да ходи.

Самолетът се бе завъртял. При влизането налагането от вятъра бе облекчило предната част, но при опашката все още се усещаше. Тя стърчеше от вратата, но бе застанала напречно на нея. Имаше ли повреди по самолета?

Огледа вътрешността. Основният двигател и страничните балансиращи двигатели изглеждаха наред. Понечи да отвори вратата и да излезе, но в паметта му нещо прощрачна. Нещо се бе случило при сблъсъка. Какво ли беше? А, май нещо се бе взривило в бомбардировача. Смътно си спомни, че имаше серия експлозии. Протегна се към прозореца за пилота и го докосна с намерение да го забърше, защото се бе изпотил. Беше горе! Да, нещо наистина се бе взривило в този бомбардировач.

Е, може пък това да е добър знак. Значи все пак бомбардировачът не бе неразрушим.

Погледна към газовите бутилки, осветявани от светлините на самолета. Изглеждаха непокътнати. Видя, че и те са бронирани, бронирани бяха и кабелите, които стигаха до тях. С почуда се огледа през прозорците на самолета.

Това място бе бронирано както отвън, така и отвътре!

Каква грозна гледка. Реброви рамки стигаха дълбоко във вътрешността. Подова площадка само за товари, от двете страни на пътеката – нищо. Кръстосани скоби. Към опашката имаше редица дупки, подобни

на кошери – аха, допълнителни места за складиране на газови бутилки. Едва една трета от вътрешното пространство бе запълнена. Но това стигаше да посее смърт навсякъде, където бомбардировачът отиде.

С колко време разполага? Погледна часовника си, но той бе смачкан. В бойните самолети нямаше часовници; имаше вградени в пулта за управление, но те не показваха колко е часът. Само отмерваха времето. Осъзна, че няма как да разбере кога изтича забраната за свързка. Опита се да отгатне по залеза, но не знаеше къде се намира, освен че е на няколко часа от Шотландия. Изведнъж осъзна, че се е унесъл. Дали все още не бе малко зашеметен?

Сложи си дихателната маска и добре я нагласи в случай, че някоя от бутилките се е пропукала, в което силно се съмняваше. Провери дали лъчевият пистолет на Търл си бе на мястото. Бе паднал на пода. Можеше да му потрябва, ако се наложи да прекъсва кабели. Затъкна го в колана си и излезе от самолета.

Двигателите оглушително гърмяха. Под него нощта зееше като черна яма.

Огледа газовите бутилки. Самолетът дори не ги бе засегнал. Като ги гледаше, май нищо не можеше да ги засегне. От повърхността им личеше колко отдавна бяха правени. На едно място откри психоски надпис на датата, полузаличен. Тези неща датираха от първото нападение! Резерви? Или не ги бяха използвали при нападението? Не, имаше и друга дата. Бяха ги напълнили повторно след около двацет и пет години. Угасна надеждата, че са празни. Бяха напълно годни.

Откъде ли се задействаха? Аха, на известно разстояние отгоре. По-добре да се съсредоточи върху управляващото устройство. Може би ще да успее да промени програмата или в краен случай просто да прекъсне кабелите.

Продължи напред по площадката. Светлините на самолета ярко осветяваха дори на толкова далеч.

Намери командната кутия. Обикновено, когато данните се задаваха предварително, платката се вкарваше в кутията и кутията се затваряше. Точно това бяха направили. Но какво?

Кутията бе бронирана!

Имаше ключалка. Огледа се наоколо, но не откри и следа от ключ.

Кабелите? Всички бяха бронирани. Дори мястото, където влизаха в кутията бе бронирано.

Навсякъде ръжда. Господи, ама че старо нещо! Само около кутията за предварителни данни бе чисто. Предположи, че преди да вкарат

данните, са я почистили.

Нещо смътно го тревожеше. Бе нещо странно, нямаше нищо общо с намеренията му на всяка цена да спре бомбардировача. Обърна се и погледна към самолета. Пространствата между рамките бяха съвсем тъмни.

Скрит в едно от тези пространства на не повече от шест фута, Зът се бе свил в страх и отчаяние. Умът му лудо препускаше. Какво знаеше за толнепите? Малко след като бе завършил колежа по механика на Психло той бе заминал на задължително пътуване на Арчиниабс, където компанията имаше мини. Беше в тази вселена. Понякога през зимата тази система се виждаше като двойна звезда от планетата. По-малката звезда имаше толкова плътна маса, че половин кубически инч от нея тук би тежал един тон. Една от мините там бе напълно разрушена след нападение на толнепите. Дойдоха някъде от близкото съзвездие, което той често наблюдаваше отгук. Бяха се научили да контролират времето и можеха да го спират, докато корабите им правеха дълги пиратски набези. Компанията бе анализирала няколко техни тела. Какво помни за тях? Къде бяха слабите им места? Сещаше се само за превъзходствата им. Охавването им бе смъртоносно. Плътността на тялото им бе като на желязото. Имаха имунитет срещу психлоския газ. Не можеха да умрат от обикновено лъчево оръжие. Слабости, слабости, слабости? Ако не се сещаше, никога нямаше да се измъкне жив отгук. Никога.

Точно в тозо момент толнепът мина покрай него. Прилепи се още по-плътнo към самолета. В тъмнината нямаше как да го забележи.

Спомни си. Зрението им! Затова винаги носеха маски на лицето. Виждаха само в инфрачервения обхват и трябваше да гледат през специални филтри. Ако светлинните вълни бяха по-къси, ослепяваха напълно и можеха да бъдат убити с ултравиолетови оръжия. Бяха силно алергични към студа и температурата на тялото им бе около двеста градуса, или бе триста? Няма значение, вече знаеше какво да прави. Зрението. Без маската това същество щеше да ослепее.

Зът внимателно обмисляше плана си. При първа възможност щеше да му свали маската, да се хвърли напред и да избодне очите на това нещо, като избегне по някакъв начин отровните зъби. Лапата на Зът се плъзна надолу към ботуша, откъдето извади любимия си огромен гаечен ключ. Щеше да го метне като граната. Не по тялото, право в маската!

След това Зът извади от горния си джоб малкото кръгло огледало с дълга дръжка, което често използваше при ремонт. Внимателно го протегна към ръба на рамката, зад която се криеше, молейки се на гадните небеса нещото да не го забележи. Съсредоточено наблюдаваше

съществува.

Джони доста трудно се придвижваше в клатещия се бомбардировач. Подът на площадката не бе предназначен да се ходи върху него и от двете страни на пътеката зееха дупки.

С доста усилия успя да стигне до края на бомбардировача. Огледа чудноватите кошери. Бяха предназначени за допълнителен товар. Пропълзя до входния отвор. Може би ще да намери някакви кабели или нещо, което бе пропуснал да забележи. Едва успя да се провре през отвора и се чудеше как ли се справяха психосите, докато накрая разбра, че отворите бяха строени само за товарене на бутилки върху рафтовете. Несръчна изработка. Само рафтове. Лош дизайн. Отворите бяха по средтата, а вътре бе празно. Съвсем празно.

Пое обратно към предната част. Спря точно зад самолета. Умът му трескаво работеше. Не виждаше нищо, което би могло да бъде измъкнато или взривено. Даже собствения си самолет да взривеше, бомбардировачът ни най-малко нямаше да се повреди.

Нямаше команден пулт. Тази машина не бе направена за да се лети с нея – задаваха програмата и я изстрелваха. Дори дистанционното управление, което Търл му бе показал, не можеше да направи нищо.

Клатейки се като огромен и непохватен пианица, бомбардировачът продължаваше напред, стиснал смъртта между челюстите си. Нищо не чувстваше, нищо не можеше да го засегне.

Джони пак не виждаше добре. Кръвта потече, когато се наведе да пропълзи в задната част и неволно удари маската. Вдигна ръце към маската, като се обърна странично, за да избегне течението от вратата. Посегна към долната част на якето си, за да се избърше.

Нещо удари маската със силата на куршумрен изстрел!

Изхвърча от ръката му.

Нещо почти успя да счупи палеца на лявата му ръка.

Долови движение на около трийсет фута.

Планинският живот и опитът на ловец мигновено задействаха реакциите на Джони.

Падна на коляно, извади лъчевия пистолет и стреля – всичко това за не повече от една трета от секундата.

Стреля още веднъж и още веднъж.

Нещото, каквото и да беше, отстъпи назад и се скри зад ребрените рамки близо до контролната кутия.

Имаше някой или нещо вътре в бомбардировача заедно с него. На път към контролната кутия на два пъти бе минал покрай него.

Джони малко се ядоса на себе си за това, че не се бе доверил на инстинкта си по-рано. Бе ПОЧУВСТВАЛ нечие присъствие. Това им бе най-лошото на дихателните маски. Обонянието отиваше по дяволите. Сега можеше да го подуши. Въпреки студения въздух и пращинките ръжда Джони надушваше миризмата на психлос.

Внимателно се надигна, без да изпуска пистолета и отстъпи назад към самолета, за да бъде по-далеч от нападателя си. Психлосите не само силно миришеха, но бяха прекалено силни физически за ръкопашен бой. Сети се как му се наложи да изчака Тор, преди да се осмели да доближи Търл на разстояние една ръка. Психлосите с лекота можеха да ти счупят гръбнака. Кой беше този? Познаваше ли го?

Залепен за самолета, Зът се опитваше да се овладее да не повърне от отвращение и презрение. Спираше го само мисълта на какво ще заприлича дихателната му маска, ако не се съдържа.

Не бе заради изстрелите с лъчевия пистолет. Е, да, някои го улучиха и го поодраскаха, дори щяха да го осакатят, ако бяха от няколко фута по-близо.

Причина бе собствената му реакция към заблудата. Бе треперил от ужас и заради какво? Заради едно животно. Животното на Търл!

Първо му се повдигаше, а сега го заля вълна от омраза и гняв. Искаше направо да излезе от прикритието си, но лъчът го ужили. Тъпоумникът дори не бе нагласил пистолета така, че лъчът да прониква. Само стреляше. Типично.

Не можеше да му прости на животното, че го бе накарало да изпита такъв ужас. Та той веднъж едва не го бе убил в багера с дистанционното управление. Тогава трябваше наистина да го довърши. Трябваше още през онзи ден да му пусне един лъч. Кой щеше да забележи в бъркотията?

Само едно животно! Едно гадно, меко, недорасло, отвратително-бяло, тъпо ЖИВОТНО го бе уплашило до смърт просто така! Трепереше от ярост. Гаденето се изпари.

Но за момента желанието да получи информация надделя над изкушението веднага да го убие. Може би Търл пак бе замислил нещо. Проклет Търл!

Зът се овладя достатъчно, за да говори:

– Търл ли те праща?

Джони се опита да разпознае гласа. През маската бе доста трудно. Отстрани на маските имаше високоговорители, но гласовете им съвсем се замазваха, и без това тембърът бе прекалено нисък. Защо пък да не попита? Психосите бяха арогантни същества.

– Кой си ти? – извика Джони.

– След всичко, което ти се случи на онзи багер дори не си запомнил кой съм! Тъп идиот. Отговори ми! Търл ли те праща?

Зът! Колко пъти бе чувал Търл да го ругае. Но самият Джони имаше да оправя сметки с него.

Не можа да се съдържи:

– Дойдох да вдигна във въздуха машинарията. – каза Джони.

Всеки психло би се присмял на това. Но не и Зът.

– Това се разбира от самосебе си, животно. Отговори ми или ще...

– Ще направиш какво? – каза Джони. – Може би ще се покажеш, за да те пречукам? Нагласил съм пистолета на пронизване.

Джони бавно отстъпваше заднешком към самолета. Заобиколи го. Качи се на стъпалото, отвори вратата и извади автомата с радиоактивните куршуми. Като го зареди, прибра лъчевия пистолет обратно на колана си и пак тръгна напред по коридора.

Зът се бе умълчал.

Джони се изтегли колкото можа встрани на пътеката и се приготви да стреля веднага, щом чуе гласа на Зът. Но изведнъж му хрумна нещо и спря. Зът бе главният механик на лагера, по-точно бе отговорник по транспорта. Ако някой знаеше нещо за този бомбардировач, това бе само Зът.

– Кой те вкара в този капан? – попита Джони.

– Търл! – буквално изкреща Зът. – Този... – последва рой психоски ругатни, които не стихнаха в продължение на няколко минути.

Джони търпеливо чакаше. Когато най-после Зът снижи глас, той каза:

– Значи искаш просто да слезеш от тук. Каж ми как да приземя това и ще можеш да слезеш.

Отново го заля дъжд от психоски псувни, толкова яростни, че в крайна сметка Джони се убеди в правотата на последните му думи:

– НЕВЪЗМОЖНО е да се промени курса или да се приземи.

Последва пауза, след което със слаба надежда в гласа Зът добави:

– Търл даде ли ти ключа от програмната кутия?

– Не. Не може ли да се отвори с взрив?

– Не – вяло.

– Не можеш ли да измъкнеш кабелите?

– Само ще се разбие бомбардировачът, но и това не може да се направи. Бронирани са с молекулярен напластен метал. Значи не ти е дал ключа – почти проплака Зът. След това изсъска: – Тъпоумник! Защо не взе ключа от него, преди да дойдеш тук?

– Беше малко позавързан – каза Джони. – По добре ми кажи какво да НЕ правя, за да не вземат да му спрат двигателите.

– И да искаш, не могат да спрат.

На Зът пак започна да му прилошава от клатенето.

Джони се изтегли възможно най-встрани на пътеката. Чудеше се дали може да изпрати няколко рикошета към рамката, зад която се криеше Зът. Иначе нямаше как да заеме удобна позиция. За здравина ръбовете на рамките бяха остри и стърчаха.

Значи Зът не можеше да му помогне. Джони се върна към самолета. Искеше да вземе маската на помощник пилота. Арктическият студ сковаваше лицето му. Хвърли поглед към остатъците от своята, която Зът бе избил от ръката му. Пръстът все още го болеше.

Зът го бе замерил с ГАЕЧЕН КЛЮЧ. Той още си стоеше забит в маската. Ако го бе улучил в главата...

Гаечен ключ? Почакай. Каква работа можеше да свърши един гаечен ключ?

Джони се наведе да го извади. Личеше си, че е психоски – бе тежък като олово. Ако се отвори докрай, може да обхване болт с диаметър дванайсет инча. По психоски стандарти това бе малък болт. Хубаво оръжие ставаше от него.

В момента, в който понечи да се изправи, след като бе извадил ключа, Зът се опита да стреля.

Не улучи. Джони натисна спусъка и куршумите се стрелнаха над пътеката. Зът отскочи назад. Не бе улучен, иначе радиационните куршуми щяха да го превърнат в бледо зелена експлозия.

Джони направи крачка към самолета и взе другата маска. Провери клапите и я надяна на лицето си. Работи.

Зът опипваше пода да открие огледалото си. Беше се пъкнало под един разхлабен метален лист. Разхлабен?

С помощта на огледалото Зът откри къде се намира животното. След това се захвана с помощта на ноктите си и на една малка метална линийка, която винаги носеше със себе си, да повдигне петдесет фунтовата лента. Не бе никак лесно, но какъв снаряд щеше да стане от нея!

Смъртоносният бомбардировач продължи с рев към Шотландия.

Джони държеше в ръка гаечния ключ. Гледаше го замислено. Явно бе, че за да бъде в движение този бомбардировач, механиката му трябва да се намира НЯКЪДЕ.

Заклучена и бронирана програмна кутия. Да, но това бе само една контролна кутия. Не бе забелязъл нищо друго, в което да влиза ключ.

Трудно му бе да мисли. Какъв студ! Тези стари военновъздушни екипи трябваше да бъдат електрически отоплявани, но не бяха успели да си направят батерии, а оригиналните няхаха трайност хиляда години. Кръвта от разрязаното му чело продължаваше да цапа стъклото на маската, отгоре на всичко то непрекъснато се запотяваше. Каква ли бе температурата на тази височина? При всички положения бе много под нулата.

Този гаечен ключ...

Забеляза някакво движение откъм предната част на кораба и даде предупредителен изстрел.

Два проблема. Не, три. Зът, Нъп заедно с един Марк 32 върху бомбардировача и как да повреди тази машина.

Старият Стафър често казваше за него, че е „прекалено умен“. Много хора от неговото село мислеха същото. В момента не се чувстваше особено умен.

Знаеше, че трябва да се отърве от Зът. Но стрелбата в бронираната вътрешност на бомбардировача бе опасна не само за Зът. Самият той се излагаше на опасност. Всеки изстрелян куршум многократно рikuшираше в множеството рамки и вече два пъти чу просвистяване съвсем близо до себе си, а един път самолетът бе ударен от отскочил куршум.

Представи си, че Зът е пума. Какво ще направи, за да я убие? Добре, със сигурност човек не отива сам до пумата, а изчаква тя да скочи. Не, по-добре да предположи, че Зът е мечка в клетка. Това повече подхожда на обстоятелствата. Ако влезеш в клетка, в която има мечка? Самоубийство.

Помисли си дали да не постави на подходящо място бомба с часовников механизъм, да влезе в самолета и да се уповава на бронировката му. Но може да повреди магнетичните захватки и да предизвика нестабилност на самолета си. Искаше му се сега да има един снаряд, но тези, които бяха намерили, се оказаха неизбухливи и не успяха да разберат как да ги използват. Дори му мина през ума да вземе някоя от капсулите

с гориво или с амуниции, от които имаше достатъчно в бойния самолет, да я хвърли и да стреля по нея във въздуха. Със сигурност щеше да избухне. Но само една капсула може и да не убие Зът. Психосите определено бяха издръжливи, много издръжливи. Беше чул, че Зът веднъж победил в борба Търл – а Зът истински го мразеше – и едва не го убил. Не, няма да прави каскади, като например да излезе срещу Зът, пък било и въоръжен. Не знаеше къде точно е Зът и какво има наоколо, а Зът може би бе въоръжен.

За момента реши да не мисли за Нъп.

Господи, какъв СТУД.

Едно по едно. Целта му не бе нито Зът, нито Нъп. Трябваше да спре газовия бомбардировач. Най-добре ще е да става страшно умен. И то бързо!

Заради запотената и нацапана с кръв маска Джони не бе забелязал малкото огледало, което го наблюдаваше. Бе зает с разнищване проблема с бомбардировача.

Там, където психосите не можеха да използват молекулярна заварка, използваша болтове и гайки. Бе сигурен, че това брониране не се поддава на „метален нож“, както се наричаше инструмента на жаргона на психоските механици. От Зът подразбра, че това бе молекулярно наслагване – слой след слой различни, но съвместими метали. Добре. Значи някъде са използвали гайки и болтове.

Усети движение и пак стреля. Куршумът рikuшира три пъти и излетя през вратата.

Може би някое от подовите покрития... Изведнъж се засмя. Точно пред самолета между хватките мястото оставаше в сянка. Металният лист, който покриваше тази част от пода, бе прикрепен с болтове!

Намали обхвата на гаечния ключ и слезе между хватките. Още малко коригира ключа и получи размера. Имаше осем болта. Въртяха се много лесно – явно бяха отвъртани скоро. Сложи болтовете върху хватките, където имаше гнезда. Въпреки клатенето те стояха стабилно.

Една от хватките бе застъпила края на лентата. Той подпъхна ключа под нея и тя се разхлаби. Вкара ключа напречно и я повдигна. Възнамеряваше само да отмести металния лист встрани, но точно в този момент бомбардировачът се заклати в противоположна посока и той се изплъзна от вкочаненито му ръце, тръгна право към вратата и изчезна в празнотата и виещия вятър. Много важно!

Взе фенерче и го насочи в черната дупка.

Пред очите му стоеше главният двигател!

Заемаше място колкото едноетажна къща. Разбра, че цялата долна част на самолета се състои от мотори и допълнителни складове за газови бутилки. Колко тонове и тонове, и тонове смъртоносен газ носеше това нещо! В тъмнината бутилките светеха като чудовищни риби. Но конструкцията!

Джони детайлно познаваше този тип двигателен механизъм. Имаше ниши за пространствена трансляция, повечето от които бяха празни, но се обслужваха от огромен брой възли, които стърчаха в тях. Всеки възел имаше свой собствен координатен код и всички кодове поотделно трябваше да се изчистят.

Под някой от листовете на подовата конструкция трябваше да има механизъм за контрол и поддръжка!

С поглед, който уморено се плъзна надолу по коридора, Джони се спусна в долното отделение, като се закрепил с крака за опорните колони на конструкцията. Огледа се с фенера.

От това положение му бе трудно да наглежда пътеката и трябваше последователно да гледа ту нагоре, ту надолу. Може би наистина трябваше да измисли как да се справи със Зът, преди да слезе тук долу. За да вижда отделението, трябваше да навежда главата си под нивото на пода. Но ако тръгне да се разправя със Зът, можеше да му струва живота и той напомни си, че животът на твърде много хора – всъщност на всички оцелели хора – зависи от него. Куражът настрана, но той не трябва да рискува живота си. Мечка в клетка. Реши да не се занимава с това в момента и се наведе долу.

Ето къде беше!

Масивна метална плоча, под която се намираше устройството за контрол и поддръжка.

Плочата бе закрепена с четири дванайсет инчови болта.

Но мястото бе крайно неудобно за работа. За един психоскопичен механик нямаше да е трудно да го стигне с огромните си и дълги ръце. Но не и за Джони.

Той прати още един изстрел по посока на пътеката. Наведе се и нагласи гаечния ключ. Захвана първата гайка.

Бе здраво затегната. С този голям ключ не можеше да се работи с една ръка. Психоскопичните не си знаеха силата, когато завъртаха гайки.

Изправи се и пак огледа коридора. За да може да работи, трябваше да остави автомата. Провери дали добре се държи, за да не се плъзне през вратата.

Пистолетът остана в колана му.

Наведе се, хвана ключа с двете ръце и се отпусна с цялата си тежест върху него.

Гайката подаде!

От познанията си по механика знаеше, че не трябва да развърта целите болтове, защото последният щеше да се затегне още повече. По-добре да разхлаби и четирите по малко...

Отхлаби и втория.

Бореше се с третия.

– Какво правиш? – изрева Зът. Джони се изправи. Зът продължаваше да се крие зад рамката.

– Тъпо, глупаво мекотело! Ако си пъхаш носа в тези двигатели, това нещо ще се блъсне! Благодаря ти, Зът, каза си Джони.

– Ако не пипаш нищо, ще се приземи само след два-три дни! – виеше Зът.

В действителност той бе започнал да се паникьосва. Ставаше нещо особено с изстрелите, които животното непрекъснато изпращаше по коридора. Току-що клапата за издишване на дихателната му маска леко проблясна. От известно време бе забелязал мънички искри около себе си. В началото помисли, че това са пращинки, после реши, че нещо не е наред с очите му и му се привиждат разни неща. Но при последното издишване наистина имаше проблясване. Нима тук има радиация? Или животното пръска уранов прах? Чакай, това прах ли бе или идваше от оръжието му?

Реши да действа, независимо какви могат да бъдат последиците. Да, ето пак просветна, когато издиша през маската.

– Имаш маска! – извика Зът. – Смъртоносният газ не може да проникне в бомбардировача. Изчакай да се приземим!

Мръсно, глупаво животно. Гаден Търл!

– А какво ще стане с хората долу? – каза Джони. За момента това накара Зът да млъкне. Не можеше да си представи как някой може да го е грижа за другите, когато трябва да мисли за собствената си козина.

– Остави двигателите на мира! – изкрещя Зът.

Психлото бе на ръба на истерията. Може би щеше да стреля. Джони чакаше, стиснал автомата. Не, Зът нямаше да стреля. По-добре отново да се заеме с болтовете. Остави долу оръжието и се наведе. Развърта напълно първата гайка.

Изправи се да се увери, че Зът не е мръднал от мястото си.

Двайсет и пет килограмовата метална плоча шеметно се завъртя, удари се в подпората на магнитната хватка, рikuшира и блъсна Джони

в тила.

Автоматът изхвъркна от ръката му и полетя в тъмното. Преди да загуби съзнание, той посегна към пистолета. Всичко потъна в тъмнина.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

1

Превзеха лагера!

При последното си спускане пострадалият самолет на Гленканън успя да пробие охладителната система на помпите за дихателен газ, които снабдяваха целия лагер и във всички помещения нахлу въздух.

Гленканън успешно приземи самолета. Една скрита картечница бе улучила инструментното табло и преподавателя, но не пострада нито той, нито системата за управление и самолетът успя да стигне до клисурата.

С радостни викове шотландците го бяха измъкнали и го потупваха по гърба, докато накрая свещеникът трябваше да им припомни, че пилотът има счупени ребра.

С няколко последни изстрела унищожиха останалите гнезда на съпротива.

Шотландците захвърлиха оръжията и взеха гайдите. Целият лагер се огласи от писъците им, придружени от ритмичните удари на тъпаните.

Последните оцелели психлоси плахо започнаха да излизат с вдигнати лапи от подземията на лагера. За тяхна иненада всички те се оказаха дипломирани летци и жени помощник-пилоти. Дихателните маски не достигаха, защото ги бяха раздали на бойните групи, изпратени да се сражават. Но както забеляза Робърт Лисицата, летците имаха собствени лични маски. Оцелелите бяха около трийсет.

Стотици психлоси бяха измрели по време на битката и още стотици, когато въздухът нахлу в лагера. По груби изчисления в лагера живеаха деветстотин седемдесет и шест психлоси.

Кер бе опитал да се измъкне през една вентилационна тръба, но го заловиха жив.

Запушиха тръбите на противопожарната система. Изпратиха група да провери за радиация с отворени бутилки дихателен газ и се оказа, че водата я е отмила. Мястото бе относително чисто.

Шотландците най-после успяха да видят Криси. Тя помагаше на свещеника да приберат ранените с помощта на носилка, която бяха взели от психлосите. Бе изненадана от въодушевлението, с което я посрещнаха. Не бе свикнала с това да бъде знаменитост. Освен това нямаше как

да разбере, че бе привнесла в живота на шотландците нещо, което техните романи възпяваха. Където и да идеше, те се втурваха към нея, независимо с какво се занимаваха в момента, взираха се в нея с радостни очи и след това отново се връщаха към заниманията си. Войната не бе свършила, но можеха да си позволят малко радост. Защо да не се порадват на успешното освобождаване на една хубава девойка? Но макар че Криси бе заета с ранените и се отнасяше с тях нежно и внимателно, в сърцето ѝ се бе загнездил ужас, който едва прикриваше. Джони го нямаше и по някакъв начин усещаше, че му се е случило нещо.

Под ръководството на Ангъс шотландците се опитваха да оправят асансьорите и подвижните платформи. Вратата на хангара бе блокирана от катастрофирали самолети и не можеха да я отворят, за да изкарат от там годни за летене машини. Казаха на разтревожения Робърт, че ще трябват часове, за да пуснат в движение платформите и да разчистят купа от самолети.

Търл за последен път опита да ги надхитри. Накара ги да го заведат при Робърт Лисицата, защото имал да му каже нещо спешно. Отведоха го до Робърт, завързан с четири вериги, всяка от които държеше един здрав шотландец, а други двама вървяха встрани и го държаха на прицел.

Каза на Робърт, че имал ключове за програмната кутия на бомбардировача и ще им ги даде, ако му обещаят възможно най-скоро да го телепортират на Психло.

Робърт се съгласи при условие, че Търл им покаже ключовете. Търл съответно поиска да му донесат ботушите.

Под леглото в бившата стая на Търл намери хубава жена Психло, която твърдеше, че се казва Чърк. Робърт отиде да я види, попита я дали е секретарката на Търл и тя с готовност кимна в знак на съгласие. Робърт ѝ каза, че Търл го праща при нея да му даде ключа за бомбардировача.

Откак Зът излетя с бомбардировача, Чърк бе имала достатъчно време да размисли. В крайна сметка си спомни за ключовете. Когато Робърт ѝ ги поиска, тя се ядоса и му каза да предаде на Търл, че тя стриктно изпълнява задълженията си: той много добре знаел, че преди сума ти време ѝ бе дал няколко ключа и ѝ бе заповядал да ги пусне в тръбата за преработка на отпадците, тъй че ключовете отдавна не съществуваха и ако Търл се опитваше да очерни работното ѝ досие за това, че не изпълнява заповеди, тя също би могла да се погрижи за неговото. Случайно не си ли спомня обещанията за огромна къща на Психло? Чърк бе истински ядосана.

И така, Робърт Лисицата поиска да му донесат ботушите на Търл и като ги опипа, откри двойна подметка. От там извади един много тънък и малък лъчев пистолет.

В момента Търл бе завързан с четири вериги, към него бе насочено дулото на автомат и от устата му бълваха проклетия по адрес на жените.

Лагерът бе потънал в светлини и врява. Стотици психоски тела се пречкаха на пътя им. Всичко бе прогизнало във вода.

Братята Чамко бяха доволни от сключения договор за петнайсет хиляди кредита годишна заплата плюс петстотин кредита премия за всяка допълнителна работа. Малко се притесняваха да не би да последва контраатака от Психло, но парите си бяха пари. В момента помагаша на шотландците да поправят системата за свързка, но се чудеха дали веднага ще могат да спечелят петстотинте кредита. Водата бе наводнила голяма част от техниката, а площадката за излитане бе в бедствено състояние. Невъзможно бе да се изкара на открито някой самолет, за да използват радиовръзката му, а преподавателя в самолета на Гленканън се бе превърнал в купчина сплескан метал.

Робърт Лисицата не се спираше на едно място. Отговаряше на въпросите и се разпореждаше за каквото трябва. Но мислите му бяха другаде.

Дванайсетчасовата забрана за свързка бе изтекла, а нямаха връзка на планетарни вълни. Нямахме как да заповяда на самолетите, които атакуваха отдалечените мини, да се отправят да търсят бомбардировача. Не можеше и отгук да прати самолети.

Отиде да види двайсетината ранени шотландци, които лежах на малка поляна под грижите на свещеника, учителя и четири възрастни жени. И на Криси.

Погледът му срещна нейния. Робърт Лисицата се почувства много зле. Джони се бе оказал прав. Не можеха да чакат атакуващите самолети, за да нападнат бомбардировача. Те бяха потеглили много преди той да излети и не знаеха нищо за него. Нямахме възможност дори да им каже.

Имахме усещането, че Джони е в беда. Робърт леко поклати глава. Криси го погледна втренчено за момент, после с усилие преглътна и се върна към работата си.

2

Зът триумфираше.

Животното бе ранено, и то зле. Макар че можеше и по-добре да се получи. Клатенето на бомбардировача малко бе объркало изчисленията му и вместо плочата направо да отреже главата на животното, първо се бе ударила в захватките на самолета.

Но резултатът бе твърде удовлетворителен. Навсякъде по пода бе сплескано с червена кръв.

Животното бе успяло да даде още един изстрел по пътеката, но Зът видя в своето огледало как то изгуби съзнание, за миг се свести и после пак припадна. Зът изчака достатъчно. Явно животното нямаше скоро да дойде в съзнание и Зът можеше да се доближи до него и да го довърши. Но плановете му се объркаха. Животното бе успяло да допълзи до задната част на бомбадировача, спря и стреля, после продължи и пак стреля.

Пропълзя в един от кошерите за складиране на газови бутилки. Отворът бе доста малък за Зът и нямаше как да го последва.

Зът чакаше, но нищо не се случваше. Накрая излезе иззад рамката на скривалището си и под прикритието на другите рамки и с помощта на огледалото си стигна до задното товарно помещение.

Опита се да огледа района с огледалото, но вътре бе тъмно и нищо не се виждаше.

Светна с фенера. Пак нищо. Животното сигурно се бе прилепило към стената.

Зът насочи фенера към огледалото и го насочи надясно. За миг успя да зърне животното, но то стреля, улучи фенера и огледалото и те изхвърчаха от ръката на Зът. Добре, че не бе надникнал сам вътре.

Напрегнато се слушваше да долови дишането на животното, но ревят на двигателите заглушаваше всичко.

Доста дълго време го чака да изскочи и да стреля, но нищо подобно не се случи. Най-сетне реши, че то е допълзяло вътре и е умряло. Във всеки случай кръв имаше достатъчно. Сигурно бе умряло от загуба на кръв. Зът грейна в щастлива усмивка.

Е, достатъчно чака! Най-добре да се залови за работа.

Отвори вратата на бойния самолет, включи локалния предавател и се опита да събуди Нъп. Тъпоумникът със сигурност трябваше да е някъде отгоре. Може би спеше. Зът нетърпеливо включи всички

предаватели. Това щеше да подлуди този глупак. При планетарния обхват ако разстоянието бе само няколкостотин фута, можеха да ти се пръснат тъпанчетата.

– Нъп, събуди се, глупако!

– Кой е? Кой е това? – чу се гласът на Нъп.

– Виж какво, Нъп – опита се да прояви търпение Зът, – знам, че не си си доспал. Знам, че в минното училище не са ви научили да се справяте в точно такива ситуации, но мисля, че при сегашните обстоятелства трябва да се опиташ да ми помогнеш.

– Зът ли е?

Какъв идиот, какъв празноглав ненормалник!

– Естествено, че е Зът!

– Ти в бомбардировача ли си? Аха, така си и мислех. Но Снит не те ли измъкна със самолета? Мислех, че...

– Млъкни! – изрева Зът. – От теб искам да направиш следното: ще излетиш и ще кацнеш със самолета точно над вратата. Гледай да е близо до ръба, за да спираш вятъра със самолета.

Нъп се поинтересува защо трябва да спира вятъра, но Зът го скастри и понеже горивото му щеше да стигне само за десетина минути, той побърза да се подчини.

Зът възнамеряваше да вземе бутилките с гориво на бойния самолет. С ужас си мислеше какво майсторство ще е нужно, за да измъкне самолета от бомбардировача. После бе осенен от щастлива мисъл – дали пък вътре няма резервни бутилки?

Качи се на седалката и започна да тършува в задното отделение. Цяла чанта с бутилки! Десетки бутилки!

Но забеляза и още нещо. Клапата за издишване на дихателната му маска просветна. По тях имаше радиоактивен прах! Разбира се, това не бе чудно при положение, че бутилките са били в близост до битка с радиационни куршуми и количеството радиация по тях бе минимално, но все пак Зът се изплаши. Той метна чантата с бутилки на пътеката и бързо изскочи, за да ги спре да не се търкулнат през вратата. С протегнатата ръка разтърси торбата. Предпазливо издиша дихателен газ близо до нея. Нямахше пламък. Добре.

Отвори и двете врати на бойния самолет. Няма да влиза в задното отделение. Ще държи всичко на една ръка разстояние от себе си.

Освети с фенер помещенията на главния и балансиращите двигатели. Тренираното му око забеляза пукнатина с дебелина на косъм върху десния балансиращ мотор. Може да работи, може и да не работи.

Сблъсъкът не бе помогнал. Протегна се под двигателя, напълни лапата си с кабели и ги измъкна, а после ги вкара на мястото им без да ги свързва и то така, че да не се забелязва. Ето един боен самолет, който няма да потегли веднага. Добре.

Влезе под самолета и насочи поглед към главното двигателно устройство. А, ето къде беше гаечния му ключ. Животното не бе свалило плочата. Добре. Отново прибра гаечния ключ в ботуша си, където му бе мястото.

Движението на бомбардировача рязко се промени. Нъп се бе преместил. Свистенето намаля, но клатенето рязко се увеличи. Както и да е, това имаше и своите добри страни. Сега бомбардировачът летеше диагонално наклонен и вратата бе защитена от вятъра.

Отдалечен на безопасно разстояние от самолета, Зът предпазливо протегна ръка към микрофона.

– На позиция ли си? – попита той.

– Направих два опита, но...

– Добре. Знаеш ли как изглежда въжената стълба?

Нъп понечи да обясни, че като специалист миньор и високо квалифициран пилот той естествено знае как изглежда...

– Закрепи твоя край на стълбата за клемите срещу седалката. Спусни надолу края с тежестите. След това спусни с въже една рудна мрежа, после спасително въже. Всичко трябва да влезе през тази врата. Разбра ли?

Нъп естествено бе разбрал, но нима в бомбардировача имаше руда? Не му бе напълно ясно...

– Горивни капсули! Ще ти изпратя горивни капсули.

– О, добре. Това е чудесно! Стават ли за този самолет?

Зът не си направи труда да отговори. Разбира се, че стават. Всички самолетни горивни капсули са взаимно заменяеми. Капсулите на танковете не стават за самолетите. Какъв глупак!

Краят на стълбата с прикрепени тежести с камшичено свистене се спусна надолу. Опря от другата страна на опашката на самолета, която стърчеше през вратата.

Зът доста смело се протегна към самолета, изчака бомбардировачът да се заклати в противоположна посока, освободи магнитната спирачка и с мощно движение, което бе по възможностите само на един психло, помръдна самолета и отново натисна спирачката. Добре, сега вече може да премести стълбата там, където трябва. Освободи се място между нея и ръба на вратата. Той засили долния край на стълбата и го прикрепил

към една греда на пода.

Спускащото се спасително въже му създаде неприятности, защото вятърът постоянно го отнасяше. Зът се обади на Нъп да го изтегли нагоре. Да върви по дяволите, можеше и без него. Зът се протегна в бойния самолет и извади оттам навито на геврек спасително въже. Но не можеше да реши как да го използва. Завърза го за един пръстен на самолета, но идеята не му се стори добра. Ако самолетът се помести или нещо от този род? Остави въжето на пода. Да върви по дяволите.

– Кошница за руда! – предаде на Нъп.

Той я спусна. Бе достатъчно тежка, за да не я отвява въздушното течение със скорост триста мили в час. Докато завързваше в нея чантата с капсули, Зът се сети, че не бе проверил дали капсулите са пълни. В чантата сигурно имаше и капсули с амуниции. Кой знае, можеха пък да им потрябват и двата вида капсули.

В момента, когато трябваше да бъдат изтеглени нагоре, Зът възнамеряваше да стреля в бомбардировача и да пръсне на парчета бойния самолет за по-сигурно. Проклето животно. Проклет Търл.

Но му хрумна нещо друго. Чакаше ги дълъг път. По-добре да вземе резервната екипировка от самолета. Много внимателно се протегна към кабината и я напипа. Бяха две. Извади и двете. Облече едната, а другата хвърли през вратата. Животното вече няма какво да облече. Но естествено то бе мъртво. Добре се отърва от него. Проклет Търл!

– Готов ли си? – попита по предавателя.

Нъп потвърди, но попита къде е горивото. Зът приготви за изтегляне мрежата за руда.

– Хвана ли я? – попита Зът.

– Да, опитвам се да проверя... изчакай само да отстраня използваните капсули и да се уверя, че размерите...

– Да пукнеш дано, идиот такъв! Заеми се със стълбата – трябва да я стабилизираш. Повдига ми се вече от този скапан, тъп бомбардировач! Като се кача горе, ще се погрижа за горивото. Да не поставиш капсула с амуниции в горивните ръкави! Тръгвам веднага!

Но той не тръгна „веднага“. Погледът му се спря на радиото, извади гаечния ключ от ботуша си и го разби на парчета. Вярно, че само след минута ще вдигне във въздуха целия самолет, но предпазливостта преди всичко.

Зът се вкопчи за въжената стълба и пое нагоре. Вдигна глава. Имаше доста да се катери. Марк 32 спираше до голяма степен течението на вятъра, но все пак духаше силно. Спря, провери да не се откачи

дихателната му маска и продължи да се катери по стълбата.

3

Джони лежеше в склада за газови бутилки, здраво стиснат в лапите на кошмар. Отново бе в клетката с каишка около врата и някакъв демон се впиваше отзад в черепа му. Непрекъснато се опитваше да каже на демона, че ако не престане, ще го застреля, но думите не излизаха от устата му.

С усилия успя да се откопчи от кошмара. Ревът на огромните двигатели се набиваше в мозъка му. Осъзна къде се намира. Около врата му се бе увила не каишката, а ремъкът на автомата; тежкото оръжие висеше между гредите. С болезнено усилие успя да го изтегли. Като отвори цилиндъра, вътре влезе малко светлина.

Оставаше му само един патрон.

Посегна към колана си да види дали има резервен пълнител. Нямаше. Лъчевият пистолет бе изчезнал някъде.

Преди да изгуби съзнание, бе успял да отвори чантичката за първа помощ и бе превързал главата си под лентите на маската. Само това си спомняше от момента, когато бе избил от ръцете огледалото и фенера на Зът. Фенерът продължаваше да блещука, хванат за една кръстоска. Не, това не бе фенерчето. Бе на около четири фута, но изглеждаше поне на четиристотин. Какво ли беше?

Огледало за механици. Значи ето с какво го е наблюдавал Зът.

Какво го бе събудило? Колко време прекара в безсъзнание? Секунди? Минути? Сякаш черепът му отзад липсваше, а като пипнеше, бе меко. Дали нямаше фрактура на черепа? Или удареното просто се е подуло и косата му се е сплъстила от кръвта?

Чу нещо подобно на дрънчене. Ето какво го е събудило – някакъв шум около самолета.

Внезапно нещо го подтикна да бърза и той с усилие се добра до огледалото. Плъзна се към гредата и провря огледалото през дупката.

Зът.

Първото му желание бе да изскочи навън и да използва последния си куршум. След това забеляза долния край на стълбата. Видя и как кошницата за руда бе изтеглена нагоре. Зареждаха с гориво Марк 32!

Мигновено помисли какво можеше да направи Марк 32, ако се върне в лагера и шокът напълно го отрезви. Знаеше какво трябва да

направи. Веднага. ЧАКАЙ!

Това бе най-трудното. Продължаваше да се бори с черното море на безсъзнанието. Може да се мобилизира за известно време, но вълната пак ще да го събори.

Зът говореше по предавателя. Не, той счупи предавателя с гаечния ключ.

Джони събра сили и се напрегна да излезе през отвора на кошера. Внимателно следеше всичко с огледалото. Зът се приближи до стълбата. Започна да се катери. Спря. Виждаха се само краката му.

Пронизан от болка, Джони успя да се измъкне през отвора. На пода имаше спасително въже. Сграбчи го и го дръпна. Бе завързано за самолета. В това състояние никак не му се искаше да изпадне в безсъзнание и да падне през вратата. Метна въжето около кръста си и набързо направи възел.

Краката на Зът бяха изчезнали.

Джони провери револвера да се увери, че единственият патрон ще бъде изстрелян при натискане на спусъка.

Успя да се добере до стълбата. Вятърът духаше от бомбардировача навън. Долният край на стълбата бе закрепен за вътрешната страна на вратата, но Зът в момента бе във въздуха, а опашката на бойния самолет го предпазваше от вятъра. Качи се още няколко стъпала нагоре.

Джони добре виждаше Марк 32. Светлините му бяха запалени; Нъп бе подпрял с крак вратата и я държеше отворена. Зът бе изминал една трета от дължината на стълбата.

За момент Джони помисли, че прекалено е закъснял. Реши, че Нъп е изтеглил догоре горивните капсули и ги е прибрал. Но не. Нъп ги държеше и се взираше в тях. Номерата им ли гледаше? Цялата кошница бе в скута му!

Зът крещеше на Нъп да отвори вратата по-широко и да стабилизира стълбата. Продължаваше да се катери. Стълбата бе защитена заради ъгъла, под който бе кацнал Марк 32, но все пак вятърът бе разкъсващ. Якето на Зът плющеше. Той пак изкрещя нещо за вратата, но думите се изгубиха в рева на бомбардировача и писъка на вятъра.

Джони зареди pistolета. Маската предпазваше очите му. Можеше да уцели или Зът, или Нъп. Не го направи веднага. Внимателно преценяше колко би се отклонил изстрела в следствие на вятъра и скоростта. Автоматът Смит и Уесън 457 имаше голяма скорост на изстрела, но от поставените взривни главички върху патроните ставаше още по-бърз. Трябва много да внимава. Един единствен изстрел.

Нъп отвори вратата повече, кошницата за руда ясно се виждаше в скута му. В този момент Нъп забеляза Джони, извика и посочи надолу, при което Зът се обърна и го видя.

Джони стреля!

Опита се веднага след изстрела да се отдръпне назад в бомбардировача. Не бе достатъчно бърз.

Във въздуха полетяха гориво и амуниции, достатъчни за двацет бойни самолета. Паднаха надолу право върху отворените вместилища за амуниции и гориво.

Взривната вълна от почти мигновения сблъсък удари Джони като огромен чук. Той изхвърча в черната бездна.

Спасителното въже се опъна и го запрати обратно вътре.

В бъркотията, сякаш в забавен кадър Джони видя как Зът пламва и се изстрелва в пространството. Видя как целия Марк 32 подскача нагоре като огнена топка.

Джони се удари в пода точно където плочите липсваха, тъй че нямаше опасност да се плъзне и да падне.

Сътресението дойде прекалено за главата му и той отново изпадна в безсъзнание.

Една идиотска фраза мина през главата му точно преди изцяло да се потопи в тъмнината: „Старият Стафър греши. Не съм прекалено умен. Току що унищожих единствената мишена, по която можеха да засекат координатите на бомбардировача.“

Облекчен от тежестта си, бомбардировачът вече не се клатеше.

Тялото, което лежеше на ледения под точно до вратата не помръдваше.

Смъртоносният товар продължи напред към Шотландия и останалата част от света с цел окончателно да унищожат остатъка от човешката раса, тези, които бе пропуснал преди хиляда и повече години.

4

Краката на малкото момче почти не докосваха земята в подземните коридори на кулите на замъка. Бе мокър до кости от дъжда навън. Шапката му се бе накривила. Очите му блестяха. Бе тичал цели две мили в утринния здрач, за да донесе важната вест.

Позна стаята пред себе си и се втурна в нея.

– Принц Данълдин! Принц Данълдин! Събуди се! Събуди се! –

извика момчето.

Данълдин току що се бе настанил в собствената си стая и се бе завил в собственото си карирано одеяло. Налегна го сладка дрямка – за първи път от доста време насам.

Момчето с треперещи от вълнение ръце се бореше да запали свещ с кремъка.

Значи стана „принц“ Данълдин! Така го наричаха само по време на пиршества и когато от него искаха услуга. Чичо му, вождът на клана Фергус, бе последният от коронованите лордове и на него се падаше титлата „крал“, но той така и не стана крал.

Свещта гореше. Светлината хвърляше отблясъци върху малкото мебели в стаята от каменни стени и осветяваше прогизналото от дъжда развълнувано чернооко момче, Бити Маклийд.

– Твоят оръженосец Дуайт, твоят оръженосец Дуайт каза веднага да тръгнеш. Много било спешно!

А, това ли било. Данълдин стана и взе дрехите си. „Оръженосец“ Дуайт. Сигурно Дуайт бе казал така, защото детето не знаеше какво значи помощник-пилот.

– Твоите слуги оседлават коня. Оръженосецът ти каза, че е много спешно!

Данълдин погледна часовника си. Дванайсетчасовата забрана за свързка бе изтекла, ето за какво е цялата работа. Сигурно радиото е избълвало куп новини. Данълдин нямаше представа как са се справили в другите мини, нито какво е станало в лагера. Навлече пилотския екип. Не бързаше особено. Едва ли бе нужно.

Каква нощ бяха прекарали. Планът им с Дуайт бе да съберат вождовете и да отпразнуват победата. Бяха приземили самолетите на една поляна на около две мили, за да шашнат хората и Данълдин бе взел назаем кон от един уплашен фермер. С него дояди до селището.

Бе измъкнал от леглото чичо си, вожда на клан Фергус. Слугите веднага се разтичаха и запалиха огньовете по хълмовете, за да се сберат всички и чуят новините. В Корнуол вече нямаше минен лагер. Можеха свободно да пътуват из цяла Англия!

Вождът много обичаше своя племенник Данълдин, който всъщност бе и негов наследник. Харесваше му как действа Данълдин – като истински шотландец. В захлас слушаше стихийния му разказ за всичко, което бяха направили. Вождът не одобри съвсем непредпазливите му действия, но не го показва, за да не потуши ентусиазма и въодушевлението му. Заповяда да запалят огньовете. Бе изпаднал в непредпазлив

възторг.

След това Данълдин отиде да види една девойка и ѝ предложи да стане негова жена. Тя с радост каза:

– О, да! О, да! О, да, Данълдин!

След като се бе погрижил за това, той се прибра у дома хубаво да се наспи.

Бити сякаш се опитваше да си спомни още нещо. Пристъпяше от един бос крак на друг, присвиваше очи и търкаше нос. След това сякаш се отказа от усилието. Данълдин бе почти облечен.

Очите на момчето се спряха на меч, който висеше на стената. Използваха го при битки и официални церемонии. Беше истински древношотландски меч, дълъг цели пет фута. Бити го посочи с ръка и искаше да подскаже на Данълдин, че като принц трябва да го сложи. Данълдин поклати отрицателно глава. Не, този път няма да го вземе със себе си.

Но като забеляза как пламъкът в очите на Бити угасна, той се разкая. Свали го и му го подаде:

– Добре, но ти ще го носиш!

Мечът бе един фут по-висок от момчето. У него отново бликнаха радост, благоговение, боготворене и то го преметна около врата си.

Данълдин се огледа да не е забравил нещо и излезе. По тунелите и залите на замъка гъмжеше от шотландци. Всички бяха със затъкнати брадви в коланите си и се суетяха в подготовката на голямото пиршество на всички кланове. Данълдин наистина бе вдигнал много шум. Никой освен чичо му не знаеше новините. Не разбираха какво ще става. Бяха им дадени заповеди. Някой спомена, че психлоската мина вече не съществувала. Трябваше да свършат страшно много работа.

Не бяха побутнали през вековете древната развалина над земята, за да не привлича вниманието на самолетите, които от векове прелитаха отгоре. Казваха, че на времето на това място е било седалището на шотландските крале. Многобройните кули образуваха здрава крепост.

Двама слуги бяха оседлали собствения кон на Данълдин и той нетърпеливо тъпчеше с крака. Слугите посрещнаха Данълдин с широки усмивки.

Той възседна коня и им даде знак да качат зад него момчето, което здраво стискаше меч.

Валеше. Явно ги бе връхлетяла буря. Когато приземиха самолетите, небето бе чисто, но сега тегнеше от облаци.

В този момент Бити Маклиъд си спомни какво още трябваше да предаде на Данълдин.

– Твоят оръженосец – обади се той иззад гърба му – каза още „да залепваш“.

Момчето имаше силен акцент, за разлика от образованите шотландци.

– Да какво? – попита Данълдин.

– Не мога точно да се сетя, не мога да си спомня думата – извинително каза момчето. – Но наистина звучеше като „да залепваш“.

– Да не би да е „зацепваш“? – попита Данълдин. Думата означаваше незабавно излитане.

– Точно така, точно така!

Данълдин се изстреля като куршум. Никой кон не бе изяждал две мили по-бързо от неговия кон сега.

Рязко спряха на плосковърхия хълм. Данълдин диво се огледа. Останал бе само пътническият самолет. Скочи от коня и хвърли поводите на момчето. Отвори вратата и се метна в самолета. Мигновено включи радиото.

В този момент Дуайт се приземи до него и подплаши коня. Той лудо заподскача и при всеки подскок момчето и сабята политаха във въздуха.

Данълдин се втурна към Дуайт.

– Вече няма сигнал – каза Дуайт.

От лагера по радиото не бяха дошли никакви съобщения. Дуайт, както се бяха уговорили, бе останал да дежури. Трябваше да следи дали ще бъде нарушена забраната за радиосвързка и да чака изтичането ѝ. Времето бе свършило, но понеже пилотите нямаха връзка с лагера и с Робърт Лисицата, самите те също мълчаха.

Но стана нещо друго, нещо много странно. Дуайт бе засякъл по планетарния вълнови обхват психолоски разговор. Чу се ясно и отчетливо. От височината съдеше, че бе на не по-далеч от хиляда мили оттук, а може би малко повече, трудно бе да се определи.

– Какво казаха? – попита Данълдин.

– Записах всичко на диск.

Той пусна записа.

„Нъп, идиот такъв, събуди се!“

Дуайт каза, че веднага пратил момчето да повика Данълдин и да му каже незабавно да излита, после самият той се вдигнал във въздуха. Действително внезапният рев на двигателите се бе записал на диска. Записът продължаваше.

– Бомбардировач ли? – каза Данълдин. – Зът? Главният

транспортен механик се казваше Зът.

– Бил е в някакъв бомбардировач! – каза Дуайт. Беше се издигнал със самолета възможно най-високо. На около две хиляди фута. С възможно най-голяма бързина. – Гравитацията едва не разкъса сърцето и дробовете ми – добави той.

След това се чуха подробни инструкции на психоски как някакъв самолет трябва да кацне пак отгоре на бомбардировача, точно пред някаква врата, тъй че Зът да може да излезе от бомбардировача.

– Няма толкова голям бомбардировач – каза Данълдин. – Поне на мен не ми е известно да има.

Дуайт бе задействал всички налични детекторни устройства. Сигналите бяха дошли от северозапад. Бе побързал в тази посока. Улови нещо в обхвата на екраните. Летеше с триста и две мили в час, на екрана ясно се виждаше петънцето светлина. Там, където бе засякъл нещото, небето бе ясно. Значи облаците и дъждът вървяха преди него.

Дуайт пусна още една част от записа. Някой на име Снит бил още в бомбардировача, но не ставаше ясно защо. Звучеше налудничаво, защото бомбардировачите бяха безпилотни самолети. Но как изобщо някой може да измъкне друг от бомбардировач? После единият пренасяше гориво от бомбардировача в рудна кошница, а другият психло каза, че напуснал самолета.

– В такъв случай какво правиш тук? – попита Данълдин, като се обърна към пътническия самолет. – Защо не го нападна?

– Взриви се – каза Дуайт. – Видях го, с очите си! Сякаш имаше трийсет светкавични бури! Полетя надолу. Сигурно е паднал в морето. Скенирах цялата област. Забелязах точица светлина, вероятно отломки. После и това изчезна. Просто никой уред повече не показва нищо. Затова се върнах тук.

Данълдин отново пусна диска. Пусна запис от показанията на уредите. Същата история. Топлина и после нищо.

Погледна към небето.

– Най-добре да излетиш и да патрулираш в тази посока.

– Уредите няма да регистрират нищо – каза Дуайт. – Облачността е висока. Това нещо летеше на около пет хиляди фута и с просто око е изключено да се забележи. Облачността стига поне до десет хиляди фута нагоре. Нищо няма да се види – завърши Дуайт.

Данълдин се обърна и погледна руините от замък в утринния дъждец и мъгла. Беше само на две мили, а зад него нищо не се виждаше.

Какво може да значи всичко това? Загубена ли бе битката за

лагера? Какъв е този бомбардировач? И защо се бе взривил? Вождовете на клановете щяха да се събират и той имаше много работа през този ден.

5

Джони изплува от бездна черна болка. Опита се да се ориентира. Двигателите на бомбардировача гневно крещяха в ушите му. Ръцете му висяха в някаква дупка на пода. По ръкавите се бе стекла кръв и бе засъхнала.

Той се сепна при мисълта за Зът и посегна към автоматата. Нямахте го, връвта се бе прекъснала при експлозията. Експлозията! И Зът се бе взривил, а също и Марк 32. Така бе изчезнало всичко, което би локализиращо бомбардировача на някой екран.

С усилие се повдигна. Все още бе завързан със спасителното въже. Прекалено трудно му бе да мисли свързано и за миг се зачуди защо бе вързан. Гърбът го болеше – още една болка сред многото. Осъзна, че тъкмо въжето го е върнало в бомбардировача.

Ужасно трудно мислеше и с всяка минута ставаше все по-зле. Гадеше му се. Чувстваше глад. Сигурно му се гадеше от глад.

Вдигна се на колене. Бомбардировачът вече не се клатеше. Това поне бе облекчение. Обърна се и се вторачи.

През вратата се къдреше мъгла, ръмеше. Летяха през буря. Чакай. Навън бе светло. Дневна светлина. Беше най-малко обяд.

Колко ли време е бил в безсъзнание? Сигурно с часове.

Завъртя се на колене и очакваше да види как от газовите бутилки се изсипва надолу газ. Няма как да разбере. Бяха ли преминали над Шотландия? Дали бомбардировачът вече бе свършил част от работата си?

Стигна до вратата и се опита да, намери по-светло петно в мъглата, което да му покаже къде е слънцето. Навсякъде облаците бяха плътни. Не мислеше добре. Осъзна, че мозъкът му работи като този на едновременния планинец Джони. В самолета имаше компаси. Отвори вратата и видя в какво бе превърнал Зът предавателя. Това го разсея. Сети се, че е отворил вратата, за да търси компасите. Като се наведе да погледне отзад, се почувства така, сякаш някой го удря с тежък чук по главата. Опипа главата си за превръзката. Беше си на мястото. Не, компасите. Трябваше да търси компасите.

Летяха на югоизток. Натам беше Шотландия. Не бе много сигурен.

Върна се при вратата и пак се опита да погледне надолу. Едва не падна. Нищо не се виждаше. Всичко тънеше в мъгла и дъжд.

След това си спомни, че на дъното на кораба имаше газови складници. Болезнено пропълзя до подовата плоча, която бе отместил и погледна зад двигателното помещение. Там съвсем не бе ден.

Дихателната маска нещо го задушаваше. Спомни си, че когато се пробуди, тя лежеше встрани.

Разбира се! Бомбардировачът още не бе пуснал газ. Иначе той щеше да е мъртъв.

Е, не бе умрял. С тази рана в главата бе съвсем близо до смъртта, но все още бе жив. Следователно бомбардировачът още не бе пуснал газ.

Тежкото му положение отчасти се дължеше и на това, че бутилката му с въздух бе празна. Взе нови бутилки и ги постави където трябваше. Това поне малко го извади от летаргията. Опита се да се стегне – няма полза само да се върти насам-натам. Какво искаше да направи, преди да го ударят с каквото там беше?

Може би не разполага с много време!

Оживлението му угасна като разбра, че гаечният ключ не е в него. Насилваше се да мисли, за да не усеща толкова силно болката. Слезе долу и провери как са болтовете на контролната плоча. Бяха поразхлабени, но за да развърти всеки един щеше да му трябва поне век – резбата бе много дълга.

Влезе в самолета и започна да тършува. Намери чанта с експлозивни и я изпразни. Имаше шест ръчни гранати, доста дълъг взривен фитил и няколко кутии взривно вещество. Огледа се за часовникови механизми. Нито един. Погледна гранатите. И в тях нямаше часовник, само контактни бутони, които щяха да ги взривят при удар. Нямаше и електрически кабели.

Струваше му огромни усилия да мисли, да се съсредоточи само върху едно нещо. Какво може да направи от тази бъркотия? Директен контакт? Самоубийство!

Намери торбичката, която стоеше на колана му. Няколко парчета кремък, стъклца... а, кълбо кожени ремъци. Поне с тях можеше да сваля болтовете.

Окуражен, той успя някак си да се домъкне до плочата за поддръжка. Завърза края на ремъка за началото на резбата и го нави по болта. Направи ръчен възел при другия край. Хвана ремъка и натегна с цялата си тежест. Гайката се завъртя, отскочи и изчезна в тъмното.

Макар никак да не му бе лесно, повтори операцията с останалите три болта. Готово!

Напегна сили да повдигне тежката плоча. Смяташе само да я отместе настрани, но тя се изплъзна от ръцете му, облечени в ръкавици и падна в тъмния гърбук на бомбардировача. Да върви където ще!

Вгледа се в черните вътрешности на контролното помещение. Малки електрически искри прескачаха като дъгички. Прекрасно знаеше, че когато двигателят работи, не трябва да се влиза в помещението. А още по-малко да си пхаш ръцете вътре. Бе чувал от психлоси, че ако си навреш лапата, става нещо много странно – ту я усещаш, ту не я усещаш. Можеш да си останеш и без лапа, казваше Кер.

Стисна зъби и се покачи обратно на пода. Намери някакво фенерче, спусна се долу и освети помещението.

От вътрешността му стърчаха хиляди координатни точки. Очертаваха се равномерни дъги при транслирането в пространството. Това не бе точно електричество; бе енергия, задвижена до върха на дъгата и като се спуснеше в основата ѝ, превръщаше се в пространствени координати. Ролята на електричеството бе просто да поддържа в движение малките двигателчета зад точките. В това нещо сигурно имаше хиляди такива малки двигателчета. Те можеха да бъдат повредени. Нищо във вътрешността не бе бронирано.

Гледката, която се откриваше на светлината на фенерчето бе доста смешна. Всичко трептеше, ту се появяваше, ту изчезваше. Да, един взрив можеше да унищожи и транслационните двигателчета, и точките. Тъй или иначе, едно малко двигателче си бе малко двигателче и не можеше да се спаси от взрива. Пространственият преобразувател щеше да престане да преобразува, бомбардировачът щеше да остане без енергия и съответно щеше да се блъсне. Не вярваше, че балансиращите мотори сами можеха да подхранват това гигантско чудовище. Да, щеше да се блъсне.

Изправи се. Като се навеждаше, отново му притъмняваше. Повече не трябва да припада. Дотук с припадането. Повече не!

Седеше в самолета и стискаше здраво зъби, за да остане в съзнание. Трябваше да натъкми някакво въже. Нищо друго, освен взривно устройство, няма да свърши работа. Какво можеше да му послужи като детонатор?

Оръдията на самолета!

Ще ги нагласи така, че като гръмнат, самолетът да се изстреля през вратата.

Огледа пулта за стрелба и не откри никаква повреда. Лостът също не бе повреден. Хвърли поглед към кутиите на главния и балансиращите двигатели на бойния самолет. Това на пода кабел ли беше? Но като се наведе да погледне отблизо, пак започна да му притъмнява и се изправи.

Времето! По-добре да работи бързо. Може би вече бе твърде късно и самолетът щеше да се блъсне в някой хълм, плюейки навсякъде отровния си газ.

Просто беше гладен, затова му се гадеше. Взе парче сушено месо и повдигна маската си. Дъвчеше насила. Почувства се дори по-зле.

Но какво прави? Трябва да се съсредоточи! Не само мислите му блуждаеха, но и движенията му бяха такива.

Взе едно резервно спасително въже и започна да навързва гранатите една след друга за него. Имаха магнитни захватки. Бе ги поискал с мисълта, че при нужда можеше да ги пусне в кръг отгоре върху бомбардировача и да си пробие дупка за влизане. За това не ставах, но сега можеха да му свършат работа.

Гирлянда. Като беше малка, Криси често правеше гирлянди от цветя и ги свиваше около врата на неговото пони. Тя... пак се отнесе. Стисна зъби и продължи да работи.

В наръчника се казваше: „Не свързвайте гранати с контактни бушонони така, че бушонът да се затвори под тежестта на съседната граната...“

Представи си психоска катарамата на колан, каквато много пъти бе виждал да носи Търл. Облаци газ във въздуха. Как ги мразеше!

Гирлянда...

Навързва гранатите. Откъсна дълго парче взривна корда и го напъха през дупките на захватките на гранатите, които им позволяваха да се закрепват за метални повърхности. Надяваше се да не залепнат една за друга сега.

Цели метри взривна корда, завързани край контакта на всяка граната, успоредно на спасителното въже. Беше прекалено тежко. Толкова тежко. Пак ще да припадне.

Овладя се. Успя да праметне по-дългия край на предпазното въже на горната подпорна греда. Триенето послужи като спирачка и гранатите останаха да висят над контролното помещение. Внимателно ги смъкна по-надолу. Добре че бомбардировачът не се клатеше, иначе гранатите щяха да се плъзнат и да се залепят с магнитите по стените на помещението. Внимателно, внимателно, още малко надолу, още малко.

Изведнъж въжето рязко се обтегна надолу. Най-долната граната се бе опряла на пода на помещението. Добре.

Не, не чак толкова. Променил ли се бе звукът на двигателя или това е само плод на размътените му възприятия, с които толкова бавно се ориентираше? Не знаеше. Но няма време. Здраво завърза спасителното въже за една греда.

Метна свободния край на взривната корда над горните структурни подпори. Ох, така го болеше главата! Дали бе пред оръдията на самолета? Почти.

Взе взривните патрони. „Взривоопасно“, пишеше на психоски върху кутията. Първо завърза само един патрон за взривната корда точно пред оръдията на самолета. След това си помисли: „Каквото ще става, да става“ и завърза цялата кутия.

Пак се опита да прецени всичко, но мислеше много трудно. Като стреля с оръдията, ще взриви капсулите. Те ще подпалят взривната корда и тя ще взриви гранатите. Чак сега прозря, че щеше да е по-добре да затисне въжето с плочата на контролното помещение. Погледна в дълбокото. Запали фенерче. Възможно ли бе да върне на мястото плочата и да завинти болтовете?

Но моментално забрави за това. Фенерчето бе попаднало право на капачката за зареждане на гориво.

Имаше две капачки. Не, пет туби! Знаеше, че в тях са натъпкани стотици горивни капсули, наредени една след друга. За бомбардировач като този трябваша огромно количество капсули. Нямахше начин!

Заливаха го вълни от чернота и гадене. Като гледаше надолу, не трябваше да си навежда главата. Това бе тайната.

Чудеше се дали може да помръдне големите капачки на тубите. Обикновено само ги завиваха, но не ги стягаха. Хвана едната с две ръце и се опита да я развърти. Не бе никак трудно.

За по-малко от минута бе развъртял и петте капачки. За известно време това нямаше да се отрази на бомбардировача, но ако се получи взрив, о боже!

Отново провери всичко.

Бомбардировачът продължаваше да лети. Но не за дълго, мрачно помисли Джони.

6

Сега за пръв път Джони се замисли какво ще стане с него. Усещаше, че това всъщност няма значение. Знаеше, че е заложил главата си.

Бе изгубил страшно много кръв. Но трябваше да опита, да направи някакво излишно усилие, просто за да каже, че е опитал. Да каже на кого? Радиовръзката бе прекъсната. Бомбардировачът бе невидим за всякакви екрани. В тази буря бе изключено някой да го забележи. Ако взривът повреди бомбардировача, отдолу го очакваше морето, или още по-лошо – планината. Бойните самолети бяха доста добре бронирани, но стрелбата с оръдията в затворено пространство, ПЛЮС гранатите, ПЛЮС горивото на бомбардировача – взривът щеше да е доста силничък.

Раницата му бе изчезнала. Претършува задната част на самолета. Не трябва да се навежда напред. От това му причернява. Кратък момент на надежда. Спасителен сал. Извади го. Капсулите за автоматично надуване отдавна бяха негодни. Имаше малка ръчна помпа. Започна да помпа с нея. Бе оранжева и лъскава. След това осъзна, че постъпва глупаво. Ако го надуе, няма как да го прибере обратно в самолета. Знаеше, че самолетът ще потъне. Няма как да го извади от там. Течението на вятъра се опитваше да завлече полунапомпения сал. Врълхлетя го черна вълна и вятърът без усилия измъкна сала от ръцете му. Той полетя в бурята. Изчезна. Само си бе изгубил времето.

Качи се в самолета. Имаше няколко одеяла. При предното кацане се бе ударил, следователно меката опаковка на картата не бе достатъчна. Сложи по едно одеяло там, където щяха да бъдат коленете му и метна още едно върху предното стъкло.

Сети се, че не е проверил дали няма незакрепени предмети. Можеха да го убият. Махна одеялата и погледна отзад в самолета. Пълно беше! Ако самолетът отскочи назад, всички те щяха да се изстрелят като снаряди.

Джони уморено слезе от самолета и започна едно по едно да ги изхвърля през вратата. Пълнител след пълнител. Изхвърли една лопата, без да се пита за какво ли е сложена там. Търнокоп. Хиляди боклуци. Скъта на пода въжената стълба и мрежата за руда. Сложи под седалката чантата с храна и торбичката си.

Гадеше му се повече от всякога. Качи се на седалката и пак нагласи одеялата. Завърза се два пъти с прекалено дългите за него предпазни колани и ги закрепил горе, за да не позволят на главата му да политне напред.

Всичко бе готово.

Протегна ръка към контролния пулт за стрелба и натисна бутоните за „пълна сила“, „пламък“ и „готовност“. Целта бе кутията с взривни капсули.

Бомбардировачът ли се накланяше или просто му се виеше свят? Бе замаян и не можеше да прецени. Погледна към индикатора за покачване на височината в самолета. Бомбардировачът наистина се накланяше, вратата зад него вече бе останала по-ниско. Нещо бе разстроило координацията на машината. Дали бе заради магнитните полета на гранатите? Но каквато и да бе причината, вратата отиваше надолу!

А това значеше, че ако веднага стреля, самолетът бързо ще полети през вратата към морето или планините.

По-добре да не отлага.

Прибра магнитните захватки. Самолетът бавно започна да се плъзга назад към вратата.

Бързо натисна бутона за стартиране. Самолетът бе набрал скорост и се заплъзга по-бързо.

Стовари юмрук върху спусъка на оръдието.

Оръдието на бойния самолет стреля с максимална мощност.

Но резултатът далеч надмина обикновения оръдеен откат.

Пред очите му цялата вътрешност на бомбардировача пламна в ярко оранжево и зелено.

Подобно на ракета бойният самолет се катапултира назад в открито пространство!

Шокът от внезапното движение едва не разкъса главата на Джони.

Все още можеше да вижда какво става наоколо. Бомбардировачът изглеждаше така, както навярно някога са изглеждали ракетните снаряди. Той се стрелна нагоре, сякаш изстрелян от бойния самолет!

Ръцете на Джони се опитаха да овладеят пулта за управление.

Вкара координати, за да спре падането. Самолетът подскочи и скоростта на спускане намалю.

Но нещо не бе наред. Десният балансиращ двигател мълчеше.

Отначало бавно, след това с по-голяма скорост, самолетът започна да се върти около оста си.

Левият балансиращ двигател не можеше да се справи сам.

Джони лудо удряше по клавишите и бутоните за управление.

Самолетът се премяташе в бурята.

7

Макар че целият се тресеше и се чувстваше много зле, Джони се опита да управлява самолета. Забеляза място, където пелената облаци

изтънява.

Мисленето бе почти непосилна задача. Ако изключи левия балансиращ двигател, самолетът може би ще спре да се върти. Така и стана. След това осъзна, че оръдията сигурно продължават да стрелят. Отмести едно одеяло, което му пречеше да вижда и са наведе напред да изключи бутона за стрелба. В този момент ГО видя!

Бомбардировачът!

Той падаше от небето право върху него. Хищни пламъци излизаха от вратата, а отзад се влачеше огромна опашка дим.

Ако не се премести, ще да падне право върху него.

Ръцете му се удариха в пулта. Усети как се движат.

Бомбардировачът мина толкова близо, че въздушното течение едва не помете самолета надолу.

Внезапно в бурята се вля страховит фонтан вода, висок повече от двеста фута.

Бойният самолет се завъртя под силата на новия удар.

Вода? ВОДА!

Джони почувства огромно облекчение. Не бяха стигнали Шотландия. Все още бяха над морето.

Вода! Ще падне в нея. Знаеше, че налягането от външната страна на вратите няма да им позволи да се отворят. Бойният самолет не можеше да се задържи на повърхността, щеше да потъне.

Натисна с юмрук ръчките за отваряне на прозорците, и двете.

Погледна пулта. Какво ли може да натисне, за да спре собственото си падане?

Бойният самолет се удари във водната повърхност.

От сътресението той пак изпадна в безсъзнание. Но в същия миг го обля най-студената вода, която кожата му до този момент бе усещала. Горчиво студена вода, по-студена от лед. Потоци от нея с бучене го заливаха и от двете страни.

Отчаяно се бореше да се освободи от огромния десет фунтов психоски предпазен колан. Сякаш всичко се движеше като на забавен кадър. Махна колана от тялото си.

Водата ставаше по-тъмна. Самолетът сигурно потъва много бързо. Или може би той пак изпада в безсъзнание?

Връхлитащата вода се поуспокои. Поне самолетът повече не се върти, разсеяно помисли Джони.

Внезапно усети прилив на енергия. Изправи се на колене върху седалката и премести едно от плаващите одеяла. Мина му през ум колко

безполезно е всичко това. Нямахше кой да го спаси. В толкова студена вода едва ли може да живее дълго.

По-скоро инстинктивно, отколкото целенасочено, се приближи до прозореца и започна да се издига на повърхността. Пълните с газ резервоари на дихателната маска го тласкаха нагоре. В маската му влизаше по малко вода, която изми кръвта от вътрешната страна на стъклото. Морето започна да става по-светло зелено.

След това по главата го удари порой дъжд. ДЪЖД! Бе добре дошъл.

Носеше се по гръб във водата, а морето наоколо бе една безкрайна панорама от вълни, които подскачаха и прииждаха, набраздени от дъжда. Дивна гледка!

Студът проникваше дълбоко в мозъка му.

Вълните ту потапяха във вода ушите му, ту ги откриваха на повърхността. Стори му се, че чува глас, но знаеше, това е плод на халюцинации. Казваха, че умиращите често чували гласове на ангели. Знаеше, че е много близо до смъртта.

Продължаваше да вижда измамни неща. Надеждата пораждаше халюцинации. Видяното не бе действителност, а само плод на желанията му. Но замъглената от водата картина не изчезваше.

Нещо се удари в маската му. Нима това бе въже?

Застана нащрек. Това, което виждаше, му заприлича на Данълдин, стъпил на въжена стълба на не повече от четири фута! Един Данълдин, който вълните ту потапяха, ту пак откриваха.

Джони усети, че около ръцете му се стягат възлите на спасителни въжета. Усети собствената си тежест. Ушите му излязоха над повърхността и вече можеше да чува. НАИСТИНА бе Данълдин, Данълдин, който се усмихваше, въпреки че вълните периодично го обливаха.

– Хайде, момче – каза Данълдин. – Само се дръж и ще те издърпаме в самолета. Водата е малко студеничка за плуване.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

1

Несвързани образи, размазани от стена от болка и тъмнина. Смътен спомен как е в самолет, който каца. Как някой му налива бульон с лъжица. Как го пренасят на носилка с мокри от дъжда одеяла. Стая с каменни стени. Непознати лица. Шепот. Друга носилка, болка в ръката. После отново мрак. Помисли, че пак е в бомбардировача. Отвори очи. Изплува лицето на Данълдин. Сигурно още е в морето. Но не усещаше студ, беше му топло.

– Идва в съзнание – тихо каза някой. – Скоро ще можем да го оперираме.

Отвори очи и видя шотландски ботуши и полички. Много ботуши и полички, застанали край леглото, на което лежеше.

Шум от двигател на самолет? Да, значи са в самолет.

Завъртя леко глава и усети болка. Но така виждаше Данълдин по-добре.

Разбра, че лежи на нещо като маса. Беше в самолет, пътнически самолет. От ляво до него седеше висок мъж с посивели коси, облечен в бяло. От дясната му страна имаше доста възрастни шотландци. Зад доктора имаше друга маса, отрупана с някакви блестящи предмети.

Данълдин бе седнал до него и ръцете им бяха свързани с маркуч и нещо като помпа.

– Какво е това? – с шепот попита Джони, като се опита да посочи маркуча.

– Кръвопреливане – каза Данълдин. Усещаше, че трябва много да внимава какво говори. Усмихваше се, но беше много притеснен и се чувстваше зле. С бодро изражение продължи:

– Момче, голям късметлия си. В момента в жилите ти се влива кралската кръв на Стюардите. Това значи, че ставаш пряк наследник на трона на Шотландия, разбира се, след мен.

Докторът направи знак на Данълдин да я кара по-спокойно. На всички им бе ясно, че Джони може да умре, шансът му да се възстанови бе по-малък от трийсет процента. Имаше две много тежки фрактури на черепа и още много наранявания, освен това бе получил и шок. Дишането му бе повърхностно и неравномерно. В подземната болница, където

векове наред бяха оперирали и фрактурите на черепа не бяха рядко явление, докторът бе виждал много хора да умират и с по-леки рани от тези на Джони. Гледаше едрия, хубав младеж и му бе жал за него.

– Това е доктор Маккендрик – каза Данълдин. – Щом си в негови ръце, няма страшно. Защо винаги се престараваш, Джони? Повечето хора биха се задоволили и с една фрактура на черепа. Но не и ти, братле, ти си имаш две! – Данълдин се усмихна. – Ще се оправиш за нула време.

Искаше му се да си вярва. Лицето на Джони бе мъртвешки бледо.

– Може би трябваше да ви изчакам в бомбардировача, щом сте били толкова наблизно – прошепна Джони.

Старите шотландци ахнаха от изненада. Вождът на клана Фергус излезе крачка напред:

– Какво говориш, Мактайлър? Това мръсно нещо се разби само на една миля на север от нос Рот! За малко не ни погуби!

– Как ме открихте? – прошепна Джони.

– Момче, – обади се Данълдин – искахме само да запалим огън за сбор на клановете, а то какво стана! Бомбардировачът се издигна като огнена ракета на десет хиляди фута височина и сигурно освети цяла Шотландия. Така те забелязахме.

Вождът на Арджилс промърмори:

– Твоят приятел ни каза друго, Данълдин. Първо си открил някакво петънце във водата с онова нещо, не зная как му казвате, а после си видял огъня.

Данълдин не трепна.

– Така разказът става по-хубав. Нека историкът да го запише по този начин. Той запали огън в небето!

Другите вождове кимнаха утвърдително. Така да бъде.

– Кой ден сме днес? – прошепна Джони.

– Ден деветдесет и пети.

Джони се почувства объркан. Колко дни му се губеха – един, два? Къде е бил? Къде бе сега? Защо?

Докторът разбра объркването му. Младежът бе загубил ориентация във времето.

– Наложил се да ме изчакат – каза той. – В момента отсъствах от Абърдин. После трябваше да установим от каква група е кръвта ти и да намерим някой от същата кръвна група. Съжалявам, че загубихме толкова време. Но тъй или иначе, трябваше да изчакаме да излезеш от шока и да се стоплиш. – Той тъжно поклати глава. – Налага се да те придружа

през целия път. Ще помогна на другите, като пристигнем.

Това разстрои Джони.

– Много шотландци ли са ранени? След като сте имали на разположение лекар, не е трябвало да отлагате заради мен.

– Не, не – каза вождът на Камерон. – Доктор Алън, който е специалист по изгарянията, бе изпратен преди два дни.

– Ранените са двайсет и един – каза Данълдин. – В това число влизах и ти. Само двама са мъртви. Леко се отървахме. Другите ще се оправят.

– Кои са тези? – Джони едва махна с ръка към четиримата младежи, които седяха на пейката.

– Това са четирима от членовете на Световната федерация за обединение на човешката раса – каза Данълдин. – Първият е от рода Макдоналд и вече говори руски. Вторият е Арджил и говори немски.

Но това съвсем не бе причината за тяхното присъствие в самолета. Четиримата младежи бяха от същата кръвна група и бяха дошли в случай, че се наложи да се прелива още кръв.

– А защо съм в самолета? – с шепот попита Джони. Тъкмо от този въпрос се страхуваха. Докторът им бе забранил да го безпокоят. Бяха го качили в самолет и бързаха да го преместят в голямата подземна защитна база в планината. Съществуваше вероятност психосите да контраатакуват. Никой не знаеше дали бомбите, изпратени на Психло са свършили работа или не. Братята Чамко им бяха казали за силовото поле около зоната за телепортиране на Психло и взривът ги навеждаше на мисълта, че полето се е задействало. Освен това им бяха казали, че обикновената сол напълно обезврежда отровния газ. Ангъс бе занесъл минни вентилатори в старата база и бяха открили, че във въздушните им филтри има сол. Бяха довели група развълнувани и възхитени руснаци, които в момента почистваха базата, а свещеникът погребваше мъртвите. Единствено в тази база Джони щеше да бъде в безопасност.

Но Данълдин можеше да отговори на Джони само така:

– Какво? Какво лошо му има на самолета? Нима искаш да изпуснеш отпразнуването на победата? Не можем да го позволим!

Един шотландец, който помагаше на Дуайт горе в пилотската кабина, дойде при тях и прошепна нещо на Данълдин. Подир себе си влачеше микрофон с доста дълга жица. Бе нагласен на планетарен обхват.

Данълдин се обърна към Джони:

– Искат да чуят гласа ти, за да са сигурни, че си жив.

– Кой? – попита Джони.

– Хората в лагера. Просто кажи нещо, кажи им как се чувстваш.

Данълдин приближи микрофона до устата на Джони.

– Добре съм – прошепна Джони. Но нещо му подсказа, че трябва да звучи по-убедително и добави по-високо: – Чувствам се много добре.

Данълдин върна микрофона на шотландеца, който се поколеба да го вземе, защото не бе убеден дали думите са се чули. Но Данълдин му махна с ръка да върви.

– Чувам още самолети – каза Джони. Данълдин поиска с поглед разрешение от доктора и помогна на Джони да завърти глава. Погледна към прозорчетата на самолета.

Имаше пет самолета, подредени в ешелон един след друг. Джони премести поглед към другото прозорче. Видя ешелон от ОЩЕ пет самолета.

– Това е твоят ескорт – каза Данълдин.

– Моят ескорт? – прошепна Джони. – Но защо? Всички помагаха.

– Ех, момче, – каза вождът на клана Фергус, – но ти изигра главната роля. Най-важната роля!

Докторът спря кръвопреливането. Премери пулса на Джони. Кимна към другите да мълчат. Прекалено дълго бе оставил Джони да говори. Самолетът летеше плавно, не се усещаха никакви сътресения. Пациентът бе излязъл от шока. Щеше му се да се намират в собствената му операционна зала в пещерата. Но другите не искаха Джони да остава там. А и той самият споделяше възхищението и уважението им към този младеж, макар че бе чул само малка част от подвизите му.

– Опитай се да изпиеш това – каза докторът. – Ще ти бъде полезно.

Поднесоха му чаша. Беше уиски, смесено с доста билки. Насили се да го изпие. Почти веднага болката намаля и той се унесе.

Докторът им даде сигнал да пазят тишина. В ръката си държеше трапан. Мозъкът му бе притиснат на три места, не на две и трябваше да се освободи от натиска.

Данълдин се качи в пилотската кабина да помогне на Дуайт. Погледна към ескортиращите самолети. Повечето от тях летяха с по един пилот. Всички бяха изпълнили успешно задачата в отдалечените мини и когато чуха призива на Данълдин за стабилна охрана в северна Шотландия, притекоха се на помощ. После трябваше да се приберат в лагера, но като разбраха за Джони, не искаха и дума да чуят за това. Заедно, с група въоръжени шотландци отидоха до мината в Корнуол и след като засреляха неколцината оцелели психоси, върнаха се обратно с още

самолети. Част от тях се прибраха в лагера, а тези, които не бяха извикани по спешност, останаха да чакат новини за Джони. Сега го ескортираха до дома.

– Кажи им, че е добре – каза Дуайт. – Обаждат се през две минути и питат за новини. Робърт Лисицата също се обажда постоянно. Трябва някой специално да стои на радиото!

– Той не е добре – отвърна Данълдин и погледна към дългия коридор, където докторът бе започнал да оперира.

Дуайт крадешком хвърли поглед към Данълдин. Нима младият принц плачеше? И на него му идеше да заплаче.

2

От три дни Джони бе в кома.

Бяха го пренесли в старата военна подземна база в Роки Маунтинз, където веднага можеха да пуснат солните филтри, ако от Психло се материализираше атака.

Болничният комплекс бе голям и просторен. Целият бе изграден от бели тухли, до една здрави. Руснаците го бяха изчистили, а свещеникът бе погребал труповете на мъртвите, в които преди се препъваха.

Петнайсет от ранените шотландци бяха настанени там, в това число Тор и Гленканън. Бяха в друго крило, далеч от стаята на Джони, но от време на време се чуваха чак там, особено когато им устройваха следобеден концерт с гайди. Доктор Алън и доктор Маккендрик вече бяха написали петима, които бяха сравнително добре, пък и нямаха търпение да седят на едно място, когато наоколо ставаха толкова интересни неща.

Криси не се отделяше от леглото на Джони. В стаята влязоха доктор Маккендрик и Ангъс Мактавиш и тя стана да ги посрещне. Изглежда се бяха скарали за нещо и Криси се надяваше скоро да си тръгнат. Маккендрик сложи ръка на челото на Джони и я задържа за момент, загледан в пепелявосивия цвят на лицето му. След това се обърна към Ангъс с красноречив жест, сякаш искаше да каже: „Виждаш ли?“ Дишането на Джони бе неравномерно и повърхностно.

Преди три дни Джони се бе събудил и й бе прошепнал да извика някой. На вратата неотлъчно седеше шотландец-часовой, за да спира посетителите, които никак не бяха малко. Криси му каза да влезе и с безпокойство гледаше как Джони с усилие шепне дълго съобщение за Робърт Лисицата. Часовият го записа с микрофон, долепен до устните на

Джони. Искаше да му бъде предадено, че ако във въздуха се появи друг газов бомбардировач, могат да го унищожат, като отгоре кацнат с помощта на магнитни захватки трийсет малки бомбардировача и включат двигателите си на координати, противоположни на тези на газовия бомбардировач. Така двигателят му ще избухне. Криси не разбираше за какво става дума, знаеше само, че подобни неща страшно много изтощават Джони. Той пак изпадна в кома и когато часовоят се върна да каже, че сър Робърт благодари на Джони и в случай на нужда ще използват съвета му, тя доста му се ядоса.

Същият часови бе на пост, когато влязоха доктор Маккендрик и Ангъс и Криси се зарече, че ще му се скара. Маккендрик можеше да влиза, но Ангъс – в никакъв случай!

Двамата мъже излязоха и часовоят затвори вратата след тях.

– Виж! – повтаряше Маккендрик, като влачеше Ангъс от стая в стая. – Навсякъде апарати, апарати, апарати! Това някога е било чудесно оборудвана болница. Онези големи неща там – виждал съм ги в една много стара книга – са ги наричали „Рентгенови апарати“. Имали са предмет „радиоология“.

– Радиация ли? – попита Ангъс. – Не, човече, няма да използваш такова нещо върху Джони! Радиацията се използва, за да се убиват психоси. Ти не си наред!

– Тези апарати позволяват да се види тялото отвътре и да се разбере какво не е наред. Те са били безценни.

– Тези апарати – ядосано каза Ангъс – са били захранвани с електричество! Защо според теб тук си светим с минни лампи?

– ТРЯБВА да ги накарате да работят! – каза Маккендрик.

– Дори да ги включим, доколкото виждам, има ТРЪБИ. Газът, който е бил в тръбите, е на повече от хиляда години. Не можем да намерим такъв, а дори да можем, няма как да го вкараме в тръбите. Ти си се побъркал, човече.

Маккендрик го изгледа свирепо:

– Нещо притиска мозъка му! Не мога просто така да пхна скалпел в главата му. И не мога да си позволя да ГАДАЯ. Не и при Джони Мактайлър! Хората ще ме убият!

– Искаш да видиш какво има в главата му? – каза Ангъс. – С това трябваше да започнеш!

И той се отдалечи, мърморейки нещо за електричеството.

Каза на един от пилотите, които чакаха в готовност за излитане на летището на базата, че трябва много бързо да стигне до лагера.

Пилотите не достигаха и бяха много натоварени. Летяха до всички краища на света; установиха нещо като международни линии, по които поне веднъж в седмица пращаха екипи до всички места, където имаше и шепача оцелели хора. Изпращаха с послания Координатори на Световната федерация, вождове и други племенни водачи. Обучаваха още пилоти, но засега разполагаха само с тридесет плюс двама, които бяха в болницата. Тъй че, ако някой помолеше за непредвиден полет – дори да бе шотландец, дори да бе член на първите бойни части – нямаше никакви шансове да успее. От подземната база до лагера обикновено се пътуваше с минна кола.

Ангъс обясни, че става въпрос за Джони. Пилотът му отвърна, че с това е трябвало да започне, набързо го набути в самолета и му каза, че ще го чака да се върне.

Натоварен с мрачна мисия, Ангъс се насочи към тази част на лагера, където държаха пленените психоси. Една малка площ от стария етаж за спални помещения бе захранвана с дихателен газ и „необновените“ психоси бяха затворени там с многобройна охрана. Вече наброяваха около шейсет, тъй като от по-отдалечените мини бяха довели доброволно предалите се. Търл го държаха на отделно място.

Ангъс сложи кислородна маска и часовоят го пушна вътре. Осветлението бе слабо и психосите бяха насядали наоколо с отчаяни изражения. Където и да ходеха, придружаваха ги часовои. Затворниците очакваха контраатака от Психло и не показваха особено желание да общуват.

Шотландският механик забеляза Кер и го извади от апатията му. Попита го известно ли му е дали има някакъв миньорски уред, който позволява да се гледа през твърди предмети. Кер повдигна рамене. Ангъс му каза, че се отнася за Джони и Кер застина неподвижен. Очите му изглеждаха замислени. След това неочаквано поиска Ангъс да го увери, че наистина става въпрос за Джони. Кер въртеше в лапите си малка златна лентичка. Изведнъж скочи на крака и поиска от Ангъс да му осигури охрана и дихателна маска.

Слязоха долу в работилниците и Кер изрови някакъв странен уред от един склад. Обясни, че се използва при анализ на вътрешната структура на мостри от минерали и за откриване на пропуквания вътре в металите. Показа на Ангъс как се работи с него. Излъчващата тръба се поставя под предмета, който трябва да се разгледа и на горния екран се появяват резултатите. Имаше и измервателен уред, който отчиташе наличието на метали в отделни сплави или в скали. Работеше с дължина

на вълните, която той нарече „подпротонно поле на излъчване“. Това поле се усилваше от долната тръба, проникваше през мострата и данните се изписваха на екрана отгоре. Тък като бе направен от психлоси, уредът бе доста тежък и обемен и Кер помогна на Ангъс да го занесе до чакащия самолет. Един часовой придружи обратно Кер, а Ангъс се върна във военния лагер.

Изпробваха уреда върху няколко от котките, които бяха пуснали в базата, за да прогонят плъховете. Нищо не им стана. На екрана чудесно личаха очертанията на черепа. Един ранен шотландец доброволно се съгласи да го видят на уреда и в ръката му откриха парченце камък, останало след някакво нараняване в мината. Шотландецът също се чувстваше добре.

Същият следобед в четири часа използваха уреда за Джони. В четири и трийсет вече имаха триизмерна картина и разпечатка върху хартия.

Доктор Маккендрик с огромно облекчение посочи нещо на Ангъс:

– Парче метал! Виждаш ли? Отломък от метал точно под една от трепанационните дупки. Добре! Трябва само да го подготвим и много бързо мога да извадя парчето със скалпел.

– Метал ли? – каза Ангъс. – И скалпел? За Джони? Няма да стане! Да не си посмял да го докоснеш! Веднага се връщам.

След петнайсет минути Ангъс се появи с разпечатката при братята Чамко. Те работеха в отделно помещение в лагера, снабдено с дихателен газ и упорито помагаша на Робърт Лисицата да се поправят щетите от разрушенията. Ангъс навря под носовете им диаграмата.

– Какъв е този метал?

Чамко огледаха малките завъртулки.

– Железен даминит – заключиха те. – Много силна поддържаща сплав.

– Магнитен ли е? – попита Ангъс и те му отговориха, че е магнитен, естествено.

В шест часа Ангъс бе обратно в болницата. Носеше една доста солидна електронамотка, която току що сам бе направил. На нея имаше ръчни захватки.

Ангъс показа на Маккендрик как да я насочва и той прецени откъде най-лесно ще излезе отломъка, без да бъде засегната тъканта.

След няколко минути широкото парче бе в ръцете им. Магнитът го бе извлякъл навън.

По-късно братята Чамко идентифицираха отломъка като късче от горния слой на захватка на боен самолет, „който слой по принцип

трябва да е много здрав и много лек“.

До този момент Джони почти не бе идвал в съзнание и никои не знаеше какво се е случило в бомбардировача. Историкът се бе опитал да го разпита, но Криси веднага го изгони. Тъй че, засега си оставаше загадка как е било възможно отломък от захватка да се вклини в главата на Джони.

Както и да е, независимо какво се бе случило на Джони, Криси почувства огромно облекчение. Треската му бе преминала. Дишането му се подобри и цвета на кожата му стана по-здрав.

На следващата сутрин той излезе, от комата, усмихна се едва едва на Криси и на доктор Маккендрик и моментално заспа здрав сън.

Планетарното радио веднага разпространи новината. Животът на техния Джони бе извън опасност!

Музикантите надуха гайдите и задумкаха с барабаните по целия лагер, следвайки по пети викача, който крещеше новината навсякъде, където имаше хора. фойерверки заблестяха и в базата, и в още много къчета на света. Един от Координаторите в Андите предаде новината, че вождовете на няколко тамошни народи обявили деня за свой национален празник и питали дали е възможно да дойдат и отдадат почит. Един пилот, намиращ се в Лунните планини в Африка поиска помощ от Координаторите и вождовете на тази малка колония, защото не можел да излети заради събралото се ликуващо множество. Радиооператорите в лагера трябваше да карат по две смени, за да се справят с потока съобщения, който ги връхлетя след разпространяването на радостната новина.

Където и да идеше, Робърт Лисицата не можеше да съдържи усмивката си.

3

Дните се низеха един подир друг, изминаха няколко седмици и за членовете на Съвета, който първоначално се състоеше от свещеника, учителя, историка и Робърт Лисицата, а в последствие в него влязоха и няколко шотландски вождове, назначили свои заместници в родните си места, стана ясно, че Джони упорито обмисля нещо.

Като бяха при него, той често им се усмихваше от леглото си и отговаряше на въпросите им, но дълбоко в очите му се четеше някаква неясна тъга.

Криси се опитваше да ги накара да идват по-рядко, а когато се

застояха, ставаше нетърпелива.

Част от руснаците и няколко шведи поправяха сградата на Академията заради неотложната нужда от пилоти. Докато построят наново древната сграда на Конгреса в Денвър, Съветът заседаваше в една от стаите на Академията. Оттам лесно се стигаше както до лагера, така и до подземната военна база. Там устройха и временните си жилища.

На това заседание Робърт Лисицата нервно крачеше напред-назад, при всяко обръщане поличката му се развяваше, а автоматът Смит и Уесън, окачен на едновременшен офицерски колан, се удряше в столовете.

– Нещо го притеснява – каза той. – Това не е същият Джони.

– Да не би да смята, че бъркаме в нещо? – попита вождът на клан Фергус.

– Не, не е това – каза Робърт. – Той никога не критикува другите, такъв си е по характер. Просто... просто изглежда притеснен.

Свещеникът прочисти гърлото си:

– Може пък да го притеснява състоянието му. Дясната му ръка е почти неподвижна и още не може да ходи. В крайна сметка, свикнал е постоянно да бъде в движение. Пък и какъв ужас е изживял, съвсем сам, ранен. Не мога да си представя как е успял. Толкова време е бил затворен в клетка, преди това... Прекалено много очаквате от него, господа. Нужно му е още време. Той има смел дух и аз вярвам, че...

– Може пък да го притеснява вероятността от контраатака от Психоло – намеси се вождът на клан Арджил.

– Трябва да го успокоим по някакъв начин – каза вождът на Фергус. – Бог ни е свидетел, че правим достатъчно за планетата.

Наистина бе така. Световната федерация за обединение на човешката раса бе основана от тези, които не можаха да заминат за Америка с Джони. Около двеста млади шотландци и още петдесет по-възрастни добре се бяха справили с началната работа. След два опасни, но успешни набези – първо до един от древните университети, наречен Оксфорд и после до една подобна развалина в Кеймбридж – се бяха снабдили с книги на различни езици и с още купища материали за други страни. Бяха издирили по карти къде би могло да има изолирани групи хора и за всеки език, за който предполагаша, че може все още да се използва, бяха създали групи, които да го изучават. Подборът им се оказа доста точен. Следите от линийки по ръцете им свидетелстваха колко упорито се бяха трудили. Наричаха се „Координатори“ и приносят им бе безценен в издирването на оцелели групи хора по целия свят.

По последна преценка на Земята бяха останали около трийсет и пет

хиляди човека. Това бяха невероятно много хора и Съветът единодушно реши, че никой град не може да побере толкова народ. Повечето от групите оцелели се бяха оттеглили в планински местности, в естествено защитени крепости, които прадедите им бяха укрепили, както в случая с Роки Маунтинз. Но някои живееха в замръзналия север, където психосите нямаха интерес да ходят, а други просто никога не бяха открити от нашествениците.

Според техните виждания задължение на Съвета бе да запазят племенните и местните традиции и управление и да въведат навсякъде кланната система, назначавайки местни лидери като кланови вождове. Координаторите разпространяваха тези идеи и навсякъде ги приемаха с радост и им оказваха съдействие.

Отрупаните с работа пилоти непрестанно превозваха вождове и посетители, изобщо всички, които се качваха в пътническите самолети. Ако се съберяха прекалено много хора, просто им казваха да изчакат до следващата седмица и те нямаха нищо против.

Но истинска организация за развитие все още не бе създадена. Местният контрол сред племената често бе слаб. При някои все още съществуваше известно ниво на грамотност, при други не. По-голяма част от тях бяха бедни, дрипави, недохранени.

Единствено трудният за вярване факт, че след повече от хиляда години най-после бяха свободни от психосите, дори това да се окаже само временна свобода, ги обединяваше и изпълваше с надежда. Толкова много години бяха съзерцавали от планините останките от градове, до които не смееха да се приближат; толкова много години бяха гледали плодородни равнини и многобройни стада, до които не смееха да се докоснат; толкова много години бяха живели без капка надежда за бъдещето на умиращата си раса. И после изведнъж от небето се спускат ХОРА, които говорят техния език, разказват им за забележителни подвизи, извоювали сегашната свобода, носят им смели надежди и ги изпълват с гордост от собствената им раса.

Никой не се питаше необходимо ли е съществуването на Съвета. Всички искаха да се присъединят и окачваха радиопредаватели по скали и колиби, за да поддържат връзка с членовете му.

Задаваха само един въпрос: Джони Мактайлър, за когото Координаторите толкова им разказваха, член ли е на Съвета? Да, член е. Добре, повече въпроси нямаше.

Но Съветът добре знаеше, че в момента Джони не участва активно в него. Без това да е свързано с някакви политически измерения, всеки

член лично бе загрижен за Джони.

По света ставаха всякакви неща, повечето от които се предприемаха без дори да се информира Съвета. Много хора се местеха. Една група южноамериканци с широки панталони и плоски кожени шапки, въртящи ласо и владеещи ездата почти толкова добре както Джони преди, слязоха от един самолет заедно с жените, ласата и седлата за коне и обясниха с помощта на испаноговорящия шотландец Координатор, че се наричат „Йанерос“, или „гаучос“, познават добре добитъка и поемат грижата за огромните стада бизони, за да ги запазят и да осигуряват храна за хората от базата и лагера. Появиха се двама италианци от италианските Алпи и поеха грижа за снабдяването с продукти, след като се помириха с възрастните жени. Дойдоха петима германци от Швейцария и отвориха фабрика в Денвър за изработка и поддръжка на ножове и какви ли още не домакински приспособления. Започнаха да им изпращат стари прибори и те им ги връщаха лъскави, работещи като нови. Тази дейност изискваше да се създаде линия за пренасяне на стоки, което допълнително натовари интензивността на полетите. Трима баски се появиха и без никакви нареждания започнаха да изработват обувки; трудността идваше оттам, че Координаторите бяха пропуснали да се занимаят с баски език и обушарите трябваше едновременно да правят обувки от кожите, които южноамериканците прилежно им доставяха, и да учат английски и психоски. Пристигнаха още много други хора.

– Не можем да се справим с това – сподели един ден с Джони Робърт Лисицата.

Джони само се усмихна леко и му отвърна:

– А нужно ли е?

Освен че се бе заел да запише разказа на Джони за случилото се в бомбардировача, макар че той бе твърде фрагментарен, за да се нарече история, историкът се бе нагърбил и със задачата да събира факти от историята на различните племена през последното хилядолетие. Няколко китайци със сериозни очи бяха дошли от китайските планини да му помагат, но макар усилено да учеха английски, все още не можеха да бъдат много полезни.

Отначало изглеждаше, че езикът ще се окаже сериозна пречка. Но скоро стана ясно, че бъдещият образован човек ще трябва да владее три езика – психоски като технически език, английски – езика на изкуствата, хуманитарните науки и управлението и собствения си племенен език, ако е различен от английския. Пилотите говореха помежду си на психоски. Всички надписи в самолетите бяха написани на този език, а

също и наръчниците за управление и всичко останало.

Много хора протестираха, че се говори езика на омразните психлоси. Но скоро историкът разбра, че в действителност като език психлоският е съставен от езиците на други народи от вселените и никога не е съществувал самостоятелен език, наречен „психлоски“. Хората се зарадваха на това откритие и оттогава започнаха да го изучават с по-голямо желание, но предпочитаха да го наричат „технически“.

Свещеникът си имаше други проблеми. Трябваше да се оправя с четиресет различни религии. Приличаха си само по едно нещо – мита за завоеванието преди повече от хиляда години. В други отношения бяха на километри разстояние една от друга. Пред вратата му се тълпяха шамани, медици, попове и какви ли не още хора. Много добре знаеше какви вражди могат да се породят заради различията във вярата и нямаше никакво намерение да покръства когото и да било. На хората им трябваше МИР.

Непрестанно им обясняваше, че Човекът е напредвал твърде бавно в развитието си поради вътрешни войни, затова е бил податлив на чужди нашествия.

Що се отнася до митовете – е, сега вече знаеха каква е била истината. С радост бяха готови да забравят тази част от тях. Но по въпроса кои богове и кои дяволи остават валидни... ами...

Свещеникът засега се справяше безпроблемно. Не поставяше под въпрос никоя вяра. Всяко племе искаше да знае каква религия изповядва Джони Мактайлър. Ами той всъщност не изповядва точно определена религия, отговаряше свещеникът. Той бе ДЖОНИ МАКТАЙЛЪР. Мигновено и без изключения Джони Мактайлър ставаше част от тяхната религия. И това решаваше въпроса.

Но Джони продължаваше да лежи, малко заслабнал и всеки ден по настояването на Криси и доктор Маккендрик се опитваше да ходи и да раздвижва ръката си. И когато свещеникът му каза, че той е намерил място в пантеона на около четиресет религии, той не отвърна нищо. Просто си лежеше, а от дълбините на очите му не бликаше особен живот или интерес.

Това положение не даваше мира на Съвета.

4

Джони лежеше полубуден в леглото си и нямаше желание да се

събуди.

Тайната, която се криеше зад неговата летаргия бе чувството, че се е провалил. Вероятно бомбите не бяха засегнали Психло. Може би всичко това бе само мимолетно състояние на мир за хората. Може би много скоро по хубавите долини на тази планета отново няма да съществува човешки живот.

А дори ако бомбите са свършили работата си и Психло вече не представлява заплаха за тях, той бе разбрал, че във вселената има и други раси, не по-малко жестоки и безмилостни от психлосите. Как планетата би могла да се защити срещу тях?

Този въпрос го преследваше при всяко пробуждане. Глождеше съня му. Хората изглеждаха толкова щастливи и така усилено работеха, сякаш сега започваше истинският им живот. Колко жестоко щеше да бъде, ако това сега се окаже съвсем кратко. Всички щяха да бъдат смазани.

Днешният ден обещавахе да бъде като всички останали. Ще стане, един от руснаците ще му донесе закуската и ще помогне на Криси да оправи стаята. След това ще дойде Маккендрик и ще правят упражнения за раздвижване на ръката, след което ще се опита да походи. Нямаше нищо страшно, просто някои неща трябваше да ги усвоява наново. След това щяха да го посетят сър Робърт или свещеникът, щяха да поседят смутени за малко, докато Криси не ги отпрати. Още няколко банални рутинни неща и денят ще си иде. Потискаше го това, че се е провалил. Виждаше по-ясно от другите колко жестоко ще бъде разочарованието, ако психлосите ги нападнат. Като видеше щастливо лице, чувстваше се виновен – след колко ли време щастието ще се превърне в скръб?

Когато историкът дойде да го разпитва, Джони му разказа доста съкратено историята с бомбардировача – колкото да се знае какво може и какво не може да се направи, ако се появи друг бомбардировач. Доктор Макдермот усети, че Джони премълчава по-голяма част от случило-то се, но Криси настоя да си върви.

Тя току що бе измила лицето му и го преместиха на маса с колела. В този момент Джони забеляза нещо странно в поведението на руснака, който го обслужваше. Но не се впечатли особено, тъй като знаеше, че отвън винаги има шотландци, които го пазят от натрапници и безпокойство. Отначало самият той протестираше срещу това, но като видя колко ги разстройват протестите му, се съгласи.

Джони не бе виждал точно този руснак от две седмици. Други бяха заели мястото му. Един ден преди известно време руснакът бе влязъл при Джони с огромна синина на окото и с победоносна усмивка. Джони

попита Криси и тя му обясни, че руснаците понякога се бият помежду си за това кой да обслужва Джони. Е, ако се съди по вида на този, май никой не можеше да го победи. Висок колкото Джони, с леко раздалечени очи, облечен в шалвари и бяла туника, руснакът изглеждаше доста внушително. Черният му мустак стърчеше от двете страни на големия му нос. Разбира се, казваше се Иван.

След като му поднесе закуската, той се оттегли и така се вторачи в Джони, че направо щеше да го погълне.

Един от Координаторите влезе, като се подхлъзна до вратата. Намръщеният часовой тайно се закле да прати да извикат сър Робърт още щом вратата се затвори.

Джони въпросително погледна руснака.

Руснакът се поклони от кръста, застана мирно и вперил поглед право пред себе си, каза:

– Приятно ми е да се запозная с Вас, сър Джони Тайлър.

Имаше доста силен акцент. След тези думи млъкна.

Джони продължи да яде ечемичената каша със сметана.

– Приятно ми е – безразлично отвърна той. Руснакът продължаваше да седи неподвижно.

След това очите му умолително се насочиха към шотландския Координатор.

– Той знае само това на английски, сър Джони. Има новини и подарък за Вас.

В този момент Криси бе с метлата в ръце, а копринената ѝ – коса с цвят на жито бе завързана с кожена лента, за да не влиза в очите ѝ. Тя се наостри при това нарушение на реда и изглеждаше така, сякаш всеки момент ще цапардоса и двамата с метлата. Джони ѝ махна с ръка да не се намесва. Беше заинтригуван. Руснакът сякаш щеше да избухне, ако още малко задържи новините си.

Иван блъвна дълъг поток руски думи и Координаторът преведе:

– Казва, че е полковник Иван Смоленск от Хинду Куш – намира се в Хималаите. Някои от тамошните жители говорят руски, други говорят някакъв афганистански диалект. Всъщност там няма армейски части. „Полковник“ при тях значи „баща“. В действителност те са косаци.

Руснакът реши, че Координаторът говори прекалено много – той не бе казал толкова неща. Избоботи още нещо. Координаторът изясни някои неща и се обърна към Джони, но Криси се намеси:

– Това нарушава правилата – черните ѝ очи гневно просветваха.

Координаторът се страхуваше от нея и Джони трябваше изрично да

го подкани, за да продължи.

– Явно когато са разбрали, че могат свободно да се движат наоколо – степите са огромни – една от ротите им – така наричат големите си семейства – тръгнала към планината Урал. Свързали се по радиото с него – явно всеки може да го използва – и му предали някакво съобщение. Нашият Координатор там им разказвал за тази база и неизвестно защо ротата сметнала, че там може да има подобна руска база. Върнали се и се свързали с Иван, който вече бил тук и той веднага заминал със самолет. Това е напълно възможно – самолетите по разписание обикалят различните племена веднъж седмично. Той се качил на най-бързия кон и се понесъл като вятър към Урал, за да провери лично. Току що се е върнал и имал нещо да ти казва.

– Би трябвало да го каже на Съвета! – каза Криси. – Джони не е в състояние да изслушва подобни неща!

Руснакът пак блъвна поток руска реч. Координаторът с неудобство започна да превежда (не искаше да ядосва Криси; тя бе толкова красива и беше прочута почти колкото Джони).

– Наистина ИМА такава база. Голяма е колкото тази и също е пълна с атомни бомби, оръжия и трупове.

Джони донякъде бе заинтригуван. Базата можеше да им послужи като място за укриване, ако имаше контраатака.

– Каж ми, че това е чудесно. Може да се разчисти и да се използва.

Руснакът и Координаторът си размениха няколко реплики и последва фойерверк от думи. Руският сякаш излизаше от самите стени!

В този момент влезе Робърт Лисицата. Трудно си поемаше дъх, защото бе тичал, ядосан от това, че някой безпокои Джени и заобикаля установения ред. Но се спря и не каза нищо. Джони изглеждаше заинтригуван – нещо, което не се бе случвало в последно време. Ветеранът се облегна на стената и даде знак на Координатора да продължи.

Той бе доста развълнуван. Досега имаше доста опит в общуването с племенни вождове и знаменитости, но тук се бяха събрали три от най-прочутите хора на планетата, особено сър Джони. В същото време полковник Иван само дето не тропаше с крака, за да го подкани да превежда.

– Казва, че тъкмо това е унищожило човешката раса. Казва, че храбрата Червена армия се е борила срещу капиталистическите и империалистическите войнолюбци (за него това са само имена, сър Джони, нямат никаква политическа стойност) и погълнати от собствените си

вражди, не са си сътрудничели, когато е дошъл нашественика. Освен това казва, че докато племенни войни винаги е имало и ще продължава да има, войни между цели народи не трябва да се допускат, защото те носят зло на всички хора. Казва, че повече не трябва да се допуска хората на Земята да са разединени и да се бият помежду си. Той държи да подчертае това, сър, и казва, че всички руски племена мислят като него.

Джони отмести подноса с храна и руснакът, спомнил си изведнъж какви бяха задълженията му, пристъпи напред и го взе. След това продължи да държи реч на руски.

Координаторът извади някакви листове:

– Останали са грамотни, сър. Той и някои от вождовете ми дадоха тези документи. Няма много хартия, затова прощавайте, че са в такова състояние. Мисля, че са ги намерили в базата. Искат да чуят мнението Ви.

Робърт Лисицата реши, че Джони изглежда уморен.

– Това е работа на Съвета. Хималайските вождове са членове на Съвета.

Руснакът сякаш благоговееше пред своите думи и продължи.

– Не, казва той – преведе Координаторът. – Съветът е тук, на този континент, а базата е там, на другия. Казва, че има цели силози с ядрени оръжия, насочени към този континент отпреди повече от хиляда години. А той не иска да Ви се случи нищо лошо, сър Джони. Затова настоява група от южна Америка и Аляска – защото му е известно, че североамериканци почти не са останали – да поемат управлението на онази база под твоє ръководство. Казва, че ако американската база се управлява от руснаци, те никога няма да стрелят към Русия. И ако хора от този континент отидат в онази база, те също никога няма да стрелят по своя континент. Всичко са измислили, сър Джони. Написано е на тези листове. Измислили са го в Русия. Ако ти се съгласиш и напишеш името си тук долу...

Робърт Лисицата наблюдаваше Джони. За пръв път младежът бе заинтригуван. Робърт предполагаше, че Съветът вероятно няма да има нищо против. Джони го погледна. Робърт кимна. Джони взе химикала, който му поднесоха и написа името си върху листа.

Руснакът едва не се пръсна от облекчение. След това се обърна към Координатора, който преведе:

– А сега иска да ти поднесе подарък.

Иван остави подноса на пода и бръкна в джоба на туниката си. Извади златна плочка с голяма червена звезда по средата и две петлици за

ревер, обшити с едновременна сърма. Поднесе ги на Джони. Координаторът каза:

– Звездата е красяла шапката на Маршала от Червената Армия, който по онова време е командвал базата. Петлиците са били на ревера му. Казва, че от сега нататък са твои. ТИ командваш И ДВЕТЕ бази.

Джони леко се усмихна, руснакът го разцелува по двете бузи и бързо излезе от стаята.

Робърт разгледа документите, а Криси побърза да прибере подаръците в кожената торбичка на Джони.

– Ако това се бе случило преди около хиляда години, – каза Робърт Лисицата – нещата сигурно щяха да изглеждат по съвсем различен начин.

Криси му даде знак да си върви. Джони изглеждаше уморен.

– Съветът ще разгледа този въпрос. В онази база може би има жизнено важни материали.

– Не е лошо да се разчисти и да се филтрира – каза Джони. – Може да им послужи, ако отново се появят газови бомбардировачи.

Когато доктор Маккендрик дойде да помага на Джони с упражненията за ръката отбеляза, че има подобрение. Но Джони горчиво каза:

– Може и да има, но не е достатъчно! В крайна сметка май не се оказах чак толкова умен.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

1

Мрачен, Търл седеше в тъмната си дупка.

Държаха го отделно от другите психлоси; ако беше при тях, досега да са го разкъсали на хиляди парченца. Бе затворен в стаичка, която на времето се използваше като склад за почистващи препарати. Прекараха циркулатор за дихателен газ. Вътре имаше тясно легло, дълго дванайсет фута. Бяха направили и един малък отвор, през който му подаваха храна – през въртящата се вратичка можеше да се надзърне към външния коридор. Под вратата бе прокаран двустранен вътрешен радио предавател.

Бе здраво залостен. Вече опита всички възможни начини да се измъкне, но не се получаваше. Не бе окован във вериги, но пред вратата денонощно дежуреше часовой с автомат.

За всичко бяха виновни женските – както Чърк, така и двете момичета на животното. Преценката му за случилото се не бе съвсем вярна, но затова пък той бе напълно убеден, че не греша. Търл бе майстор на самозаблудата, а през последните дни направо надминаваше себе си.

Само като си помислеше в какво състояние се намира сега и как бе мечтал за власт и богатство на Психло, как щяха да му се кланят управниците, а всички останали да треперят от страх пред него, се разтърсваше от едва потискан гняв. Тези животни го лишават от всичко, което сам си бе извоювал! Десет красиви златни капаци на ковчези лежах на гробището на компанията на Психло – в това бе напълно убеден. Сладката мисъл, как някой ден ще се промъкне тайно и ще ги изрови от земята, му доставяше огромно удоволствие, сравнимо само с удоволствието от мисълта за властта и богатството, които го чакаха след това.

Беше се сприятелил с тези животни. А как се отнесоха те с него? Стаичка за боклуци!

Но на Търл ни най-малко не му липсваше хитрост. Изправи се от леглото и започна усилено да мисли. Сега му бе времето да прояви спокойствие, трезвомислие и съобразителност.

Ще се добере до Психло. Ще унищожи тези животни и планетата им, окончателно и завинаги. Ще изрови ковчезите. Ще му се кланят и ще треперят пред него. На нищо няма да позволи да му се изпречи на пътя!

Започна внимателно да претегля на какво би могъл да разчита в сегашната ситуация. Най-напред, естествено, на ума си – това се разбираше от само себе си. Второ, беше почти сигурен, че първото животно, което хвана, е забравило за огромното количество експлозив, заровен в онази клетка. Трето, имаше ТРИ дистанционни управления – едното все още бе в неговия офис, другото му го бяха взели, а последното бе останал зад вратата на клетката в случай, че по някакъв начин го измамят и го затворят там. С него възнамеряваше да вдигне във въздуха женските или да задейства електрическата система на решетките и бе сигурен, че не са го открили. Четвъртото му преимущество бе доста стабилно, а петото бе направо непокатливо.

Чудесно!

Продължаваше да седи в полумрака и умът му не спираше да работи. След няколко дни планът бе готов. И най-малките подробности от пъкления замисъл бяха идеално замислени, идеално изгладени и трябваше само да го пусне в действие.

Първата стъпка бе да ги накара да го преместят в клетката. Добре. Знаеше как да го направи.

Една сутрин омекналият и разговорлив Търл забеляза, че часовите не носят полички. Надничайки иззад въртящата се вратичка на отвора за храна, Търл се постара да прикрие възбудата си. Премери с поглед съществуването отвън. Носеше дълги панталони и пристегнати с връзки ботуши, а отляво на гърдите имаше някакъв знак – едно крило.

Търл може и да бе отличник в училището на компанията, но не бе лингвист. Това влизаше в хуманитарните науки, а кой уважаващ себе си психло имаше нещо общо с тях? Тъй че, трябваше да разчита на късмет.

– Какво – попита Търл по преподавателя – означава това крило?

Часовоят сякаш се стресна. Добре, помисли Търл.

– Според мен трябва да има две крила – продължи той.

– Две крила имат завършилите пилоти – каза часовоят. – Аз още уча за пилот. Но някой ден ще имам две крила!

Търл остави настрана убеждението, че с животните не можеш да се разбереш. Арогантността изискваше да не ги забелязваш, но нуждата диктуваше да се съобразяваш с тях. Това нещо говореше на психлоски. С чинкоски акцент, както можеше да се очаква, но все пак психлоски.

– Убеден съм, че ще заслужиш двете крила – каза Търл. – Трябва да отбележа, че говориш отлично психлоски! Но ти трябва още практика. Най-много помага общуването с истински психло.

Часовоят светна. Изведнъж осъзна, че това е напълно вярно. И пред

него стоеше истински психло. Никога преди не бе разговарял с психло. Беше съвсем ново преживяване. Представи се на Търл, това поне бе лесно. Каза, че е Ларс Торенсон, един от шведите, дошли преди месеци да се обучават да станат пилоти. Той не споделяше озлоблението на някои от шотландците срещу психлосите, защото народът му никога преди не ги бе срещал, тъй като живееха далеч в Арктика. Смяташе, че шотландците най-вероятно преувеличават. А между другото, Търл може ли да лети със самолет?

О, разбира се, му отвърна Търл и това бе самата истина. Търл бе майстор пилот на всякакви самолети, имаше чудесна бойна подготовка, можеше да се спусне перпендикулярно надолу в минна шахта, дълбока пет мили и да изтегли повредена машина.

Часовоя се бе приближил. Летенето бе любимото му занимание, а пред себе си явно имаше голям майстор. Каза, че най-добрият им летец е Джони, а Търл познава ли го?

О, да, Търл не само го познава, но преди да стане това неразбираемост, самият той го бе учил на някои трикове. Затова Джони бе толкова добър летец. Чудесно същество, между другото. Търл бе най-добрият му приятел.

Търл бе въодушевен. Значи кадетите сменяха претоварените часовои в някои от дежурствата.

В продължение на няколко дни всяка сутрин Ларс Торенсон усвършенстваше своя психлоски и изучаваше тънкостите при бойните полети. И то от един майстор, при това някогашен приятел на Джони. Нямаше и понятие, че ако приложи някои от тези „трикове“, ще загуби и най-лесната въздушна битка. В последствие трябваше да избиват от главата му тези глупости, за да не се пребие. Търл добре съзнаваше, че това е опасна игра, но не можеше да се сдържи.

До един момент поправяше грешките на часовоя, но една сутрин каза, че трябва самият той да поработи върху някои думи и че би било добре да имат на разположение речник. Речници имаше в изобилие и на следващата сутрин часовоят му донесе един.

С голямо задоволство Търл се захвана да работи с речника, докато часовоят не бе на смяна. Имаше огромно количество думи в сборния език психло, които на практика никога не се използваша от психлоси. Бяха се промъкнали в езика от чинкоски и от други чужди езици. Психлосите никога не употребяваха тези думи, защото не можеха да схванат концептуалното им значение.

Тъй че Търл се зае да търси думи и изрази като „изкупвам вина“,

„покаяние“, „лична вина“, „жалост“, „жестокост“, „справедлив“, и други подобни. Известно му беше, че такива думи съществуват и се използват от други раси. Беше много, ама много трудно и по-късно щеше да си спомня, че това бе най-тежката част от задачата му. Бяха му толкова НЕПОНЯТНИ, абсолютно ЧУЖДИ!

Скоро Търл с доволство отбеляза, че е готов да започне следващия етап.

– Знаеш ли, – каза той една сутрин на часовоя, – чувствам се много виновен, че на времето бях затворил бедния Джони в клетка. Всъщност, жадувам да изкупя злините, които съм сторил. Лично моя бе вината, че той бе подложен на такава жестокост. И с цялото си сърце желая да се покая. Чувствам се ужасно виновен и изпитвам жалост към Джони за това, което съм му сторил. Мисля, че ще е справедливо, ако изкупя вината си, като страдам в клетката, както той на времето.

Търл чак се изпоти, докато наприказва всички тези неща, но това го накара да изглежда още по-убедителен.

Часовоят редовно записваше разговорите им, за да може след това да ги прослушва и да поправя произношението си. И понеже никога преди това не бе чувал тези думи на психоски, се зарадва, че ги има записани на диск. Търл също се радваше. Представлението му струваше много усилия.

Като остана свободен вечерта, часовоят прослуша всичко на спокойствие. Реши, че няма да е зле да докладва на командира на лагера.

Командирът бе нов, от рода Арджил, известен с храбростта си по време на предишни нападения и с големия си опит, но не в Америка. Лекотата, с която един радиационен куршум можеше да вдигне във въздуха всеки психло, го бе накарала малко да ги презира в сегашното им положение. Освен това си имаше и свои проблеми.

Буквално тълпи хора от целия свят идваха със самолети като туристи и обикаляха лагера. Координаторите ги развеждаха наоколо и им показваха къде какво е станало. Бяха с различни цветове на кожата, говореха различни езици и общо взето бяха досадни. Всички до един искаха да видят жив психло. Повечето никога не бяха виждали такъв екземпляр, нищо че векове наред бяха живели под тяхно робство. Някои вождове и други величия получаваха от Съвета специално разрешение. А това означаваше допълнителни часовои, с каквито командирът не разполагаше; означаваше слизане долу в спалните помещения, където външни хора не трябваше да има; и в крайна сметка означаваше излагането на опасност на самите посетители, защото някои от психосите НЕ БЯХА обновени.

Тъй че, командирът се зарадва на идеята. Излезе и огледа клетката. Очевидно бе възможно да се прекара ток в оградата – да, всъщност вече беше прекаран. Чудесно, по решетките можеше да се пусне високо волтов ток. Ако се постави защитна преграда отпред, за да не се приближават хората до решетките, най-после ще се отърве от глупавите обиколки из спалните помещения.

Освен това му се понарави идеята да си има „маймуна в клетка“. Това щеше да се отрази добре върху поведението на другите психлоси. Освен това ще бъде допълнителна атракция. Напълно нормално бе някой да поиска да се поправи и да изкупи вината си. Затова той накратко изложи въпроса на едно от заседанията на Съвета. Бяха заети с други неща и не му обърнаха особено внимание, освен това той пропусна да спомине, че става въпрос за Търл.

Техниците направиха проверка дали системата работи нормално. Токът лесно можеше да се прекъсне от конекторната кутия, прикрепена към един стълб. Издигнаха предпазна преграда, за да не пострада някой от тока.

Придружен от много часовои, Търл бе преместен в старата клетка на Джони и на двете момичета. Преливаше от радост, грижливо маскирана под скръбното му изражение.

– Ах, отново мога да гледам небето! – възкликна Търл. (Мразеше синьото небе на Земята сякаш бе отровен газ). – Но не трябва да се наслаждавам на това. Съвсем справедливо е да бъда затворен тук, изложен на всеобщи подигравки (беше научил още нови думи) и присмех. Заслужил съм си го!

И така Търл съвсем честно пое задълженията си. Хората се тълпяха, той гледаше разярено и подскачаше наоколо, зъбеше им се иззад стъклото на дихателната си маска. Децата пищяха и бягаха далеч от преградата. Беше чувал как някакви горили – зверове, които живеели в Африка – се бият по гърдите и той правеше същото.

Стана истински хит. Тълпите прииждаха, за да видят истински психлос, дори го замерваха с разни неща.

Бяха чували, че е връзвал Джони с каишка. Един ден младият Ларс го посети и през решетките му каза, че хората питат къде е каишката.

Търл сметна, че идеята е страхотна. След два дни при него влязоха петима часовои, сложиха му желязна каишка и верига и го завързаха за стария стълб.

Командирът на лагера бе щастлив и доволен. Но все пак каза на часовоите, че ако Търл прояви и най-малкия знак на неподчинение,

веднага да го очистят.

Докато се кълчеше и реवेशе, устата на Търл бе разтегната в усмивка. Планът му вървеше чудесно.

2

Джони захвърли настрана книгата и побутна обяда си, без да се е докоснал до него.

Мигновено застанал нащрек, часовоят пред вратата надникна през стъклото. Полковник Иван автоматично зае позиция за стрелба – шумът му заприлича на удар от граната.

– Изглежда безсмислено – каза на себе си Джони. – Просто безсмислено.

Другите се отпуснаха – явно не бе нещо спешно. Часовоят зае обичайната си поза, а полковникът продължи да бърше белите плочки.

Но Криси не се успокои. Джони много рядко ставаше раздразнителен, но от известно време насам, откак непрекъснато четеше книги – тя не можеше да чете, но книгите май бяха психоски – с всеки изминат ден състоянието му се влошаваше.

Недокоснатият обяд я тревожеше. Беше еленово месо, задушено с диви билки, специално приготвено за Джони от леля Елън. Преди седмици тя се бе втурнала към старата база, успокоена и щастлива. Поздравя го и му каза, че за малко страховете ѝ да се сбъднат, но слава богу, беше останал жив! Докато стоеше в стаята и му се радваше, тя видя как го хранят. Старото селище бе само на няколко мили от базата и леля Елън започна всеки ден да му носи любимите му ястия или лично, или ги пращаше по едно момченце. Трябваше само да се притоплят и да му се поднесат. Леля Елън или момченцето обикновено изчакаха, за да вземат обратно съдовете. Ако види, че храната не е побутната, щеше много да се разстрои. Криси си каза, че трябва или да накара часовоя да я изяде, или тя самата да хапне от нея. Щеше да бъде неучтиво да върне еленовото задушено непобутнато.

Ако не се затрудняваше с ходенето, Джони щеше да иде до книгата и да я ритне. Обикновено се отнасяше с голямо уважение към книгите, но не и към тази. Тя и още няколко подобни текстове се отнасяха за „математиката на телепортирането“. Изглеждаха напълно неразбираеми. Психоската аритметика бе отвратителна. Джони предполагаше, че по-неже психосите имаха шест нокъта на дясната си лапа и пет на лявата,

бяха избрали ЕДИНАДЕСЕТИЧНА бройна система. Цялата им математика бе структурирана на базата на числото единайсет. Джони бе чувал, че човешката математика се основава на „десетична бройна система“. Нямаше как да разбере със сигурност. Бе изучавал само психоскопа математика. Но тази математика на телепортирането бе на много по-високо ниво от обикновената психоскопа аритметика. Книгата, която току що бе захвърлил на земята, му причини главоболие, а напоследък почти не се оплакваше от болки в главата. Книгата се наричаше „Основни принципи на интегралните телепортационни уравнения“. Ако това бяха основни принципи, как ли ще изглежда нещо по-сложно! Нищо не се връзваше!

Надигна се и колебливо се изправи, като се подпираше с лявата ръка на леглото.

– Аз – произнесе той с решителност в гласа – ще изляза отгук! Няма смисъл да сеядя и да чакам небето да се стовари върху ни! Къде ми е ризата?

Това беше нещо ново. Полковникът се притече на помощ, но Джони му махна да стои настрана – можеше и сам да се оправи.

В бързината Криси започна да отваря чекмедже след чекмедже. Часовоят, който имаше заповед да докладва за всичко необичайно на Робърт Лисицата, веднага взе радиотелефона.

Джони избра един бастун от многото, с които доктор Маккендрик го бе карал да тренира да ходи. Трудно бе, защото десният крак и дясната му ръка на практика бяха неподвижни и той трябваше да се опира на бастуна с лявата ръка и със същия крак да подскача, което не се получаваше особено добре. Тази тояжка бе подарък от един африкански вожд, който не знаеше, че Джони е куц. Беше от черно хубаво дърво, с красиви орнаменти. Използваха ги не само като тояжки, а и като оръжия, които хвърляха срещу врага. Африканците сигурно бяха едри мъже, ако се съди по големината на тояжката. Идеално пасваше на ръста на Джони, освен това имаше и много удобна дръжка.

Той се приближи с куцукане до бюрото, почти седна на него и свали болничния халат. Криси бе намерила три кожени ризи и нещо в него го подтикна да избере най-старата и най-зацапаната. Нахлузи я през глава и изчака Криси да застегне връзките през кръста. Обу някакви кожени панталони и Криси му помогна да си сложи мокасините.

Напъгна едно чекмедже и то се отвори. Един от обушарите бе направил специално за него кобур, който да седи от лявата страна и го бе приспособил да се затъква в стария му златист колан. Сложи ги над ризата.

В кобура имаше револвер Смит и Уесън 745-ти калибър. Можеше да стреля с радиационни куршуми. Джони го извади и го върна обратно в чекмеджето. Взе един малък пистолет, провери дали е зареден и го пхна в кобура. Полковникът го изгледа странно и Джони каза:

– Днес няма да убивам психлоси.

Тъкмо се опитваше да пхне дясната си ръка в колана, за да не му пречи, когато от коридора долетя врява.

Джони твърдо бе решил да излезе, затова не обърна голямо внимание на шумотевицата. Сигуро Робърт Лисицата или свещеникът идваха при него да говорят по някакви работи на Съвета.

Но се лъжеше. Вратата с трясък се отвори и дежурният за деня офицер от базата капитан Макдаф, едър шотландец на средна възраст, облечен в поличка, се втурна в стаята.

– Сър Джони! – каза Макдаф.

Джони продължаваше да мисли, че не искат да го пуснат да излезе и отвори уста да каже нещо не особено любезно, но капитанът го изпревари и изстреля това, което имаше да казва:

– Сър Джони, повикали ли сте при себе си някакъв психлос?

Джони се оглеждаше за шапка. Бяха му обръснали косата заради операциите и не искаше да излиза навън гологлав, като опърлена пума. След това изведнъж проумя значението на въпроса. Взе тояжката, приближи се до вратата не особено стабилно и надникна през нея.

Отвън седеше Кър!

На силната светлина от миньорските лампи Кър изглеждаше доста окаяно. Козината му се бе сплъстила от мръсотия; лицето иззад маската му бе пожълтjало и станало на петна; туниката му бе съдрана от едната страна и носеше само един ботуш. Нямахше шапка. Дори ушите му изглеждаха не на място.

Бяха го вързали с четири вериги, всяка от които държеше отделен войник. Погледнато от страни, човек би казал, че са се престарали заради психлото джудже.

– Горкият Кер – каза Джони.

– Вие ли изпратихте да го повикат, сър Джони? – попита кпитан Макдаф.

– Нека влезе – Джони пак се облегна на бюрото. Хем му беше жал, хем му бе забавно.

– Мислите ли, че това е разумно? – каза Макдаф, но пусна вътре Кер и войниците.

Джони им каза да оставят на земята веригите и да излязат от стаята.

Четиримата войници, които Джони никога не бе виждал, се оттеглиха с насочени към Кер оръжия. Джони каза на всички да излязат. Полковникът зейна от учудване.

Криси смръщи нос. Каква воня! Ще трябва после всичко да почиства.

Никой не искаше да излиза. Джони видя изпод маската молещия поглед на Кер. Той пак махна на всички да излязат и макар с огромно нежелание, този път се подчиниха и затвориха вратата отвън.

– Наложих се да излъжа – каза Кер. – Трябваше да те видя, Джони.

– Май скоро не си се ресал, а? – каза Джони.

– Държат ме в една дяволска дупка. За малко да полудея. От поста началник на планетата паднах направо в мръсотията. Имам само един приятел и това си ти, Джони.

– Не знам защо и как си ги накарал да те доведат тук, но...

– Ето защо! – Кер пхна мръсната си лапа под скъсаната риза без да му мине през ума, че ако бе по-нервен, Джони можеше да го застреля. Макар не с такава бързина, Джони умееше да вади пистолета си и с лявата ръка. Но той познаваше Кер.

Кер извади една банкнота.

Джони я взе с известно любопитство. Беше ги виждал само отдалече, когато на психосите им изплащаха заплати и никога не бе държал такова нещо в ръцете си. Знаеше, че това е основната им обменна единица и е много ценна.

Бе широка около шест инча и дълга един фут. На пипане хартията бе малко грапава, но блестеше. От едната страна бе синя, от другата – оранжева. Имаше отпечатано съзвездие с една ярка звезда. Но най-интересното бе, че по нея имаше надписи на около трийсет езика: трийсет номерични системи, трийсет различни типа букви – а, един от тях бе психоски. Джони прочете какво бе написано.

„Галактическа банка“, „Сто галактически кредита“, „фалшификаторите на банкноти се наказват с изпаряване“ и „Може да се обмени при представяне в галактическата банка“.

От синята страна имаше снимка на някой, или на нещо. Приличаше на хуманоид, може би бе толнеп, за какъвто бяха сбъркали Данълдин, или може би... кой знае? Лицето бе достолепие, олицетворение на съвършенството. От другата страна имаше снимка с подобна големина на някаква внушителна сграда с многобройни колони.

Всичко това бе много интересно, но Джони бе решил днес да върши други неща. Върна банкнотата на Кер и отнова започна да се

оглежда за шапката си. Притесняваше го обръснатата му глава.

Кер изглеждаше леко разочарован.

– Това са сто кредита! – каза той. – Банката не е психоска. Психосите, както и всички останали, използват тази банка. И не е ФАЛШИВА! Познавам ги. Виж как блести. И тези малки линийки тук около подписа...

– Опитваш се да ме подкупиш, или какво? – каза Джони, като остава шапката, която бе намерил и реши да потърси вместо това някаква цветна лента за глава.

– Защо не! – каза Кер. – Виж, Джони, на мен вече тези пари не ми трябват. Погледни!

Джони се намести по-удобно на бюрото и послушно погледна.

Кер хвърли поглед към вратата и като се убеди, че никой друг не гледа, с драматичен жест отгърна туниката и я хвърли на земята.

Гърдите му бяха жигосани.

– Трите черти на отрицанието – каза той. – С тях белязват криминалните престъпници. Предполагам ти е известно, че съм бил престъпник. Това бе едно от нещата, с които ме държеше Търл. Затова знаеше, че може да ми се довери да ходя насам-натам и да те обучавам. Ако ме бяха върнали на Психло заради фалшивите документи, щяха да ме изпарят. Ако психосите завладеят отново това място, ще заподозрат оцелелите в предателство и като ни проверяват един по един, ще разберат какъв съм. Няма да ти казвам истинското си име – така няма да могат да те обвинят в съучастничество. Разбираш ли?

Джони никак не разбираше. А най-малко му бе ясно как след като застрелят Кер на място, ще тръгнат да се занимават с някакви „съучастници“. Но той кимна. Така до никъде нямаше да стигнат. Къде ли беше сложила Криси лентите, които откриха?

– А ако освен това намерят в мен два билиона галактически кредита, ще ме изпарят БАВНО! – каза Кер.

– Два билиона?

Кер му разказа, че явно старият Нъф е мамил компанията през всичките трийсет години, докато е заемал длъжността си тук. Неща, до които дори Търл не се е докопал – например комисионни за жените-администраторки, които са водили сметките, двойни цени на кербангото, може би дори е продавал руда на чужденци, които са я изнасяли с космически кораби, кой знае какво още. Нъф спял на четири дюшека и Кер усетил, че шумолят по странен начин. И понеже той обичал да спи само върху един дюшек, разпорил един ден най-горния и какво да види!

– Къде са? – попита Джони.

– Отвън в приемната – каза Кер.

Дребният психлос закопча наметалото си и Джони повика през малкото прозорче на вратата един от часовете. Кер излезе, влачейки подир себе си свободните краища на веригите и се върна с голям сандък, който тежко стовари на земята. После пак излезе и се върна с друг такъв сандък. Макар че бе дребен – само малко по-висок от Джони – Кер бе доста силен. Преди някой да успее да го спре и въпреки влачещите се вериги, той за кратко време напълни цялата стая със стари съндъци от кербанго и всички бяха претъпкани с галактически кредити!

– Има още в банковата му сметка на Психло – каза Кер, – но тях не можем да ги вземем. – Седеше задъхан и широко се усмихваше. – Сега можеш да плащаш на предатели като братята Чамко в брой!

Капитан Макдаф се опитваше от известно време да каже на Джони, че са проверили сандъците за експлозивни и настоятелно питаше какви са тези неща в тях. Освен това любопитстваше как е успял Джони да прати вест до лагера, без никой от часовете да знае за това и дали са постъпили правилно, като са му довели Кер? Беше съвсем объркан. Някакъв психло тичаше насам натам и потрачваше с вериги, а Джони се смееше.

– И ти искаш...? – попита Джони Кер.

– Искам да изляза от този затвор! – примоли се Кер. – Мразят ме, защото бях над тях. Те и преди това ме мразеха, Джони. Аз познавам машините. Нима не те научих да управляваш всички машини, с които разполагаме тук? Чух, че на онова място, което наричате „Академията“, сте имали машинно училище. Те не могат да знаят колкото мен и теб! Нека да ида и да ги уча, както на времето учих теб!

Кер бе толкова трогателен, така горещо се молеше, убеден, че постъпва възможно най-правилно, че Джони не можеше да сдържа смеха си, докато накрая и челюстта на Кер се разтегна в усмивка.

– Мисля, че идеята е страхотна, Кер – каза Джони. В този момент вдигна очи и видя на вратата намръщеното лице на Робърт Лисицата.

– Сър Робърт, – каза Джони на английски – мисля, че си имаме нов машинен инструктор. Мога да гарантирам, че познава отлично всички машини.

Джони се усмихна на Кер и каза на психлоски:

– Наемаме те на работа при следните условия: четвърт кербанго на ден, пълна заплата плюс премии, стандартен договор, само няма да влиза точката за погребение на Психло. Съгласен ли си?

Отлично знаеше, че Кер е скрил някъде няколкостотин хиляди кредити за себе си.

Кер многозначително закима с глава. Беше скътал няколкостотин хиляди за черни дни. Протегна лапа към Джони. След като най-важната работа бе свършена, Кер се обърна към Джони, приближи се и с психолоския еквивалент на шепот каза:

– Имам още нещо за теб, Джони. Сложили са Търл в клетка. Внимавай, Джони! Търл е намислил нещо!

След като дребният психло бе излязъл, Робърт Лисицата погледна към купчините пари.

– Подкуп за работа – каза Джони. – Доста скъпичко излиза в последно време. Предай ги на Съвета. – той се смееше.

– Това са галактически пари, нали? – каза Робърт Лисицата. – Ще се свържа с един шотландец, Макадам, в университета в Хайландс. Той разбира от пари.

Но Робърт се чудеше защо ли Джони е облечен. Радваше се да го види в радостно настроение, макар да му се струваше безразсъдно момчето да пуска един психло толкова близо до себе си – само едно посягане с ноктите и можеше да смъкне половината от кожата на лицето му. След това осъзна, че Джони всъщност се готви да излиза. Погледна го въпросително.

– Не мога да подпирам небето да не се срути върху нас, но пък и не мога да чакам със скръстени ръце. Отивам в лагера.

Искаше да говори с братята Чамко. Бе чул, че поправянето на зона за телепортиране не е мръднало и с крачка напред, а без нея нямаше как да разберат какво е станало на Психло.

3

Летището не бе близо, особено ако трябваше да се придвижваш дотам на един крак и с тояжка. Асансьорите не работеха и вероятно никога нямаше да заработят. Докато куцукаше напред, Джони си даде сметка каква огромна работа е била нужна за почистването на това място. Изведнъж чу зад себе си стъпки и рязка заповед на руски. Отнякъде изникнаха двама мъже, застанаха от двете му страни и склучиха ръцете си в столче. Повдигнаха го и го понесоха надолу към летището.

Очевидно някой бе предупредил дежурния пилот, защото той го чакаше в един пътнически самолет с отворена врата.

– Не! – остро каза Джони и посочи със здравата си ръка пилотското място. За какво го взимаха – за безпомощен инвалид?

Разбира се, че беше инвалид. Но полковник Иван отиде до пилотската врата и я отвори. Двамата руснаци буквално хвърлиха Джони на седалката.

Объркан, дежурният пилот понечи да затвори вратата за пътници, но бе избутай от трима руснаци, останали без дъх от лудото спускане надолу по стълбите. Скочиха в самолета и автоматите им изтракаха.

Полковник Иван за миг се оказа от другата страна на самолета и след като помогна на Робърт Лисицата и на двама шотландци с полички да се качат, сам влезе вътре и затвори вратата.

Пилотът бе швед. Настани се на мястото на помощник пилота и каза нещо на език, непознат за Джони. Да не би да беше южноафриканец от Лунните планини? Едва ли, сравнително от скоро бяха установили контакт с шепата бели сред населението на Банту и не бе възможно за толкова кратко някой да бъде напълно обучен. Джони си даде сметка, че всъщност дежурният пилот е още кадет и лети само на къси разстояния из околността.

Преметна колана, като под него остана относително неизползваемата ръка и се обърна назад към пътниците. Руснаците бяха облечени в широки червени панталони и сиви туники. Полковник Иван свали от главата на Джони кепето му и му нахлузи собствената си кожена шапка. Джони я свали, за да я нагласи по-добре и забеляза червена звездичка, поставена върху златна плочка отпред на шапката.

– Тръгваме ли? – каза полковник Иван. Явно доста бе работил над английския си.

Джони се засмя. Несъмнено бяха събрали международен контингент.

Широките врати останаха отворени и слънчевата светлина нахлуваше вътре. Джони издигна самолета във въздуха в красивия летен ден.

Ах, какви планини, бели планини, величествени и спокойни на фона на тъмносиньото небе! Долините бяха потопени в сенки, а дърветата се открояваха с мекото си тъмно зелено. Видяха мечка. Спускаше се от хълма, очевидно тръгнала по някаква важна работа. Имаше цяло стадо овни с големи рога, обърнали глави нагоре към самолета, който вече представляваше съвсем обикновена гледка за всички обитатели на местността.

Изцяло поел управлението с лявата ръка, Джони спусна самолета над крайните хълмове на източния склон и се насочи към равнините.

Лято. Скоро беше валяло, защото бяха поникнали цветя. На изток към безкрайния хоризонт се разстилаха равнини и долини, по които спокойно пасяха многобройни стада – и по цялото това огромно пространство можеха да заживеят хора.

Каква красива планета! Каква прекрасна планета! Заслужаваше да бъде спасена.

Дежурният пилот гледаше Джони в захлас. Използваше само левия си крак и лявата ръка и пак летеше много по-добре, отколкото младежът бе мечтал да лети и в най-смелите си сънища, пък дори и пет ръце да имаше.

Ездач? Джони се спусна с лупинг надолу да види кой или какво бе това. Широки панталони. Плоска шапка от черна кожа. Намотано на ръката въже. Бе подкарал малобройно стадо.

– Йанеро – каза Робърт Лисицата. – От южна Америка. Сега те се грижат за стадата.

Джони свали прозореца и махна. Йанерото също му махна.

Какъв красив ден се случи първият му ден навън.

Ето го и лагерът. Каква тълпа! Най-малко четиресет човека бяха вперили погледи в самолета.

Джони го приземи толкова меко, че и яйце не би се счупило. Слава богу никой не бе стигнал зоната за приземяване преди него, защото сега вече всичко се изпълни с хора. Цветнокожи, чернокожи, някои с копринени жакети, други с груби домашни дрехи, жени, мъже... колко много, ужасно много хора!

Джони отвори вратата на самолета, пхна пръсти в уста и изсвири проглушително. Сред врявата долови онова, което искаше да чуе – копита! Уиндсплитър долетя.

Джони откопча предпазните колани и преди някой да успее да се намеси, се плъзна на земята. Пилотските кабинни на психлоските самолети бяха доста високо, но Джони знаеше номера.

Уиндсплитър тропаше с копита и подскачаше, радостен от срещата и едва не го събори с муцуната си.

– Я да видим как е крака – каза Джони и коленичи. Опита се да хване левия му крак, който бе наранен по време на последното препускане. Но Уиндсплитър помисли, че Джони иска да види дали помни номера с „ръкостискането“, на който господарят му го бе научил и почти с укор повдигна и протегна дясното си копито. Това буквално събори Джони на земята.

– Нищо ти няма – засмя се той и раздруса протегнатия крак.

Измисли как да се качи на коня. Ако подскочи и се опре с лице към коня, ще може да преметне левия си крак и да седне. Опита. Успех! Нямаше нужда от никакви помагачи.

Сега трябваше да обиколи наоколо и да намери затворените братя Чамко. Трябваше да разбере защо се бавят с поправянето на зоната за телепортиране.

Но от всички страни го бяха наобиколили хора и се притискаха в коня. Черни лица, мургави лица, загорели от слънцето лица, бели лица. Десетки ръце докосваха мокасините му, десетки ръце се опитваха да му дадат разни неща. И всички говореха едновременно.

Почувства се виновен. Усмивнати лица, сияещи лица. Това правеше задачата му още по-тежка. Ако тези хора разберат с каква цел идва, всичко можеше да с провали. И прекрасното небе скоро можеше да почернее от смърт.

Стисна устни. По-добре да се захваща с работата си. Такава почит го караше да се чувства неловко, освен това го гложеше мисълта, че може би не я е заслужил.

Чу се още тропот на копита. Полковник Иван пак раздаваше заповеди на руски. Появи се препускащ руснак, който водеше след себе си шест коня. По команда полковникът, още четирима руснаци и Робърт Лисицата възседнаха конете. Руснакът с конете сигурно бе предупреден и ги чакаше в лагера.

Двамата шотландци си проправиха път до Уиндсплитър, застанаха от двете му страни и внимателно започнаха да разбутват събралото се множество, за да мине Джони. Имаше поне петдесет човека.

Джони тъкмо реши, че вече могат да тръгват, когато едно малко бононого момче в поличка с лакти си проправи път до Уиндсплитър и преметна около врата му въже. Звънливото му гласче се извиси над врявата:

– Казвам се Бити Макклиъд. Данълдин ми разреши да стана твой паж и аз дойдох, сър Джони!

Говореше с доста силен акцент, но гласът му издаваше такава решителност, че Джони не се възпротиви. И тъй, момчето поведе Уиндсплитър към лагера.

Уиндсплитър нямаше нужда от водач. Достатъчно бе Джони да му подсвирне и той знаеше какво да прави, но на Джони сърце не му даваше да каже това на момчето.

Зад него вървяха петимата руснаци с дълги пръчки-копия – забити в стрemenата, от които се развяваха дълги тесни знамена. Всички имаха автомати, преметнати през раменете. Един янеро, яхнал кон, препусна

към тях и се присъедини. Ескадрон шведски войници се появи откъм лагера и отдаде почит с оръжията. От лагера излязоха работници. Голям пътнически самолет кацна на площадката и от него се изсипаха трийсет тибетци, дошли на поклонение в лагера. Те също се присъединиха към тълпата. Два плоски самолета изреваха във въздуха и стовариха около четирсет човека от града на север от лагера. Още един самолет излетя от Академията.

Конят на Джони пристъпваше убийствено бавно зад Бити Маклийд и Джони оглеждаше веселата тълпа. Те викаха и му махаха за поздрав. След сбора в Шотландия за пръв път виждаше толкова много хора. Бяха най-малко триста!

Бели ръце, черни ръце с розови длани, жълти ръце. Сини якета, оранжеви рокли, сиви сака. Прави руси коси, кестеняви коси, къдрави черни коси. На всички езици се чуваше: „Здравей, Джони!“.

Със свито сърце Джони погледна към синьото небе. За миг се уплаши, защото видя бомбардировач... не, това бе разузнавателен бомбардировач. Такива самолети постоянно патрулираха срещу нашественици.

Вдигаше се невероятна врява. Една жена му тикна нещо в ръцете – букет от диви цветя. „За Криси!“ – извика тя. Кимна ѝ за благодарност и понеже не знаеше какво да прави с цветята, сложи ги на колана си.

Хората от Земята се възправяха с обновени надежди за нов живот.

Чувстваше се по-виновен отвсякога. Не знаеха, че той може би не бе успял. Освен че такава възхвала не му се харесваше, той ясно съзнаваше, че не я е заслужил, ни най-малко.

Робърт Лисицата бе изравнил коня си с неговия. Не искаше първият ден навън на Джони да се провали.

– Помахай им, момче. Само вдигни лявата ръка и им кимни – каза той.

Джони го послуша и тълпата направо полудя.

Вървяха нагоре по хълма към старите жилища на чинкосите. Зад тях беше моргата, а отстрани – клетката, в която бе прекарал толкова нощи...

Джони се вцепени. Търл бе затворен в клетката, вързан с каишка. Въртеше се и подскачаше. У него се прокраднаха неясни съмнения и той накара момчето да го поведе към клетката.

Разполагаше с много време. Належашо бе да се срещне с братята Чамко, но няколко минути по-рано или по-късно не бяха от значение. Без съмнение най-добре бе първо да се опита да разбере какво бе замислил Търл.

Множеството хора растеше. Като чуа, че Джони е в лагера, обучаващите се веднага поискаха няколко часа почивка. Учителят нямаше избор и трябваше да ги пусне. От Ню Денвър прииждаха още хора. Всички зарязаха работата си и машините замлъкнаха в подземните работилници на лагера. Появиха се няколко членове на Съвета. Между тях бе и Браун Лимпър Стафър, който бе отговорник на този континент. Бяха се събрали повече от шестотин души. Вривата бе почти оглушителна.

Търл забеляза животното да се приближава към клетката и започна да се дърпа по-яростно от всякога.

Джони се убеди, че мястото не е пострадало особено след битката и почти нищо не се бе променило. Извиращата изпод земята вода бе набраздила платото. По решетките на клетката личаха следи от куршуми. Водата бе почистила клетката, но вреди нямаше. Хвърли поглед на свързочната кутия на стълба и видя, че нищо не е променено. По решетките минаваше ток както едно време, кабелите бяха същите. Някой бе направил ограда, за да не се доближават хората до клетката. Да, тя си бе същата, само че на места бе израсла трева.

За миг забрави за множеството хора. Колко нощи бе прекарал вътре в клетката с вперен навън поглед и колко нощи бе прекарал отвън, наблюдаващ какво става вътре. Доста кошмари му бяха останали от тогава.

Искаше да разпита Търл, но не му се щеше пак да говори през тези решетки. Освен това граваше да вика, за да го чуят в тази връва, а това никак не му се нравеше. Привлече погледа на един от часовите и му махна да се приближи. Но вместо часовая, дойде Командирът на лагера.

По поличката Джони позна, че е от клана Арджил. Наведе се към него, за да може да го чуе.

– Моля ви, спрете тока и някой от пазачите да отвори вратата.

– Какво? – с удивление възкликна Командирът.

Джони помисли, че навярно не е чул и повтори молбата си. Но после разбра, че това всъщност е отказ. Между клановете Арджил и Фергус винаги имаше търкания и те често избухваха във войни. Спомни си, че когато отиде за пръв път в Шотландия, те бяха във война, която

прекъснаха само заради него. Джони нямаше намерение да спори. Освен това нямаше намерение и да крещи на Търл през решетките.

Робърт Лисицата погледна към Търл, клетката, Арджил, тълната и свързочната кутия на стълба. Понечи да каже нещо на Джони, но в този момент той скочи от коня. Полковник Иван разбута настрани хората и пхна тояжката в ръцете на Джони.

Накуцвайки, Джони се приближи до стълба и натисна ключа, като се подпря, за да освободи ръката си. Изскочи искра и вратата се отвори. Хората от тълната му направиха път, като разбраха къде иска да иде. Изведнъж всичко утихна – първо замълчаха хората около Джони, след това тишината се понесе като вълна през цялото множество.

През това време часовият не се бе отделял от поста си. Ключовете за вратата бяха на пояса му. Джони ги измъкна.

За кратко се разнесе развълнуван шепот и отново настъпи напрегнатата тишина.

Търл се възползва от случая и свирепо изрева.

Командирът на лагера понечи да се втурне след Джони, но спря под натиска на огромната ръка на полковник Иван, който просто се бе навел от коня си. Полковникът не искаше излишни тела в зоната на обстрел. Останалите косаци моментално реагираха: чу се остро шракане на предпазители на автомати и четири оръжия се прицелиха в Търл. Няколко шотландеца се втурнаха към покрива на старите жилища на чинкосите и едновременно със стихването на шума от бягащи стъпки се чу шум от зареждане на автомати, които веднага хванаха на прицел Търл.

Тълпата отстъпи от оградата.

Джони чу шракането на автоматите. Обърна се и без да повишава глас, защото освен рева на Търл всичко бе утихнало, каза:

– Куршумите могат да рикушират в решетките и да ранят някой, за това моля да свалите оръжията.

Извади лъчевия пистолет от кобура си и го погледна да се увери, че е нагласен на положение „зашеметяване“, „без огън“. Но беше убеден, че не го грози никаква опасност. Търл носеше нашийник, бе окован във вериги и ако Джони стоеше на разумно разстояние от него, най-много Търл да се опита да направи някоя шуротия в дух на сегашното му положение.

Ключалката сработи по-лесно от преди. Явно някой я бе смазал. Джони отключи. Всички наоколо затаиха дъх, но Джони не се интересуваше какво става отвън.

Търл изрева.

– Престани да се правиш на клоун, Търл – каза Джони.

Търл веднага престана и клекна до задната стена, а тъмните му очи издаваха злобна заинтригуваност.

– Ха, зрасти, животно.

Някъде отзад се разнесе гласът на свещеника:

– Той НЕ Е животно!

До този момент Джони нямаше представа, че свещеникът говори на психоски.

– Виждам, – продължи Търл, – че някой добре те е подредил. Ами да, случва се, особено на глупаците. Как е станало, тъпунгер такъв?

– Дръж се прилично, Търл. Как мислиш, ти защо си се озовал в тази клетка?

– Ох, този чинкоски акцент! – каза Търл. – Колкото и да опитвам, от тебе никога не може да стане културно, образовано същество. Много добре, като искаш любезности на твоя чинкоски, прости моето невежество и това, че думите ми нараниха благородния слух на... – Търл щеше да продължи с куп неща, които на езика на чинкосите меко казано се смятаха за обидни, но се спря и само злобно се изсмя.

– Отговори ми на въпроса, Търл.

– Че какво, аз се – Джони никога не бе чувал на психоски последната дума.

Но той бе дошъл с друга цел. Искаше да разбере какво е нагласил Търл, убягнало от погледа на другите. Обиколи с накуцване клетката, като гледаше винаги да е на безопасно разстояние от Търл и да не го изпуска от поглед. Огледа вътрешните стени под решетките, надникна в басейна. Търл бе натрупал на куп неща, увити в брезент. Джони махна на Търл с лявата ръка да отстъпи назад и се приближи до зле увития пакет. Опря се на колене и махна брезента.

Имаше нещо като наметало – същото като това, което Търл носеше в момента на голо. Имаше и пробит съд за кербанго. И психоски речник! За какво по дяволите му трябваше речник на образования Търл, поне що се отнася до психоския език?

Джони се дръпна назад, за да не бъде в обхвата на веригите. Каква беше онази дума, която Търл използва преди малко? А, ето я: „разкайвам се – да бъдеш тъжен и да се самообвиняваш за нещо, което си направил или не си успял да направиш; думата е заемка от езика хокнер и се предполага, че някои чужди раси изпадат в подобно състояние.“

– Да се разкайваш? – каза Джони. – ТИ? – Негов ред бе да се изсмее.

– Нима аз не те затворих в клетка? Не разбираш ли, че това може да породи чувство на?

Джони провери думата в речника. „Вина – болезнено чувство на себеукор, резултат от убеждението, че си направил нещо лошо или неморално; думата е заемка от чинкоски и е полезна за политици в процеса на разрушаване на индивиди от подчинени раси; според професор Халз подобни емоции действително съществуват при някои чужденци.“ Той затвори речника.

– Ти също трябва да изпитваш някаква вина, животно. В крайна сметка, аз ти бях като баща, а теб съм не те хвана, докато не разклати бъдещето ми. Всъщност, аз определено те подозирам, че просто си ме използвал, за да ме предадеш...

– Например в случая с избухналия камион – каза Джони.

– Какъв избухнал камион?

– С който пренасяхме доставките – търпеливо каза Джони.

– А, аз пък помислих, че имаш пред вид онзи багер, в който се заключи. На вас, животните, ви е доста трудничко с техниката! – Той въздъхна. – Тъй че, ето ме, обект на твоето отмъщение.

Джони не си направи труд да проверява думата в речника. Знаеше, че пак ще е нещо, което един психло никога не би използвал.

– Не аз съм се разпоредил да те поставят в клетката и да ти сложат нашийник. Сам си го направил. Имам пълното право да им кажа да те върнат обратно в спалните помещения. Както си подскачаш тука, полугол...

– Не мисля, че ще го направиш – злобно каза Търл. – Защо идваш тук днес?

Най-добре да не говори толкова много с Търл, но иначе нямаше как да го накара да се издаде.

– Дойдох да питам братята Чамко защо се бавят с възстановяването на зоната за телепортиране.

– Така си и помислих – каза Търл. Изглеждаше му безразлично. Въздъхна тежко в дихателната си маска и се изправи.

Тълпата отстъпи назад с възгласи на уплаха. Чудовището бе почти четири фута по-високо от Джони. Лапите, главата му, която се виждаше през маската...

– Животно, – каза Търл, – въпреки миналото, мисля, че съм длъжен да ти кажа нещо. Скоро ще си принуден да дойдеш при мен и да ме молиш за помощ. И аз съм и – още две думи, които Джони сметна за безсмислено да търси в речника, – и сигурно ще съм достатъчно

глулав, за да ти помогна. Просто запомни това, животно. Като ти стане прекалено тежко, ела да видиш Търл. В крайна сметка, винаги сме се разбирали добре двамата.

Джони рязко се изсмя. Това вече бе прекалено много! Хвърли речника върху брезента и като се опираше с цялата си тежест върху тояжката, се запъти към вратата на клетката.

Тъкмо бе затворил и заключил вратата и Търл ужасяващо изрева, заподскача и започна да се бие по гърдите.

Джони отиде до часовия, върна му ключа и отново включи електрическия ток. Продължаваше да се смее на себе си, докато накуцваше към Уиндсплитър. Откъм множеството хора се чуваха въздишки на облекчение.

Не всички се бяха оттеглили далеч назад. Браун Лимпър Стафър стоеше между Джони и Уиндсплитър. Джони го позна и тъкмо щеше да го поздравя, когато нещо го накара да спре. Никога преди не бе виждал толкова гола и злобна омраза да се изписва на нечие лице.

– Виждам, че вече има ДВАМА сакати! – каза Браун Лимпър Стафър. Той рязко обърна гръб на Джони и закуца, повлачвайки след себе си протезата.

5

Сред множеството хора имаше такива, които щяха да разправят на правниците си как лично са присъствали на сцената, когато Джони е влязъл в клетката. Много от тях щяха да се прочуют и издигнат заради този факт.

Джони отново се качи на Уиндсплитър и бавно го поведе към малката изолирана сграда, издигната да подслони братята Чамко.

– Не биваше да правиш така – каза Робърт Лисицата, който яздеше близо до него. – Защо е нужно да плашиш хората? – Той самият се бе вцепенил от притеснение.

– Аз не идвам, за да видя хората – отвърна Джони. – Дойдох да видя Чамко и съм тръгнал право към тях.

– Трябва да обръщаш внимание на поведението си на публични места – меко каза Робърт. – Много ги изплаши.

Джони за пръв път излизаше навън и Робърт искаше денят му да бъде хубав, но от посещението при Търл косите му бяха настръхнали.

– Сега ти си символ – продължи той.

Джони се обърна към него. Много харесваше сър Робърт. Но в никакъв случай не можеше да мисли за себе си като за символ.

– Аз съм само Джони Гудбой Тайлър – внезапно се засмя той дружелюбно: – искам да кажа, МАКТАЙЛЪР!

Грижете на сър Робърт моментално се стопиха. Какво да правиш с това момче? Радваше се, че за Джони денят бе отново щастлив.

Тълпата вече не бе така многобройна, но все още ги следваха много хора. Полковник Иван се бе съвзел от уплахата и бе построил в боен ред своите косаци-копиеносци. Бити Маклийд водеше Уиндсплитър, но коият сам избираше посоката.

Джони забеляза самотната постройка. Добре се бяха погрижили за братята Чамко. Бяха взели куполното платно на една от минните шахти, които сега не работеха и го бяха опънали върху кръгла бетонна основа. Атмосферната изолация бе от по-добрия тип – прозрачна въртяща се врата, която не позволяваше да излиза дихателен газ и да влиза въздух. Имаше самостоятелен резервоар с дихателен газ и помпа. Прозрачният купол бе покрит с щори, които в момента бяха вдигнати въпреки горещото слънце – явно горещината и студът не притесняваха особено психосите. Тъкмо тук двамата братя правеха планове и даваха различни предложения срещу заплащане. И благодарение на откритите от Кер галактически кредити, сега можеха да им плащат в брой.

Джони ги познаваше още от времето, когато го обучаваха в района на мините. Бяха високо квалифицирани инженери по дизайн и планиране, завършили в най-престижните училища на Психло и компанията. В препоръките им пишеше, че са изключително общителни и дори любезни – доколкото изобщо психосите можеха да се нарекат любезни. Представата им за любезност бе еднопосочна величина – винаги спрямо тях самите.

В момента те бяха в жилището си, седнали пред две големи чертожни маси. На вратата имаше обичайния отвор, който позволяваше да се разговаря, без да е необходимо да се отваря вратата. Но Джони не можеше да си представи, че ще обсъжда технически проблеми през такъв отвор.

Полковник Иван навярно бе отгатнал мислите му. Излезе напред и каза на развален английски:

– Ще влиза вътре? – след което отчаяно потърси с очи Координатор, който говори руски. Координаторът преведе:

– Казава, че куполът е направен от стъкло, през което не могат да проникват куршуми. Не може да те прикрива с автомати.

Робърт Лисицата се обади с нотка на отчаяние:

– Не е ли време да се прибиращ, това ти е първият ден навън?

– За това съм дошъл тук – каза Джони и слезе от Уиндсплитър.

Полковник Иван колебливо му подаде тояжката, а през това време продължи да говори на преводача.

– Полковникът казва да не стоите около вратата – каза Координаторът. – Като влезете, минете вдясно, за да могат хората му да стрелят, ако се наложи.

Докато куцаше към атмосферната врата, от тълпата отзад се дочуваха възгласи като: „Той ще влиза и там! Не разбира ли, че тези психлоси...“ и „О, виж какви ужасни зверове“. На Джони никак не му се харесваше цялото това внимание. Да бъдеш символ определено създаваше проблеми! Никак не бе свикнал да му се бъркат във всичко, което прави и да го следват навсякъде, където иде.

Предположи, че братята Чамко обикновено седят с пуснати щори, защото дори сега, когато бяха вдигнати, електричеството не бе загасено. Постави си дихателна маска, подадена му от един пилот.

Джони се промъкна през атмосферната врата не без известни затруднения. Бравата бе правена за психлоси и трябваше да положи усилия, за да я отвори. Беше прекалено тежка и масивна.

Братята бяха спрели работа и седяха неподвижно, вперили поглед в него. Не бяха враждебни, но не го и поздравиха.

– Дойдох да видя как напредва поправянето на зоната за телепортиране – каза Джони, като се стараеше да говори с приятна психлоска интонация – доколкото такова нещо бе възможно.

Не му отвърнаха нищо. Досада ли се четеше в погледа на малкия от братята Чамко?

– Ако имате нужда от някакви материали или от нещо друго, на драго сърце ще се постарая да ви бъдат доставени.

По-големият каза:

– Цялата зона изгоря. Управлението. Всичко. Унищожено е.

– Е, да – каза Джони, като се облегна на тояжката си пред атмосферната врата. – Но съм убеден, че това са само стандартни части. Сигурен съм, че в товарителниците има съоръжения, които могат да заместят повредените.

– Много трудно – каза по-малкият брат. Не бяха ли очите му малко странни или просто психлото си беше психло?

– Трябва да я построим наново – каза Джони. – Докато това не стане, няма никакъв начин да разберам какво се е случило на Психло.

– Отнема много време – каза по-големият Чамко. Не изглеждаха ли и неговите очи малко странно? Но не, в зениците на психлосите винаги се забелязваха малки пламъчета.

– Мъчех се да си представя ... – каза Джони. От едната му страна имаше няколко учебника. Последният бе същият като онзи, който Джони бе захвърлил тази сутрин. – Ако можете да ми обясните...

По-малкият Чамко скочи!

Големият се хвърли напред и стреля.

И двамата ревяха.

Джони политна назад. Пръчката му пречеше да извади пистолета. Той я хвърли срещу по-близкия Чамко, без особена сила. Никога не бе добър с лявата ръка.

Видя една огромна лапа, която всеки момент щеше да се стовари върху му.

Коленичи и извади пистолета с лявата ръка.

Ноктите одраха лицето му.

Джони стреля.

Силата от отката го отхвърли назад към стената и той опита да се измъкне през атмосферната врата. Не помръдна, сякаш бе залостена.

Паднал по гръб, с тегнещ върху ребрата му ботуш, Джони стреля от пода.

Ботушът изчезна.

Две космати лапи посягаха към гърлото му.

Джони стреля в лапите, после в грамадния гръден кош. След всяко натискане на спусъка психлото отстъпваше назад.

Джони успя да стъпи на коляно. Двете гигантски тела политнаха назад и се стовариха долу. Джони стреля по единия, после по другия.

И двамата лежах на пода.

По-малкият от братята бе напълно зашеметен. Но точно зад него, по-големият се опитваше да се докопа до една от чертожните маси. Отвори я и измъкна нещо от там.

Всичко стана с шеметна бързина. Джони не можа да види какво измъкна Чамко, защото дъската му пречеше. Отмести се встрани, за да се прицели по-добре.

Големият Чамко държеше малък лъчев пистолет. Но не се опита да се прицели в Джони. Насочи го към собствената си глава.

Искаше да се самоубие!

Вихърът от шеметни действия бе преминал. Джони хладнокръвно се прицели и изби пистолета от ръката на Чамко. Не се взриви. Част от

лъча бе засегнал психлоса и той се стовари на земята в безсъзнание.

По дяволите, защо не можеше да си служи с дясната ръка! Не можа веднага да се докопа до тояжката си. Подскочи встрани на един крак и се облегна на стъклената стена на купола.

Вътре бе пълно с дим, който се стелеше на талози към отдушниците за дихателен газ. Едва не оглуша от толкова много резове, крясъци и изстрели в малкото затворено пространство.

Пфу! За какво бе всичко това? Сега лежах на пода. Но защо искаха да го нападнат?

Атмосферната врата се завъртя и полковник Иван с още един часовой нахлуха вътре.

– Не стреляйте с автоматите! – предупреди Джони. – Това е дихателен газ и радиацията ще ни вдигне във въздуха. Донесете окови.

– Не успяхме да намерим дихателни маски! – истерично извика часовой, след което излезе да търси окови.

Полковник Иван си нагласи маската, за да огледа по-добре проснатите на пода психлоси. Изглежда бяха в безсъзнание, но лъчевият пистолет на Джони продължаваше да ги държи под прицел.

Той посочи към дихателните маски на психлосите, които висяха на една закачалка. Полковник Иван ги грабна и ги наложи върху главите на изпадналите в безсъзнание психлоси. После Джони посочи към управлението на циркулатора за дихателен газ, полковник Иван отиде и го спря, а после с доста усилия успя да завърти атмосферната врата, през която нахлуваше въздух.

Най-после дойдоха часовете и оковаха във вериги двамата психлоси.

Джони излезе навън. Чак тогава осъзна, че през цялото време множеството хора са били отвън и са видяли всичко през прозрачния купол. Някои сочеха към лицето му и той за пръв път усети, че целият е в кръв.

Стигна до Уиндсплитър и го възседна.

Хората говореха помежду си, а часовете се опитваха да въведат ред. „Защо нападна психлосите?“ „Те го нападнаха.“ „Защо се сбиха?“ „Внимавайте, идва минна кола и мотокар, отдръпнете се.“ „Кой ще помогне да качим телата?“ „Защо му позволиха да влезе вътре?“ „Как стана така, че го нападнаха?“ „Чувал съм, че тези психлоси...“ „Но аз видях, той се държеше много добре, а те го нападнаха. Защо трябваше да правят това?“

Джони нямаше нито превръзка, нито кожа, с която да спре кръвта, капеща по ловната му риза. Някакъв механик му хвърли парцал и той го

притисна до бузата си.

„Тези нали бяха опитомени психлоси! Защо го нападнаха?“ – продължаваха да се чуват реплики от тълпата.

На Джони му се искаше да знае защо. Какво беше казал? Изведнъж му хрумна нещо. Той извика:

– Някой успя ли да запише разговора? Сигурно всичко се е чувало през дупката на вратата.

Откак Джони бе слязал от самолета, около петнайсет пиктофони записваха всичко на дискове. Един Арджил се втурна, размахвайки в ръка един такъв пиктофон.

– Някой може ли да ми направи копие от записа? – попита Джони. – Трябва да разбере какво точно ги накара да постъпят така.

О, да, сър, веднага! И още преди Джони да слезе от Уиндсплитър и да се качи в самолета, беше му връчен диск със записа. Искаше внимателно да го проучи.

– Махни – каза му Робърт Лисицата.

Джони махна. Тълпата бе впила поглед в него, някои лица бяха бледи като платно, а едно черно лице леко бе посивяло.

– Моля ви, отстъпете – намесиха се часовите. – Освободете място, моля.

Същата вечер в базата, точно след вечеря, полковник Иван влезе с един Координатор. Координаторът каза:

– Искам да ти кажа, че живееш твърде опасно.

Сигурно имаше и друго, но Джони го прекъсна.

– Каж ми, че по душа сигурно съм косак!

Руснаците се смяха от сърце на това и дни наред думите не слизаха от устите им.

Първият му ден навън се бе оказал доста ЕНЕРГИЧЕН.

Случилото се бе разчуло. След три дни той получи поверително писмо от Съвета. Тогава не му отдаде особено значение, тъй като не бе много чувствителен на тази тема.

По-късно щеше да оцени този момент като повратна точка и щеше да се укорява, че не е осъзнал цялата му злокобност.

Писмото бе кратко, добре обмислено, много учтиво и прието с мнозинство. Ето какво гласеше:

„По силата на резолюция на Съвета, в интерес на личната безопасност и с оглед да се избягнат бъдещи неприятности, съзнавайки ценността му за Държавата, постановява се Джони Гудбой

Тайлър да не посещава повече лагера, докато забраната не бъде отменена от упълномощените власти.

Подложено на гласуване и прието.

Оскар Камерман,
вожд на племето на Британска Колумбия,
Секретар на Съвета.“

Джони го прочете, сви рамене и го хвърли в кошчето.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

1

Браун Лимпър Стафър се отдалечи от лагера направо болен от завист – наричаше я „справедливост“.

Какъв ужасен, ВУЛГАРЕН спектакъл!

Толкова много народ се гълпеше около него, дори го приветстваха, опитваха се да пипнат мокасините му, пълно раболепие. Човек с нормален разсъдък като Браун Лимпър не би могъл да търпи всичко това.

Напоследък усещаше, че губи почва под краката си и си блъскаше главата да измисли някакъв начин, дори престъпен, да изведе хората от огромното заблуждение спрямо този Тайлър!

Откак Джони Гудбой Тайлър се върна в селото миналата година и започна да се перчи и да подкупва хората с подаръци – а всъщност целта му бе да ги прогони от собствените им земи и къщи, откак Браун Лимпър бе разбрал, че Джони не само не е умрял, а се движи в доста поширок свят отпреди и отгоре на всичко навсякъде жъне успехи, оттогава той само чакаше.

Като си помислеше как още от деца Тайлър го унижаваше и му се надсмиваше, кипваше от гняв. Внимаваше да не мисли много за това, защото вечер не можеше да заспива, въртеше се и се мяташе в леглото, скърцаше със зъби и го хващаше треска. Това, че не можеше да си спомни и изолира отделните случаи, когато Тайлър го караше да се чувства по този начин, влошаваше още повече положението му. Трябва да е имало такива инциденти, иначе Браун Лимпър не би се чувствал така, нали?

Беше логично.

Като разбра, че Тайлър е осакатял и има голяма вероятност да умре, заля го вълна от облекчение. Но ето го тук днес, вярно, куцаше, но пак успя да устрои този отвратителен спектакъл с онези психоси.

Не че Браун Лимпър не бе опитвал. Преди известно време, когато старият Джимсън започна да се оплаква от ревматизъм, Браун Стафър любезно му показва колко успокоително въздействие има един вид полски плевел, от който свещеникът Стафър бе натрупал достатъчно запаси. Браун Лимпър извърши този акт на хуманност веднага след като се бе уплашил, че стария Джимсън има намерение да подкрепи престъпното

предложение на Тайлър да унищожи селото и да премести хората на някое забравено от бога място в планините, където щяха да умрат от глад и студ. Безспорно на Джимсън не можеше да му се има доверие в управлението, разбира се заради болестта и болките му. След като бе изпил билката, той се бе оттеглил в леглото си и се събуди, когато домашните му донесоха нещо да хапне. С огромно облекчение видяха, че старецът вече не го мъчи ни болка, ни притеснения за делата на селото. Разбира се, да поеме цялата тази работа бе огромна тежест, но Браун Лимпър бе търпелив и издръжлив, освен това отчасти я прие като задължение от бога.

Когато Координаторите дойдоха като пратеници на Световната федерация за обединение на човешката раса, Браун Лимпър отначало ги прие просто като нахалници, които си пъхат носа където не им е работа. След това те му показаха някакви книги.

Преди да започне денонощно да дъвче онзи плевел, старият свещеник Стафър се отнасяше сериозно към задълженията си и като свещеник, и към семейството си. Той въведе Браун Лимпър в църковните дела и извади от някакво скришно място книга, наречена „Библия“, която никой друг в селото не бе виждал. По нея той скришно бе научил Браун Лимпър да чете. Но на Браун не му се нравеше особено мисълта да стане свещеник, повече го привличаше кметското място. Свещеникът можеше само да говори, а КМЕТЪТ ... това беше друго нещо!

Логиката бе доста проста. Ей го Тайлър, перчещ се на конете си, момичетата въздишат по него, младежите му подражават и си намират белята, Съветът мекушаво си затваря очите пред престъпните му цели. А Браун Лимпър, мъдър, толерантен, разбиращ и блестящ е пребрегван, дори унижаван и подритван. И нима собственият баща на Тайлър – ако изобщо той бе негов баща – не бе протестирали, когато бе разрешено сакатото бебе Браун Лимпър да остане живо. Е, може би не е бил само старият Тайлър, но майката на Браун му бе разказвала, че някои са протестирали, но тя е надделяла и е спасила живота му. Повтаряше му това няколко пъти седмично и Браун Лимпър бе разбрал защо: Тайлър са се опитали да го убият!

Затова бе съвсем естествено той да се чувства огорчен и да вземе мерки да защити не само себе си, но и цялото село. Противното би било чиста безотговорност.

Координаторите с голямо задоволство разбраха, че той може да чете и му дадоха някакви текстове за „управлението“ и един за „парламентарни процедури“, озаглавен „Правилата за ред на Робърт“. Бе поразен

като го информираха, че като единствен действащ кмет е обявен за вожд на Американското племе. Явно цялото население на Америка (показаха му на глобуса как изглежда континентът) бе унищожено или измряло. Хората от тяхното село бяха основното население и понеже бяха най-близо до лагера, бяха политически най-влиятелната група.

Като си помисли човек, какво представляваше този Съвет? В него влизаха вождовете на всички племена по света и се събираха, или изпращаха намесници, за нещо като парламентарни сесии точно тук, в неговия двор, така да се каже.

Споменаха, че той естествено трябва да бъде силно заинтересуван поради факта, че Джони е от неговото племе. Браун Лимпър бе не само заинтересуван, той направо бе обсебен от този факт!

Имаше ли други хора в Америка? Е, бяха открили двама в Британска Колумбия и четирима в Сиера Невада – планинска верига на запад, освен това неколцина индианци – не бяха всъщност от Индия, но така се наричаха – в планините далеч на юг. Имаше и ескимоси и няколко племена в Аляска, но те не се числяха географски към Америка.

Браун Лимпър напредваше. Тъй като всеки член на Съвета имаше право на един глас, той уреди спасяването на двамата от Британска Колумбия и на четиримата от Сиера Невада (воден изцяло от хуманни подбуди, разбира се), настани ги като отделни племена в своето село и поиска от Съвета три гласа. В момента работеше по индианския въпрос – искаше да прехвърли тук един член от племето, за да има четири гласа.

Надяваше се, че напредва и в друго отношение. В обкръжението на членовете на Съвета той уж случайно пускаше реплики за Тайлър, например как в селото винаги са го смятали за прекалено див, необуздан и безотговорен, макар че лично той се е опитвал винаги да поправя такива впечатления. Спомена, че като дете Тайлър винаги тичал насам-натам и дори отказвал да носи вода на семейството си – задължение, което всички добри и възпитани деца са изпълнявали. Относно слуховете, че Тайлър през цялото време е знаел за съществуването на гробницата, но не е казал на никого, за да може сам да ходи там и да плякосва почитаемите мъртви, Браун Лимпър обясни, че Тайлър ходел само от време на време и веднъж свещеникът направил всичко възможно да го откаже, дори взел някои от нещата, които момчето откраднало, за да го накаже. В крайна сметка Тайлър окончателно избягал и оставил семейството си и цялото село да гладуват цели две зими. Що се отнася до това защо Тайлър и Криси не са женени, е, това всъщност бе публична тайна. Свещеникът разбрал някои неща още когато те били деца и им забранил да се

женят. Не че Тайлър се впечатлявал особено от заповеди – младостта си е младост...

Голяма част от по-възрастните вождове, които идваха от много далеч, не знаеха как стоят нещата, а нима вождът Стафър не бе единственият стар близък приятел на Джони?

Само преди два дни някакъв невежа, вожд на сибирското племе, си бе позволил да спори с Браун Лимпър. Имаше чувството, че не всички му вярват. Това го правеше мрачен. Нима той не ПОЗНАВАШЕ Тайлър, ИСТИНСКИЯ Тайлър. А сега и този отвратителен грандомански спектакъл. Какъв надут глупак! Пфу! Освен това имаше и наглостта да се преструва, че куца. Правеше го само да се подиграе на Браун Лимпър.

Лимпър забеляза, че психлото в клетката спокойно си разговаряше с Тайлър. Не знаеше какво си казаха, но явно добре се познаваха. Все пак му се струваше, че забеляза известна хладина в отношенията им.

Като удавник за сламка Браун Лимпър реши да не изпуска тази възможност и същата вечер се върна в лагера, за да разбере повече подробности. Разбира се, на часовете и през ум нямаше да им мине да кажат нещо на един старши член на Съвета, който носеше малка цветна лента, показваща от кое племе е. Браун Лимпър се спря на известно разстояние от клетката и оттам започна да наблюдава огромния психло. Забеляза нещо твърде любопитно. Някакъв млад шведски кадет се приближи до решетките и известно време разговаря с психлоса.

Часовоят му обясни, че той редовно идва тук след занятия, за да усъвършенства психлоския си. Пилотите трябваше отлично да владеят този език, а чудовището в клетката бе истински психло, каквито тук нямаше много. Не знаеше за какво си говорят, защото не разбираше психлоски, бе от нападателните части на Арджил, а името на кадета бе Ларс Торенсон. Бе много благодарен на вожда за това, че смята за необходимо часовете да носят наметала и за обещанието му да повдигне този въпрос пред Съвета.

Използвайки влиянието си, Браун Лимпър откри в документацията на Академията, че Ларс Торенсон е от някакво шведско племе, което преди доста време имигрирало в Шотландия. Първоначално е бил избран за Координатор-инструктор, защото е говорил и шведски, и английски и езиците му се удавали. Но в последствие отпаднал от Федерацията, защото баща му бил фашист и подстрекавал момчето да използва федерацията като проводник на фашистки идеи, защото това била официалната религия на Швеция и на времето църквата им била оглавявана от някакъв много високопоставен военен на име Хитлер и тази религия

била нужна на света. Младежът кандидатствал отново и бил приет поради недостиг на хора да се обучава за пилот. Но това никак не му се удало и в момента той се лекувал след някакво лошо кацане. Вероятно щяха да го изпратят обратно във фермата му в Швеция, защото въпреки лекотата, с която учел езици, явно не бил съвсем наред в главата.

Чудесно! За един старши член на Съвета нямаше да бъде никак трудно да отмени решението за освобождаване.

Браун Лимпър започна активно да се интересува от Ларс Торенсон, а чрез него и от чудовището в клетката.

Нещата определено се нареждаха добре. Някои престъпления трябваше да се наказват, дори ако престъпникът ти бе стар приятел!

2

Денят бе изпълнил Търл с оптимизъм.

Нещата се развиваха точно както предвиждаше. Рано или късно някой щеше да поправи системата за телепортиране и колко радостно бе за Търл да разбере, че самото животно се е заело с това.

Търл бе високо квалифициран специалист по системи за безопасност, най-добрият по собствената преценка и знаеше всичко за телепортирането. ВСИЧКО.

Когато животното влезе при братята Чамко, Търл с доволство очакваше да чуе изстрелите. И те не се забавиха!

Търл не бе наясно за себе си кой искаше да победи. Той бе много доволен, че се бяха сбили и двамата братя бяха реагирали точно както очакваше, но същевременно бе разочарован, че животното бе само леко одраскано по лицето. В него се бореха противоречиви емоции – хем се радваше, че животното бе застреляло братята, хем го бе яд да го види как куцука насам-натам и му няма нищо. Е, все пак не можеше да иска всичко.

Два дни очакваше да чуе новината, че братята Чамко са се самоубили. Най-накрая го научи от глупавия кадет, който ходеше при него всяка вечер. За да се практикува един език, човек трябва да има за какво да говори и така Търл научаваше много новини.

– Познаваш ли онези двамата психлоси, които работеха там в купола? – попита го Ларс през решетките на клетката. – Затвориха ги в една килия долу в спалните помещения и макар че бяха взели толкова предпазни мерки, двамата се обесили с веригите си. На една греда.

Разкъсали веригите, направили от тях примки и се обесили. Можеха да опитат да избягат, но вместо това просто свършили със себе си.

– Не! – престорено каза Търл, сякаш не очакваше точно това. – Горките. Сигурно животното ги е ранило много лошо. Видях отгук какво стана. Той седеше и стреляше, стреляше. Когато един психло е лошо ранен и знае, че няма да се възстанови, най-ветоятно е да се самоубие.

Това бе възможно най-далеч от истината и Търл едва се сдържа да не се размее.

– Дадоха часовая и сержанта от стражата на военно полеви съд – каза Ларс. – Вероятно ще ги изпратят обратно в Шотландия. Те са от клана Арджил.

Търл съчувствено зацъка с език при тази явна несправедливост.

Ларс се съгласи, че понякога властта може да бъде много несправедлива. Но не трябваше да отива прекалено далеч.

– Искам да се запознаеш с един човек. Той е важна личност, старши член на Съвета. Няма да споменавам името му. Стои ей там, под сянката на стълба. Виждаш ли го?

Търл го бе забелязал веднага щом се появи.

– Къде? А? Какво значи старши член на Съвета?

И така Ларс се възползва от прекрасната възможност да практикува езика и разясни на Търл цялата политическа система, която функционираше в момента. И Търл каза да, разбира се, че ще разговаря с помощта на своя приятел кадета с този висшестоящ служител, освен това той ще има страхотна възможност да упражни езика.

И така посредством два предавателя (Браун Лимпър каза, че от силната светлина пред клетката го болят очите, а напоследък никак не вижда добре) се получи един дълъг разговор, в който Ларс изпълняваше ролята на преводач.

Търл даде на политика много полезна информация, все „факти“. Психлосите всъщност били миролюбив народ. Занимават се с търговия, а на тази планета – само с миньорство. Преди повече от хиляда години след някакво бедствие на психлоската компания се удал случай да се пренесе тук. Не, няма представа какво е причинило бедствието, вероятно някакъв природен катаклизъм. Компанията се опитала да спаси колкото се може повече хора, но жителите на планетата не разбрали намеренията им и се изпокрили от спасителните групи и мисионерите на мира, и понеже компанията не е политическа, а само търговска организация и следователно доста бедна, прекъснала спасителните операции поради непосилната финансова тежест.

Да, би могло да се каже, че животното (Тайлър?) е предизвикало криза. Дали е действал прибързано? Ами да, като помислиш, доста прибързано. И необмислено. Кой би могъл да знае по-добре от него. Търл бе опитал се да се сприятели с животното и ето го сега затворен в клетка – при това без съд и присъда! Но разбира се, истинската причина за сегашното му положение бяха чувството за вина и желанието да се разкае. Това животно – как го нарече? Тайлър? Не знаеше, че има име. Всъщност то беше много потайно, дори злонамерено. Та погледни какво стори с двамата най-добри приятели на Търл само преди два дни. Ранил ги е толкова жестоко, че са се самоубили.

О, психосите наистина бяха миролюбив народ. Честни, любезни, добри към приятелите си. Можеше да им се вярва. За него самия основното правило в живота бе никога да не предава тези, които му вярват.

Какво? А, да, много лошо, че животното Тайлър няма принципите и морала на психосите. Да, съгласен бе, че е трябвало някой да го научи още като млад да бъде честен и прям.

О, не, на психосите и през ум не би им минало да контраатакуват. Те не бяха войнствена нация, Междугалактическата компания се занимаваше само с мини, интересувахе се единствено от това да оцелее и да бъде в добри отношения с цялата вселена. Явно бяха оценили много погрешно психоския народ.

След като си тръгнаха, Ларс бе благодарен за чудесната възможност да говори толкова много на психоски, а сянката под стълба определено желаше още такива разговори за в бъдеще. Търл ликуваше.

Щеше да се измъкне от тази планета, беше му в кърпа вързано. Планът му бе блестящ! Каква щастлива случайност. И без нея щеше да успее, но сега ставаше страшно лесно. Не само ще се прибере у дома при златото си, но и ще му се удаде възможност да вдигне тази планета във въздуха. Ще си заведе и затворник у дома. На Психло имаха въздушни камери. Можеха да разпитват със седмици пленници от коя да е система – и колко болезнени седмици щяха да бъдат! Да, ще си отведе затворник. Не този глупав кадет, който нищо не знаеше, не и този тъп самонадеян политик, който с пилешкия си мозък не можеше да различи полезната информация от боклука, не и животното Тайлър, който можеше да бъде много опасен... е, може би все пак Тайлър, ако не успее дотогава да намери друг. Но по-добре да е някой, който е запознат с всичките им планове и да знае каква готовност имат... кой?

Търл едва се съдржаше да не се размее от удоволствие. Не искаше часовете да надуши нещо заради странното му поведение. Може да си

помисли, че Търл страда от болки в стомаха.

О, ставаше твърде хубаво!

Преподавателите му едно време бяха напълно прави. Той без съмнение бе най-добрият им ученик!

Най-накрая Търл не се сдържа и избухна в смях, но часовете се бе сменил и навярно просто щеше да реши, че Търл е малко по-луд от обикновено. В сводката не бе отбелязано нищо друго, освен че кадетът е идвал на обичайното си посещение да практикува психоски. Новият часовой крачеше напред-назад. Глождеше го някакво странно предчувствие. Дали лятната нощ бе застудяла? Или всичко бе заради този лудешки смях от клетката?

3

– Ние – каза Джони – отиваме в Африка.

Доктор Макендрик, който в този момент махаше гипса от ръката на Тор, се сепна и вдигна очи.

Всички ранени шотландци с изключение на Тор бяха изписани от подземната болница. Наложил се да счупят отново ръката на Тор, но вече се бе оправила и след като и той си заминеше, в болницата щеше да остане само Джони. Доктор Алън се бе върнал в Шотландия и се бе заел отново с обичайната си практика. Това възнамеряваше да направи и доктор Макендрик.

Като свърши с гипса, той попита:

– Ние?

– Да – каза Джони. – Ти разбираш от кости, но мисля, че освен това разбираш и от неврохирургия, нали така му казват?

Доктор Макендрик погледна високия млад мъж, опрял се на тояжката си. Харесваше му този младеж. Много му харесваше. Със задълженията му у дома се бе заел един добър млад лекар и предполагаше, че може да го замества и по-дълго време. Мислеше, че една малка ваканция няма да му се отрази зле преди да премести всичките си инструменти отново в пещерата в Абърдин. Но Африка?

Тор протегна ръка и изглеждаше много доволен. Макендрик му обясни какви упражнения трябва да прави, за да заздравят мускулите си. Явно този път костта бе добре наместена.

Джони даде знак на Макендрик да го последва и отидоха в една болнична стая, която Джони използваше като офис. Върху една стара

операционна маса бяха разпиляни хартии, снимки й книги.

– Нуждая се от няколко мъртви и няколко живи психлоси – каза Джони.

Застанал на вратата, Тор се засмя:

– Не мисля, че с мъртвите ще имаш проблеми. В околностите на лагера има поне хиляда.

– Съжалявам, – каза Джони, – но ги хвърлиха в една минна шахта, дълбока около миля. Мината не е много стабилна и ще е крайно рисковано да се слиза долу. Миналата седмица през цялото време съм търсил мъртви психлоси.

– Можеш да използваш братята Чамко – предложи докторът.

– И това не става. Съветът по някакви причини е решил да ги изгорят.

– Какъв е проблемът? – попита доктор Маккендрик.

– Да си се питал защо Междугалактическата Минна Компания винаги прибира телата на мъртвите? Не искат тук да остават умрели психлоси.

– Свещеникът – каза Тор – разряза двамата, които намерихме в самолета.

– Той не е търсил това, което търся аз – каза Джони.

Маккендрик се усмихна:

– Аутопсии на мъртви психлоси. Не минава ден, без да ме изненадаш.

Имаше пред вид нещо, което се случи преди около седмица: докторът шиеше бузата на Джони, но иглата бе малко тъпа и Джони несъзнателно посегна с ДЯСНАТА ръка и хвана китката на доктора, защото го бе заболяло.

Маккендрик отчасти се чувстваше виновен за ръката и крака на Джони. Притесняваше се, че е наранил нещо по време на операцията. Но внезапното движение на ръката показваше, че това е въпрос на връзване на навика да се движат, а не на физически дефект. Джони опита съзнателно да повтори движението, но не се получи.

– Същото като да се научиш да си мърдаш ушите – каза Джони тогава. – Трябва само да откриеш кои мускули да движиш и как.

Маккендрик реши, че трябва да остане и да помогне на Джони да се възстанови напълно.

– Ами мисля, че мога да дойда с теб – каза докторът, подтикнат не толкова от истински интерес към аутопсии на мъртви психлоси, отколкото от възможността да помогне на Джони да раздвижи ръката и крака

си. – Но защо в Африка?

Джони се усмихна и махна на Тор да се приближи.

– Там има непокътната действаща психлоска мина!

Тор ахна:

– Пропуснали сме я?

– Не е самостоятелна мина, а е клон на централния лагер край някогашното езеро, наричано „Лейк Виктория“. Ето – той им показва мястото на картата. – На запад от тук, доста навътре в джунглата е имало, и все още има, волфрамова мина. – Той огради едно място. – Всичко това е джунгла. На снимките се виждат само високи, високи дървета, които образуват нещо като чадър. Расли са хиляди и хиляди години. Разузнавателните самолети не могат дори да проникнат в това огромно тресавище.

Набелязахме целите от разузнавателните карти. Затова сме пропуснали тази мина. Обзалагам се, че психлосите още си седят там, слушат непонятните бръщолевици по планетарния обхват, забучили са косматите си психлоски глави и чакат някой да им каже какво става.

Тор се усмихна:

– Малко зловещо звучи, Джони. Отиваме там и застрелваме няколко психлоса просто защото ни трябват трупове.

– Не ми трябват само трупове. Трябват ми и живи психлоси. Във всяка мина има от един до шест дипломирани инженери.

– И какво трябва да разберем от тези аутопсии? – попита доктор Маккендрик.

– Не зная – отвърна Джони. – И така, идваш ли с мен, заедно с всичките си скалпели?

– Криеш нещо – каза Маккендрик.

– Ами, в интерес на истината, има нещо такова. Това е тайна. Официално ще кажем, че отиваме да обиколим някакви племена. А ако дойдеш с нас, Тор, можеш наистина да посетиш няколко племена и да се представяш за мен, както едно време, като копаехме злато.

– Много си потаен – каза Маккендрик.

– Така е – призна Джони.

Не му харесваше какво става в Съвета. Постоянно приемаха закони – човек не можеше да им хване края – и вече не го канеха да присъства, както преди.

– И се опитваме да разберем...? – попита Маккендрик.

– Защо братята Чамко се самоубиха – отвърна Джони.

А също и защо той НИКАК не напредваше в опитите си да разбере

математиката на телепортирането. Вече цяла седмица се въртеше в кръг и доникъде не бе стигнал. Не знаеше точно какво търси, но каквото и да беше, трябваше да се крие там.

- Значи Африка? – каза Тор.
- Африка – отвърна Джони.
- Ами добре, Африка – каза Маккендрик.

4

Големият боен самолет се стрелна в небесата над Атлантика. Този тип се използваше за целите на флота на компанията и имаше места за петдесет психоси и за оръдия и снаряжение. Джони се бе отпуснал удобно на пилотското място и с лекота поддържаше курса само с помощта на лявата ръка.

Макар че самолетът бе голям, притесняваха се да не го претоварят. Цялата операция се пазеше в тайна и трябваше да си остане тайна. Не трябваше да изтича информация. Все пак с подготовката привлякоха вниманието върху себе си.

Данълдин пристигна с петима шотландци, които точно в този ден дошли от Шотландия на обичайната си обиколка. Полковник Иван, чиято обща сила възлизаше на около седемдесет храбри червеноармейски косаци, трябваше дълго да бъде разубеждаван, за да остави половината от хората си да охраняват базата. Час преди да излетят от летището, Ангъс съвсем небрежно хвърли в самолета около стотина килограма най-различни оръдия и кротко седна отзад, без да е поканен. Доста страховита купчина оръжия и експлозивни се появи в ръцете на първите четирима шотландци, доведени от Дуайт. Доктор Маккендрик явно бе взел със си всичко, което изобщо би му потрябвало при работа.

Точно преди излитане се получи малка суматоха. Пати изглежда бе открила истинската любов в лицето на Бити Макклиъд и разбраха, че той е на борда чак когато тя се втурна надолу по стълбите на летището да го целуне за довиждане с разплакани детски очи. Криси се бе почувствала зле и не каза нищо. Но отнякъде изникна една възрастна жена заедно с вещите на Криси и се оказа, че Робърт Лисицата я е качил на един от редовните полети до Шотландия, защото семейството му искало да се запознае с нея. Тъй че трябваше веднага да опаковат багажа на Пати и да я изпратят с тях. Най-после тъкмо затвориха вратата, трябваше пак да я отворят, за да качат Робърт, напълно готов за пътуването.

Точно когато ляха над източното крайбрежие на страната, която преди са наричали Съединени Щати, се появиха два бойни самолета. Оказа се, че това са Гленканън и още трима пилоти.

„Току що приключихме с редовните полети и където и да отивате, имаме достатъчно гориво и амуниции“ – чу се по местния предавател.

Водеха със себе си и един Координатор, който бе експерт по Африка и знаеше френски.

Това едва ли може да се нарече, прошепна Робърт Лисицата в ухото на Джони, след като бе прекосил широката пътека от задната част на самолета, най-добре планираното нападение, в което Джони участва. И все пак, къде отиват?

Координаторът бе младо момче на име Дейвид Фокис. Преди зори един руснак го измъкна от леглото, завърза на вързоп всичките му книги и речници и го заведе в самолета. Вече се бе поокопитил и весело бърбеше, седнал между Джони и помощник пилота.

– В тази част на Африка в момента се провежда операция. Мисля, че я наричат „дъждовна гора“. Тъй че, ако това е секретно, по-добре да не се месим на федерацията. Не знаехме, че в онази част на Африка има мина.

– Имате късмет, че не са ви пръснали главите – каза Робърт Лисицата и се облегна на седалката на помощник пилота.

– Ами всъщност ние не сме точно военна част – каза Дейвид Фокис. – Нашите операции не са такива. За пръв път изпитваме нужда от такова „снаряжение“, както го наричате вие, нападателните звена.

– Искаш да кажеш, че сте възнамерявали да се биете с психосите? – каза сър Робърт.

– О, не, не – последва мигновен отговор. – С бригантите. Обикновено племената много ни се радват, но ...

– Какво е бригантите? – попита Робърт Лисицата. Това наистина беше зле проучено и планирно нападение. Дори не знаеше какво възнамеряват да правят и каква е целта им.

Оказа се, че „бригантите“, както те сами се наричаха, бяха доста странни хора. Наскоро бяха спуснали един от Координаторите в някакъв разрушен град из тези райони да види дали има признаци на живот и едва не бил разкъсан на парчета от някаква граната.

– Граната? – учуди се Робърт Лисицата. – Психосите не използват гранати.

Да, това им бе известно. Гранатата била от БАРУТ. Отначало запушила, после избухнала в ярко-оранжев пламък. Координаторът се

пригответил да се отбраниава с някаква палка и крещял в радиото за помощ, когато от някаква разрушена сграда изпълзъл старец и се извинил на френски.

Старецът изглеждал грохнал и не му оставали още много дни. Ескадронът му го оставил да умре там, защото не можел да издържа на темпото. Нарекъл се бриганте. Отначало взел Координатора за психло. След това видял, че е човек и решил, че трябва да е от спасителната група, изпратена от банката.

– Какво? – едновременно възкликнаха Тор и сър Робърт.

– Ами изглежда имат нещо като легенда, че някой ще ги спаси и вярват в това вече повече от хиляда години. Невероятно, как е възможно толкова ДЪЛГО да се поддържа една традиция...

– Какво точно – попита сър Робърт, който обичаше точната информация – представляват бригантите?

– Ами точно това най-много ни затруднява – да установим стабилен контакт с тях. В момента там се намират трима Координатори, които се надяват на това. Ох, какво са бригантите ли? Ами изглежда, когато е станало бедствието – това е според изоставения старец, разбира се, не е потвърдено – някаква голяма международна банка е искала да съсипе една от онези африкански страни, които получили свободата си от някакви хора, наречени колониалисти. Страната взела на заем много пари, после имало военен преврат и не искали да връщат парите на банката, или нещо подобно.

Какво представляват бригантите ли? Ами точно това ви разказвам. И така тази международна банка събрала голям брой от тъй наречените наемници, наети войници, съставили военна част от хиляда души, които трябвало да унищожат правителството с нервно парализиращ газ, а самите наемници имали газови маски като нашите въздушни маски, само че служели да пречистват въздуха.

Да, приближавам се до същността. Едно време са ги наричали още „войници на съдбата“. Значи тъкмо се канели да атакуват правителството на тази нова държава и се криели в някакви мини в пустинята – стари солни мини – и психосите нападнали планетата. И така, на главите им били тези маски...

– Солта – каза Джони – неутрализира психоския газ.

– А, така ли, чудесно. Тъй или иначе, те били в Африка, въоръжени и готови да потеглят, а целта им била унищожена преди те да се намесят. Били от много националности – белгийци, французи, синегалци, англичани, американци, които могла да наеме банката. Но били добре

обучени. Нямали име, затова по някое време се нарекли бриганти.

– Е, най-после благодаря за отговора – каза Робърт Лисицата.

– Чакай, това не е всичко. Почти всички местни жители измрели от отровния газ, затова те тръгнаха на юг. Високите дървета на джунглата явно са ги прикривали от разузнавателни самолети. Вземали със себе си жени от селата – бели и черни – и продължавали да вървят.

И това не е всичко. Ето каква е причината толкова трудно да се установи контакт с тях: след около двеста години постигнали някакво споразумение с психосите. За първи път чувате такова нещо? Ами ние също. Затова не е лесно.

Очевидно работата им е била да залавят хора и да ги предават на психосите, за да ги застрелват, изтезават или не знам какво. Всъщност те никога не са се приближавали в близост до психосите, защото те не можели да влизат в блатата: телата им са тежки, почвата е нестабилна за машините, дърветата са много високи. Та бригантите някак си успели да се споразумеят с тях: връзвали група хора и ги оставяли близо до лагера, а психосите излизали и прибирали хората, не знам за какво...

– За да ги изтезават – каза Джони. – Това им доставя удоволствие.

– ...а психосите им давали в замяна джунджурийки от рода на платове и други такива. Нещо като търговско споразумение. Така, само че това било преди много векове, а хората постепенно започнали да намаляват. Но психосите никога не са залавяли тях самите – тресавища, високи дървета, както ви казах.

– Не са ли прекалено налудничаво племе, за да се мотае наоколо невъоръжени? – забеляза Робърт Лисицата.

– Не, не съвсем. Ние сме доста добри дипломати. Само преди няколко дни получихме заповед от Съвета да влезем във връзка с тях и да ги заведем в лагера и сега просто си вършим работата.

Право да ви кажа, тези бриганти са малко странни. Не позволяват да станат повече от хиляда, изоставят старците да умрат, не се женят, а само използват жените. Изглежда сред децата има доста висока смъртност. Освен това вероятно ловуват слонове с гранати...

А, да, вярно, гранатите. Знаят как да приготвят едър черен барут. Постявят го в средата на изпечена глина, пхат фитил в нея и я палят с пура. Но за да го използват, трябва да стигнат до слона и предполагам, че това е една от причините за високата смъртност.

За спасението? А, да. Ами изглежда някога прадедите им са получили твърдо обещание от международната банка да ги измъкне оттам и нямат ни най-малка представа какво става по света. Е, да, стестнено,

Координаторите могат да се възползват от това. Ще ги измъкнем.

– И това близо ли е до мините? – попита Робърт Лисицата.

– На юг е, на юг – каза Дейвид фокус. – Просто си помислих, че е по-добре да знаете. Доколкото разбирам, вашата цел е клон на мината, където има само обикновени психлоси.

– Обикновени психлоси – намръщи се Тор. – Имаш ли пистолет? Не? Ще ти потрябва. Ето ти един резервен. И не се опитвай да разбереш племенната история на някой психлос, преди да го застреляш. Разбра ли?

Дейвид фокус пое пистолета така, сякаш щеше да го ухапе.

Продължиха напред към Африка.

5

Джони лежеше зад едно дърво, прогизнал от дъжда, потен от жегата и наблюдаваше лагера през инфрачервени очила, които не помагаша особено.

Вече три ужасно мокри дни следваха един електропровод, единственият знак за цивилизация. Бяха приземили самолета край водно-електрическата централа. Тя бе напълно автоматизирана и сама се поддържаеше. На мястото на старите човешки съоръжения бе поставено психлоско оборудване. Нямаха представа къде се намира мината, само знаеха със сигурност, че съществува. За Джони бе ясно, че електропроводът – огромни кабели, закрепени за метални пилони, които си седяха от преди – евентуално ще ги отведе до мината. „Евентуално“ като че ли бе най-точната дума.

Обикновено около електропроводите дърветата и храстите бяха разчистени, но в случая не бе така. В продължение на безброй многото години и тук небето се бе затворило плътно, както над останалата част от обширните гори.

Според старите карти тази страна се е наричала „Заир“, а името на гората е било „Итури“.

Тук екваториалното слънце никога не проникваше до земята. Отгоре се образуваше чадър от облаци, а под него короните на могъщите дървета се вплитаха в гъст купол на сто фута над земята. Около стъблата на дърветата като змии се увиваха дебели лози, чийто диаметър надхвърляше един фут. Като вървяха, стъпалата им потъваха в дебелия хумус.

И постоянно валеше дъжд! Капките се стичаха по стъблата и лозите, лееха се през малките пролуки и човек разбираше, че всъщност през цялото време върви под топъл водопад с различна плътност.

Навсякъде цареше полумрак.

Животните измамно се сливаха с тъмните очертания на растителността, което бе доста опасно. Видяха слонове, бизони и горили. Често подплашваха антилопи – жирафоподобни животни, а също и два вида от семейството на котките. Ръмжаха леопарди, чуваше се рев на крокодили, бърборене на маймуни и подвиквания на фазани. Дъждът обвиваше в пелена всички звуци, но все пак те създаваха у Джони усещането, че гората е враждебна и пълна с живот.

Според старите карти гората, се простираше върху двайсет хиляди квадратни мили и дори в най-високия етап на развитие на цивилизацията, тя е била слабо позната и изследвана.

Гората Итури определено не бе място за кожени дрехи, мокасини и куцукане.

Трудно напредваха, а от самолета не можеха да получат помощ, защото присъствието им трябваше да остане в тайна. Не смееха да използват радио предаватели. Налагаше им се да прекосяват потоци, които гъмжаха от крокодили.

През гората поеха само една част от тях – двайсет човека. Сега стояха неподвижно, пръснати между дърветата и готови да повикат помощ от самолета във всеки един момент.

Лагерът изглеждаше запуснат, но пък психосите никога не се могаха навън. Бе строен толкова отдавна, че спускащият се купол дървета и тук бе успял да хвърли сянка. Джони се запита какви ли тежки провинения трябва да има някой работник на компанията, за да го пратят в това мрачно и прогизнало място.

Оглеждаше района в ляво от лагера за следи от колела на камиони. Едва ли щеше да има коловози, но поне растителността щеше да с мачкана. Да, ей там имаше път, който изчезваше в мрачината на изток. А, през една пролука се виждаха светлините на площадката за кацане на товарни самолети. Там ли извеждаше пътя? Не. Имаше друг път. Единият водеше към гората, другият излизаше на полето.

– Никога не сме правили толкова зле планирано нападение – мърмореше си Робърт Лисицата. Но за едно добре организирано нападение първо бе нужно да се пратят разузнавачи. А никой изобщо не си бе представял, че подобна местост може да съществува на планетата!

И тъй, Джони се питаше за какво всъщност бяха дошли тук? Във

всеки случай, не само за мъртви психлоси. Трябваша му живи. Не се и съмняваше, че ще се съпротивляват и при всички положения някои щяха да бъдат убити, но той се интересуваше много повече от живите.

Джони посегна към колана си, за да извади миниатюрния предавател – щеше да го използва с надеждата, че в лагера имат такъв и той работи в момента, когато през инфрачервените си очила забеляза нещо в дясно от лагера. Ясно личеше пътека, която свършва при нещо, което приличаше на развалина на стар камион. Бе следобед, но в здрача трудно се забелязваше нещо. А дъждът още повече пречеше да се видят подробностите, дори през инфрачервени очила.

Джони подаде очилата на Робърт Лисицата.

– Виждаш ли какво има в онзи стар камион? Робърт промени положението на тялото си, а наметалото му бе напоено с вода като гъба.

– Има нещо, покрито с брезент. Може би варел... два варела... или съндък?

Изведнъж Джони си спомни разпокъсания разказ на Дейвид фокус. Координаторът бе зад тях, легнал на земята, целият прогизнал.

– Нали оставят някъде нещата, които разменят като бартер с психлосите?

– А, да, да. Оставят хората някъде, където психлосите могат да ги видят и после се оттеглят, психлосите идват и оставят разни джунджурии. Говориш за бригантите, нали?

– Мисля, че виждам неприбраната печалба от търговията – каза Джони. Тихо прошепна на един шотландец: – предай да дойде полковник Иван.

Иван напредваше с английския забележително бързо, след като с това пожела да се заеме Бити Маклийд, според който „бе срам за такъв голям мъж да не може да говори на езика на хората“. Естествено Иван попиваше и акцента на Бити, но все пак напоследък руския Координатор му трябваше все по-рядко. Джони откри, че са взели и него, при което сър Робърт се зачуди дали пък на самолета няма да се намери и някоя стара жена и един-двама психлоси.

– Да се пратят разузнавачи надясно – прошепна Джони и посочи с ръка. – Внимавайте.

– Каква е тази нова маневра в това неорганизирано нападение? – попита прогизналият във вода Робърт Лисицата.

– Не обичам да губя хора – каза Джони. – Както казват англичаните, преди всичко предпазливостта.

– Какво ще правим, просто ще обстрелваме мястото ли? – попита

Робърт Лисицата. – От самолета не могат да ни прикриват заради дърветата. Мисля, че виждам помещение за циркулатора на дихателен газ ей там. Май отгук ще мога да го улуча.

– А имаме ли обикновени патрони? – попита Джони.

– Ох, наистина ужасно планирано нападение!

Чакаха под непреставация дъжд. Някъде отляво изръмжа леопард и това предизвика вълна от птици и маймунски гласове.

Изведнъж се чу тъп звук от падане на около двайсет фута зад тях. Мигновено се шмугнаха в прикритията си. Иван бе излязъл иззад едно дърво. На земята в краката му лежеше странно човешко същество. Трепереше от студ.

Не бе ясно от каква националност е, нито какъв е цветът на кожата му. Бе облечено в маймунски кожи, така скроени, че по странен начин напомняха за униформа. Под него бе паднала торба с дръжка и оттам се бе изтърколила глинена граната.

Иван му сочеше една стрела, забита в манерката му. Извади я и я даде на Джони.

– Отровна е – прошепна над рамото му Координаторът. – Виждаш ли къде личи отровата на връхчето?

Джони свали манерката на Иван и я хвърли, като с жест показва, че никой не трябва да пие.

Иван откачи лъка от пояса на съществото и го подаде на Джони, но той вече бе коленичил до пленника и взе гранатата. От нея стърчеше фитил. Добре го познаваше – беше психоски!

Веднага щом отново привлече вниманието на Джони, Иван му подаде миниатюрно психоско радио и посочи към мъжа.

– Той нас гледал – каза Иван. – Той говорил – и посочи към радиото.

Джони изведнъж застана нащрек, осъзнал, че може би са обградени с врагове и отпред, и отзад.

Мигновено разпореда какво да се прави чрез Робърт Лисицата, който подскочи при мисълта, че малката им военна сила ще трябва да води сражения на два фронта.

Бриганти! Човекът в краката му бе опасан с два широки кръстосани кожени колана, в които бяха забити връхчетата на стрелите му. Носеше странни грубо изработени ботуши, които напомниха на Джони за ботушите, които бе виждал в склада на базата. Косата му бе късо подстригана и стърчеше нагоре. По лицето личаха белези, изражението му бе грубо.

Той се размърда и започна да се свестява от неочаквания удар с приклада на пушката. Полковник Иван не захксна да натисне врата му с крак, за да не може да стане.

Робърт Лисицата се върна и кимна, което значеше, че всички са заели позиции.

– Може да са ни наблюдавали дни наред. Това е психоски предавател!

– Да, и фитила на гранатата. Мисля, че тук има още...

На петдесет фута избухна бомба и се разляха оранжеви отблясъци.

Чу се пукота на автомат.

Подплашени птици и маймуни се втурнаха да бягат под капещия дъжд.

Джони се върна до наблюдателницата си. В лагера нямаше и следа от раздвижване. Робърт постави двама войници с автомати да го прикриват.

– Хванати сме в капан – каза той. – Чудно организирано нападение.

– Най-напред се погрижете за тила – каза Джони. – Разчистете ги!

– Огън! – изкомандва полковник Иван. После избълва нещо на руски.

Мигновено последва лай на автомати.

Във въздуха избухнаха гранати и пушекът се смеси с дъжда.

Затрополяха стъпки на хора, които се впускаха напред в редици, всяка следваща прикриваше предната и се получаваше нещо като вълна.

Письци!

Бойни викове на шотландци и руснаци!

После затишие. След това пак свиреп лай на автомати.

Отново затишие.

Над птичите гласове и дъжда се извиси дрезгав глас:

– Предаваме се!

Не френски, а английски. Координаторът изглеждаше объркан.

Разнесе се далечен тропот на обувки – Робърт Лисицата изтегляше хората си далеч от гласа в случай, че се окажат в капан.

Джони грабна лъчевата пушка на един шотландец и се хвърли на земята. Нагласи я на „проникване“, „без пламък“. Прицели се в помещението за дихателен газ и стреля. Старото метално покритие отвън се отлющи като кожа под продължителния напор на лъчите.

Чу се звън и съскане. Джони повтори стрелбата.

Чакаха. Навън не се втурнаха никакви психоси. Въздухът вече бе нахлул навсякъде. Но не последва никаква реакция.

Дъждът продължаваше да се сипе, а маймуните и птиците утихнаха. Разнасяше се неприятната миризма от стелещия се черен барутен дим от гранатите.

6

Джони погледна към самолетната площадка за руда, до която стигаше краткия път. Беше изоставена.

Шотландците, които носеха радиооборудването отговориха на повикването му. От брезентовото покритие се стичаше дъжд. Джони провери предавателя. Работеше. Превключи на планетарни вълни и взе микрофона.

– Полетът до Найароби, имам готовност – каза той. Трябваше да звучи като редовен полет, но с двата самолета, останали близо до електроцентралата имаха предварително уговорен код. „Найароби“ означаваше „тръгни до сигнала“, а „имам готовност“ значеше „Не стреляй, но бъди нащрек“.

Разнесе се гласът на Данълдин:

– Всички пътници са на борда.

Значи бяха тръгнали.

Джони свали малкото радио от колана си и го нагласи непрекъснато да пиука. Миньорите използваша този сигнал, когато са затрупани и не могат да се измъкнат от шахтата. Щеше да послужи като насочващ сигнал за самолетите. Посочи с пръст трима от хората си. Подаде миньорското радио на единия, за да го закачи на някое дърво около площадката.

С автомати ниско долу, те тръгнаха да бягат към площадката за кацане, прикривайки се един друг. Първият вдигна високо ръка, забулен в дъждовната завеса, за да сигнализира, че всичко е чисто. Щяха да осигуряват прикритие за самолетите при кацането им.

Джони метна автомата на рамо и закуцука през лагера. Мястото бе утъпкано и тояжката му не потъваше толкова дълбоко. От юг долиташе шум от помпи. Сигурно там бяха миньорските шахти. Един от кабелите, които ги отвеждаха до това място, правеше завой към площадката на половината от пътя. Проследи го.

Измежду дърветата се появи ниска каменна хижа, опасана с изолатори и обградена с тръби. Така изглеждаха сградите за производство на гориво и амуниции. Ха! В такава малка мина да има подобно нещо.

Може би за да не се хаби излишната енергия, генерирана от електроцентралата.

Земята наоколо бе издълбана от скорошни стъпки и гуми на камиони. Вратата бе открената. Джони я побутна с тояжката си.

Какъв хаос! В тези помещения бутилките с гориво и амуниции обикновено бяха добре подредени на рафтове. В кошове отстрани се наливаха различните минерали, от които се приготвяше съдържанието в бутилките. След някаква скорошна бурна дейност минералите бяха разляти на пода, а бутилките бяха повредени и не можеха повече да се използват. Знаеше, че за да се налее готовото гориво и да се запечатат бутилките е нужно известно време. Нима не бяха спирали работа дни наред? Седмица?

Джони тръгна направо към изходния път, който сигурно извеждаше до главната мина. Огледа растенията от двете му страни. Обикновено тренираното му око лесно разгадаваше следите, но сега дъждът затрудняваше задачата.

Наведе се да огледа някакви съчки, счупени от храстите край пътя. Някои от отчупванията – сочеха по посока на лагера – бяха отпреди няколко дни. Други бяха съвсем скорошни, още капеше сок. Те бяха счупени по посока на главната мина, близо до езеро, което според старите карти се е наричало „Лейк Виктория“.

Преди много дни, може би седмици, оттук бяха минали много крака и се бяха върнали само преди няколко часа. Страшно много крака!

Хвърли поглед на изходния път. Нямаше да се учуди, ако по него се спускаха камиони и танкове обратно към лагера.

Тактическото им разположение не бе идеално. Бяха пленили малка част от бригантите в гората откъм тила им. Някъде, близо или далеч, сигурно бяха по-голямата част от хилядата бриганти. А по този път – той погледна към следите, оставени от сухопътните машини – имаше значително количество психоски превозни средства. Камиони за руда ли бяха? Танкове?

Вече чуваше самолетите. Този звук едва ли щеше да направи впечатление след неотдавнашната врява. Пък и в такъв конвой едва ли би се чуло нещо от шума на собствените им мотори. Огромният купол от короните на дърветата, който хвърляше мрак върху това място, не само не позволяваше да се види какво става на изходния път, но и пречеше да се забележи каквото и да било горе на небето.

Положението им бе много лошо от тактическа гледна точка. В тази заляна от вода гора не можеха да се бият с конвой, вероятно ескортиран

от танкове. Самолетите им щяха да бъдат безполезни.

Върна се на площадката за кацане. Небе! Не особено ясно, но достатъчно, за да кацнат и излетят товарните самолети. Дъждовно небе, но все пак небе! Не беше го виждал от три дни.

Войниците бяха сред дърветата, готови да прикриват площадката. Миньорското радио, което подаваше сигнала, бе поставено на лоза, дебела петнайсет инча в диаметър. Извиваше се като огромна змия около едно високо дърво. Може би някога площадката е била по-голяма, но джунглата и дърветата са настъпили напред.

Тежкият военноморски нападателен самолет се спусна право надолу, като остави по-малкия боен самолет да го прикрива отгоре, както бе редно. После цопна на мократа площадка и изплиска струя вода подобно на гъба и чак тогава застина неподвижен. Пилотираше Данълдан. Отвори широко вратата и се ухили, радостен да види Джони.

Робърт Лисицата дойде на бегом. Другата врата на самолета също се отвори и ги посрещна въпросителният поглед на командващия останалата част от силите им. Робърт му махна да не слиза, нямаше нужда, и се качи заедно с Джони и Данълдин в по-малкия самолет.

Джони набързо разказа на Данълдин какво се бе случило.

– По този път се движи конвой в посока към главната мина – заключи Джони. – Мисля, че са дошли тук за гориво и амуниции и сега се връщат.

– Аха, това обяснява нещата – каза Данълдин.

Напълно в негов стил, той не бе седял със скръстени ръце, докато чакаше да му се обадят. Нямаше значение дали щяха да се свържат с него при електроцентралата или някъде другаде. Все щеше да ги чуе. Тъй че оставил големия самолет при електроцентралата с включен предавател и отишъл да наблюдава главната мина при „Лейк Албърт“, като набрал височина и следвал редовните маршрутни полети. Екраните и детекторите му прониквали през дъжд и облаци, макар че те самите нищичко не виждали през гъстата пелена.

Доколкото си спомняше, главната мина бе нападната на деветдесет и втория ден от пилота... Макардъл? Да, Макардъл. И той бе имал някакви неприятности. Психосите се опитали да вдигнат два бойни самолета и той ги поразил точно пред вратата на хангара, като по този начин я залостил. Направил на парчета енергийните им кабели и извадил от строя големи складове с дихателен газ, гориво и амуниции. Психосите успели да се намесят с две противовъздушни батареи и трябвало и тях да разбият. Точно тук бе ранен резервният пилот, ако Джони и сър

Робърт добре си спомнят. Много бойка мина!

Както и да е, по време на тези допълнителни полети на височина сто хиляди фута през последните три дни Данълдин не открил никаква следа от живот на това място, НО – показа им снимките, които бе направил от екраните на самолета – онези маймуни са разчистили вратата на хангара – ето тук – и я погледнете тук, виждате ли? Тези сенки под дърветата на края на площадката... не, ето тук. Десет бойни самолета, готови да излетят!

– Никой не се върна да довърши тази мина – каза накрая Данълдин.
– И всичките тези горили не са стояли със скръстени ръце!

Джони разгледа няколкото снимки. Когато едната е била правена, слънцето е било по-ниско. Той се вгледа в очертанията на самолетите, полускрити под дърветата. Погледна Данълдин.

– Да – каза Данълдин. – Съпада с твоето описание на самолета, който ти прати върху газовия бомбардировач. Марк 32, лети ниско над земята и може да носи много, много въоръжение. Няма голям обхват, но могат да вземат резервни горивни капсули.

– Онези психлоси – каза Джони – не се готвят да защитават мината си. Сигурно отчаяно се нуждаят от дихателен газ. Горивото им е било вдигнато във въздуха... вижте следите от разтрошената руда в тревата пред онези Марк 32. Там са ги направили, не са ги докарали отнякъде. – Той посочи към хижата, полускрита от дърветата. – Стояли са там дни наред и са произвеждали гориво и амуниции като луди. Използвали са каквото гориво намерят, за да докарат дотук този конвой. Задигнали са целия дихателен газ, сигурен съм. А сега се връщат.

– Единственият друг солиден запас от дихателен газ – каза Робърт Лисицата – се намира в лагера в Америка! Натам са се насочили.

– С тези десет Марк 32 могат да променят изцяло изхода на тази война – каза Джони.

Отвори една карта – водата все още се стичаше по него и капеше върху картата – и проследи накъде води изходният път. Излизаше от гората, минаваше през някаква равнина и влизаше в дълга клисура, от която лесно можеше да се излети. Пътят продължаваше към Лейк Албърт, но при излизане от клисурата имаше равнинна местност. Разгледа няколко снимки, направени от Данълдин.

– Задава се битка – каза Джони. Премери няколко разстояния и се обърна към сър Робърт. – Ще им трябват ден и половина, за да стигнат до това място, а до главния лагер още два дни, защото пътят е ужасен. Междувременно трябва да се погрижим за основната част от

бригантите. Изпрати полковник Иван, четирима нападатели и една минохвъргачка на това място. Кажете му, че трябва на всяка цена да удържи прохода, докато го сменят. А ти, Данълдин, бъди в готовност горе, за да сме сигурни, че конвоят няма да мине. Помнете, трябва да ни само живи психлоси.

– Трябва преди всичко да спрем контраатаката срещу Денвър – каза Робърт Лисицата.

Тор бе заминал, за да се представи в Лунната Планина като „Джони“. Беше добър ездач и можеше да устрои хубаво представление. След това трябваше да посети още едно племе на юг оттам. Доста далеч бе, за да го викат, пък и ако се разбере къде всъщност е Джони, може да се объркат плановете им.

– Съжалявам, че имате само един боен самолет – каза Джони.

– Но и битката е само една, Джони – щастливо се засмя Данълдин.

Робърт Лисицата раздаваше наляво и надясно заповеди и не след дълго полковник Иван и още четирима войници поеха през дъжда с една базука, минохвъргачка и други снаряжения. Бяха забравили да вземат Координатора си да им превежда и доста трудно успяха да се настанят заедно с всичко в бойния самолет.

Сър Робърт уведоми накратко полковник Иван. Той дяволито се усмихна. Засадите в проходите на Хинду Куш бяха МНОГО по-сложни. Не бойте се, маршал Джони и главнокомандващ Робърт, проходите ще бъде удържан. ЖИВИ психлоси? Е, не е много удовлетворително, но спокойно – храбрите червеноармейци ще се справят. Бойният самолет се издигна. Седем човека и един самолет трябваше да спрат конвоя от десетки психлоси и бойни танкове. Данълдин им махна през дъжда и изчезна.

7

Наистина всички запаси с дихателен газ и амуниции бяха използвани докрай. Години наред бяха тъпчели тревата и храстите. Четвърт акър бе унищожен под склада за дихателен газ; складът за гориво и амуниции бе съсипал още половин акър. И от всичко това не бе останало нищо.

Ангъс отвори централната врата на лагера и резервите на бегом влязоха вътре, прикривайки се един друг.

Вътре бе празно. Имаше четири нива – офиси, работилници и хангари. Помпите работеха. Всички лампи светеха. Доста бързо си бяха

тръгнаха и всичко бе в пълен хаос. Джони стоеше в коридора пред отделието за отдих. Какво мрачно и тъмно място; вещите бяха плесенясали. По стените се стичаше вода, която помпите източваха. Какво ужасно място за живеене, дори за психоси. Джони прегледа няколко купчини распечатки от радиопредавателя. Дори хартията бе мокра в тази горещина и влага. Бяха следили всички вълни, особено тези на самолетните предаватели. Странно бе да види напечатано: „Анди, можеш ли да вземеш поклонниците от Калкута?“ и „Ако обичаш, Маккалестър, прати ми още двама пилоти и гориво.“ Пилотите шотландци масово говореха на някаква смесица от психоски и английски. Сигурно това се е струвало доста налудничаво на работниците на компанията, изолирани в тази далечна джунгла. Не са знаели какво точно става, но не са пропуснали ни една дума, казана в ефир. До Джони дотича един руснак и му донесе психоска дихателна маска, която бе изровил отнякъде. Бутилката още бе свързана с нея и маската работеше. Джони я помириша и ноздрите му пламнаха. Я да видим, едната камера се празни за около дванайсет часа, а тази бе полупразна? четвърт пълна? Разклати я, за да види колко втечен дихателен газ е останал. Психосите са тръгнали оттук преди около осем или девет часа.

Той закуцуква по коридота, от него се стичаше пот. Помпите вкарваха вътре въздух, но от това не ставаше по-хладно. Носеше се обичайната психоска воня... не, по-лошо, смесваше се с миризмата на плесен. Долитаха шумове от всички части на вътрешните нива, където хората му продължаваха да претърсват. Откри един миньорски телефон и се заслуша. Все още работеше. Успя дори да чуе миньорските помпи от далечните волфрамови мини. Тази мина бе по-нова от другите. Вероятно са се преместили тук от друго място в гората, след като са открили нови залежи на волфрам. Умираха за волфрам. Екраните в офиса на управителя бяха включени. Джони се загледа в масивните електрически пещи в мината. Там промиваха и печеха рудата. От някакви тръби излизаше пара. Вероятно бяха решили, че неразбориите на планетата са временни, тъй като бяха продължили да копаят.

Джони слезе по стълбите, които водеха към хангара. Психоските стъпала бяха два пъти по-високи от нормалните, а това никак не се харесваше на крака му. Все пак той определено се оправяше. Беше сигурен, че днес ще може да стреля с лъчева пушка. Ръката му не се движеше бързо, но все пак имаше напредък.

В хангара цареше същият хаос, както навсякъде. Бяха останали превозни средства. Ангъс обикаляше из просторните, прекалено силно

осветени помещения. Държеше тебешир и отбелязваше с кръстче машините, които преценяше като негодни. Два малки танка. Ангъс ги бе маркирал с кръстче. Няколко летящи миньорски платформи. Нямаше кръстчета, значи бяха в ред. Няколко камиона, от които само половината можеха да се използват.

Психоска табела на една врата: „Артилерийски оръжия“. Джони влезе. Минохвъргачки! Имаше дори купчина снаряди за тях, противно на наредбите за складиране на амуниции. Много добре! Той излезе и сграбчи Ангъс:

– Вземи два от големите камиони и качи на тях по една летяща минна платформа. Натовари снарядите отпред на камионите. Изнеси единия отвън, а другият нека стои отвътре точно до вратата на хангара.

Да, гориво имаше.

Джони каза на сър Робърт да му намери по четирима човека и шофьори за двата камиона. Трябваше да изпрати след конвоя един от камионите колкото може по-скоро.

– Този камион ли? – попита Сър Робърт.

– Могат да свалят миньорската платформа от камиона и да заредят минохвъргачката. Да блокират пътя, като съборят върху него дървета. Да следват отблизо конвоя, но не прекалено и ако се обърнат, да се опита да им блокират пътя.

– А ако не се получи и тръгнат да ги преследват чак до тук? – попита сър Робърт.

– Другият камион вътре в хангара може да се изкара да защитава района. Ще го взема, като се върнем от посещението си при бригантите.

– Значи и ти ще преследваш конвоя! – каза сър Робърт и саркастично добави: – Сред най-добре организирани и внимателно изпълнените нападателни акции в историята тази е най-добрата!

Сър Робърт се зае с ръководенето ѝ, като продължаваше да си мърмори нещо за камионите и танковете.

Един шотландец се втурна при Джони.

– Сър Джони, мисля, че е най-добре да слезете на трето ниво – изглеждаше смъртно блед.

Джони с мъка тръгна надолу по стълбите. Никак не бе подготвен за това, което бяха намерили. Беше голяма стая, която очевидно използваша за обучение в стрелба – нещо като вътрешно стрелбище. Няколко руснаци бяха се събрали в кръг и гледаха към пода, а по лицата им се четеше смесица от отвращение и неодобрение. Шотландецът, който доведе Джони, спря и посочи надолу без да казва нищо.

Сред локва съсирена кръв лежаха останките от нещо, което напомняше на две възрастни жени. Трудно можеше да се каже със сигурност. Но в две купчини бяха струпани остатъци от бели коси, тъмна кожа и смачкани дрехи.

Няколко психлоси бяха седяли часове наред и парче по парче, инч по инч бяха раздробили двете жени с внимателно прецелени несмъртоносни изстрели.

Каква адска лудница от изстрели, писъци и смях е било това място само преди няколко часа.

Някой бе повикал доктор Маккендрик и той влезе. Стъпваше внимателно, за да избегне кръвта.

– Невъзможно е да се определи от температурата на телата. Може би са минали четири часа, откак кръвта се е съсирила. Жените са на... около четиресет, петдесет години... състарени от много работа. Разкъсали са им крайниците инч по инч! – Изправи се и се обърна към Джони: – Защо им е на психлосите да правят това?

– Доставя им удоволствие. Харесва им болката и агонията.

Джони погледна доктор Маккендрик.

– Това са горе долу единствените моменти, когато изпитват радост.

– Сега вече без никакви задръжки мога да правя аутопсии на психлоси.

Един руснак побутна нещо с пръчка, която бе намерил някъде.

– Чакай – каза Джони. Заобиколи локвата кръв и вдигна предмета.

Току що бе влязъл Робърт Лисицата. Замръзна на място, шокиран.

Джони държеше в ръцете си шотландска барета!

Нямаше тяло на шотландец, само барета и то доста нова. Точно каквито носеха Координаторите.

8

Джони седеше под прогизващия дъжд и гледаше платформата на стария очукан камион.

През последните два-три дни или само преди няколко часа тук са били вързани три човешки същества – две възрастни жени и един млад шотландец, безпомощно са чакали да дойдат да ги приберат психлосите, без да могат ни да мръднат, ни да избягат, може би под постоянния прицел на отровните стрели на бригантите и на гранатите им. Колко ли банту и пигмеи са седяли по същия начин, заловени и изтъргувани от

бригантите?

Психосите са дошли да ги вземат, купили са ги от някогашните наемници на цената на вещите, които сега лежаха тук. Двете жени бяха умрели в агония. Съдбата на шотландеца бе неизвестна.

Един руснак внимателно провери купчината с бартерни стоки с купието си. Доколкото Джони познаваше психосите, ако знаеха, че това ще е последната им сделка, вътре непременно щеше да има взрив. Нямаше. Психосите сигурно са смятали да се върнат, след като завземат отново планетата.

Джони провери съдържанието. Запечатани метални кутии, сто фунта сяр, още сто силитра. Под брезента лежеше голяма ролка миньорски фитил. Всичко това, като се прибави само кокс, се използваше за направата на гранати. В едно малко увито пакетче имаше горивни капсули за радио предаватели. Това бе цената на три човешки същества.

Джони се обърна и се запъти към един руски офицер и няколко войници, които пазеха заловените бриганти. Седемнайсет от тях бяха останали живи. Седяха с ръце зад тила, гледаха в земята и не помръдваха, затворени в пръстена на прикладите на автоматите. Седмина ранени бриганти се валяха в калта и стеноха. Дванайсет бяха мъртви и бяха струпали телата им накуп встрани.

Един от седемнайсетте усети, че някой се приближава и вдигна глава. Дивакът бе с широк гръден кош, зъбите му отдавна бяха счупени, лицето му бе прорязано от белези. Имаше масивна челюст и късо подстригана коса. Бе облечен в маймунски кожи, скроени като бойна униформа. Два пояса с отровни стрели се кръстосваха на гърдите му. Очите му приличаха на празни дупки.

– Защо стреляхте по нас? – поиска да знае той. Всъщност произнесе нещо от рода на „Зищо стреля пу нъс?“. С малко усилия го оприличиха на английски.

– Мисля, – каза Джони, – че беше точно обратното. Какво търсехте тук?

– По установените военни правила можеш да ме питаш само за името, ранга и серийния номер. – Завалено, но се разбираше.

– Добре – каза Джони и се облегна на тояжката си. – Кажи ги.

– Арф Моифи, каптан, окпачионни сии, Ърмиа на Зиир. Ти от пудкрепленето ли си или от уединениначии?

Джони се обърна към Дейвид Фокус, Координатора и повдигна въпросително очи.

– Имат предание, легенда, че някой ден международната банка ще

им изпрати подкрепление. Мисля, че Обединените Нации е някаква политическа организация, която се е грижела за малките народи и се е намесвала, когато са били нападани. Забележително е как са съхранили подобен мит толкова дълго...

– Къде са главните ви части? – попита Джони.

– Н'требъ утговаръм нишу свен име, ранк и сериен номер – каза капитанът бригаанте.

– Добре де, ако ние сме подкреплението, трябва да знаем, не е ли така? – каза Джони.

– Ъко сти час ут пудкрепленето щехти да знаити – предизвика го капитанът. – Пудкрепленето вече пристигналу, или пристигни фсеки мумент.

– Смятам, че е най-добре да говорим с командира ти – каза Джони.

– Генерал Снит? Той е ф глафнъ база. Ного дълеч.

Джони повдигна рамене и махна на руския офицер, сякаш му казваше да продължава. Руснаците се приготвиха да стрелят.

– Идин ден пиша натъм! – каза капитанът бригаанти и се опита да посочи с вързаните си ръце, но се задоволи с отчаяно клатене на брадата си.

– Преди колко време вързахте пленниците на платформата? – попита Джони.

– Платформа? – повтори капитанът, като се престори, че не разбира.

Джони пак се обърна към руския офицер.

– Вч'ръ слобед! – бързо каза капитанът. Ако шотландецът беше още жив, трябваше да го спасят. Джони се замисли какво може да направи. Следяха конвоя отзад. Отпред му бяха устроили засада. В гората това бе достатъчно. И най-малката кола нямаше да успее да се измъкне през дърветата, а да не говорим за един камион. Освен това почвата бе много мека. Нищо чудно, че психосите са се споразумели с бригаантите. Реши да изчака битката.

Предаде на руския Координатор заповедите за руснака офицер. Започнаха внимателно да прегърсват бригаантите за скрити оръжия и ножове. Оказаха се в изобилие, скрити в униформите им от маймунска кожа.

Тъкмо връзваха наследниците на едновременните наемници, когато каптан Арф Моифи помоли:

– Имте нещ против дас пугриша за рнените?

Джони му позволи.

Моифи скочи, грабна една тежка палка и прасна по главите седмичната, преди да успеят да го спрат. Уби ги с отлично премерени удари право в черепите.

С усмивка и благодарност той се обърна към един руснак и подаде ръцете си да му ги върже отново.

– Много благря – каза той.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

1

С дълга колкото него лъчева пушка в ръцете, Бити Маклийд вървеше след сър Джони към главния военен лагер на бригантите.

Сър Джони на два пъти искаше да го отпрати, но нима един оръже-носец може да изостави своя рицар в опасност?

Бити призна пред себе си, че наистина изглежда опасно. Сигурно имаше най-малко две и половина или три хиляди бриганти, пръснати из това сечище навътре в гората.

Бяха се приземили в горния край на откритото пространство. Пленниците – как само бяха натъпкали самолета! – бяха в едно от отделенията на големия военоморски самолет, далеч от оръжията и като се приземиха, най-напред свалиха тях. Сър Робърт като главнокомандващ огледа мястото и постави няколко човека на различни позиции, за да ги прикриват при евентуално отстъпление.

Бити използва възможността да убеди сър Джони да облече сухи дрехи. Беше толкова мокър, че само да го пипнеш и пръскаше вода. Руснаците не бяха седяли със скръстени ръце, докато чакаха при електростанцията и бяха изрязали от брезент нещо като дъждобрани.

Много трудно бе да накараш сър Джони да обърне внимание на себе си – да се храни, да се преоблича. Но Бити успя. Закрепи дъждобрана му със значка, на която имаше червена звезда, накара Джони да вкара сухата си риза в колана със златна тока и изрови отнякъде шапка с бяла звездичка, да го пази от дъжда. След всичко това дори при тези обстоятелства Джони изглеждаше доста представителен въпреки дъжда.

Водата буквално се сипеше като из ведро върху широкото сечище, гъмжащо от хора. Преди известно време някой бе изсякъл и изгорил огромно количество дърва. Полето бе осяяно с почернели пънове. Бе израснала трева, но постоянно я тъпчеха, което не биваше да се прави с тревата.

Бити се огледа през дъжда. Тези същества не намираха място в нормалното му светоусещане. Много неща бе прочел в училище – най-много му харесваха старите рицарски романи, но с подобно нещо никога не се бе сблъсквал.

Нямаше възрастни жени и мъже. Децата бяха много малко и имаха

нездрав вид – с подути коремчета, мръсни. Шокиращо! Нямаше ли кой да ги мие и храни?

Мъжете, край които минаваха, ги поздравяваха по смешен начин с вдигнат пръст. Грозни лица, които излъчваха омраза. Дрехите им бяха пародия на униформа, не бяха изискани, просто висяха.

Гвореха много странен английски, сякаш устите им бяха пълни с каша. Знаеше, че той самият не говори много добре английски. Не можеше да се мери с учени мъже като сър Робърт, нито с Джони. Но всички го разбираха, като говореше, освен това се стараяше да усъвършенства произношението си, тъй че полковник Иван на когото помагаше с английския, да говори добре. Но тези тук явно не ги бе грижа дали думите изобщо излизаха от вонящите им усти. Бити едва не се блъсна в сър Джони, който спря до някакъв мъж на средна възраст. На какъв език говореше сър Джони? А, психоски! Джони попита нещо, бриганти кимна, посочи на запад и му отвърна нещо на психоски. Бити разбра. Сър Джони не търсеше отговор на въпроса си, просто искаше да провери дали бриганти знае психоски. Умно!

Къде отиват? Аха, към онзи голям навес, пред който бе забито знаме от подобна на леопардова кожа. Бити си даде сметка, че вървят след затворниците, които все още бяха под стража и навярно ги водеха при командира им.

Ужасни бяха тези хора. Като искаха да се облекчат, просто спираха и го правеха дори по средата на пътеката. Ужасно. Ей там някакъв младеж бе съборил на земята момиче и правеха... да, наистина го правеха! Разврат на обществени места!

Бити извърна глава и се опита да пречисти мислите си. Но в посоката, накъдето се бе обърнал, се натъкна на мъж, който караше едно дете да прави нещо нечувано!

Почувства се малко зле и се приближи по-плътено до сър Джони. Тези същества бяха по-лоши от животните. Много по-лоши.

Бити последва сър Джони в навеса. Как само вонеше! Някакъв мъж седеше на отсечен пън, над който бе опънат навес. Беше ужасно дебел и жълтеникав. Доктор Маккендрик казваше, че такъв цвят имат болните от малария. В гънките на тялото му се бе събрал дебел слой мръсотия. Носеше смешна шапка, която сигурно бе направена от кожа; отпред имаше връх, на който бе поставено нещо – брошка... или някакъв камък... може би диамант?

Съществото, което бяха пленили, Арф, застана пред дебелия мъж. Биейки се с юмрук по гърдите той му докладва за станалото. Как

наричаше дебелака? Генерал Снит? Не беше ли Снит широко разпространено психоскоко име? Нали Смит бе често срещаното английско име? Много трудно бе да се каже с този кашест акцент. Генералът дъвчеше един кокал и не изглеждаше особено впечатлен.

Най-накрая каза:

– Зехти л'зпаси? Сярта?

– Ам'не – каза Арф и се опита да обясни всичко отначало.

– Зехти л'убратно тилата?

Тилата, тилата? О, телата!

„Каптан“ Арф изглежда се уплаши и започна да отстъпва.

Генералът запрати кокала по него и го улучи право в лицето.

– Кво тгава ш'ядим, ъ! – изкрещя генералът.

Да ядат? Трупове? Да ядат? Собствените си мъртви?

Бити погледна към хвърления „кокал“, който бе рikuширал към него. Беше човешка ръка!

Бити побърза да се махне от навеса. Гадеше му се.

Сър Джони го намери почти веднага, хвана го през раменете и избърса устата му с носна кърпа. Опита се да го върне в самолета заедно с един руснак, но Бити отказа. Мястото на оръженосеца бе при своя рицар, пък и на Джони можеше да му потрябва лъчевата пушка сред тези УЖАСНИ същества. И тъй, разрешиха му да остане.

Сър Джони погледна към навеса от прикритието на дърветата. Изглеждаше много заинтригуван. Бити отпрати поглед в същата посока и видя една много стара и очукана машина-самоучител като тези, на които пилотите се учеха да говорят психоскоки. Това явно означаваше нещо за сър Джони.

Кого търсят сега? Дъждът си валеше, а те много бързаха и пушката започваше да тежи, много да тежи. О, Координаторите!

Намериха ги под друг навес, двама млади шотландци. Не беше ли единият от рода Маккендлис от Инвърнис? Да, май го позна. Седяха под навеса и въпреки това бяха съвсем мокри, баретите им приличаха на парцали. Бяха доста бледи.

Сър Джони се опита да разбере как са попаднали тук и те посочиха към купчина въжета – бяха ги спуснали от самолет.

И тъй, сър Джони им каза, че е най-добре да тръгнат с тях, но те отказаха, защото Съветът бе разпоредил да заведат тези хора в лагера в Америка и макар че самолетът закъсняваше, според тях проблемът бе в недостатъчните пилоти.

След дълъг спор за дълга и безопасността най-после успяха да ги

убедят поне да дойдат до самолета, за да получат храна и евентуално оръжия. И така, всички поеха обратно през тълпата към зоната, която заемаха руснаците и се качиха в самолета.

Сър Робърт бе там. Настани двамата Координатори в една от огромните психоски седалки.

– Имаше ли трети човек с вас? – попита сър Робърт.

– Ами имаше – каза Маккендлис. – Алисън. Но преди два дни падна в една река и един люспест звяр го изяде.

– С очите си ли видяхте това? – поиска да знае сър Робърт.

Ами не, не бяха го ВИДЕЛИ. Генералът им го каза, а реки и люспести зверове наистина имаше много.

Сър Джони се намеси:

– Алисън говореше ли психоски?

– Той бе обучаван за пилот – каза Маккендлис. – федерацията понякога има нужда от собствени пилоти. Мисля, че говореше.

– Да, говореше – каза другият шотландец. – Бе научил малко психоски. Измъкнаха го от часове, за да дойде тук. Съветът издаде доста неочаквано заповед да доведем тези хора и нямахме достатъчно...

Сър Робърт каза:

– Спомняте ли си дали сте го чували да говори на психоски с тези грубияни тук?

Помислиха малко. Дъждът барабанеше по покрива на бойния самолет и бе ужасно горещо.

– А, – най-после каза Маккендлис, – чух го да говори с един от офицерите, който каза, че това било забележително. Доста дълго си приказваха на психоски. Аз не говоря...

– Това е всичко, което ни интересуваше – каза сър Робърт. Многозначително погледна сър Джони. – За разпит! Трябвал им е за разпит!

Сър Джони кимна.

Тогава сър Робърт извади нещо, което Бити виждаше за първи път. Барета, оцапана с кръв. Подаде я на двамата Координатори.

Откриха някакви избродирани инициали. Да, беше на Алисън. Откъде я е взел сър Робърт?

Сър Робърт сякаш ги заля с гореща вода. Каза им откъде и Бити бе шокиран да научи, че бригантите са продали Алисън на психоските! Сигурно са го искали, за да го разпитат и бог да е на помощ на Алисън. Продали са Алисън? Човешко същество? На чудовищата? Нито на Бити, нито на Координаторите можеше да им го побере ума.

След това стана ужасна кавга. Сър Робърт заповяда на

Координаторите да тръгнат с тях. Те казаха, че техен дълг е да качат на самолети до Америка тези хора. Това бе заповед на Съвета! Сър Робърт се разгневи и им кресна, че той е главнокомандващ на Шотландия и няма да им позволи да останат тук. Двамата Координатори понечиха да слязат, но сър Робърт и сър Джони просто ги завързаха с товарните въжета, които Бити набързо намери. Сложиха ги да седнат върху запасите отзад в самолета.

Изтеглиха войниците от защитната зона и потеглиха. Бити не се учуди, като чу един от пилотите да иска разрешение от сър Робърт да обстрелва съществата от въздуха. Сър Робърт отказа. Можеха просто да се скрият под дърветата.

– Засега не сме подходящо екипирани да се справим с тях, освен това имаме друга работа. Но ако наистина са сторили това, за което се съмняваме, непременно ще си изпатят.

Всички бяха притеснени за Алисън.

Като излетяха и се насочиха към лагера, мислите на Бити се върнаха към онези хора долу.

Той се наведе към сър Джони и каза:

– Сър Джони, как е възможно да са толкова МРЪСНИ при всички тези дъжд?

2

Големият нападателен самолет се приземи в нощта близо до мината-клон. Все още бе пуста. Дъждът продължаваше да вали. Чуваха се само враждебните викове на животните, събрали се около мястото на неотдавнашната битка. Гневно ръмжаха леопарди, чуваше се рев на други зверове, отекваше зловещият смях на хищни птици. Бореха се за телата на мъртвите.

Камионът с летящата платформа и минохвъргачката си седеше точно пред вратата на хангара. По нищо не личеше другият камион да се е върнал в отстъпление. Явно продължаваше да следи конвоя.

Джони отново се огледа около пустия лагер. Лампите все още светеха. Далечните миньорски помпи продължаваха да работят. Ако не се намеси някой, всички машини сигурно ще продължат да работят още десетки години.

Принтерът за планетарен трафик продължаваше да бълва хартия, на която бе изписана информация за всички полети в момента. Джони й

хвърли поглед. „Макивър, би ли изпратил допълнително гориво в Москва?“ „Тук е диспечерът в Йоханесбург. Има ли самолети, идващи насам? Ако няма, мога да затворя за през нощта.“ „Исак, обади се, Исак. Слушай, Исак, останаха ли в мината в Гронзи годни товарни самолети? И мислиш ли, че могат да се пригодят за пътнически? Моля те, докладвай ми до сутринта. Доста ни е трудно с превозването в момента.“ „Ланди, няма да заминаваш за Тибет. Трябваш ни като помощник пилот тук, ще заминеш с един пътнически полет. Потвърди ми, момче.“ Преобладаващата част от тези разговори бяха на пилотския жаргон на психлоски.

Джони си даде сметка, че този поток от съобщения можеше да даде на нападателите доста точна представа за активно действащите райони. Можеха да съставят пълен списък от мишени за бомбардировачите Марк 32.

Ако конвоят се измъкне и психлосите предприемат машабна атака, щяха да си възвърнат планетата.

Чудеше се дали да не обяви отгук на всички честоти седемдесет часова забрана за свръзка. Но какъв бе смисълът, злото вече бе сторено. Вероятно същите съобщения се изписваха и от принтера в мината при Лейк Виктория. Каквото и съобщение да направи, можеха да го засекат и да го променят. Трябва да успеят в нападението на конвоя, това бе единственият изход.

Джони се разходи из празните нива, където само стъпките му отекваха. Забеляза, че психлосите са иззели отгук само оръжието. Не бяха оставили нито една лъчева пушка, нито по-малки оръжия, за да не попаднат в ръцете на бригантите. За щастие в бързината бяха пропуснали да вземат минохвъргачките.

Изкараха големия камион извън хангара и го скриха в сянката на двора. Джони затвори вратите на лагера. Няма защо да пуска вътре леопарди, слонове и змии.

Върна се в самолета и набързо прехвърли всички действия, които бяха набелязали. Нареди да излетят много ниско над земята, колкото може по-ниско и да се приближат от изток иззад мястото, определено за засада. Не искаше екраните на конвоя да засекат самолета. След това се разгръщат по този хребет – ето този, който минава край пътя – и когато конвоят навлезе в клисурата, откриват страничен огън. Ами ако направят завой и се върнат? И това бе предвидено. Джони щеше да бъде там с минохвъргачката върху летящата платформа и нямаше да им позволи да отстъпят.

Какво? – не вярваше на ушите си Робърт Лисицата. Една

минохвъргачка срещу танкове? Това е невъзможно. Конвойт ще влезе в гората и никога няма да могат да ги измъкнат оттам. Аха. Значи искаш този самолет да излети и да предотврати точно това. Добре, така става. В крайна сметка нали е боен самолет.

– Просто се опитайте да извадите от строя танковете и камионите, без да ги вдигате във въздуха – каза Джони. – Не използвайте радиационни куршуми. Само лъчеви оръдия. Нагласете ги на „широк обхват“, „без пламък“ и „зашеметяване“. Няма да ги убиваме. Когато всички навлязат в клисурата, блокирайте им пътя откъм мястото на засадата. Аз ще го блокирам откъм тила. Останалата част ще нападнат странично откъм хребета. Този боен самолет ще се намеси, ако се разпръснат и тръгнат да се връщат в гората. Ясно ли е?

– Ясно, ясно.

Един от Координаторите безуспешно се опита да замести руския Координатор, който в момента бе с Иван, след което каза:

– Ще се погрижа руският Координатор да им обясни всичко, като се присъединим към другите... Всъщност, разбрах всичко. Ще се оправя.

– Помнете – каза Джони, – че има малка вероятност Алисън да е с конвоя, тъй че отваряйте си очите и ако успее да се измъкне по време на битката, не стреляйте по него.

– Ясно, ясно.

Ще се постараят да го обяснят и на руснаците, веднага щом стигнат до Иван.

– Страхотно – каза Робърт Лисицата. – Направо страхотно. Основната част от силите ни не знае какво да прави, защото преводачът не е тук. Невероятно планиране и координация! Дано да имаме късмет. Много ще ни е нужен.

– Повече сме от психосите – каза Джони.

– Какво? – възкликна Робърт Лисицата. – Те са повече от сто, а ние сме едва петдесетина.

– Точно това имам пред вид – каза Джони. – Съотношението е половин към едно.

Разбраха шегата и някои руснаци, които бяха по-напреднали от другите, им преведоха. Всички се засмяха. Дъждът им действаше потискащо. Почувстваха се по-добре.

Джони слезе от самолета и се запъти към камиона, където го чакаха един шотландец и четирима руснаци, единият от които шофьор. Някакво движение в самолета привлече вниманието му. Беше Бити Макклиъд,

напълно готов да тръгне с него, запасен с какво ли не.

Джони не искаше да го взема със себе си. Предстоящата битка не бе за малки момчета. Но имаше един проблем – гордостта на момчето. Джони бързо обмисляше какво решение да вземе. Беше по-трудно, отколкото да определи тактиката на битката.

Светът на Бити бе населен с рицарските романи отпреди две хиляди години, когато рицарството е било в своя разцвет, имаше огненишащи дракони и смели рицари, които спасяваха красиви дами. В това нямаше нищо лошо. Бити беше сладко малко момче, което мечтаеше като порасне, да стане мъж като Данълдин или като самия Джони. В това също нямаше нищо лошо. Но имаше опасност мечтите му да се сблъскат с грубата действителност на този свят, в който се биеха, свят, който също си имаше свои дракони. Ако не го предпазят, никога няма да доживее да стане като „принц“ Данълдин или „сър“ Джони. Но пък беше много горд. Това пролича и в този момент. Бити видя как Джони спря и прочете в ледено сините му очи, че търси причина да му откаже.

Джони бързо грабна от седалката едно миньорско радио и го хвърли в ръцете на момчето. Потупа с ръка друго такова радио, окачено на колана му. След това се наведе много близо до ухото на Бити и му прошепна: „Нужна ми е надеждна свръзка тук на самолета, за да разбера след като се включим в битката дали всичко е наред. Не го използвай, преди да чуеш първия изстрел. Но ако има нещо след това, бързо ми съобщи“. Джони сложи пръст на устата му.

Бити моментално светна, макар да имаше леко заговорнически вид. Кимна на Джони:

– Разбира се, сър Джони! – и изчезна обратно в самолета.

Джони закуца надолу по калния път към камиона. Беше на мястото си, светлините от фаровете му проникваха през дъждовната пелена. Провери екипажа, качи се и кимна на шофьора.

Камионът изрева, натоварен с летяща платформа и минохвъргачка и заглуши врявата от животинската битка в гората.

Качени в камион, потеглиха на бой с танкове.

3

Браун Лимпър Стафър седеше в новия си офис, Голям като палат и бе вперил впоглед в отвратителния предмет върху бюрото му. Беше потресен.

Напоследък нещата се развиваха добре. Правителствената сграда с кръгъл купол (някои твърдяха, че това е била сградата на Конгреса) бе частично възстановена, дори бяха боядисали купола ѝ в бяло. Залите бяха ремонтирани. Една от тях бе отредена за заседания на Съвета. Вътре имаше висок подиум с пейка в края, а пред него бяха наредени дървени столове. Огромните бюра на психоските шефове бяха пренесени в отделни стаи, които служеха за офиси на членове на Съвета (доста дребни се чувстваха зад бюрата, но като поставеха столовете върху кутии, ставаше добре). Отвориха хотел, в който живееха високопоставени личности и важни посетители. Докараха готвач от Тибет, който готвеше доста прилично. Ястията се сервираха в истински съдове.

Браун Лимпър имаше чудесен учител, с който се срещаше всяка вечер под прикритието на сянката на един стълб в лагера. Невероятно ценна информация за правителството. Търл никак не заслужаваше да живее в клетката при такива условия. Психлото се бе разкалял и правеше всичко възможно да им помогне. Колко малко хората разбираха психосите!

Обучението вече даваше плодове. Нужно бе време и се изискваше голямо политическо умение. Но Търл бе обиколил цялата вселена като най-прочутия директор на междугалактическа мина и нещата, които знаеше за управлението и политиката далеч превъзхождаха всички останали източници, с които разполагаха.

Да вземем въпроса с прекалено големия състав на Съвета. На вождовете от различните краища на света не им се нравеше това, че трябва да идват тук и да губят безкрайно много време в заседателната зала. Имаха си собствени племенни проблеми, за които трябва да мислят. Освен това бяха прекалено много – трийсет, за да могат да свършат някаква работа. Затова всички посрещнаха с голяма радост решението да разделят света на пет континента и всеки да има по един представител. От трудно поддаващото се на обработка множество от трийсет човека, Съветът намали членовете си на пет, с които се работеше доста по-лесно. Обясниха им, че работата сред собствените им племена е много по-важна от формалностите, с които се занимаваха в Съвета и че най-компетентните хора са нужни в собствените им страни. Така те с радост избраха за свои представители разни братовчеди, които заеха петте представителни места на континентите.

Естествено, Съветът от петима човека също не работеше много лесно и в момента бяха в процес на назначаване на изпълнителен комитет от двама души. С още малко усилия и като приложи няколко ценни съвета, които Търл му бе дал, може би в следващите седмици Браун

Лимпър ще се окаже единственият представител на Съвета с власт да действа самостоятелно от негово име, подпомаган само от един секретар на Съвета, който естествено няма защо да има право на глас. Само ще се подписва. Ще стане толкова по-лесно.

Шотландците създаваха известни проблеми. Не бяха съгласни Шотландия да се включва в Европа, но им доказаха, че това е било така откак свят светува. И така, техен представител стана германец от едно от племената в Алпите. Този въпрос бе уреден с мнозинство в стария Съвет и Браун Лимпър се отърва от проклетите шотландци, които се противопоставяха на всяко разумно негово предложение.

Племената бяха доволни. Получиха абсолютни права да определят кои земи да се считат техни и да им дават имена. Всяко племе получи като собственост околните древни градове, заедно с всичко в тях. Това направи Браун Лимпър доста популярен сред вождовете на повечето племена, но не и сред шотландците, разбира се. Тях нищо не можеше да ги задоволи. Имаха смелостта да изтъкнат, че по този начин цялата Америка и всичко в нея става собственост на Браун Лимпър. Но той разби аргументите им. Сега вече в Америка имаше ЧЕТИРИ племена: двете племена от Британска Колумбия, четиримата души от Сиера Невада, малката група индианци на юг и племето на Браун Лимпър. Това, че в момента всички те живееха в селото на Лимпър нямаше никакво значение!

В избора на столица Браун Лимпър извоюва още една победа. По някакви причини някои племена считаха, че столицата на света би трябвало да е в техните земи. Други дори бяха на мнение, че столицата трябва периодично да се мести. Но когато се спомена колко усилия и разходи ще струва поддържането на една столица и как Браун Лимпър Стафър, заради доброто си сърце и тласкан единствено от филантропия, е съгласен НЕГОВОТО племе да плаща всички разходи, споровете бяха прекратени. С декрет за столица на света бе определен Денвър, макар че в някой от следващите дни името му щеше да стане Стафър.

Сегашните му неприятности идваха от решението на стария Съвет, преди да стане от петима, да се основе Планетарна Банка.

Повикаха един шотландец на име Макадам, който изрази мнението, че галактическите кредити, с които в момента разполагаха, нямат стойност за хората на Земята. Предложи той и един германец, който в момента живеел в Швейцария и имал много мандри и фабрики за производство на сирена, да бъдат упълномощени да учредят банка. Ще раздадат на всяко племе валута в съответствие с обработваемата земя, с която

то разполага и в замяна ще поискат малък процент. Идеята беше добра, защото по този начин всяко племе ще да се стреми да се сдобие с повече обработваема земя. Валутата ще да бъде обезпечена чрез „Племенните земи на планетата Земя“. Банката ще се нарича Земна планетарна банка и ще разполага големи пълномощия.

Напечатаха валута с удивителна бързина. Германецът много се въодушеви, защото брат му съхранил уменията да прави дървени блокове, които печатат върху хартия. В една развалина, наречена Лондон намериха складове, пълни с непокътната валутна хартия, а в друг град, някога наричан Цюрих, откриха ръчни преси. За нула време започнаха да печатат валута.

Банкнотите бяха само с една стойност – един земен кредит. Пуснаха една пробна серия, но без успех. Хората не знаеха какво да правят с тях. За разменни единици използваша коне и други подобни и тепърва трябваше да ги учат какво представляват парите. Затова пуснаха втора серия.

Една банкнота тъкмо от тази втора серия в момента лежеше на бюрото на Браун Лимпър и страшно го притесняваше. Не само го притесняваше, отвращаваше го, чак му се гадеше. Банкнотата бе много добре отпечатана. Пишеше „Земна планетарна банка“. Във всеки ъгъл стоеше цифрата „1“. „Един кредит“ бе изписано на всички езици, използвани от племената. Пишеше „Законно урежда всички дългове, обществени и лични“, също повторено на всички езици. Пишеше „Разменя се срещу един кредит в банките в Цюрих и Лондон или в който и да е клон на Земната планетарна банка“. Пишеше „Обезпечена от обработваемите земи на племената на Земята“. Имаше и подписи на двамата банкови директори. Дотук добре.

Но точно по средата стоеше голям портрет на ДЖОНИ ГУДБОЙ ТАЙЛЪР!

Бяха откопирали негова снимка, направена от някой с пиктофон. Беше облечен в кожена ловна риза, гологлав, с глупаво изражение на лицето, което някой явно е помислил за благородно или кой знае какво. И отгоре на всичко Тайлър държеше лъчев пистолет.

Още по-лошо! Над снимката бе напечатано името му: „Джони Гудбой Тайлър“.

Дори по-лошо! Под снимката пишеше: „Завоевател на психосите“. Отвратително. Ужасно.

Но как е възможно банката да направи такава груба грешка?

Преди по-малко от четвърт час той бе разговарял с Макадам по

радиопредавателя. Макадам обясни, че първата серия никак не била популярна. Затова веднага отпечатали втората. Изглежда хората не знаеха какво означават парите, но всички знаеха какво значи Джони Гудбой Тайлър. На някои места дори не ги използваша като пари, а окачваша банкнотите на стените си, дори ги поставяха в рамки. Да, всяко племе вече бе получило цели пакети с банкноти. Не, не е възможно да се изземат, защото това ще накърни доверието в банката.

Браун Лимпър се опита да обясни, че банкнотата изцяло противоречи на намеренията на Съвета при учредяване на банката. Съветът бе приел единодушно резолюция, че не трябва да има повече войни. В резолюцията се имаше пред вид войни между племената, но Браун Лимпър се погрижи при издаването ѝ това да се формулира по начин, който означава всякакъв род войни, включително междупланетни.

Тази банкнота, обясни той с цялата логика, на която бе способен, без съмнение противоречи на резолюцията на Съвета. Този... този... човек размахва оръжие. Така отявлено се разпалва една бъдеща война срещу психлосите, или срещу някой друг.

Макадам се извини, от свое име и от името на германеца от Цюрих, но в действителност с нищо не пролича, че съжالياват. Разполагаха с учредителни заповеди и ако Съветът искаше да провали собствения си кредит, ще бъде жалко за в бъдеще фондовете за Америка да пресекнат. Банкнотата трябва да си остане валидна в този вид и банката ще прави каквото намери за добре, за да върши работата си. И ще бъде твърде жалко, ако на първото заседание на Световния съд, който в момента се учредява, банков служител да съди член на Съвета за уронване доверието в банката и за значителни загуби.

Не, мрачно помисли Браун Лимпър, никак не съжالياват.

Повече няма да се вслушва за подобни неща в членовете на Съвета. По-добре да ходи долу в лагера и да следва онова, което чуваше под сянката на онзи стълб край клетката. Но не таеше големи надежди да се оправи сегашния проблем.

„Джони Гудбой Тайлър. Завоевател на психлосите“. Браун Лимпър плю върху банкнотата.

Изведнъж той я взе и диво я разкъса на малки парченца.

После гневно ги хвърли и те се пръснаха из цялата стая.

След това ги събра всички до едно и с изкривено от злоба лице ги изгори.

Най-накрая стовари юмрук върху пепелта.

Но само след малко някой влезе в стаята и с доволна усмивка каза:

– Виждал ли си новата банкнота?

И я размаха пред лицето му!

Браун Лимпър тичешком излезе от стаята и намери място, където повърна.

Поуспокоен, след известно време той реши, че макар всички да бяха срещу него, той ще продължи да се старее за доброто на земята. Ще му падне този Тайлър!

4

Летящият камион пътуваше през мократа нощ. Този род машини бяха така направени, че се носеха от един до три фута над земята. Но когато повърхността не бе гладка и вариаше от осем до десет фута, ефектът бе много далеч от носене над земята. Разтърсваха ти се чак вътрешностите.

Телепортационният тип превозни средства автоматично се адаптираха към пътните условия. Приеманите сигнали постоянно се обработваха, моментално следваше корекция и в резултат се получаваше някаква ту затихваща, ту засилваща се комбинация от пукот и скърцане, която се отразяваше много зле на ушите.

Сухопътното превозно средство на колела не би могло да мине по този „път“ изобщо. Имаше толкова неравности и камънаци, че само зверовете можеха безпроблемно да минават тук. Багерите за руда, които векове наред пресичаха гората от тук не бяха утъпкали път, а по-скоро обратното, тъй като оронваха хумуса, който единствено спираше отчасти роненето от дъжда.

Джони се опитваше да поспи. Беше уморен до смърт. От непрекъснатото облягане на бастуна лявата ръка го болеше. Мазолите по дланта вече бяха закоравели, но сега се появиха нови. Четири дни си бяха проправяли път през гората, четири дни непрекъснато бяха плувнали в пот от горещината, четири дни той се бе облягал на бастуна и четири нощи на секомите не ги бяха оставили на мира. Ако искаше битката да има поне малък успех, най-добре да поспи.

Седалката, разбира се, бе огромна. Но не беше много мека. Ахо друсането и подскачането бяха спрели, значи не се движеха. Точно като сега.

Джони отвори очи и погледна през стъклото. Слонове! Опашките им, оросени от дъжда, потрепваха на светлината на фаровете. Те бавно

си крачеха напред, свикнали с пътя и считащи го за тяхна собственост. Психлоските камиони нямаха клаксони, но затова пък имаха високоговорители и руснакът подкани слоновете да се отместят от пътя. Той повтаряше една непонятна за Джони дума, но Джони предположи, че тя едва ли означава „слон“. Отпусна се и пак се опита да заспи.

Следващият път, когато отвори очи, на пътя бе застанал леопард. Беше убил една сърна и използваше пътя като маса. Джони предположи, че леопардът едва ли иска да му прекъсват вечерята. Светещите зелени орбити на очите му издаваха, че е готов да се справи с неограничен брой камиони. Високоговорителят пак прогърмя. Шофьорите се бяха сменили и сега шотландецът бе пред пулта за управление. Леопардът чу бойния вик на шотландеца, скочи и се шумгуна встрани от пътя. Прегазиха мъртвата сърна и продължиха пътя си.

Летящите камиони развиваха осемдесет мили в час на гладка повърхност. Сега с усилие се движеха едва с осем! Нищо чудно, че от мината-клон до главната мина са се придвижвали дни наред. Малките кръглокуполни къщички, разположени през няколко мили край пътя свидетелстваха, че психлосите не са успявали да се придвижват по-бързо от тях.

Джони поиска да спрат, когато се натъкнаха на първата от тях. Бе идеална за засада и макар че психлосите едва ли бяха оставили някой след себе си, не беше излишно да знаят какво ги очаква. Къщите бяха малки, стигаха за четири-пет психлоса, колкото да починат, да изчакат помощ при повреда или да обядват. Вътре нямаше нищо, даваха само подслон срещу дъжда и дивите животни.

Нямаше и следа от другия камион и екипажа му, значи все още вървяха след конвоя.

Към сутринта Джони се събуди и видя, че са спрели. Дъждът продължаваше да вали. Шофьорът потупа Джони по рамото и му посочи пътя отпред. Джони седна.

Някой бе отрязал няколко лозови клонки и бе направил знак на пътя. Беше стрела, изрязана или с нож, или с меч с двойно острие. Психлосите по-скоро биха разрязали с лъч лозата. Значи бяха техните хора. Даваха им знак.

Стрелата сочеше към крайпътната къщичка.

Отзад на камиона се чу дрънчене на оръжия. Екипажът се приготви в случай, че се наложи да слизат. Джони се обви в дъждобрана, провери пистолета в колана си, взе една миньорска лампа и бастуна.

При слизането дъждовните капки потекоха във врата му.

Хижата се различаваше от другите само по скорошните отпечатыци от стъпки и по открянатата врата. Джони я бутна с бастуна. Удари го миризма на човешка кръв!

Нещо мръдна и Джони извади пистолета. Беше голям плъх, който се скри в някаква дупка.

Шотландецът го следваше с готов за стрелба автомат. След него вървяха двама руснаци.

Джони запали лампата и освети всичко. До отсрещната стена лежеше нещо. В първия момент не можа да разбере какво е и направи крачка напред. Нагази в кръв.

Насочи лампата право към предмета. Приблужи се. Трудно бе да определи какво е, имаше само купчина плът. След това забеляза парче плат. Част от... шотландска поличка!

Беше Алисън.

Шотландецът и руснаците се вкамениха.

Огледаха го по-внимателно и видяха, че артериите и по-големите вени не бяха засегнати. Психлоските нокти внимателно бяха разкъсали плътта наоколо, парченце по парченце. Цялото тяло бе оглозгано по този начин.

Сигурно са го мъчили часове преди да умре.

Гърлото и челюстта бяха оставили за накрая и част от тях не бяха пострадали. Разпит в психлоски стил!

В остатъците от ръката имаше нещо. Остър инструмент за почистване на моторни възли, който психлосите често носеха в джобовете си. От вътрешната страна на крака една от основните артерии бе прорязана.

Алисън сам бе предизвикал смъртта си. Сигурно бе грабнал инструмента от отворения джоб и бе сложил край на живота си.

Дали бе възможно да го спасят? Не и в тази гора и на този път, тъжно си помисли Джони. Психлосите сигурно бяха започнали да го измъчват още в лагера и са го довършили тук от страх да не умре.

Едва ли бяха научили нещо, което да е от полза за конвоя. Алисън дори не знаеше за експедицията им. Да, но може би им е казал номерата и кодовете на базите, които в момента хората използват. Вероятно Алисън бе проговорил, защото човешката поносимост си има граници.

Не, зъбите му бяха изпилени, челюстта изглеждаше здраво стисната. Сигурно Алисън не е проговорил.

Но тъй или иначе нямаше никакво значение дали е говорил или не. Конвоят бе обречен. Тази обреченост се четеше в присвитите очи на руснаците. Четеше се в гневно стиснатия юмрук на шотландеца, здраво

впит в меча.

След малко шотландецът излезе, донесе парче брезент и нежно покори с него останките на Алисън.

– Ще се върнем за теб, момче. С кръв по мечовете, не бой се! – каза той.

Джони излезе на дъжда. Изведнъж се сети, че от този момент бригантите имаха кръвна вражда с шотландците.

Психлосите ли? Вече не бе убеден, че ги иска живи. Трябваше да реши.

5

Настигнаха другия камион на разсъмване. Това бе първото от поредица нещастия, които денят щеше да им донесе. В тъмното другият камион се бе натъкнал на река, една от многото, които се виеха през гората приблизително в западна посока. Самите те пътуваха на югоизток. Шофьорът, вероятно преуморен, не бе намалил скоростта. Този тип превозни средства минаваха по водни повърхности, ако бяха приблизително гладки, тъй като сензорите им отдолу реагираха както на твърда почва, така и на вода. Телепортационните двигатели задържаха машините над повърхността, без да се докосват до водата. Но шофьорът сигурно се бе ударил в някаква издатина на брега и като са наближили водата, камионът е бил наклонен. Така и го завариха, с нос потопен във водата, без да може да продължи.

Екипажът седеше на летящата платформа под дърветата в гората. Бяха излетели с него и минохвъргачките и се бяха приготвили за отбрана. Много се зарадваха, като видяха Джони. По целия бряг на реката пъплека крокодили и бавно заграждаха платформата от всички страни. Не смееха да стрелят, за да не привлекат вниманието на конвоя.

Джони освободи място на техния камион за втората платформа и те прелетяха върху камиона. Крокодилите и двигателите ревяха оглушително и Джони се притесни да не би да ги чуе конвоя, тъй като вероятно вече бяха доста близо.

Оставиха полупотопения камион на мястото му и прекосиха реката, претоварени с две платформи и две минохвъргачки. Продължиха преследването.

Не след дълго пътят стана по-хубав, вероятно защото почвата се бе сменила. Увеличиха скоростта. Разстоянието между тях и последните от

конвоя бе около дванайсет и петнайсет часа. Но конвоят сигурно пътуваше по-бавно, особено при такъв неравен терен.

Рано следобед вече бяха набрали такава скорост, че не забелязаха как отпред изсветлява. Изведнъж гората свърши и се озоваха в обширна прерия.

На три мили отпред не се виждаше никакъв конвой.

Молейки се никой да не ги е забелязал, те направиха пълен завой и се върнаха в гората.

Насочиха се на изток, като си проправяха път сред дърветата в покрайнините на гората. След малко спряха.

Прерията, която се откриваше пред очите им, бе покрита с трева и храсти. Тук-таме растяха кактусоподобни растения.

Джони се качи върху кабината, за да вижда по-далеч. Аха! Дефилето, където щяха да устроят засада бе точно пред конвоя. Танкът, който предвождаше конвоя, тъкмо влизаше в дефилето. Клисурата изглежда прорязваше южното било на планинската верига.

Планини! Върховете им се показваха над облаците и се издигаха чак към североизток. Това сняг ли е?

Имаше още нещо странно. Да, Джони разбра. Не валеше! Имаше облаци, бе много горещо и влажно, слънцето почти не се показваше, но не валеше!

Руснаците гледаха към конвоя и цъкаха с език. Наистина бе внушителен. Над петдесет превозни средства, повечето от които камиони, натъпкани до горе с амуниции, гориво и дихателен газ, пълзяха като огромна черна змия. Три, не, пет танка! Първия бе от типа „Да си проправим път към славата“. Почти непробиваем брониран танк. По средата имаше още един танк и три в края. Сега, когато собственият им двигател бе замлъкнал, ревът от коновя долиташе като гръм.

Ако засадата бе на мястото си, щяха да открият огън веднага щом и последният танк влезе в дефилето. Минохвъргачката трябваше да затвори пътя им отпред.

Джони се обърна към руския офицер, който бе взел със себе си. Той почти не говореше английски, но с жестове и с помощта на малка карта, която Джони нарисуваше с пръст върху праха, разбра какво трябва да направи. В южната си част дефилето завършваше с хълмче. Отдясно имаше стръмен хълм, по-точно, канара. Ако една от летящите платформи успее незабелязано да се промъкне зад хълма и да изчака там, докато колоната влезе в клисурата, минохвъргачката може да изстреля няколко снаряда към канарата и лавината от камъни да затвори задната врата.

Руснакът схвана. Заедно с екипажа си той полетя от вътрешната страна на крайните дървета и изчезна.

Джони съсредоточено наблюдаваше конвоя. Битката бе „нагласена“. За такива битки бе чел много в старите книги. Когато целият конвой навлезе в дефилето, отпред от засадата ще им затворят пътя, а минохвъргачката, която току що бе изпратил, ще затрупа изхода отзад. Отдясно оставаше хълма, а от ляво – скалите. Няма да могат да направят завой. Оставаше само да прелетят над тях и да им кажат да се предадат. Но нагласените битки често не протичаха според плана, както скоро щяха да разберат.

Изчакаха да влезе и последният танк от конвоя. Само за миг успяха да зърнат платформата, която бяха изпратили, точно преди да заеме позиция. Идеално. Началото на конвоя вече се губеше от погледа на Джони.

Изведнъж БУХ! Минохвъргачката от засадата изстреля първия снаряд. БУХ! БУХ! БУХ!

Но последните три танка още не бяха навлезли в клисурата.

Джони посегна към пулта за управление на летящата платформа. Четиричленният му екипаж политна, но се хванаха здраво.

Летящата платформа се издигна във въздуха, пръстите на Джони танцуваха по пулта. Полетяха на височина хиляда фута, на юг от пътя близо до края на гората.

Вече виждаха началото на конвоя. Пред първия танк с рев се посипа лавина от камъни и се стовари отпред на пътя. Джони забеляза няколко руснака, които чакаха като резерви зад точката на засада. Трима се промъкваха по клисурата отдясно на конвоя на хиляди фута над него.

Танкът се опита да се изкатери по каменния блок, изпречил се на пътя му. Но оръдията му не можеха да се вдигнат достатъчно високо. Отстъпи назад и стреля по скалите, от които се издигна гейзер прахоляк. Носът на танка се повдигна и блъвна огън.

Един след друг се заредиха снаряди. Сигурно бяха експлозивни снаряди! Издигаха се нагоре, оставяйки огнена дияра и се стоварваха точно, където трябваше да се намира командния пост на засадата. Но минохвъргачката продължаваше да стреля.

Последните три танка отстъпваха. Нямаше начин да запечатат този край!

Джони долетя с летящата платформа на половината на пътя между опашката на конвоя и гората. Крайните танкове правеха завой. Ако ги изтърват в тази прерия, трудно ще се справят с тях дори със самолети.

Да, бяха от същия тип като първия танк. Самолет не можеше да се справи с тях.

В началото на конвоя танкът пак атакува скалната бариера, вероятно за да си освободи място за дулата на оръдията. Танкът от средата на конвоя стреляше към точката на засада, но не можеше да прехвърли високия скален хълм.

Джони извика на шотландеца:

– Започни да буташ дървета на пътя им!

Шотландецът разбра и завъртя минохвъргачката. Руснаците, които едва се задържаха върху тънката платформа, започнаха да зареждат със снаряди оръдието.

Единият от снарядите попадна право в основата на едно гигантско дърво и то започна да пада.

Снаряд след снаряд летяха към края на гората. Сред издигащи се стълбове прах започнаха да падат дърво след дърво. Джони управляваше платформата така, че да улеснява минохвъргачката.

Трите танка видяха, че обратният път се затваря пред очите им. Знаеха, че не могат да вървят направо през гората. Започнаха да се разгъщат в прерията.

Оръдията им зейнаха, опитаха се да улучат платформата.

Джони непрекъснато променяше посоката на движение на платформата, която и без туй не използваша по предназначение. По нея нямаше никакви оръдия. Беше като гола чиния. Дори нямаше на какво да се хване човек.

Данълдин се спусна с бойния самолет. Сигурно през цялото време бе висял отгоре на хиляди фута височина, скрит от погледите им.

Около трите танка се вдигнаха облаци от прах и пламъци.

Изведнъж конвоят отпред се сгъсти. Очевидно психосите в трите танка решиха, че отново се движат, направиха завой и се втурнаха обратно към конвоя, съзнавайки задължението си да го защитават. Забиха се право в опашката. След това и те спряха. Опитваха се да стрелят към мястото, откъдето им устроиша засада. Но и техните снаряди не можеха да прескочат натрупаната скална маса.

Другата летяща платформа откри огън.

Снарядите се забиха в канарата зад последния танк. Полетяха камъни и прах. Лавината се сгромоли долу и затвори пътя назад.

Водещият танк още веднъж опита да пробие препятствието, което блокираше пътя напред. Точно в мига, в който предницата му се повдигна за стрелба, един снаряд се вклини под нея.

Танкът полетя нагоре, преобърна се със задно салто и падна на гърба си, безпомощен.

Джони си пое дълбоко дъх. Тъкмо посегна към миньорското радио на колана си да каже на Данълдин да съобщи по високоговорителя да се предадат и съдбата се обърна против тях.

6

Разгром!

На фона на прихлоската реч ясно се открии пискливото гласче на Бити: „Гук не остана никой, който говори руски! Сър Джони! Няма кой да каже на руснаците какво да правят!“

– Какво се е случило?

– Сър Джони, танковите унищожиха командния пост! Сър Робърт, полковник Иван и Координаторите ги няма! Аз бях под купчина брезент. Щях по-рано да ти кажа, но... – чу се изхлипване – не можах да си намеря радиото.

Последва мълчание пак се чува психлоски гласове на същата дължина.

Джони насочи летящата платформа северно от клисурата, като я използва за прикритие.

Долу конвоят бе задръстил пътя. Не можеха да се обърнат. Не можеха да избягат. Но пък и те не можеха да взривят горивото, амунициите и дихателния газ, защото щяха да се вдигнат поне миля нагоре във въздуха.

Руснаците бяха дали отгоре само няколко изстрела. Само трима от войниците бяха на скалата. Психлосите вероятно са сметнали, че там няма никой.

По миньорското радио постоянно се чуваха команди.

Изведнъж психлосите слязоха от машините, въоръжени с лъчеви пушки. Подредиха се в редица по продължение на подножието на хълма. Всички бяха с дихателни маски.

Последваха още психлоски команди.

Психлоската редица се разгърна по цялото подножие на хълма. До върха имаше около четиристотин ярда и бе доста стръмно. Щяха да шурмуват скалите!

Но засега нямаше страшно. Данълдин чакаше горе в небето. Очевидно трябваше само да изчака психлосите да стигнат до половината на

хълма, да нагласи оръдията на зашеметяване и да ги повали на земята в безсъзнание.

Пак се обади гласът на Бити:

– Руснаците не разбират! Втурнали са се нагоре по скалите!

Джони се издигна още малко с платформата, за да вижда. Самият Бити изглеждаше объркан. Нямахше нищо лошо руснаците да покрият дългите скали от ляво на клисурата. Така дори беше по-добре.

Да, резервната група на руснаците от около трийсет човека тичаше нагоре откъм обратната страна на скалата със заредени автомати. Прииждащите психоси бяха се изкачили на около сто ярда и им оставаха още триста. Беше доста стръмно.

Само след няколко минути, като се отдалечат достатъчно от машините си, Данълдин може с един откос да ги зашемети.

Гласът на Бити:

– Тези руснаци са полудели заради полковник Иван. Мислят, че е мъртъв. Изобщо не искат и дума да чуят!

Джони полетя надолу с платформата зад руснаците и скочи. Насочи се към канарата. Руснаците вече бяха там. Няколко от тях стреляха по психосите.

– Спрете! – Кресна Джони. – Самолетът ще се справи!

Нито един руснак не се обърна да го погледне. Джони отчаяно се оглеждаше да зърне някой от офицерите им. Забеляза един. Но той крещеше нещо на психосите долу на хълма и стреляше по тях с лъчев пистолет.

Офицерът изрева нещо на войниците. Изправиха се. Господи, щяха да стрелят!

Преди Данълдин да успее да пусне откоса, хълмът се напълни с руснаци, които крещяха и стреляха. Бяха разгневени, направо бесни. Тичаха, спираха за момент, стреляха, пак хукваха!

Хълмът се покри в пелена от пламъци, стреляше се и от двете посоки.

Психосите се опитваха да спрат тази вълна от свирепост. Автомати и лъчеви пушки стреляха едновременно в оглушителен рев.

Данълдин висеше отчаяно отгоре. Не можеше да стреля, без да улучи и някой от руснаците. А само един откос можеше да повали в безсъзнание всички психоси.

Руснаците се бяха вклинили сред психосите и не преставаха да стрелят.

Все още живите психоси се опитаха да избягат към машините, но

руснаците бяха по петите им.

Огромни тела се търкулваха надолу по хълма. Изолирани групи се опитваха да се защитават. Ясно се чуваха откосите на автоматите. Последният психлос почти успя да се качи в кабината на един камион. Един от руснаците коленичи, прицели се и го разкъса на две.

Руснаците нададоха радостен вик.

На хълма всичко утихна.

Джони огледа какво бе останало.

Повече от сто психлоски трупове. Трима мъртви руснаци.

Някои от дрехите горяха и се издигаше дим.

Пълен провал. Бяха дошли тук, за да заловят живи психлоси.

Джони се спусна надолу край хълма. Откри руския офицер, който бе застанал и се оглеждаше с намерението да застреля всеки психло, който мръднеше.

– Намери няколко живи! – изкрещя му Джони. – Не доубивай ранените. Намери ми живи!

Руснакът го погледна с опиянени от битката очи. Като видя, че това е Джони, малко се поуспокои. Напъгна се да каже нещо на английски:

– Тези психлоси! Те уби полковник!

Джони най-после успя да му обясни, че му са нужни живи психлоси. Нито офицерът, нито останалите руснаци смятаха това за разумно. Но в крайна сметка разбраха. Тръгнаха сред лежащите психлоси и проверяваха кой още диша по лекото издуване и спадане на дихателните маски.

Най-после откриха четирима, които бяха ранени, но живи. Не успяха да повдигнат тежестите над хиляда фунта тела, но ги завлякоха надолу.

Появи се Маккендрик, който почти се плъзгаше надолу по хълма. Погледна четиримата и поклати глава:

– Може би. Не разбирам кой знае колко от анатомията на психлосите, но ще мога да спра зелената им кръв.

Наметалото на един от психлосите се различаваше от това на останалите. Може би беше инженер.

– Направи всичко, което е по силите ти – каза Джони на Маккендрик и закуцуква по хълма към мястото, където бяха устроили засадата.

Бити му махаше от върха на една скала, след това изчезна.

Джони слезе и огледа района. За команден пост бяха избрали една пещера в скалите и тя се бе срутила. Танкът бе улучил точно скалите над входа ѝ. Оборудването им бе премазано. Радиопредавателят бе

разбит на парчета.

Бити бе коленичил до сър Робърт и повдигна главата му. Старият ветеран премигна с очи. Свестяваше се.

Ударната вълна ги бе зашеметила и бяха изпаднали в безсъзнание. От ушите и носа на повечето течеше кръв. Джони се приближи. Сигурно имаха ступени пръсти и други наранявания, но нищо сериозно.

Опита се да ги свести с водата от манерката, която висеше на кола на му. Бяха Робърт Лисицата, полковник Иван, двама Координатори и един шотландец, който отговаряше за радиосвръзката.

Джони се покачи на една скала и огледа дефилето. Целият конвой бе там. Нищо не се бе взривило, значи руснаците са използвали обикновени, не радиационни куршуми. Но целта им не бяха амунициите и горивото, трябваша им живи психлоси.

Ангъс заедно с трима руснаци се мъчеше да отвори първия танк. Не беше много лесно, защото бе обърнат и люковете се опираха в земята. Ангъс отвори един от страничните отвори. Руснаците осветиха вътрешността с фенерче и надникнаха. Джони извика с ръце като фуния:

– Има ли вътре живи?

Ангъс погледна в танка и поклати отрицателно глава. Извика:

– Премазани и задушени!

Сър Робърт се приближи до Джони. Трепереше и лицето му бе бяло като платно. Джони го погледна.

Сър Робърт понечи да каже нещо, но Джони също заговори, тъй че в един глас казаха:

– Най-добре организираното нападение в историята!

7

Нужни им бяха цели три дни упорита работа, за да почистят бъркотията и да се нанесат в мината край Лейк Виктория.

Рудната жилка минаваше на юг в покрайнините на планинската верига и завиваше на север към самата мина.

Когато облаците се разкъсаха, на северозапад от мината се показаха Лунните Планини в цялото си величие. Беше дълга планинска верига и имаше поне седем върха с височина над шестнайсет хиляди фута. Точно в центъра на екватора, сред цялата тази жега и влажност човек не очакваше да види сняг и лед. Но върховете бяха бели. Там горе имаше дори ледници. От време на време върховете се показваха за кратко в

ослепителната си белота.

На времето тази верига е служила като граница между няколко страни. В периода на психлоското нашествие, може би дори по-рано, проходите са били минираны с ядрено тактическо оръжие. От само себе си се разбираше, че макар да бяха близо до мините, психлосите никога не са ходили в планините. В Лунните планини имаше няколко малки племена, с кафяв и черен цвят на кожата, дори няколко белокожи. Често гладували, въпреки че горите и прериите гъмжаха от дивеч. И макар че сега вече можеха да слизат, продължителната традиция ги спираше да приближават мините.

Старият язовир, който в картите бе отбелязан като „Оуенс фолз“, осигуряваше енергия за минния комплекс и то толкова много, че психлосите бяха оставили целия лагер потопен в светлина.

В комплекса имеше седем подземни нива и значително количество шахти, в които копаеха волфрам и кобалт. Навсякъде изобилстваше от машини и съоръжения. Но по време на първото нападение Макардъл бе вдигнал във въздуха завода им за гориво и амуниции, а също и всичките им резервоари.

Отделиха четиримата ранени психлоси в една част от спалните помещения, които захраниха с дихателен газ. Маккендрик не хранеше кой знае какви надежди за оцеляването им, но работеше по въпроса.

Лесно решиха проблема с трупове на убитите психлоси. Нямаше морга и понеже трябваше много да бързат заради жегата на екватора, докараха от мината електрокари и товарни самолети и пренесоха телата на покрития с лед връх, отбелязан в картите като „Елгън“. В момента деветдесет тела, по около сто фунта всяко, лежах подредени едно до друго в зоната на вечни ледове.

– Може и да нямаме лиценз – каза Данълдин, след като бяха свършили, – но доста добре се справихме като психлоска погребална агенция. – Погледна надолу към равнините от главозамайващата височина и добави: – А може би „надгребална“ агенция?

Шотландците му се скараха за шегата – беше толкова зловеща.

Разчистиха пътя с булдозери и обърнаха първия танк с помощта на кран. Откараха машините до мината. Въпреки разпоредбите на компанията прибраха горивото, амунициите и дихателния газ под земята, за да не им пречат при евентуална атака. Бяха специалисти в нападенията на подобни резервоари.

Тор се върна, за да им помогне. Разказа им как някои от хората от племената видели отблясъците от битката и като разбрали, че са

унищожени и последните психлоси, нарекли деня „Ден на битката на Тайлър“. Тор и няколко ловци отишли да ловуват в перията и се върнали с много дивеч, след което устроили голямо пиршество.

– Понякога е много хубаво да ме вземат за теб, Джони! Но по време на битката трябваше да изчезна. Не можеш да бъдеш на две места едновременно.

Тор забелязал конвоя точно когато излязъл от гората и останал на около двеста хиляди фута височина, за да помогне в случай на нужда. Бе записал цялата битка на пиктофонни дискове и се учуди, че никой не иска да ги види.

Уморени и щастливи, че не са под дъжда, всички се бяха отпуснали в огромните психлоски столове в залата за отдих. Джони преглеждаше въздушния трафик, распечатан на принтера. Нищо необичайно. Захвърли хартията.

– Най-добре да се захващаме за работа – каза Джони.

Та те през цялото време БЯХА работили. Нима това, с което досега се бяха занимавали, не бе работа? Робърт Лисицата поклати глава. Ангъс погледна ръцете си, изранени от тежките фенери и от усилията му да отваря заключени врати. Данълдин просто гледаше в една точка и мислеше за безкрайно дългите полети, в които качваха мъртвите психлоси на върха. Полковник Иван направи с превързаната си ръка знак на Координатора да му преведе и като разбра какво бе казал Джони, посърна. Нима хората му досега не бяха избили всички психлоси, после почистваха с камioni лагера и правиха какво ли още не?

– Много ми е неприятно, но трябва да ви кажа, че тук дойдохме по съвсем друга работа – каза Джони.

Добре, но какво по...

– Тук сме – каза Джони, – за да разберем защо братята Чамко се самоубиха.

По дяволите братята Чамко. Та те бяха само едни психлоси, освен това се опитаха да убият Джони и ...

И тъй, наложи се Джони да изнесе реч. От време на време спираше, за да може Координаторът да навакса с превода на руски.

Каза им, че все още не знаят дали планетата Психло функционира. Каза им за Галактическата банкнота и за всички раси, изброени на нея. Сети се, че в момента има една и им я подаде да я разгледат.

Разбираха много добре за какво им говори. Земята бе открита за контраатака. Ако планетата Психло все още съществува, щяха да ги нападнат с нови газови бомбардировачи. Освен това другите раси

вероятно също имаха с какво да дойдат на Земята. И след като открият, че тук вече няма психлоси могат, стига да поискат, да унищожат хората.

Единственият начин да получат някаква информация бе, да поправят системата за телепсртиране и да я използват.

Но психлосите, които работеха по тази задача, го нападнаха, след като се опита да ги разпита по този въпрос.

Разбраха. Разбраха също, че никоя друга организация не се занимава с тези проблеми или с проблема за защитата на планетата.

– Което задължава нас – каза Джони.

Съгласиха се.

– Тъй че, Ангъс, искам да задействаш онази машина, която сте използвали да откриете железния отломък в главата ми. Ще я използваме да видим какво има в главите на психлосите! Ако открием нещо и ако някой от все още живите психлоси може да бъде опериран, ще го накараме да поправи системата за телепортиране. Ще прехвърлим пиктофони на Психло, за да видим какво става там, освен това ще можем да надникнем и на други планети и тогава вече ще знаем по-точно какво е положението ни. Засега сме в пълна тъмнина, а без знание, струва ми се, все едно сме мъртви.

– Разполагаме с всичките им учебници по математика и други текстове за телепортирането – каза Ангъс. – Аз съм ги виждал, дори съм държал няколко в ръцете си!

– Но не си разбрал нищо – каза Джони. – Седмици наред се опитвах да ги разгадая. Не съм математик, но нещо не е наред с математиката им. Просто не става! Тъй че ни е нужен психло, който няма да се самоубие, ако го помолим да ни разясни.

– Каж ми, Джони – каза доктор Маккендрик, – според мен в главите им няма да открием нищо, което да ни е от помощ. Нима се надяваш да видиш на рентген, или както там го наричат, мислите им?

– Докато лежах и се опитвах да раздвижвам ръката и крака си, попаднах на много човешки книги по въпроса за мозъка. И знаете ли какво разбрах?

Не знаеха.

– Много отдавна, когато хората са имали болници, много хирурзи и специалисти, може би преди около хиляда и двеста години, са правили експерименти, като са имплантирали електрически капсули в главите на бебетата, за да регулират поведението им. Да ги карат да се смеят, да плачат, или да огладняват просто с натискане на едно копче.

– Какъв отвратителен експеримент – каза Робърт Лисицата.

– Смятали са – продължи Джони, – че могат да контролират цялото население, ако поставят на всички електрически капсули в главите.

Координаторът превеждаше на полковник Иван, който каза, че в Русия съществувал такъв мит – как някой се е опитвал да контролира цялото население – и никой не го харесвал.

– Не зная дали изобщо са успели – каза Джони. – Но когато разсъждавах над станалото с братята Чамко, ми хрумна нещо. Защо двама, дотогава сътрудничили ни ренегати, доволни от сключените с нас договори и от заплащането, изведнъж решиха да ме нападнат, когато им заговорих по определен въпрос? Прослушах отново записите, които някой бе направил. Давах им зор да поправят телепортационната система и това ги разстрои, а после казах следните думи: „Ако ми обясните...“. Това подлуди и двамата, и ме нападнаха.

– Може би просто не са искали да издават никаква информация – каза Робърт Лисицата. – Те...

– Те се самоубиха след два дни – каза Джони. – След това попитах Кер дали е чувал за други случаи на самоубийство при психосите и той ми разказа за някакъв инженер на планета, където някога той служил. На тази планета използвали някаква чужда раса и една нощ психоският инженер се напил, убил един чужденец и след два дни се самоубил. Това бил единствения случай, за който той знаел. Освен това – Джони наблегна на тези думи – връщат на Психло всички трупове. Сигурно в тях има нещо, което не искат да бъде открито.

Групата се разшумя.

– Тъй че, аз предполагам, че на бебета на психосите им вкарват нещо в главите, за да защитават технологията си.

Маккендрик и Ангъс бяха много заинтригувани.

– Значи това е била целта ни – каза Робърт Лисицата.

Ангъс отиде до самолета, за да донесе устройството. Маккендрик се запъти към едно от отделенията на спалното ниво, за да нагласи операционни маси. Данълдин и Тор излетяха до планинския връх, за да свалят два психоски трупа, като Данълдин нарече себе си и Тор „двамината опечалени“.

Много скоро щяха да разберат прав ли е Джони или не.

Планетата наистина бе широко отворена за всякакви нападения.

Робърт Лисицата излезе, екипира една противосамолетна батарея и постанови денонощна повишена бойна готовност и постоянни разузнавателни полети. Една малка група, наброяваща по-малко от петдесет човека, между които само четири-пет пилота и една противосамолетна

батарея, която не бе успяла да спре атакувания мината самолет, трябваше да защитават цялата планета. Абсурд! Все пак той даде разпорежданията. Поне да имат локална защита.

8

– Кой си ти? – попита Търл. Ясно виждаше силуета на човека, който се криеше в сянката на стълба. Нощното небе бе кристално чисто, Луната осветяваше всичко, дори заснежените върхове на Роки Маунтинз блестяха.

Торенсон бе довел новодошлия при клетката на Търл по разпореждане на старши член на Съвета Стафър. Ларс изцяло отпадна от курса за обучение на пилоти, след като при една от маневрите катастрофира, извади от строя самолета и си счупи врата. Бе назначен за „сътрудник по езиците“ към Съвета. Гипсовата яка около врата не му пречеше да говори. Беше му казано да заведе новодошлия до клетката, да прекъсне електрическия ток, да даде на психлоса и на новодошлия по едно миньорско радио и да се оттегли, без самият той да разполага с радио. Ларс много стриктно изпълняваше задълженията си. Прие новото си назначение при условие, че ще му бъде разрешено да разпространява фашизма сред племената. Така и той, и баща му бяха щастливи. Новодошлият буквално бе забил носа на земехода в клетката. Изведнъж Ларс си спомни, че бе пропуснал да каже на кадета, който бе на пост, да се отдалечи и се върне обратно.

Търл гледаше новодошлия и се надяваше, че омразата му към животното няма да проличи през маската и в гласа му. Знаеше всичко за генерала на бригаантите Снит. Като офицер от сигурността, военен офицер и политически отговорник на планетата, Търл бе добре информиран за дейността на тази банда. Като всички предишни офицери от сигурността, Търл бе приел съществуването на групата хора в дъждовните гори, които не можеха нито да заловят, нито да наблюдават, но които бяха установили симбиотична връзка с психлосите. Бригантите унищожаваха всички раси в близост до тях и бяха предали на тамошната мина стотици хиляди заловени пигмеи и банту. Единствената привлекателна страна на онази мина бе възможността от време на време да си купиш някое човешко същество и да го измъчваш. Да, Търл не само знаеше всичко за тях, но и лично се бе погрижил да ги транспортират до тук.

Беше убедил онова същество Стафър, че му е нужен корпус от

войници, който да му е верен и на който да може да разчита винаги. Стафър изцяло се съгласи – не можеше да разчита на шотландците, бяха прекалено подли и измамни. Освен това не можеше да използва и кадетите, които изглежда до един бяха заблудени и се възхищаваха на Тайлър.

Бригантите пристигнаха, но явно Стафър се затрудняваше в преговорите с тях, затова Търл му предложи да изпрати при него вожда им.

– Кой си ти? – повтори Търл по миньорското радио. Дали наистина тази твар говореше психоски, както му бе докладвано?

Да, проговори на психоски, но звучеше така, сякаш устата му бе пълна с храна.

– Въпрос бил кой, да те вземат мътните, си ти? – каза генерал Снит.

– Аз съм Търл, началник на сигурността на планетата.

– Тогава какво прави в клетка?

– Този наблюдателен пост ми позволява да не ми досаждат хората.

– Аха – разбиращо кимна Снит. (Да не би този психло да си въобразява, че може да го измами?)

– Разбирам – каза Търл, – че нещо не можете да се спогодите. (Тъпа твар! Аз го измъквам от джунглата, а той не проумява каква власт имам!)

– Зар'ди заплащане – каза Снит.

Бе свикнал да разговаря по миньорско радио. Никога не бе разговарял по друг начин. Тъй че, разговорът беше на ниво. Този психло знаеше какъв е редът.

– Заплащане ли? – каза Търл.

Грижата за заплащането бе разбираема, нали бартерната система преди им осигуряваше експлозиви, които използваха срещу местните.

– Ние наети от Международна Банка – каза Снит. Знаеше легендите, знаеше какви са правата му и умееше добре да се пазари. Наистина много добре. – За сто долара на ден за всеки. На нас не плащали.

– Колко сте и за колко време? – попита Търл.

– Грубо пресметнал, хиляда човека, да каже за хиляда дни.

Търл бързо се оправяше с математиката и получи числото 36500 на човек за година; 36500000 на година за всички; и всичко 3650000000. Но реши да пробва нещо и учудено възкликна:

– Та това е повече от милион!

Снит мрачно кимна:

– Точно така! Не искат да съгласят се.

Психлото знаеше кога се намира в безизходно положение. Може би сякха да се спазарят в крайна сметка.

Търл бе получил отговора си. Този смотаняк не можеше да се оправи с една проста сметка!

– Казваш, че ви е наела Международната Банка, за да превземете Кишангани в Заир и после Киншаса, да свалите правителството и да изчакате до пристигането на банковите представители, които да се споразумеят за изплащането на заемите. Така ли е?

Снит не бе казал нищо подобно, във всеки случай, не бе споменавал никакви подробности. Легендите бяха малко неясни. Но ясно осъзна, че разговаря с някой, който определено си разбираше от работата.

Търл винаги бе разбирал от работата си. Дори не си бе направил труда да прегледа материалите за случая. Над от хиляда години това бе шега сред началниците на охраната на тази планета. Много отдавна бяха измъкнали всички подробности от един наемник, добре разпитван в продължение на няколко дни. Четивото бе много приятно.

– Но твоите прадеди – безмилостно продължи Търл – са превзели само Кишангани. Изобщо не са продължили и не са превзели Киншаса.

Снит смътно знаеше за този факт, но се надяваше никога да не излезе на бял свят. Психосите внезапно са попречили на някогашните им прадеди. Вече не знаеше какво да очаква.

– Виждаш ли – каза Търл, – работата е там, че Международната Банка е била превзета. – Надяваше се тъпият мозък да преглътне тези отявлени лъжи. – Галактическата Банка, намираща се в Системата Гредити, я е купила.

– Системата Гредити? – зяпна Снит.

– Ами да, – каза Търл, – Вселена Осем.

Това беше вярно, Галактическата Банка наистина се намираще там. Винаги подслаждаше лъжите с малко истина.

– Аха, – каза Снит, окончателно объркан. Най-добре ще е да внимава. Този психло иска да го измами. И преди се беше случвало. Застана нащрек.

– И ти ще си доволен да узнаеш, – продължи да лъже Търл, – че тази банка пое всички задължения на Международната, включително и тези към вас.

Бързият обрат на събитията почти зашемети Снит.

– Тъй че, като един от агентите на Галактическата Банка (де да бях!), аз съм упълномощен да ви платя. Но прадедите ви са свършили работата само наполовина, затова и ние ви плащаме наполовина. Това ще рече петстотин хиляди долара. – Чудеше се какво ли означава долар. – Сигурен съм, че тези условия ще ви доволят.

Мъглата около Снит рязко се разсея. Не беше очаквал нищо!

– Да – нарочно каза той, – мисля, че ще мога да убедя хората си да приемат. – Уха! Щеше да раздаде по десет долара на всеки и останалото – само за него. Какво богатство!

– А сега някакви други проблеми? Къде сте настанени?

Снит каза, че са им дали цял „къртал“ от онзи град там горе, една квадратна миля къщи и сгради в покрайнините. В лошо състояние, но просторни като палати.

– Трябва да настоявате да ви дадат и униформи – каза Търл. Съществото пред него бе мръсно, носеше маймунска кожа, с кръстосани отпред бандажи с отровни стрели, а на островърхата му кожена шапка блестеше диамант. – Освен това трябва да се измиете, да си срещите козината. Трябва да имате по-боен вид.

Та това си беше чист укор на висшестоящ. Снит се ядоса. Той самият бе излъскан и изглеждаше добре, а също и хората му. Всичките му двайсет команди, всяка от по петдесет човека, се ръководеха от офицери, тренирани в най-висока степен. (Гук поуспокои темпото, надявайки се да не забележат, че във всяка команда имаше само по трийсет и пет човека поради глада.)

– А храна? – попита Търл.

Снит се стресна. Дали това психло можеше да чете мислите му?

– Храната е лоша – каза Снит. – Има много мъртъвци в старите къщи, но всички са стари, изсушени и не стават за ядене. Ще трябва да има клауза в бъдещия договор за по-добра храна!

Чак сега Търл си спомни, че тези бриганти бяха отявлени канибали. Поради тази причина в последните векове търговията им с психлосите бе позамряла. Той остро каза:

– Такава клауза не може да има!

Ако изгонеха тези същества, целият му план можеше да иде на кино. Преди се бе ровил из книгите на чинкосите и случайно бе попаднал на инфомацията, че животните странно защо са против канибализма. По някое време обмисляше възможността да използва бриганти при копаенето на злато, но първо бяха много далеч и второ, можеха да започнат да се оплакват от недостатъчно храна, тъй като хората из тези райони бяха рядкост.

– През времето, за което сключите договора – каза Търл, – ще трябва да се задоволите да се храните с добитък.

– Има странен вкус – каза вождът на бригантите. Бе склонен да се съгласи по тази точка. Напоследък хората му трябваше да ядат доста

водни бизони, маймуни и слонове. Но не трябваше да се показва прекалено сговорчив. По-добре да се пазари дълго. – Добре де, ако заплащането е добро...

Търл му каза, че скоро смята да ходи на Психло и лично ще им донесе заплатите от Галактическата Банка. А междувреме те трябва да изпълняват длъжността часовой и военна охрана на лагера и Съвета.

– Значи ще донесеш заплатите? – попита Снит.

– Целия половин милион?

– Да, имаш думата ми.

Думата на един психло? Снит каза:

– Аз и още шестима от моите хора ще дойдем с теб, за да видим какво правиш!

Макар Търл да не знаеше дали Имперското правителство ще иска да ги разпитва, защото ще им трябва важен и знаещ човек, Търл с готовност се съгласи. Кой го бе грижа какво ще стане със Снит, след като планът му се осъществи!

– Разбира се и добре дошли – усмихна се Търл.

– Естествено при условие, че ми помагате във всичко, докато тръгнем. Нещо друго?

Да, имаше още нещо. Снит извади изпод дрехите си някакъв предмет и внимателно приближи клетката. Постави го между решетките, по които в момента не течеше ток и се отдалечи на прилично разстояние.

Търл опъна веригата си и го вдигна от земята.

– Искат да ни платят с това – каза Снит. – Напечатана е само от едната страна и аз смятам, че може и да е фалшива!

Търл го поднесе на светлина. Какво беше това? Не можа да разчете буквите.

– Съмнявам се, че не можеш даже да го прочетеш – Търл отправи предизвикателство към Снит.

– Не, прочетох го – каза Снит. Самият той също не можеше да чете, но някой му го бе прочел. – Пише, че това е един кредит и важи при разплащане на дългове. А около снимката пише: „Джони Гудбой Тайлър, завоевател на психлосите“.

Точно това го притесняваше най-много. Защо се казваше, че психлосите са победени?

Мозъкът на Търл трескаво заработи.

– Наистина е фалшива, освен това лъжат!

– Така и си помислих – каза Снит.

Постоянно се опитваха да го измамат. Прадедите му бяха разбрали

това. Мами, преди да те измамят, казваха те.

– Но ще ти кажа какво ще направя – каза Търл по миньорското радио. – Вие ще си знаете за кого наистина работите, но приемоте да ви плащат с тези неща и не казвайте нищо, а като идем в Галактическата банка, ще ви обезщетят в твърда валута.

Така беше честно. Сега вече наистина знаеше за кого работи. Имаше смисъл, нещата се подреждаха. Едни му плащаха, за други работеше. В крайна сметка този психло бе откровен.

– Добре – каза Снит. – Между другото, аз познавам човека от снимката.

Търл се вгледа. Светлината бе доста слаба. По дяволите, наистина приличаше на онова животно! Опита се да си спомни дали изобщо бе чувал името му. Да, смътно си спомняше странните думи. Наистина беше проклетото животно!

– Тази птица просто се появи и унищожи една от моите команди, цялата – каза Снит. – Беше доста скоро. Нападна ги без никакво предупреждение, направо ги помете. Откраднаха телата им и един камион със стоки!

– Къде?

– В гората, къде другаде?

Това се казваше новина! Интелектът му подсказваше, че съществува от снимката лети насам-натам на посещения на разни племена. Или може би това бяха посещенията му! Сигурно бе така. Търл знаеше, че самият той би посещавал племена по този начин. Чудсено! Знаеше, че Стафър ще бъде много, много щастлив да разбере това. Животното не ходи там, където всички мислят, че ходи и напада миролюбиви племена. Стафър бе много талантлив ученик в политиката. Сега щеше да го превърне в талантлив ученик по военно дело: тихомълком, само така бе възможно.

Но сега на работа. Върна банкнотата между решетките, оттегли се и Снит я прибра.

– Значи уточнихме основните положения от договора и ви остава да се разберете за подробностите – каза Търл. – Настанявайте се и само след няколко седмици, а може би и по-скоро, ще започнете да изпълнявате задълженията си тук. Ясно ли е?

– Напълно – отвърна Снит.

– А като премия – каза Търл – ще повлияя на някои хора да ви решат да убиее животното, което ви е навредило.

Това бе много, много хубаво. Снит бе откаран обратно в стария

град от изпълнителния Ларс, който изтърпя вонята в името на разпространението на справедливата кауза на фашизма и нейния велик военен лидер Хитлер.

9

Изстудиха една стая от подземното ниво на мината край Лейк Виктория. Ангъс опасва стените с охладителни намотки от двигатели, които абсорбираха влагата от въздуха. Мътни капки се стичаха по пода и образуваха локви.

Апаратът за анализ на метали и минерали бръмчеше. Екранът му хвърляше зелени отблясъци върху всичко наоколо. Пет напрегнати лица се вглеждаха в екрана: на доктор Маккендрик, Ангъс, на сър Робърт, Даянълдин и на Джони.

Масивната, грозна глава на мъртвия психло, широка над осемнайсет инча в диаметър, лежеше на плочата на апарата. В главата имаше предимно кости. Доста приличаше на човешка глава и дори при лошо осветление човек можеше да я сбърка, но на мястото на косата, веждите, устните, носа и ушите психлото имаше кости, чиято форма повече или по-малко наподобяваше формата на съответните човешки органи. Разположението и пропорциите също бяха приблизително еднакви. В резултат се получаваше нещо като карикатура на човешка глава. На пръв поглед частите на лицето не изглеждаха от кости, но като ги докоснеш, бяха твърди и не се огъваха.

Апаратът за анализ не проникваше във вътрешността на главата. Не само изброените органи, но и цялата горна половина от черепа бе кост. Както севещеникът бе установил по-рано при една любителска аутопсия, мозъкът бе ниско долу и отзад. Не бе открил нищо в мозъка, защото не го бе отворил.

– Кости! – възкликна Ангъс. – Все едно да се опиташ да проникнеш в метал!

Джони можеше да потвърди това от опита си със смъртоносния удар по главата на Търл в моргата, който се оказа почти без ефект.

Ангъс промени данните в апарата. Психлоските букви закодираха различни метали и руди. Увеличи интензивността с около пет степени.

– Чакай! – каза Маккендрик. – Върни го на първа степен. Мисля, че видях нещо.

Ангъс върна копчето за интензивност на проникване на първа

степен, после на втора. В момента бе на „вар“.

Появи се неясна разлика в плътността на екрана, по-скоро някакво малко петънце. Ангъс нагласи дълбочината на лъча и го фокусира. На екрана ясно се появиха вътрешните кости и кухини на мозъка. Пет чифта очи се взираха напрегнато.

Пръстите на шотландеца докоснаха круто копче и се появи втори лъч, който обхождаше в кръг обекта в различни равнини.

– Чакай – обади се Маккендрик. – Върни лъча на около два инча зад устната кухина. Точно там! Сега пак го фокусирай. Ето това е!

ИМАШЕ нещо, нещо твърдо и черно, което не пропускаше лъчи на тази интензивност. Ангъс натисна копчето за запис на апарата и се чу звука от регистриране на образи върху ролката хартия.

– Наистина имат нещо в черепите си! – заключи Робърт Лисицата.

– Не бързай толкова – каза Маккендрик. – Да не правим прибързани заключения. Може да е остатък от стара рана, парче метал, забило се по време на някоя експлозия в мината.

– Не, не, не – каза Робърт Лисицата. – Всичко е съвсем просто.

Джони измъкна хартията. От едната страна бе изписана анализата на метала. Бе оставил навън книжката с кодове на металния анализ, която обикновено използваша при получаването на данни от разузнавателни самолети, които летяха над повърхността в търсене на руда. В стаята бе студено и миришеше неприятно и не му се седеше вътре, колкото и важна да бе работата им. Възползва се от случая да излезе и да провери кодовете.

Страница по страница той сравняваше завъртулките от листовете хартия с илюстрациите от книгата. Отне доста време. Нямахте опит в подобни занимания. Не можеше да ги открие. След това се изхитри и започна да сравнява комбинации от две картинки.

Специалистите психлоси, които се занимаваха с анализ, вероятно можеха да му кажат за какво става дума без изобщо да проверяват в книгата. Прокле гнева на руснаците, които избиха психлосите, вярвайки, че отмъщават за своя полковник. Четиримата в охраняваната стая в спалния етаж бяха в доста лошо състояние. Двама бяха обикновени миньори, третият заемаше някаква изпълнителна длъжност, ако се съдеше по дрехите и документите му, а четвъртият бе инженер. Маккендрик силно се съмняваше, че ще оживеят. Беше извадил куршумите от телата им и ги бе зашил, но все още бяха в безсъмнение, или поне така изглеждаше. Лежаха в стаята с дихателен газ, приковани с вериги към леглата. Дишането им бе слабо. Джони никога не бе виждал дори книга за първа

помощ при пострадали психоси. Не вярваше, че са издавали подобни книги. Компанията изискваше всички трупове да се връщат на Психло, но нямаше изискване да се стараят да ги опазят живи. Този факт потвърждаваше, че единствената причина за заповедта мъртвите психоси да се връщат на родната планета, бе да не позволят телата да попаднат под чужди погледи. Нямаше място за никакви чувства. В минните комплекси нямаше дори болнични отделения, а нещастните случаи по време на работа никак не бяха рядкост.

Чакай. Една от завъртулките в книгата почти съвпаднаше. Мед! Сега ако можеше да намери малката опашата завъртулка някъде... ето я. Калай! Наложил двете фигури. Сякаш сега пасваха по-добре. Мед и калай? Не съвсем. Оставаше още една малка завъртулка. Започна да я търси. Откри я – олово!

Значи главно мед, известно количество калай и малко олово. Отново наложи фигурите. Сега съвпаднаха напълно.

Имаше още една много дебела книга с кодове, която се наричаше „Сложни рудни тела при анализ на самолетни данни“. В нея имаше около десет хиляди кодове и Джони се отказа да се занимава с нея. Но сегашният метод за проверка се оказа доста лесен. Отгърна на главата „Медни залежи“, после на подзаглавието „Калаени залежи“, а след това на под-подзаглавието „Оловни залежи“, където намери своите завъртулки. Освен това, като сравняваше вариациите откри, че според „единадесетичната“ анализа (психосите използваша единадесет цифри) сплавта се състои от пет части мед, четири калай и две олово.

Не спря до тук и го провери в една книга на английски, където пишеше, че такава комбинация се нарича „бронз“. Очевидно тази сплав била много здрава и издържала векове наред, дори имало „Бронзова епоха“, през която почти всички оръдия на труда са били от бронз. Чудесно. Само дето му се стори смешно, че една толкова технически напреднала раса използва древна сплав като бронза. Много забавно.

Върна се вътре с откритието си и видя как Маккендрик вече бе разсъкъл главата с чук и подобен на длето инструмент. Зарадва се, че си е спестил гледката.

– Претърсихме цялата глава с апарата – каза Ангъс. – Няма нищо друго странно.

– Прерових джобовете му – каза Робърт Лисицата. – Той е най-обикновен миньор. В паспорта му пише, че се казва Кла, има четиресет и една години стаж и три съпруги на Психло.

– Компанията изплащала ли им е издръжка? – попита Данълдин.

– Не – каза Робърт Лисицата и му показа смачкания документ. – Пише, че компанията е плащала на него надниците на жените в някаква „къща“ на компанията, или нещо подобно.

– Благосъстоянието на психоския съпруг – каза Данълдин – е гарант за неговия морал.

– Не си прави майтап – каза Джони. – Предметът в главата му е направен от сплав, наречена „бронз“. За съжаление не е магнит. Ще трябва да се извади с операция, не можем да го измъкнем с магнит.

Доктор Маккендрик бе оголил мозъка. Със сръчността на хирург отделяше нещо, което приличаше на корда.

Ето го!

Имаше формата на две полукълба, закрепени едно за друго, всяко едно свързано с различна корда

– Мисля, че това са нерви – каза Маккендрик. – След малко ще разберем със сигурност.

Внимателно отдели предмета от кордите. Избърса зелената кръв по него и го постави на масата.

– Не пипайте нищо – предупреди той. – От аутопсията може да се умре.

Джони огледа предмета. Имаше бледо жълт цвят. На най-широкото място дебелината бе около половин инч.

Ангъс го взе с пинсети и го постави на плочата за анализ на апарата.

– Не е кухо. Еднородно е. Просто парче метал.

Маккендрик имаше малка кутийка, опасана с жички. Вътре имаше малък горивен патрон, който произвеждаше електричество. Но преди да я свърже с облечените си в ръкавици ръце, реши да обърне още малко внимание на онези корди в главата. Това бе мозък, но съвсем различен от човешкия.

Резна една малка корда и малко кожа от лапата на трупа и се приближи до стария микроскоп. Постави част от тъканта върху стъкълце и погледна през окуляра.

Маккендрик свирна от учудване:

– Психосите не са направени от клетки. Не зная какъв метаболитим имат, но структурата им не е клетъчна. Вирусна! Да, вирусна! – Обърна се към Джони: – Явно колкото и огромни да са психосите, основната им структура изглежда се състои от вирусни възли. – Видя, че Джони го гледа изпод око и добави: – Разбира се, това е от чисто академичен интерес. От това следва, че телата им най-вероятно са свързани

много по-здро̀во и са много по-плътни. Но сигурно това също не те интересува. Ами, най-добре да се захвана с тези корди.

Закачи една скоба към единия край на една корда от мозъка и я закрепи към едната ръка. На един от измервателните уреди премери съпротивлението на кордата при протичане на електрически ток. След като го определи, направи крачка назад и натисна едно копче, което пушна електричество по струната.

Останалите почувстваха как им се изправят косите.

Трупът помръдна левия си крак.

– Добре – каза Маккендрик. – Нерви. Тялото още не се е сковало от смъртта и все още може да се движи. Това е бил нервът, свързан с командата за ходене.

Отбеляза нерва с малък металически наконечник. Бе маркирал с боя мястото, от което извади парчето метал и краищата на двата нерва, с които бе свързан. Техният ред още не бе дошъл.

Околните с ужас наблюдаваха как Маккендрик поставя наконечници на изпробваните нерви и трупът при всяко протичане на ток последователно мърда лапите си, свива остатъка от челюстите, мърда си ухото, вади езика си.

Маккендрик забеляза реакцията им.

– Нищо необичайно. Просто електрическите импулси наподобяват командите на мозъка. Някакъв учен е правил такива опити преди около тринайсет века и смятал, че е открил тайната на човешкото мислене. Издигнал го в култ под формата на наука, наречена „психология“. Сега това е забравено. Ставало е въпрос не за тайната на мисленето, а просто за механиката на телата. Започнали с жаби. В момента правя каталог на комуникационните канали на това тяло, това е всичко.

Но беше МНОГО странно. Предразсъдъците им надигнаха главички при вида на труп, който се движи и диша и дори видяха как сърцето му за кратко затуптя.

Ръкавиците на Маккендрик бяха хлъзгави от зелената кръв, но движенията му бяха точно премерени и делови. Бе поставил повече от петдесет малки наконечника към краищата на нервите.

– А сега да потърсим отговор на нашия въпрос! – каза Маккендрик. Изпрати импулси към двата нерва, които бяха прикрепени към бронзовия предмет.

Не бе лесно да се работи. Стаята бе студена. От трупа се разнасяше воня, доста по-неприятна от обичайната психоска миризма.

Маккендрик се изправи, малко уморен:

– За съжаление трябва да кажа, че не смятам, че това парче метал може да накара някое от онези чудовища да се самоубие. Но мога с доста голяма сигурност да отгатна за какво служи.

Посочи към наконечниците си:

– Според моите заключения, от този се разклоняват вкуса и сексуалните импулси. Емоциите и подтикът към действие се разклоняват от онзи там. Парчето метал е поставено в мозъка, когато психлото е бил дете. Погледнете избледнелия стар белег от тази страна на черепа. На тази възраст костите са меки и бързо се възстановяват.

– И за какво служи? – попита Ангъс.

– Според мен свързва удоволствието с действието. Може би ги поставят, за да може психлото да е щастлив само когато работи. Но струва ми се – ще стане ясно едва след като изпробвам всички нерви докрай – че в действителност този предмет е оказал ефект психлото да изпитва удоволствие от жестокости.

Изведнъж Джони си спомни израза на лицето на Търл, когато бе направил нещо жестоко и промърмори: „Ох, че хубаво!“

– Мисля, че не са си направили добре сметката и вместо да се получи една трудолюбива раса, резултатът е бил истински чудовища.

Всички се съгласиха.

– Това не би ги принудило да се самоубият, за да защитят тяхната технология – каза Робърт Лисицата. – Тук има още един труп. Бил е помощник началник на мината и е получавал двойно по-голяма заплата от този тук. Да го сложим на масата.

Маккендрик приготви още една маса. Трябваше да запише на пиктофон и да скицира всичко, което досега бе направил.

Поставиха върху апарата грамадната глава на втория. Нагласиха показателите. Очерта се мъртвия мозък на психлото, когото преди са наричали Бло.

Джони бе станал доста мрачен откак започнаха с аутопсиите, но изведнъж се усмихна.

В главата на този имаше ДВА метални къса!

Данните се изписаха на ролката хартия, Джони ги грабна и излезе навън, за да ги декодира.

Ето го. Точно и ясно: сребро!

Като се върна в стаята, Маккендрик вече бе успял да разфасова мозъка, тъй като вече имаше опит. Боядиса изводите на второто парче метал, преди да го извади.

Бе дълго около три-четвърти инча. Понеже психлоската кръв не

съдържаше кислород, повърхността на метала бе гладка и бляскава. Имаше формата на цилиндър. Бучките от двата края бяха изолирани от среброто.

Ангъс го постави върху апарата. Беше кухо.

Джони го накара да настрои апаратурата още по-прецизно. Вътре в цилиндъра имаше някаква жичка.

Предположиха, че ще намерят такива цилиндри и в други трупове на началници, затова след като Маккендрик стерилизира цилиндъра, Джони внимателно го разряза на две.

Вътрешността му приличаше на част от дистанционно управление, но не беше радиопредавател.

– Не съм идентифицирал нервите – каза Маккендрик, – защото в момента не зная къде точно отиват. Но ще се опитам да разбера.

– Възможно ли е да представлява вибратор, настроен на мисловните вълни? – попита Джони.

– Измервател на разликите? – каза Ангъс. – Като например разликата в мисловните вълни на друга раса?

Джони ги остави да работят, но му хрумна едно много задоволително обяснение: устройството предизвиква при определени обстоятелства импулс, който подтиква към нападение и след това към самоубийство.

– Само едно нещо ме притеснява – каза Маккендрик. – Поставили са му го като дете. Ако трябва да го извадя от главата на жив възрастен психло, като се има пред вид през колко кости трябва да мина, няма никаква гаранция, че операцията ще е успешна.

Докторът забеляза разочарованието им.

– Но ще опитам, ще опитам.

Не смяташе, че подобно нещо е възможно. Освен това имаше само четирима психлоси, при това в доста лошо състояние.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

1

Браун Лимпър Стафър председателстваше заседанието на Съвета в ужасно настроение.

Седяха отсреща пред него, пред подиума в заседателната зала и се препираха, препираха, препираха. Противоречаха на НЕГО, старшият Съветник на планетата. Противопоставяха се на мерките, които предприемаше.

Тази чернилка от Африка! Онзи жълтият от Азия! Този мургав идилот от южна Америка! Това тъпо, дебелоглаво животно от Европа! Уф, уф, уф!

Как не разбираха, че той прави най-доброто, което може да се направи за хората? Освен това нали той, Браун Лимпър Стафър в момента представя ПЕТ племена, откак бригантите пристигнаха и на практика бе старши кмет на Америка.

Оспорваха цената и условията по договора за наемане на бриганти-те. Не друго, а тъкмо това! Планетата имаше нужда от защита. Всички тези клаузи, които той с толкова усилия уточни след часове от ценното му време, прекарани с генерал Снит, също бяха необходими.

Главният кмет на Африка оспорваше заплащането. Твърдеше, че сто кредита на ден на всеки бриганти било прекалено много, дори членовете на Съвета получавали по пет кредита на ден. И ако раздавали кредити с такива количества, те щели да се обезценят. Препирни, препирни, препирни, заяждаха се за дребни и маловажни неща!

Браун Лимпър доста бе напреднал. Съветът вече бе от петима, но безспорно четиримата идваха в повече.

Блъскаше си мозъка как да разреши този проблем.

Ларс го откара тази сутрин до квартала на бригантите и трябваше да признае, че малко се стресна, като видя какво правеха жените на бригантите. Направо на улицата и без никакви дрехи. Но по време на срещата им генерал Снит му обясни, че така просто се забавляват.

На връщане Ларс през цялото време говореше за някакъв прекрасен, прекрасен военен лидер от едно време, който се казвал... Хитър?... не... Хитлер? Да, Хитлер. Борел се за расова чистота и здрав морал. Расовата чистота не направи особено впечатление на Стафър, но „здрав

морал“ звучеше много интересно. Баща му винаги се бе грижил за това.

Докато слушаше тези безкрайни аргументи и възражения, Браун Лимпър си спомни един от разговорите си – чисто социален – с онова приятелски настроено същество Търл. Темата бе ИЗНУДВАНЕТО. Ако човек има с какво да изнудва другите, може да постигне каквото поиска. Доста смислена философия. Лимпър веднага го схвана. Искрено се надяваше, че Търл го смята за талантлив ученик, понеже не искаше да изгуби ценното му приятелство.

Със сигурност нямаше с какво да изнуди този Съвет. Опита се да измисли някакъв начин да ги накара да назначат него и още един секретар като единствена власт на планетата. Но почти нищо не му идваше на ум и се замисли над неща, които Търл му бе казвал – все добри практически съвети. Веднъж му спомена колко правилно е да издадеш закон, а после да арестуващ нарушителите, или да използваш нарушенията им за изнудване. Беше нещо такова.

Изведнъж го озари идея.

Поиска тишина.

– За сега ще отложим приемането на решение за договора на бригантите – каза Браун Лимпър с възможно най-властен глас.

Умълчаха се, а Азия прибра дрехата си с жест, изразяващ какво, неподчинение? Да, ще трябва да се погрижи за него!

– Искам да обсъдим една друга мярка. Отнася се до морала – обяви Браун Лимпър.

Продължи с реч, в която изтъкна морала като гръбнак на всяко общество. Заемащите високи позиции трябва да бъдат честни и предани и поведението им трябва да е безукорно. Не бива да се забъркват в никакъв скандал или да попадат в други подобни обстоятелства.

Прие се доста добре. Всички бяха честни и порядъчни хора и вярваха, че поведението на високопоставените личности трябва да бъде морално, макар че всички имаха различен нравствен код.

Единодушно приеха резолюция скандалното поведение на длъжностни лица да се наказва с отстраняване от поста, независимо какъв е той. Спрямо това нямаша задръжки.

Е, приеха поне една резолюция. Закриха заседанието.

Като се върна в офиса си, Браун Лимпър обсъди с Ларс някои проблеми около миникамерите. Ларс имаше известни познания относно тях. Сети се, че Търл може да му каже къде в лагера има такива камери.

На следващата сутрин, когато всички членове на Съвета излязоха от хотелските си стаи, в името на приличието Ларс монтира няколко

миникамери на неподозирани места в стаите им и ги свърза с пиктофони. На следващата вечер Браун Лимпър имаше строго поверителна среща с генерал Снит. В резултат десетина от по-хубавите жени на бригадите бяха наети на различни длъжности от управителя на хотела, който се съгласи, че такива хубави жени трябва да заемат длъжности, които им позволяват директен контакт с гостите на хотела, за да се чувстват по-комфортно.

На следващата вечер Търл поздрави Браун за мъдрите мерки, които е взел и му каза, че се гордее с такъв ученик, успял да измисли сам всичко това.

Браун Лимпър бе крайно доволен. Върна се в офиса си и работи до късно през нощта, за да уточни етапите на своя план. Най-значителният бе да отправи обвинения срещу Джони Гудбой Тайлър, когато най-после ще може да действа на спокойствие. Списъкът от обвинения ставаше доста дълъг и нямаше начин да не го накажат.

2

Нощта бе безлунна. Светлините около клетката бяха загасени. На часовая бе разпоредено да се отдалечи.

Браун Лимпър седеше на земята. Търл бе клекнал близо до решетките. Ларс Торенсон седеше между тях. Имаше малко фенерче, с което от време на време поглеждаше някоя дума в речника.

Едва чуваха гласовете си. Никой не трябваше да знае за какво си говорят. Това бе решителната вечер!

Лапите на Търл нервно се свиваха и го заливаха вълни от енергия. Срещата бе толкова важна, от изхода ѝ зависеха плановете му. Трудно дишаше. Все пак трябваше да си дава вид, че му е безразлично, че само се опитва да помогне (това бе една от новите думи в речника му). Разкъсваха го противоречиви желания, но трябваше да ги потисне. Искаше му се да се пресегне през решетките (без да разберат, бе изключил тока с дистанционното управление, скрито сред камъните) и да изпита удоволствието да ги разкъса с лапите си. Но разбираше колко важно за бъдещето му бе да не го прави. Напрягна се да се съсредоточи върху работата, която им предстоеше.

Браун Лимпър с шепот му разказваше как е успял да улови в клопка членовете на Съвета. Поотделно бе дръпнал встрани и четиримата и им бе показал някои записи, от което те осъзнаха как със собственото си

поведение нарушават гласуваните от тях закони. Всеки имаше възможност да се види как участва в перверзни, наскоро усвоени от жените на бригантите. Понякога участваха дори четири жени наведнъж. Със срам признаха, че са потенциална заплаха за репутацията на правителството. (Ларс доста трябваше да се потруди, докато открие думата „срам“ в речника и накрая я намери в частта за архаични думи. Бе отбелязана като стара дума от езика хокнер, излязла от употреба).

С решение на Съвета Браун Лимпър бе назначен за главен изпълнителен директор, подпомаган от един секретар, който след доста упражнения се научи да пише името си, но иначе не можеше нито да пише, нито да чете. От сега нататък, за вечни времена цялата власт на Съвета бе предоставена в ръцете на Браун Лимпър Стафър като старши кмет на планетата и като най-заслужилия и способен член на Съвета.

Търл долови приповдигнатия му тон. Нищо чудно, той също би се чувствал така. Поздрави го и го похвали, че е действал като мъдър държавник. Но Браун Лимпър не изглеждаше много радостен.

– Мога ли да ти помогна с още нещо? – прошепна Търл.

Браун Лимпър тежко въздъхна, изглеждаше почти отчаян. Беше направил списък с криминални обвинения срещу онзи Тайлър.

– Хубаво – тихо каза Търл. – Сега имаш власт да се справиш с него. Сериозни ли са обвиненията?

– О, да – прошепна Браун Лимпър и лицето му просветна. – Възпрепятствал е заповедта на Съвета за преместването на едно племе, отвлякъл е Координатори, убил е няколко човека от племето, откраднал е стоките им и е нарушил племенните обичаи.

– Струва ми се, че това е достатъчно сериозно.

– Има и още – каза Браун Лимпър. – Устроил е засада на психоски конвой, избил ги е безмилостно и е откраднал превозните им средства.

– Имаш ли доказателства за всичко това? – с шепот попита Търл.

– Свидетелите от племето са тук. А снимките от засадата, направени с пиктофон, всяка вечер се показват в Академията зад хълма. Ларс засне копие от тях.

– Смятам, че това е повече от достатъчно, за да се потърси справедливост – каза Търл. „Справедливост“ също бе нова дума за него.

– Има още. При предаването на двата билиона Галактически кредита, намерени в лагера, липсваха около триста. Това е кражба, измама.

Търл зяпна. Не заради липсата, разбира се. Зяпна заради двата билиона галактически кредита. Пред тях капациите на ковчезите, които трябваше да бъдат в гробището на Психло, изглеждаха като дребно

ресто.

Трябваша му няколко минути, за да проумее чутото и каза на Ларс да му донесе нов патрон за дихателната маска. Ларс му подаде патрон и не забеляза, че бутона за електрическия ток е изключен.

Докато зареждаше новите патрони, мозъкът на Търл бясно работеше. Старият Нъмф? Сигурно. Значи слабоумният идиот не е бил толкова слабоумен в крайна сметка. Трябва да е мамил другите... трийсет години? Сигурно. Два билиона галактически кредита! Внезапно Търл промени плана си. Сети се точно какво ще направи. Тези два билиона ще заминат с три или четири запечатани ковчези, надписани „убити от радиация“, тъй че без да ги отварят, щяха да идат право в гробището. Досега плановете му не бяха толкова лесни. Зарязва всички и пред него се откриха съвсем нови простори. Не само ще да успее, но и печалбата му ще е много по-голяма. Един проблясък и всичко се подреди по нов начин. Този план бе много по-безопасен от предишния. Много по-лесен. Никакво място за отчаяние.

Закритото заседание на тъмно продължи.

– Тогава – каза Търл – какъв е проблемът ти?

Много добре знаеше точно какъв е проблемът му. Този идиот не можеше да се докопа до животното Тайлър!

Браун Лимпър пак помръкна.

– Едно е да имаш обвинения. Друго е да хванеш Тайлър.

– Хъм – каза Търл, като се надяваше, че изглежда много умислен и угрижен (друга нова дума). – Я да видим. Ъ-ъ, хъм. В случая ще трябва да го привлечеш сам да дойде. – Това бе обичайна тактика за един началник на сигурността. – Не можеш да тръгнеш да го търсиш и да го намериш, тъй като лесно може да ти избяга или е твърде добре защитен. Тъй че, правилният подход е да го примамваш тук, далеч от защитниците му и да се нахвърлиш върху му.

Браун Лимпър стана, внезапно озарен от надежда. Каква блестяща идея!

– Последният път, когато той се развихри тук – прошепна Търл, старейки се да не издава вълнението си – беше когато извършвахме телепортация. Ако сега пак извършим телепортация и той знае за нея, ще долети на секундата. Тогава ще ти падне в ръцете.

Браун Лимпър бе съгласен.

– Но – продължи Търл, – има още един проблем. Той използва собственост на компанията. Самолети, съоръжения. Ако всичко това лично ти принадлежи, би могъл да го изобличиш в огромна кражба.

Браун Лимпър не схвана добре. Ларс повтори, но Лимпър пак не разбра.

– Той всъщност използва ПЛАНЕТАТА – опита се да остане спокоен Търл. – Не зная дали ти е известно, но Междугалактическата Минна Компания плати на Имперското правителство на Психло трилиони кредити за тази планета. Тя е собственост на Компанията!

Наложи се Ларс да провери какво е трилион и в психлоския, и в стария английски речник и изписа цифрата за Браун Лимпър. Най-после той поне схвана, че това са страшно много пари.

– Но в момента планетата е почти изчерпана. – Това си бе чиста лъжа, но тези двамата едва, ли щяха да се усетят. Една планета бе изчерпана едва когато цялата земна кора бе разорана почти до течното ядро. – Тъй че, в момента струва едва няколко билиона кредита.

Все още струваше поне четирсет трилиона. Мамка му, ще му се наложи усилено да прикрива следите си, но идеята бе брилянтна!

– Аз съм – прошепна Търл – оторизиран агент на Компанията и разполагам с пълномощия да се разпореждам с нейната собственост. – Това се казваше лъжа! Наистина здраво ще трябва да прикрива следите си. – Вие разбирате това, естествено. Животното Тайлър също го разбра, затова и ме остави жив.

– О! – прошепна Браун Лимпър. – Това обяснява нещата. Толкова е кръвожаден, че се чудех как така те остави жив онзи ден, когато уби братята Чамко.

– Е, сега узна тайната. Той самият водеше преговори с мен, за да купи тукашния клон на Междугалактическата минна компания, а също и планетата. Затова така се разполага със собствеността на компанията и тъпче цялата планета. Разбира се, аз и дума не исках да чуя за това, имайки пред вид лошия му характер. (Последната дума също бе от новите.)

Изведнъж Браун Лимпър се почувства хванат в капана, който Тайлър му бе „заложил“. За миг усети как земята се срутва под краката му.

– Знаеш ли къде са тези два билиона? – попита Търл.

– Да – напрегнато каза Браун Лимпър.

Господи, колко сяп е бил. Тайлър е щял да купи компанията и планетата и какво щеше да стане тогава с Браун Лимпър?

Търл всичко бе преценил:

– Но аз нямаше да продам нищо. Не и на животното Тайлър. Мислех си за теб.

Браун Лимпър подсвирна с облекчение. Огледа се и се наведе

напред, нетърпелив да изчака превода:

– Ще продадеш ли компанията и планетата на мен? Искам да кажа, на нас?

Търл помисли, след което каза:

– Струва повече от два билиона, но ако ми платите в брой и изпълните още няколко условия, съгласен съм.

Напоследък Браун Лимпър усилено се бе занимавал с икономика. Знаеше как да хитрува.

– С документ? – попита той.

– Естествено – каза Търл. – Документът става легален веднага, след като го подпишем. Но ще трябва да е на психлоски – формалност.

О, по дяволите, ако дори направи опит да напише такъв документ, само да разберат, веднага ще го изпарят по бавната процедура!

Престори се, че и последният патрон е свършил и спечели малко време, докато го сменяше. При известни условия някои от планетите ги отписваха. Компанията никога не продаваше планети. Ако напуснеха някоя планета, имаха си едно оръжие. Търл вече бе решил да унищожи планетата. Овладя се. Ако подпише документ, той ще изгори заедно с всичко останало. Добре. Компанията може би ще извърши контраатаката чак след две години. Разполагаше с много време. Да, спокойно можеше да подпише някакъв фалшив документ за продажба.

Тайните преговори продължиха.

– За да ти направя такава отстъпка, трябва да извършиш следното: първо, да възстановиш стария ми офис; второ, да издействаш разрешение да се преместя в него, за да мога спокойно да направя необходимите изчисления и да построя нов пулт за управление на зоната за телепортиране; трето, да ме снабдяваш с всички необходими материали и съоръжения; и четвърто, да ми осигуриш надеждна охрана, когато работя на самата площадка.

Браун Лимпър се колебаеше.

– Нали трябва да занеса двата билиона в управлението на компанията на Психло – каза Търл. – Не съм крадец.

Браун Лимпър остана доволен.

– Освен това ще трябва да им представя документа за продажбата на планетата и на тукашния клон на компанията, за да бъде всичко съвсем легално – каза Търл. – Не бих искал да разполагаш с незаверен документ. Искам да съм честен спрямо теб. (И тази дума бе проверявал в речника наскоро.)

Да, помисли си Браун Лимпър, напълно ясно е, че е готов да

направи и непосилното, за да бъде всичко законно и почтено. Но все още таеше известни колебания.

– И ако имаш легален документ, че притежаваш цялата планета, заедно с всички съоръжения, самолети и други транспортни средства, Тайлър няма да може да си лети, където поиска.

Браун Лимпър се поизправи. Започна да става малко нетърпелив.

– Освен това – продължи Търл – можеш по разни канали да разглашиш, че имаш намерение да телепортираш пратка на Психло. И В МОМЕНТА, В КОЙТО ТОЙ НАУЧИ, ЩЕ ДОЛЕТИ ПРАВО ТУК И ЕТО ГО В РЪЦЕТЕ ТИ!

Ето това беше!

Браун Лимпър едва не се пресегна през решетките да си стисне ръцете с Търл, но Ларс му напомни, че тече ток. Стана и едва се сдържа да не заскача от радост.

– Сделката ще стане! – каза той, но прекалено високо. – Сделката ще стане – повтори с шепот. – Приемам всичките ти условия. Ще направим точно каквото поискаш!

Втурна се към земехода, но обърка посоката. Ларс бе принуден да го настигне и да го качи. В очите на Браун Лимпър гореше див огън.

– Сега ще възтържествува справедливостта – повтаряше той през целия обратен път до Денвър.

В клетката Търл още не можеше да повярва на късмета си. Бореше се да не се изхили на глас.

Беше успял! И щеше да стане – беше! – един от най-богатите живи психлоси!

Власт! Успех! Но трябваше да бъде сигурен, че тази прокълнатата планета ще избухне в пламъци. Още щом я напусне.

3

Джони буташе камъни от скалата долу в езерото. То изглеждаше безбрежно – по-скоро можеше да се нарече вътрешно море – и изчезваше някъде в мъгливия хоризонт. Завихряше се буря – доста често явление в необятния воден простор.

Скалата, на която стоеше в момента, се издигаше почти отвесно на почти двеста фута над езерото. От ерозията или от вулкани, изригнали от някой от скритите в облаци върхове на североизток, върхът на скалата бе покрит с камъни, големи колкото човешки юмрук. Бяха направени

само за хвърляне.

Стана му навик всеки ден да тича до тук, на няколко мили от лагера. На екватора бе горещо и влажно, но тичането му се отразяваше добре. Не се страхуваше от зверовете, макар да бяха свирепи, защото никога не излизаше невъоръжен, освен това те рядко нападаха без да ги предизвикаш. Имаше път, по който психосите често бяха идвали дотук, вероятно за да плуват. Минаваше край скалата и свършваше до един плаж на отсрещната страна. Не, не за да плуват. Психосите не обичаха да плуват. Може би караха лодки?

Някога бе чел, че на времето областта около езерото е била една от най-гъсто населените на континента. Няколко милиона са живели около това място. Психосите явно са се погрижили за тях много, много отдавна, защото нямаше и следа от хижи или ниви, да не говорим за хора.

Чудеше се защо психосите най-вече ловуваха хора. Според доктор Маккендрик било въпрос на вибрации на нерва за симпатии: животните може би не са показвали достатъчно силно страдание, за да доставят удоволствие на чудовищата. Или може би обяснението просто се свеждаше до вида на хората – тяло с две ръце, с два крака и изправено като техните. Дори този отровен газ поразяваше главно хората и имаше нищожно действие върху четириноги и влечуги. Един психоски текст обясняваше как трябва да се употребява и там пишеше същото. Бил приспособен за „по-високо развити нервни системи“. Но независимо по какви причини, психосите от мината явно нямаха зъб на животните. И те, като го помиришеха, не хукваха да бягат. Но Джони изведнъж се сети, че миризмата му ни най-малко не напомняше психоската.

Бурята ставаше по-силна. Погледна към мината в далечината да прецени трябва ли да бърза, за да изпревари бурята.

Доста надалеч забеляза мъничък триколесен земеход, поел от мината в неговата посока. Някой идваше. Дали за да го види? Или просто бе излязъл да покара.

Джони пак започна да хвърля във водата камъни. Състоянието на нещата в момента бе доста неопределено. Единият от психосите умря, другите трима още се държаха. В главите на една трета от труповете откриха по две парчета метал и доктор Маккендрик тренираше върху труповете как да изкарва парчетата без да предизвика смърт – в случай, че поне един от тримата оживее. Все още разполагаха с двама, които имаха по два предмета в главите си. Може пък да се почувстват по-добре, ако ги отървяха от коварното нещо!

На Джони никак не му бе приятна работата с труповете, затова се

опита да мисли за нещо повесело.

По време на битката направи интересно откритие. Бе управлявал летящата платформа с две ръце! Спомни си едва седмица след битката. Маккендрик каза, че друга част от мозъка му поема изгубената функция. При стресови обстоятелства, предположи той, „изгубените“ функции и нерви се възстановяват, както е станало по време на битката. Но на Джони не му се вярваше да е така.

Според неговата теория, той сам манипулираше нервите си. И ето че се получаваше! Започна просто с опити да накара ръката и крака си да правят това, което той иска. С всеки следващ ден се справяше малко по-добре. Вече можеше да тича. Без бастун. И можеше да ХВЪРЛЯ.

За роден ловец като него невъзможността да мята ласо го бе накарала да се чувства безпомощен. А сега хвърляше камъни.

Запрати долу поредния камък. Той очерта дъга във въздуха, полетя надолу и цопна във водата. Образува се малко бяло гейзерче и след миг пръските се посипаха пак долу.

Доста добре! Особено след като той го казва.

Бурята се извиси още по-високо, сиво-черна, грозновата на вид. Погледна към лагера и видя, че земехода почти е пристигнал. Спря.

В първия момент Джони не позна шофьора и се приближи към него въпросително. Позна го, третият му „двойник“, когото понякога използваша да го замества. Наричаха го Стормълонг. Истинското му име бе Стам Ставинджър, член на норвежката група, която имигрирала от Норвегия в Шотландия много отдавна. Бяха запазили имената и родовете си, но не и традициите. Изглеждаха и действаха като шотландци.

На ръст бе като Джони, имаше същата структура и същите очи, но косата му бе малко по тъмна и кожата му – доста по-мургава. От дните, когато копаха златна руда, престана да се грижи външният му вид да прилича на този на Джони и бе отрязал брадата си така, че долу бе квадратна.

Стормълонг бе останал в Академията. Бе доста опитен пилот и му доставяше удоволствие да обучава кадетите. Бе намерил някакъв стар пилотски костюм, бяло шалче и огромни кръгли очила, правени неизвестно кога. В този си вид изглеждаше доста странно.

Тупнаха се по гърба и се засмяха, доволни от срещата.

– Казаха ми, че ще те намеря тук да хвърляш камъни на жабите – каза Стормълонг. – Как е ръката ти?

– Да беше видял как само хвърлих последния – каза Джони. – Е, може би нямаше да повали слон, но нещо такова.

Поведе го към един голям плосък камък и седнаха. Бурята ставаше все по-силна, но лесно щяха да се върнат.

Стормълонг не беше особено разговорлив, но сега бе пълен с новини. Доста трябваше да се потруди, за да разбере къде да намери Джони. В Америка никой не знаеше къде е, затова отишъл в Шотландия, за да открие някаква следа.

Криси му прашаше поздрави. Пати вече била под грижите на Бити. Вождът на клана Фергус му прашаше уваженията си. Забележи, не поздравява, а уважения. Леля му Елън също го поздравяваше. Беше се омъжила за свещеника и живеела в Шотландия.

Разбра къде е Джони от двамата Координатори, които също се бяха върнали в Шотландия, същите, които трябвало да доведат някакво племе... бриганти? Аха, бриганти. А, тази паплач в момента бе в Денвър. Ужасни хора. Бе видял няколко. Както и да е, тялото на Алисън било откарано в Шотландия, за да бъде погребано и шотландците били бесни заради убийството му.

Но не затова бе дошъл тук. По време на полета се бе случило нещо невероятно.

– Нали помниш – каза Стормълонг – как каза, че тук на Земята пак може да има нашествие? Е, изглежда напълно вероятно.

Летял към Шотландия през Големия Северен Кръг с обикновен боен самолет и си прекарвал много добре. Точно като наближил най-северните части на Шотландия, на екраните му се появил най-големият, най-огромният въздушен кораб, какъвто никога през живота се не бил виждал. В първия момент помислил, че ще налети право върху него и всеки момент ще се сблъскат. Ясно го виждал и на екраните, и през прозореца. И прас! Ударил се в него, но той изчезнал.

– Как така изчезнал? – попита Джони.

Ами точно това е. Блъснал се в твърд предмет, но него го нямало. И то високо в небето, обърни внимание. Голям колкото небето, но го нямало. Ето, снимките от екраните бяха в раницата му.

Джони ги разгледа. Приличаше на сфера, опасана с пръстен. Никога не бе виждал подобен космически кораб. Нито бе чувал за такъв. Наистина изглеждаше огромен. В ъгъла на снимката се виждаха Оркни Айлъндс. Корабът сякаш се простираше от средата на Шотландия до Оркни. На втората снимка се виждаше как той обгръща бойния самолет, от който бяха правени снимките, а на третата вече го **НЯМАШЕ**.

– Ето, корабът го няма – каза Стормълонг.

– Скоростта на светлината – изведнъж Джони си спомни за нещо,

което бе чел в старите книги на хората. – Може би се движи по-бързо от светлината. Оставило е образа след себе си. Само предполагам, но съм чел, че ако нещо се движи с по-голяма скорост от скоростта на светлината, може да изглежда голямо като Вселената. Пише го в някакви книги по ядрена физика. Не ми бяха особено ясни.

– Ами може и точно така да е – каза Стормълонг. – Защото старица-та каза, че не изглеждало толкова голямо.

Старицата?

Ето какво станало. Като преодолял уплахата си, върнал записите от екраните. Забелязал го в последния момент – кой знае, бил е уморен от дългия полет, освен това напоследък не му се събирал много сън заради кадетите, трудно завършват, а пилотите са страшно претоварени и страшно се нуждаят от попълнения.

Като върнал записа, появила се малка следа, водеща началото си от някаква ферма на запад от Кинлохбърви. Това било едно малко местенце на северозападния бряг на Шотландия. Насочил се натам и очаквал да намери следи от нападение, разрушения.

Но открил само едно обгоряло място сред скалите – фермата се издигала почти само сред скали – и понеже всичко било спокойно, приземил се близо до къщата.

От вкъщи излязла някаква старица, поласкана от двете небесни посещения в един ден, при положение, че обикновено месеци наред не виждала жива душа. Поканила го и му поднесла билков чай. Показала му ново, блестящо джобно ножче.

– Джобно ножче ли? – попита Джони. Тихият и обикновен норвежо-шотландец явно не бързаше да стигне до същността.

Ами да. Бяха виждали подобни ножчета в разрушените градове, Джони сигурно си спомняше. Сгъваха се сами. Само дето това бе много лъскаво. Ето, сега следваше най-важното.

И тъй, старицата му разказала как тъкмо си решила старото куче отпред пред къщата и изведнъж едва не си изкарала ума. Точно зад гърба ѝ стоял дребен сив човек. А зад него била паркирана голяма сива сфера с кръг около нея, точно където тя си вързвала кравата. Искал е да ѝ изкара акъла, споделила старицата, приближил се без никакъв шум. Само чула някакъв вятър.

Значи, поканила тя човека на чаша билков чай, също като мен, само дето аз бях достатъчно възпитан да обявя с реф приземяването си.

Сивият дребосък бил доста приятен. Само дето бил по-дребен от останалите хора. Кожата му била сива, косата му била сива и облеклото

му било сиво. Единственото странно нещо била някаква кутия, която била окачена на врата му и висяла върху гърдите му. Казвал нещо на кутията и после тя проговаряла на английски. Гласът на сивия дребосък бил тих и звучал нормално, ала кутията говорела само в един тон.

– Вокодер – каза Джони. – Портативен уред за превод. Описан е в една психоска книга, но психосите не ги използват.

Както и да е, сивото човече попитало жената дали има някакви вестници. Естествено, че нямала. Дори не била виждала вестник. Малко хора са виждали. После я попитал дали има някакви исторически книги. Тя разочаровано му отвърнала, че няма, но била чувала какво е книга.

Явно дребосъкът помислил, че тя не разбира, затова доста се потрудил да ѝ покаже с жестове, че му трябва нещо напечатано на хартия.

Тук тя можела да му помогне. Изглежда някой си купил от нея вълна и ѝ дал два от новите кредита. Обяснила му какво представляват.

– Какви кредити?

– Да не би да не си ги виждал? – Стормълонг бръкна в джоба си и извади един. – Сега ни плащат. С тези неща.

Беше банкнота от един кредит, пусната в обръщение от новата Планетарна банка. Джони ѝ хвърли бегъл поглед. Вниманието му бе привлечено от снимката. НЕГОВА снимка. Размахваше един пистолет. Не си приличаше кой знае колко, освен това малко се притесняваше.

Както и да е, продължи Стормълонг, старицата приела банкнотите заради твоята снимка. Закачила си едната на стената. Разменила другата за джобния нож, защото и без това си имала една, закачена на стената.

– Струва ми се, че го е получила доста евтино – отбеляза Джони.

Стормълонг не бе помислил за това. Както и да е, сивото човече си допило чая, поставило внимателно банкнотата между две метални плочки и ги прибрало в някакъв вътрешен джоб. Благодарил, върнал се до кораба, казал няколко думи на някой отвътре и се качил. Викнал на жената да не се приближава и затворил вратата. Корабът се издигнал с пламъци, после изведнъж станал голям колкото цялото небе и изчезнал. Да, вероятно Джони има право, някакво светлинно явление. Но не летеше като нашите кораби, нито пък се бе телепортирал. Едва ли е психоски, особено като се има пред вид МАЛКОТО човече.

Джони се замисли. Друга чужда раса? Дали се интересуваха от Земята, след като психосите не са вече тук?

Погледна към езерото, зачуден какви ли могат да бъдат. Бурята се развихряше.

Добре де, каквото и да бе това, Стормълонг каза, че не заради него

е тук. Бръкна в куфарче, където обикновено си носеше картите.

– Писмо от Кер – каза Стормълонг. – Каза ми да ти го донеса лично и да внимавам в никакъв случай да не попадне в чужди ръце. Длъжник съм му и той каза, че ако не го получиш, всичко пропада. Ето го.

4

Джони огледа плика. Бе от хартия, която използваша за опаковки на противотоплинни щитове. Единственият надпис върху плика бе: „УЖАСНА ТАЙНА“. Повдигна го срещу светлината, която с приближаването на бурята ставаше все по-оскъдна. Не се виждаха никакви експлозивни. Отвори го. Да, почеркът бе на Кер. Полуграмотните завъртулки и ченгелчета може и да изписваха грешно психоската азбука, но във всеки случай изразяваха правилно представата на Кер за нея. Извади целия лист и зачете:

УЖАСНА ТАЙНА

До знаеш кого.

Както ти е известно, компанията забранява лична кореспонденция и ако ме хванат, ще ми струва три заплати. Ха-ха. Но преди да заминеш ми каза да ти пиша, ако се случи определено нещо и да го пратя по един пилот, знаеш кой, да ти го донесе бързо. Тъй че, никакви имена, понеже имената са несигурни. Но ще стане онова, затова ти пиша дори Компанията да ме отреже с парите за три месеца. Забележи, че почеркът ми също е преправен. Вчера един провалил се бивш пилот загубеняк Ларс – онзи дето си мислеше, че е най-великият боен акробат-пилот само, защото разговаряше с определен индивид, чието име няма да спомена защото е несигурно (СИГУРНОСТ, схващаш ли?) и си счупи врата и бе повишен за помощник на знаеш кой (никакви имена), дойде при мен и каза на всички психлоси да се размърдат да поправят помпите за дихателен газ и вентилаторите в стария офис на знаеш кой. Е, отказаха да помогнат, както си знаех и ти също. Вярват и с право, че знаеш кой умъртви стария – знаеш кой – с убийство. Един друг убит след това се сетил и им казал точно преди телепортацията в средата на годината и после той изчезнал безследно, както те вярват. Не биха си помръднали пръста за знаеш кой и не искат да имат нищо общо със старите помещения на знаеш кой,

защото психосите са сигурни че, знаеш кой ще ги вдигне във въздуха. Както и да е, помпите за дихателен газ и циркулаторите в онова отделение са разбити на парчета както и двамата знаем и преди всеки можеше да работи там без маска и трябва да се поправят, но са повредени. И тъй, онзи ненормален идиот, най-великият боен пилот който никога не се е бил и си счупи врата и не можахме да го научим, дойде да ме види и аз казах, че мога да стегна офиса на знаеш кой, но ще ми трябват някои части може би дори от други мини, защото помпите за дихателен газ са толкова повредени. А той каза, че това е заповед на Съвета и ще имам каквото ми трябва. Тъй че правя схема на един много измислен ремонт и отлагам колкото се може повече. Казаха, че знаеш кой от Съвета казал, че това е тайно и спешно и ще ме карат със самолет да си взема нужното и ще ми плащат допълнително. Ха-ха. Тъй че затъвам и по-добре да дойдеш тук и им казах, че ми трябват помощници но не използвай името си и не споменавай знаеш кой и знаеш кой е като отровен газ. И тъй, сега знаеш и ме заболя лапата от писане и ушите да се ослушвам да не дойде някой, но ще отлагам и ще търся резервни части колкото може по-дълго за помпата за дихателен газ, която със сигурност бе повредена и сега е още по-повредена. Ха-ха. Това лично писмо може да ми струва тримесечна заплата. Ха-ха. Тъй че ми ги дължиш, ако ме хванат. Ха-ха.

Знаеш кой

Добавка: Раздери това писмо, за да не ми струва тримесечна заплата... или главата ми. Без хаха.

Джони прочете още веднъж писмото и после, според изискването, го разкъса на парчета.

– Кога ти бе дадено? – попита той Сормълонг.

– Вчера сутринта. Наложил се доста да те търся.

Джони погледна към езерото. Бурята вече вилнееше и се носеше като черна стихия. Всеки момент щеше да ги връхлети.

Джони бутна Сормалонг към триколесника и го запали. Без дума повече полетяха през прерията към минния комплекс.

Отекна гръм и ги ожилиха първите дъждовни стрели.

Джони съзнаваше, че ВЕДНАГА трябва да замине за Америка.

Незабавно!

5

– Това е капан! – каза Робърт Лисицата.

Джони се бе върнал и бързо им разказа какво пишеше Кер. Даде заповед незабавно да се зареди с гориво самолета на Стормълонг, да се провери дали всичко е изрядно и да се почисти. След един час заминаваха. Помощник пилота, който пристигна със Стормълонг бе застанал редом с Ангъс и Джони ги сравни.

– Можеш ли да се довериш на Кер? – попита Робърт Лисицата.

Джони не отговори. Със задоволство откри, че Ангъс може да бъде объркан с помощник пилота, ако си потъмни брадата, натрие лицето си с малко кестен и се преоблече.

– Отговори ми! Комай не си с всичкия си! – Робърт бе толкова развълнуван, че крачеше напред-назад в подземната стая, която Джони използваше. Дори заговори на местния си шотландски диалект.

– Трябва да ида. Веднага – остро каза Джони.

– Не! – отсече Данълдин.

– Не! – отекна Робърт Лисицата.

Координаторът бързо преведе за какво става дума и полковник Иван гръмогласно викна: – Нег!

Ангъс си сменяше дрехите с помощник-пилота.

– Ако не искаш, може да не идваш, Ангъс – каза Джони. – Доста бързо се реши, помисли си.

– Ще дойда – каза Ангъс. – Ще си кажа молитвата и ще си напиша завещанието, но ще дойда, Джони.

Джони дръпна Стормълонг пред едно огромно психоскоко огледало и застана до него. В последно време тропическото слънце бе хванало Джони. Тенът им вече не се различаваше толкова. Брадата на Стормълонг бе малко по-тъмна, но боята от кестени щеше да свърши работа. Новият белег на лицето на Джони бе зараснал, но нищо не можеше да го заличи. Джони се надяваше хората да си помислят, че Стормалонг се е ударил някъде. Чакай, можеше да го превърже. Аха, квадратната брада, там беше разликата. Посегна към чантичката с инструменти, която Ангъс винаги носеше със себе си, извади една остра ножица и си подряза брадата точно като Стормалонг. Смениха си дрехите. Сега малко боя по брадата... добре. Погледна се в огледалото. А, да. Превръзката. Сега

вече бе добре. Спокойно можеше да мине за Стормълонг. Големите старомодни очила, бялото шалче и коженото пилотско яке. Така, чудесно. Ако не се вгледат в него от прекалено близо или не забележат разликата в акцента... Накара Стормалонг да говори, след това повтаряше. Стормълонг говореше доста чисто. Завършил бе Шотландския университет. Малко омекоотяваше съгласните. Опитва се да го имитира. Получаваше се.

Другите бяха много развълнувани. Едрият руснак щеше да счупи кокалчетата на ръцете си от стискане. Бити Макклиъд надникна в стаята. Приближи се, в очите му светеше молба.

– Не – каза Джони. Горд или не, мисията му носеше смъртна заплаха. – Не можеш да дойдеш с мен! – След това по-меко: – Грижи се добре за полковник Иван.

Бити преглътна и отстъпи.

Ангъс бе готов и изтича навън. От хангара, където подготвяха самолета за излитане, се чуваше дрънчене на горивни капсули и звук от бормашина.

Джони повика полковник Иван. Той се приближи с Координатора си.

– Затворете Американската подземна база, полковник. Всяка врата. Никой освен нас да не може да влезе. Залостете я отвсякъде толкова здраво, че и пиле да не може да прехвъркне. Направете същото и с базата за тактически и ядрени оръжия на трийсет мили на север. ЗАПЕЧАТАЙТЕ я. Погрижете се за всички автомати, които не са в ръцете на шотландци. Разбра ли?

Около полковника се беше събрала групичка. Да, разбра всичко.

Джони махна на Данълдин и сър Робърт и те тръгнаха след него. Кратко и ясно им обясни точно как трябва в бъдеще да действат, ако го убият. Те сериозно се безпокояха за него. Планът му бе отчаяно дързък и съдържаеше много неизвестни. Но в общи линии им стана ясно. Увериха го, че ще продължат започнатото от него.

– А теб, Данълдин – завърши Джони, – те искам в Академията в Америка след около двайсет и четири часа. Ще пристигнеш от Шотландия, за да поемеш задълженията на Стормълонг в пилотската школа, който дотогава с малко повече късмет ще бъде на друга задача.

За пръв път Данълдин кимна в знак на съгласие без да спори.

Възрастната жена, която бе слязла от Лунните Планини с цялото си семейство и се грижеше за домакинството на временния им лагер вероятно бе подочула нещо и се появи с пакет храна за двама, с няколко

кратуни, пълни със сладка вода и с един голям сандвич с печено месо от американски бизон. Застана пред Джони и не мръдна оттам, преди той да започне да яде.

Сър Робърт взе пакета с храна, Данълдин – кратуните и тръгнаха към стария психолоски работен офис. От самолетната площадка продължаваха да се чуват удари на чук и рев на бормашина. Ангъс проверяваше дали всичко е наред. Джони откъсна няколко ярда радиоразпечатки и ги прегледа да види дали пилотите съобщават за нещо необичайно.

Я виж ти! Едно... две... да, на два пъти се споменава за космически кораб, голям колкото небето. Разказите бяха подобни на казаното от Стомълонг. И двамата пилоти споменаваха за дребния сив мъж. От Индия и от южна Америка.

– Сивият дребосък напредва – промърмори Джони.

Данълдин и сър Робърт надникнаха в разпечатката, за да видят за какво говори Джони.

– Стомълонг ще ви разкаже – каза Джони. Земята явно представляваше интерес за някоя друга цивилизация в Космоса. Все пак малкият сив човек не изглеждаше враждебен. Поне засега. – Охранявайте тази база или в която база отидете по двайсет и четири часа в денонощието.

Самолетната площадка утихна и те отидоха де самолета. Бяха го вкарали точно пред вратата на хангара.

Стомълонг и помощник-пилота бяха там.

– Ще останете тук, и двамата – каза Джони. – Ти ще бъдеш Джони – посочи той Стомълонг. – Всеки ден ще ходиш до езерото и ще хвърляш камъни. А ти – посочи той помощник-пилота, който се казваше Дарф – ще бъдеш Ангъс.

– Не мога правим всички неща, които той може – оплака се пилотът.

– Ще се справиш – каза Джони.

Отвън дотича един руснак и каза, че небето е чисто, наоколо няма никакви самолети. Не се виждат нито с просто око, нито на екраните. Отскорошният му английски бе с шотландски акцент.

Джони и Ангъс се качиха в самолета. Сър Робърт и Данълдин им подадоха храната и водата. И двамата стояха, загледани в Джони. Опитваха се да измислят какво да кажат, но не се получиха.

Бити седеше зад тях. Срамежливо махна с ръка.

Джони затвори вратата на самолета. Ангъс вдигна палец за късмет. Джони даде знак на екипа да ги изкарат от хангара и с юмруци натисна стартера. Обърна се назад. Никой не му махаше. Пръстите на Джони се

вкопчиха в пулта за управление.

Стормълонг гледаше от вратата, останал без дъх. Знаеше, че Джони е ненадминат пилот, но досега никога не бе виждал боен самолет да се издига така шеметно и рязко и толкова бързо да достига свръхзвукова скорост. Долният регистър на нарушената звукова бариера отекна в Африканските върхове и се върна при тях. Или може би това бе ревят на бурята, която погълна бързачия самолет?

Тътен от гръм и светкавица.

Групата в хангара продължаваше да стои с погледи, приковани към мястото, откъдето самолетът се изгуби в кипящото от облаци небе. Техният Джони бързаше към Америка. Това не им се нравеше. На никой от тях.

6

Приземиха се в старата Академия по тъмно. Придържаша се към Северния полюс, изпреварвайки слънцето и пристигнаха преди зазоряване.

Имаше съвсем малко светлини. Никой не се бе постарал да освети площадката за кацане, защото не я използваша като работна площадка. Наложо се да разчитат на светлините на самолета и на екраните.

Дежурният кадет здраво бе заспал и трябваше да го събудят, за да ги запише в дневника. „Стормълонг Стам Ставинджър, пилот и Дарф Макналти, помощник пилот, завърнали се от Европа, учебен боен самолет 86290567918. Никакви произшествия, никакви забележки.“ Дежурният кадет ги регистрира. Не поиска да се разпишат.

Джони не знаеше къде са стаите на Стормълонг и Дарф. Не се сети да ги попита. Вероятно Стормълонг бе настанен в помещенията на старшия преподавателски състав. А Дарф? Бързо разсъждаваше. „Дарф“ продължаваше да държи щедро напълнената и тежка торба с храна и един комплект инструменти. В крайна сметка, Стормълонг бе тукашният ас.

Изведнъж Джони грабна торбата и комплекта с инструменти и ги тикна в ръцете на дежурния кадет:

– Моля ви, отнесете ги в стаята ми.

Кадетът учудено го погледна. Тук всички си носеха сами нещата, дори Стормълонг.

– Дни наред сме пътували без да спим – каза Джони и се престори, че полита.

Кадетът повдигна рамене и тръгна. Джони го изчака да мине отпред и го последва.

Стигнаха до една отделна спалня и влязоха. Наистина бе стаята на Стормълонг. На стената бе закачена тъкана норвежка картина. Стормълонг явно се бе настанил доста удобно.

Кадетът остави чантата и инструментите на масата и понечи да си тръгне. Но Ангъс не знаеше къде живее Дарф. Макар той самият да бе основал базата и да я познаваше отлично, просто нямаше откъде да знае къде е стаята на Дарф. Джони бързо отдели половината храна и заедно с инструментите ги пхна обратно в ръцете на кадета:

– Помогнете на Дарф да стигне в стаята си.

Кадетът щеше да запротестира.

– Удари си ръката в игра на кегли – каза Джони.

– Май и вие сте си наранили лицето, сър – каза кадетът. Малко бе вкиснат, заедно му отнемаха от времето за сън, но тръгна заедно с Дарф.

Чудесно започва, помисли си Джони. Сър Робърт сигурно вече говореше за необходимостта от правилно планиране на нападенията. Нападението трябва да се ПЛАНИРА, обичаше да казва той. А когато бе много опасно, както в сегашния случай, той едва ли щеше да губи време и вероятно вече се бе заел с работа.

Кадетът и Ангъс не се върнаха и Джони предположи, че всичко е минало добре. Съблече се и се мушна в леглото на Стормълонг. Наложил си да заспи. Щеше да му е необходимо.

Само след няколко секунди, така поне му се стори, разтърсване по рамото го изтръгна от съня.

Джони рязко се изправи, а ръката му автоматично посегна под одеялото към лъчевия пистолет. Маска. Дихателна маска. Ръката, която го разтърси, бе всъщност лапа.

– Предаде ли писмото ми? – с шепот попита Кер.

Навън бе съвсем светло. Късното утринно слънце нахлуваше през прозореца.

Кер отстъпи назад с учуден поглед. След това дребният психло отиде до вратата и провери дали е добре затворена, огледа се из стаята за някакви подслушвателни устройства или камери и се върна до леглото. Джони стъпи на земята.

Кер зяпна!

– Толкова ли личи? – каза Джони малко троснато и оправи косата от очите си.

– Не и за някой ненаблюдателен идиот – каза Кер. – Но аз съм се

потил до теб на много шофьорски седалки и в много шахти, как да не те позная, Джони!

Пъхна лапа в ръката на Джони:

– Добре дошъл в дълбоката яма, Джони... искам да кажа, Стормълонг! Нека се лее рудата и тракат машините!

Джони не се съдържа и се засмя. Кер винаги бе такъв клоун. И по някакъв начин бе привързан към него.

Кер се приближи плътно до Джони. Шепнешком каза:

– Знаеш, че като нищо могат да те пречукат тук. Чува се туй-онуй през дупките на вратите на спалните – на най-горните, на висшите спални. Ами ако сега някой ни пусне резето, на мен и теб? Предпазливост трябва. Да си извършвал някакви криминални престъпления? Не? Ами ще си извършил, когато те спипат. Добре че си в ръцете на истински престъпник, като мен! Кой пристигна с теб? Кой е „Дарф“?

– Ангъс Мактавиш – каза Джони.

– Охо! Най-добрата новина за деня, като се изключи това, че ти си тук. Ангъс знае как да се оправя с болтове и гайки. Аз следя нещата. С какво ще се заемем най-напред?

– Най-напред – каза Джони – ще се облека и ще закуся нещо. Нямам намерение да се показвам в общата столова. Стормълонг е преподавал на повечето от кадетите.

– Така е, аз пък уча механиците. Знаеш ли, Джони, страхотна работа върша. – Докато Джони се обличаше, Кер не млъкна ни за миг. – Тази Академия е страхотен купон, Джони. Тия кагети... разправям им разни истории за теб, за това какви чудеса си вършил, докато те учех. Е, повечето е лъжа, но така повече се стараят, освен това много им харесва. Знаят, че ги лъжа. Никой не може да изрине трийсет и девет тона руда за един час. Но разбираш, нали. Познаваш ме. Харесва ми тази работа. Знаеш ли, за първи път се радвам, че съм джудже. Не съм много по-висок от тях и знаеш ли в какво ги накарах да повярват – това ще те убие преди някой друг да успее, – че съм ПОЛУЧОВЕК!

Кер бе седнал на леглото и то бе потънало под тежестта на седемстотинте му фунта, а сега като се разтресе от смях, едва не се срути на земята.

– Не е ли страхотно, Джони? Получовек, схващаш ли? Казвам им, че майка ми е психоска и изнасилила един швед!

Въпреки сериозното положение Джони не се стърпя и се засмя. Навлече дрехите на Стормълонг. Кер спря да се смее. Изглеждаше замислен.

– Знаеш ли, Джони – и той така въздъхна, че клапанът на дихателната маска трепна и подскочи, – мисля, че за пръв път в живота си имам приятели.

Джони отхапа няколко залька от закуската и преглътна с вода.

– Най-напред ще идеш при коменданта на Академията и ще му кажеш веднага да ти причисли Стормълонг и Дарф, защото ти трябва за новата специална задача. Сигурен съм, че отгоре са ти дали власт.

– О, имам си власт – каза Кер. – Косматите ми уши чак преливат от власт. И отгоре постоянно ми висят над главата да довършвам по-скоро циркулатора за дихателен газ. Но им казах, че ми трябва помощ и части от мината в Корнуол.

– Добре – каза Джони. – Кажим им, че след два дни Данълдин ще дойде да замести Стормълонг в Академията. Кажим, че си го уредил, за да не се разстрои учебния процес. После вземи един закрит земеход и застани с него пред тази сграда, качи Дарф, след това се върни тук и чукни на вратата.

– Разбрах, разбрах, разбрах – каза Кер и се затресе навън от стаята.

Джони провери лъчевия си пистолет и го сложи под якето. След час-два щеше да знае със сигурност дали Кер играе честно. До тогава...?

7

Стигнаха до земехода без инциденти, като се изключат няколко подкачвания от кадети от рода на: „Да не си се блъснал, а Сторми?“ или „Забърса ли някоя, Стормълонг? Или беше при девойчето в Инвърнес? Или при татко, я?“

В колата имаше голям пакет и им бе тясно дори в огромните психолоски седалки. Кер подкара колата през равнината с лекота, натрупана с години и с десетки хиляди часове пред пулта за управление. Джони бе забравил колко добре кара Кер. Със земеходите и машините се справяше по-добре от Търл.

– Казах им, че вие двамата сте отишли да донесете оборудването от Корнуол. Видяха ме дори как го разтоварвам от самолета ви.

Няма нищо по-хубаво от това да имаш край себе си опитен престъпник, сподели на глас Джони. Това погъделичка гордостта на Кер и той наду до сто и петдесет. В това неравно поле? Ангъс бе затворил очи да не гледа как се разминават с храсти и камъни.

– Взех две маски и бутилки – продължи Кер. – Ще кажем, че от тръбите изтича дихателен газ, недостатъчно за мен, но много за вас. Сложете си ги.

Не ги сложиха веднага, а чак като наближиха лагера. Чинкоските дихателни маски, преправени за хората, създаваха неудобства по всяко време.

На Джони не му пречеше скоростта. Отпусна се и се полюбува на красивия ден. През този сезон равнините бяха леко кафяви, а снегът по някои върхове се стапяше. Но това си бе неговата страна. Омръзнали му бяха влагата, горещината и дъжда. Хубаво бе да си бъдеш у дома.

Внезапното намаляне на скоростта го изтръгна от тези мисли. Бяха се приближили до платото близо до клетката. Кер не се притесняваше къде ходи, когато беше с кола. Наведе се през прозореца и викна към клетката:

– Пристигна. Не знам дали ще свърши работа, но ще видим!

Търл! Седеше в клетката, вкопчил се с лапи в решетките. Значи бяха изключили тока.

– Действай по-бързо! – изрева Търл. – Омръзна ми да се пека на слънце. Още колко дни ще се бавиш, тъпанар такъв?

– Два, три, може и повече – викна Кер.

Рязко даде на задна, при което се завъртяха във въздуха на около седем фута височина и се впуснаха към другата част на лагера, за да влязат в гаража.

Кер се стрелна вътре, намери някакъв изоставен сектор и спряха.

– А сега отиваме в офиса му – каза той.

– Не още – спря го Джони, пъхнал ръка под якето си. – Помниш ли онази стара ниша, където преди държаха Търл затворен?

– Да – колебливо каза Кер.

– Там все още влиза дихателен газ, нали?

– Предполагам – каза Кер.

– Ще минем край електронния склад и ще вземем апарат за анализ на минерали, а после ще идем в нишата.

Кер стана малко неспокоен:

– Мислех, че отиваме в офиса му.

– Така е – каза Джони, – но първо имаме малко работа. Не се притеснявай. И през ум не ми минава да ти сторя нещо лошо. Успокой се. Направи каквото ти казах.

Кер подпали колата и мина по лабиринт от различни площадки, докато пристигнаха на желаното от Джони място.

След битката бяха разчиствали, но все още имаше стотици самолети, хиляди превозни средства и миньорски машини, десетки работилници и стотици складове – наред с годните и ценни съоръжения тук бяха събрани и всякакви боклуци и бракувани неща в продължение на хиляда години. Джони ги погледна с преценяващо око: ако можеха да се поправят и стегнат, щяха да бъдат безценно богатство за планетата. Всеки минен комплекс имаше подобни огромни складове с материали. Можеха да съхранят и поддържат всичко това. Бяха незаменими, тъй като произвелите ги фабрики бяха на вселени далеч. Все пак, макар и многобройни, постепенно щяха да се износят и повредят. Още една причина в полза на присъединяването им към общността на звездните системи. Съмняваше се, че по-голямата част от всичко това е правено на Психло. Психлосите бяха експлоататори на чужди раси и територии. Дали пък не бяха взаимствали и езика си, и технологията си? Телепортирането изглежда бе ключът към силата и мощта им. Е, сега той щеше да се занимае с този въпрос.

Спряха близо до старата ниша и Ангъс с усилие изнесе масивния апарат за анализ на метали. Джони се зае с циркулатура на дихателен газ. Провериха собствените си маски и затвориха вратата. Казаха на Кер да свали маската си.

Кер бе малко напрегнат, но въпреки това се сети да запуши малкото прозорче на вратата с някакъв черен парцал.

Джони и Ангъс веднага се захвана за работа. Убедиха Кер да си пхне главата в апарата върху плочката за анализ. През цялото време въртеше кехлибарените си очи ту към единия, ту към другия, сякаш се съмняваше, че нещо са откачили. Спомни си, че използваша апарата, когато Джони бе ранен и се опита да им им каже, че никога не са го ранявали в главата.

Започнаха. Ангъс се бе специализирал в тези апарати и уверено натискаше разни копчета за различна дълбочина и фокус. Кер го заболя гърба от извеждането и се оплака. Казаха му да потрае. Въртяха главата му във всички възможни ъгли. След трийсет и пет минути, в които и тримата се изтормозиха, разрешиха на Кер да се изправи.

Кер седеше и разтриваше врата си. Опитваше се да изправи гръбнака си.

Джони го погледна:

– Разкажи ни за раждането си, Кер.

Кер го помисли за луд. Отвори уста да каже нещо, но погледна към вратата. Извади някакво устройство от джоба си и го постави на вратата

точно до прозорчето. На него имаше малка светла сфера, която трябваше да ги предупреди, ако някой застане пред вратата. Ангъс отиде до преподавателя на стената и го изключи.

– Ами добре – започна Кер. – Роден съм от богати родители.

– О, стига, Кер – прекъсна го Джони. – Трябва ни истината, не някаква измислена приказка!

Кер изглеждаше засегнат. Въздъхна като светец. Извади едно малко парче кербанго и отхапа. Имаше нужда. Седна на пода, облегнат на стената и започна отначало.

– Роден съм на Психло от богати родители. Баштата се е казвал Ка. Било е много гордо семейство. Първата му женска родила близнаци. Обикновено психлоските близнаци са четири, понякога пет. В случая били шест. Често, когато се родят толкова много малки, последното е недорасло – в женските органи няма достатъчно място, или нещо подобно.

Както и да е, аз съм бил последният, джудже. За да не се посрами семейството, ме изхвърлили на боклука – обикновено така правят с недораслите.

Един от слугите на семейството по някакви си негови причини ме извадил и отнесъл. Бил е член на една нелегална революционна организация. Под Имперския Град има изоставени шахти, дълги цели мили. Там често бягат робите и никой не може да ги открие. Тъй че, аз съм се озовал там. Може би затова, като съм долу в мините, се чувствам като у дома си. Робите бяха от расата Балфън, хора със синя кожа. Не приличат на психлоси. Дишат дихателен газ, психлоската атмосфера и не носят маски, тъй че лесно се забелязват на улицата. Може би са искали да си имат собствен психло, за да поставя бомби, или нещо такова. Но както и да е, отгледаха ме и ме научиха да крада разни неща за тях. Понеже бях толкова дребен, лесно можех да се промъквам през малки места.

Когато бях на около осем, почти бебешка възраст за един психло, някакъв агент на име Джейд от Имперското Бюро за Разследване внедрил в групата тъй наречените агенти-провокатори, за да ги подстрекават да вършат големи престъпления, тъй че да могат да ги арестуват. ИБР нападна подземията след известно време.

Тъй като бях малък, измъкнах се през една вентилаторна шахта. Бях гладен и просто се скитах из уллиците. Забелязах малък прозорец отзад на един хранителен магазин. Беше толкова малък, че не му бяха сложили решетки, тъй като нормален психло не би могъл да влезе през него. И така, пропъльзах вътре и се натъкнах на алармена система – факт,

който по-късно ме насърчи да изуча доста неща в областта.

Кер спря и отхапа още едно малко парченце кербанго. В действителност това му дойде добре дошло: не можеш да дъвчеш кербанго с маска, защото няма как да изплюещ зърнените остатъци. Освен това в известен смисъл се почувства облекчен. Никога преди не бе разказвал тази история.

– Както и да е – продължи Кер, – съдиха ме, признах ме за виновен и ме осъдиха да бъда жигосан с трите черти на отрицанието и на един век служба в Имперските мини. И така, на осем години се озовах сред закоравели престъпници, осъден да върша тежка работа.

Бях прекалено малък и не ми станаха никакви окови, затова ме оставиха да си тичам свободно и нямам белег от вериги на глезена. Не е нужно да внимавам, като си свалям ботушите.

Понеже не бях вързан (ха-ха), по-старите престъпници ме използват да пренасям тайни съобщения на окованите в килиите и ме научиха на много неща в професията.

Когато бях на около петнайсет, в шахтите избухна чума и много от пазачите измряха. Понеже нямах вериги, успях да избягам.

Но този път знаех какво правя, макар че петнайсет години са нищо за един психло. Без проблеми си влизах и излизах през малки прозорчета, които никой не се сещаше да покрие с решетки и събрах доста пари.

Купих си фалшиви документи, подкупих един служител на Междугалактическата и получих работа като миньор, защото можех да се промъквам в тесни места.

Служих в компанията в различни системи и някак си се оправях за цели двацет и пет години. Сега съм само на четиресет и една, а един психло живее около сто и деветдесет, тъй че ми остават още сто четиресет и девет години. Проблемът в момента ми е как да ги прекарам, ха-ха.

– Благодаря ти – каза Джони. – С какво те изнудва Търл?

Кер се засмя.

– Онази маймуна? Вече с нищо. Имаше с какво, но сега няма. Нищичко. Слава на дяволите!

– Учил ли си математика? – попита Джони.

Кер се засмя.

– Не, никога. Аз съм само практически инженер – нямам образование, а опит. И престъпления, разбира се.

– Доставя ли ти удоволствие жестокостта, Кер?

Джуджето-психло овеси глава. На светлината от апарата изглеждаше засрамен.

– Доколкото мога да бъда честен, което е нещо съвсем ново, уверявам ви, трябва да се преструвам, че ми харесва, че ми доставя удоволствие някое същество да изпитва болка. В противен случай другите психоси ще ме вземат за ненормален! Но... не, не ми харесва, съжалявам, но не ми харесва. – Изправи се. – Кажете Джони, за какво е всичко това?

Ангъс и Джони се спогледаха. Този психло нямаше никакъв предмет в главата си. Съвсем никакъв!

Но Джони нямаше намерение да издава важна информация. Кер не знаеше нищо за предметите и вероятно много малко психоси знаеха.

– Имаш по-различна структура на черепа от другите психоси – каза Джони. – Напълно различен си.

Кер изведнъж застана нащрек:

– Това факт ли е? Добре, добре. Винаги съм усещал, че има някаква разлика. – Замисли се. – Психосите не ме харесват. В интерес на истината и аз не ги харесвам. Радвам се, че вече знам защо.

Джони и Ангъс бяха много облекчени след своя тест. Не искаха Кер да ги нападне и после да се самоубие като разбере, че искат да разберат тайната на телепортацията.

Тъкмо събираха апаратурата си, когато издайническото уредче на вратата светна. Някой седеше отпред.

8

Кер наложи дихателната си маска. Приблечи се на пръсти до апарата и го вдигна с една ръка. После отиде пак на пръсти до вратата и изведнъж рязко я отвори, сякаш бе тръгнал да излиза.

Вълна дихателен газ се изля навън през вратата.

Отвън бе Ларс, който се смрази. Тъкмо поставяше подслушващо устройство. Носеше дихателна маска.

Невидимата вълна дихателен газ го удари право в лицето.

Сигурно тъкмо в този момент е вдишал въздух, защото се изправи на пръсти, сякаш го душеха.

Сви се и отстъпи назад. Бореше се за въздух. Започна да посинява. Още няколко секунди и щеше да започне да се гърчи.

Джони и Ангъс го сграбчиха за ръцете и го изтеглиха встрани, където въздухът бе по-чист. Ангъс започна да му духа с една метална плочка, която намери на пода.

Постепенно Ларс се свести. Синият оттенък изчезна. Но първите му

думи бяха не други, а:

– Какво правехте вътре?

Отгоре на всичко ги каза ядосано.

– Хубава работа, момче – успокояващо каза Ангъс. – Спасяваме ти живота, а ти се държиш лошо. Тц, тц.

Ларс гледаше Джони с особен израз на лицето. Джони отиде до Кер, който нагласяше в колата пакета с резервни части, сякаш току що го бе оставил вътре.

– Вече е добре – каза Кер. – Няма дупки и дефекти в метала. Най-добре да го занесем да видим дали пасва.

Подкараха колата и оставиха Ларс да си лежи на пода със същото чудновато изражение.

– Защо ме гледаше така? – попита Джони.

– По-добре да внимаваш – каза Кер. – Този е луд. Той е ушите и очите на Съвета. Има някаква налудничава идея, че някой си Хитър или Хитлер бил най-великият военен лидер във вашата история и само десет секунди да останеш при него, ще започне да ти дрънка за този тип. Това било някаква църква. Нямам нищо против религията, но неговата е отвратителна. Търл му е изпил мозъка. Не че и преди е имал кой знае колко, ха-ха.

– Но защо мен ме гледаше толкова особено? – попита пак Джони.

– Природна подозрителност – каза Кер. – Знаете ли, доста по-добре се чувствам, откак си говорих с вас. Толкова се радвам, че съм различен.

Спряха и слязоха точно под нивото, където бе офисът на Търл. Взе-ха пакета и с усилия го помъкнаха нагоре.

Точно преди да влязат, Ангъс ги спря:

– Защо Търл сам не си е поправил офиса?

Кер се изсмя:

– Когато Джони тръгна оттук, той пусна слуха, че върху всички врати има тежести, които ще паднат отгоре при отваряне. Но това не е всичко. – Посочи с лапа към вратата на офиса на Търл. – Ако психосите се измъкнат от спалните помещения, ще влязат тук и ще убият всеки, който работи тук. Търл е напълно убеден, че ако се освободят, ще го убият. МРАЗЯТ го.

– Чакай – каза Джони. – Това значи, че Търл ще ги избие, преди да се нанесе тук. – Сложи ръка върху резето на вратата на офиса. – Наистина си претърсил за капани отгоре и си махнал подслушвателната апаратура, нали?

– Ха-ха! – каза Кер. – Направо съм разглобил всичко, докато ви

чаках да дойдете.

Влязоха и оставиха на пода оборудването. Вътре наистина бе пълна бъркотия. Жиците бяха измъкнати, частите на стария циркулатор на дишателен газ бяха пръснати по пода, бюрата и столовете бяха разместени, навсякъде бе разхвърляна хартия.

Джони се огледа. Веднага забеляза, че във вътрешния офис на Търл по продължение на долната част на цялата стена вдясно от бюрото на Търл бяха наредени големи заключени каси.

– Проверил ли си ги? – попита той.

– Няма ключове. Началникът на сигурността обича да се подсигурава.

Джони изпрати Кер да намери часовой. Пазачи в тази част на лагера продължаваха да бъдат кадетите. Кер повтори думите на Джони и допълни да повикат Чърк.

Чърк далеч не бе елегантната секретарка, която някога познаваха. Бе вързана с три вериги, окачени на нашийник около врата ѝ. Козината ѝ бе разчорлена. Носната ѝ кост не бе напудрена и ноктите на трипръстите ѝ лапи бяха без лак. Бе наметната само с някакво парче плат през раменете, не носеше никакви други дрехи.

– Къде са ключовете? – попита Кер.

Ключове! Всички искаха само ключове! Гласът ѝ бе насечен и съскащ. Не стига че Търл ги докара до всичко това и се погрижи да ѝ опетни досието в компанията като писа, че не се подчинява и не изпълнява заповеди, ами отгоре на всичко трябваше през целия път да я влачат – с вериги! – за да попита само: сега пък какви ключове? Още от деня на битката, която стана заради Търл, всички искат от нея само ключове, ключове, ключове. Задълженията ѝ към компанията...

Джони тихо шепнеше нещо в ухото на Кер. Кер му прошепна: „Искаш да предизвикаш бунт ли?“ Но Джони настоя и Кер на висок глас каза към Чърк:

– Млъквай! Това, че Търл се опитва да избие всички ви не е причина да си го изкарваш на нас!

Чърк замръзна. Очите ѝ под маската станаха кръгли. Клапата за издишване започна да трепти доста учестено.

Джони пак прошепна нещо на Кер и той каза:

– Може и да няма никакво значение, но когато той се настани тук и поеме управлението на целия лагер, ще ти бъде страшно ядосан, ако не се намерят ключовете!

Мускулите по средата на тялото ѝ, където се намираше сърцето,

започнаха бързо да се свиват и отпускат. За половин минута клапата за издишване не помръдна. След това продължи да трепти.

– Той ще се нанася, така ли? – изрече го толкова тихо, че едва се чу през маската.

– За какво друго ще го поправяме, а? – каза Кер. След това заплашително: – Къде са ключовете за касите на стената?

Чърк поклати глава:

– Не ги даваше на никого. Може би ги е хвърлил! – изхлипа тя.

– Добре, изведете я – каза Кер на пазачите.

Извлекоха я.

– Какво става тук? – попита Ларс, като подаде глава през вратата.

– Опитваме се да разберем къде са таблата за кабелите – изстреля Кер. – Всичко е изгърмяло.

По пода бяха пръснати патрони с дихателен газ. Джони се пресегна назад и пусна един. Ангъс. Кер и той самият носеха маски.

Кер бе пхнал лапа в джоба. Извади шепа предмети и ги натика под носа на Ларс.

– Работата е опасна. Искам по-високо заплащане! Тези едва не ме убиха!

Ларс ги погледна. Три от тях бяха зъбни патрони, които изглеждаха като радиационни куршуми, но не бяха. Единият бе извит бушон, каквито поставяха в малки взривни дупчици. Най-големият бе с ковка взривна сплав.

– Някой е влизал в този офис! – каза Кер. – След този инцидент искам вратата да се ЗАКЛЮЧВА. Не искам никой да влиза или излиза оттук, с изключение на нас тримата, а ти изчезвай далеч оттук, преди да се утрепеш и да обвинят мен за смъртта ти. Знаем как действате!

Ларс пак започна да кашля от газта, която излизаше от патрона. Погледна предметите, които Търл му бе набутал в ръката:

– Опасни ли са?

– Вземи ги и ги хвърли на началниците си, пък ще разбереш – каза Кер. – И ако още веднъж те видя тук, ще им кажа, че нарочно се опитваш да забавиш работата. Махай се, изчезвай и стой далеч, че ако видя още веднъж физиономията ти, просто ще трябва да си намерите нов специалист! Разбра ли? Ще напусна!

Ларс погледна Джони много особено. Но в този момент по посока на спалните три етажа по-долу се чуха гневни викове и кръсъци. Ларс се стурна навън.

– Наистина ли намери тези неща тук? – попита Ангъс.

– Естествено, че не – каза Кер. – Затворете, заключете и барикадирайте тези проклети врати и да се залавяме за работа. Сега вече последното място, където Търл ще поиска да бъде е в този лагер. Като свършим, най-напред ще изпрати някой друг да види дали ще гръмне. – Заслуша се към далечните разярени викове. – Наистина предизвика бунт, Джони. Търл хубаво ще ги чуе в клетката. Тази Чърк им е казала!

Джони затвори и залости външните врати и посочи на Ангъс към касите. Ангъс извади малък комплект клещи и се приближи към ключалките.

Работата започна!

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

1

Задачата им всъщност бе да сложат максимален брой подслушвателни устройства и то така, че да не ги открие най-проницателният шеф на сигурността, излязъл от миньорско училище, макар вече да бе малко луд.

Ако успееха, щяха да получат пълен запис на математиката и технологията на телепортирането. Ще могат да разберат какво е станало на Психло, защото ще бъде възможно да изпратят пиктофони. Ще узнаят местонахождението и може би намеренията на други извънземни цивилизации. Ще влязат в контакт със звездите и вселените и ще могат да се защитят тук на Земята.

Търл ще трябва от някакви жалки останки да построи цял команден пулт за телепортация, тъй като пулта край старата площадка бе почти изгорял.

Трябваша им устройства, които да заснемат зад рамото му всичко, което чете и всички записки, които води. Трябваше така да подредят работилницата в стаята му, че да могат да наблюдават всяко негово действие, да виждат всеки резистор и всяка жичка, до които той се докосне.

Без съмнение Търл ще проверява за подслушвателни устройства и камери всеки ден преди работа, може би дори и след работа. В това отношение беше много стриктен.

Ако дори за миг се усъмни, че някой може да наблюдава технологията, изобщо няма да започне. Мисълта, че някоя чужда раса се е сдобила с технологията щеше да го накара да се самоубие. Без съмнение Търл имаше в главата си и двете устройства, които бяха открили у мъртвите психлоси.

Преди да заминат от Африка, доктор Маккендрик почти не вярваше, че ще успее да извади устройствата от пълните с кости глави, така че психлосите да останат живи и нормални. Съществуваше някакъв минимален шанс, но не биваше напълно да се осланят на него.

В последните дни Ангъс започна да разбира защо Джони бе оставил Търл жив и защо просто не бяха сложили край на цялата тази нова политическа бъркотия с няколко бойни самолета. Ситуацията бе много деликатна. Шансовете им бяха минимални. Трябваше да спечелят. Но с

цената на огромен риск! Ангъс не се съмняваше, че Джони бе заложил собствения си живот. Огромен, опасен риск. Но и цената си струваше. Психоскопата технология на телепортирането. От това зависеше планетата.

Джони действа доста хладнокръвно, мислеше си Ангъс. Той самият никога не можеше да има неговото търпение и способност да обхване и следи цялата ситуация с безпристрастен поглед, без да намесва никакви лични съображения.

Ангъс вдигна глава от ключалките, с които се занимаваше в момента. Като се замисли с какво се бяха заели, се възхити от Джони. Онези хора или Търл щяха на секундата да убият Джони, ако го познаят и разберат какво цели. Според Робърт Лисицата това бе глупост, безнадежден и неоправдан риск. Ангъс не мислеше така. Това бе смелост, каква-то преди той не познаваше.

Успя да отвори касите. В тях имаше абсолютно всичко, което някога можеше да потрябва на един шеф на сигурността. Имаше документи и записи, които Търл смяташе за жизнено важни.

Джони потърси дали няма някакви суперповерителни записки, отнасящи се до телепортирането и математиката на телепортирането. Не намери нищо освен обичайните тестове. Все пак попадна на нещо интересно.

Намери списък на всички минерални залежи, останали на земята. Компанията не бе правила такива проучвания векове наред, доволна от първоначално откритите залежи. Но Търл се бе постарал.

Джони се усмихна. На планетата имаше ШЕСТНАЙСЕТ златни залежи, богати почти колкото жилата, която те копаха. В Андите и Хималаите – само че не бяха толкова близо и ако тръгнеш да ги обработва, щеше да се разчуе. А, да. Всички останали находища бяха в близост до уран.

Имаше дебели папки със съществуващите на земята рудни находища. Стотици години наред началниците на сигурността бяха водили дневници от данните на разузнавателните самолети, които се използваша за целите на сигурността, но бяха преди всичко пригодени за откриване на залежи.

Компанията използваше „полусърцевинния“ миньорски метод, който позволяваше да се стигне почти до течната сърцевина на планетата, до самото дъно на кората, без то да се пробива. Затова се задоволяваха с намереното, а необработените залежи оставяха за бъдещето.

Търл просто бе укривал данните от компанията, за да ги използва за

собствени цели.

Руди, метали! Планетата все още имаше голямо богатство от залежи.

Джони бързо засне всяка страница поотделно. Не за това бе тук, но никак не бе лошо да се знае, че на планетата им все още има много залежи. Някога щяха да им потриват.

Ангъс намери това, което най-много ги интересуваше в момента. Уредът, с който Търл проверяваше за подслушващи устройства. Продълговата кутия, от която стърчеше антена и на върха ѝ имаше малък диск. Имаше бутони за различни честоти, светлинни и звукови индикатори.

Джони добре се справяше с електрониката. Знаеше, че никоя от вълните, които този уред отчита, не може да мине през олово или оловна сплав. По принцип това не бе от голямо значение, тъй като подслушващите устройства също не можеха да функционират при наличието на олово. Следователно, нямаше смисъл уредът да прониква през оловото, тъй като подслушвателите или миникамерите не можеха да действат като такива при наличието на оловно покритие.

Първо трябваше повредят бутоните.

Джони отиде до складовете за електроника и си набави необходимото, като се върна, Кер бе успял да провери всички стаи за подслушвателни устройства и камери и не намери нищо.

За работилница на Търл се спряха на бившата приемна на Чърк. Бе достатъчно голяма, за да работи спокойно в нея, освен това размерите на вратата позволяваха да се внася и изнася през нея контролния пулт на телепортационното съоръжение.

Докато Джони се занимаваше на бюрото с уреда за откриване на подслушвателни устройства, Ангъс и Кер пригидиха една метална плоча за работна маса, завариха краката ѝ за пода и след това бронираха заварките, тъй че да бъде почти невъзможно масата да се премести. Дори пригидиха стол и го поставиха пред масата. Стана идеално и Джони се премести да работи там.

Работата му напредваше. Като използва микробутолни трансмитери, които обикновено намираха приложение в дистанционните управления, той пригоди всеки бутон на апарата така, че когато се включи, да изпраща импулс от дистанционното реле. Релетата бяха толкова малки, че можеха да се забележат само под микроскоп. Закрепи ги вътре в уреда с малък молекулярен спрей. Най-трудно бе да ги задържи на нужното място, докато ги напръска със спрей. Но в природата нямаше око, което

да ги забележи без помощта на апаратура.

Постави един апарат за вълнов обхват на разстояние от уреда и започна един по един да превключва бутоните, при което всеки път показателят на апарата отскачаше под различен ъгъл.

Следващият етап бе доста труден, защото трябваше да приспособи ирисови пластинки, извадени от електронните лампи на самолетните визьори. Това бяха миниатюрни устройства, които автоматично регулираха обема на светлинния поток. Концентричните пластинки можеха да се движат от широко отворени до напълно затворени.

Трябваше да изолират тези мънички части и да ги напръскат с тънък слой олово, после пак да ги съберат, тъй че не просто да работят, а и да не изгубят способността си да се затварят и отварят. Ангъс бе ненадминат в подобна работа.

След това поставиха свиващи се пръстени около напръсканите с олово ирисови пластинки и инсталираха в тях микробутони, за да могат да се задействат.

Като направиха около петнайсет такива устройства, подложиха ги на цялостен тест. Когато детекторът за подслушвателни устройства се включеше, оловните ириси веднага се затваряха. Когато детекторът се изключеше, моментално се отваряха.

С други думи, оловните ириси се затваряха всеки път, когато детекторът се включваше и пред подслушвателните устройства и камери падаше оловен екран, който им пречеше за момента да „виждат“ и „чуват“. Но веднага щом детекторът се изключеше, всичко възобновяваше работа.

До тук добре. След това тръгнаха по складовете – срещнаха Ларс и му обясниха, че търсят „шпингел-буфери“ – и извеза не само всички налични подслушвателни устройства, но и всеки ключов компонент, който правеше възможно откриването им с детектора. Поставиха ги в кутия и я прибраха в колата, за да я отнесат извън страната.

Сега разполагаха с детектор, който не откриваше нищо, макар че очевидно работеше и с петнайсет оловни ириси, които можеха да поставят пред подслушвателните устройства.

Ларс пак се появи, за да отбележи, че са доста тихи и му казаха да се разкара. Но междувременно Кер направи запис на чукане, тракане и звук от бормашина и го пуснаха да се върти.

Заличиха следите от досегашната си работа и скриха плодовете на труда си.

Изведнъж осъзнаха, че са работили много дълго. Имаха още много

неща да правят, но единодушно се съгласиха, че за днес стигаше.

Джони и Ангъс не искаха да предизвикват съдбата и да ходят в Академията, където щяха да ги срещнат много кадети и легнаха в бившия офис на Чар. Кер трябваше да иде в Академията да им донесе нещо за ядене и работни дрехи. Данълдин вече трябваше да е пристигнал и Джони му прати съобщение относно психосите. Напечата го на печатната машина на Чърк:

„Всичко е наред. След три дни уреди транспортирането на трийсет и тримата Пс, които сега са в затвора на лагера, до допълнително означено място в Корнуол. Докладвай, че са загинали при катастрофа над морето. Предай ги на доктора. Не по-рано от три дни. Ще ти създадат доста грижи. Ще крещят, няма да искат да заминават. Изяж бележката.“

Кер обеща да я предаде и бързо излезе.

Джони и Ангъс се протегнаха да се отпуснат. До тук всичко вървеше добре. Предстоеше им още много работа.

2

Някак си изгубен в дългото дванайсет фута легло на Чар и малко напрегнат в празния лагер, където всеки звук отекваше, Джони чакаше Кер да се върне. Стана доста късно и вече се чудеше защо се бави. Четеше, за да минава по-бързо времето.

Като си е стягал багажа, Чар бе оставил доста неща, които явно не е искал да връща на Психло. Едно от тях бе детска книжка „Историята на Психло“, може би негов учебник, тъй като отвътре на корицата бе написано със ситен, необработен почерк: „Учебник на Чар. Откраднал си го, затова го върни!“, а отдолу: „Или ще те фрасна!“. Е, Чар вече не можеше да фрасне никого. Беше мъртъв, Търл се бе погрижил за това преди доста време.

Търл бе споменал за подземни шахти и на Джони му стана интересно като прочете, че под целия Имперски град на Психло и околните области има лабиринт от дълбоки изоставени шахти и канали. Преди около триста хиляди години всички повърхностни залежи на Психло били изчерпани и те разработили полусърцевинните методи. Някои от шахтите стигали до дълбочина осемдесет и три мили, а в някои случаи това е на половин миля над течната сърцевина. Каква ли горещина е било в

тези шахти! Там са копали само машини, не и живи същества. Лабиринтът така се разпрострял, че от време на време някои сгради потъвали по малко.

Тъкмо четеше за „Първата междупланетна война за прекратяване на глада за минерали“ и Кер се върна.

Дори през маската личеше, че е мрачен.

– Данълдин е арестуван – съобщи Кер.

Разказа им, че Данълдин пристигнал с боен самолет точно по залез слънце и отишъл да си намери стая и да вечеря. Като излязъл от столовата, в сянката го чакали двама, облечени в маймунски кожи и с кръстосани пояси и му казали, че е арестуван. Още няколко подобни изчаквали на разстояние.

Откарали го с кола, която карал Ларс, в голямата сграда с боядисан купол в разрушения град. Бутнали го направо в „съдебната зала“ и Старшият кмет на планетата го затрупал с обвинения като например това, че пречел на операциите на Съвета и предизвиквал войни, а после го погледнал от близо и казал: „Ти не си Тайлър!“. Извикал капитана на стражата и последвала караница. След това Старшият кмет го накарал да обещае, че няма да предизвика Шотландия на война заради инцидента и го пуснал.

Данълдин се върнал в Академията с колата на Ларс и бил добре. Кер изчакал малко, за да му предаде бележката и Данълдин му казал да предупреди Джони.

– Това означава – заключи Кер, – че са очаквали ти да дойдеш и наблюдават всичко наоколо. Трябва да работим бързо, много да внимаваме и да те измъкнем оттук колкото се може по-скоро.

Джони и Ангъс хапнаха малко от храната, която Кер им донесе и легнаха да поспят за четири часа. Кер отиде в едновременната си стая и спа с маска, защото общата част на лагера не бе запазена с дихателен газ.

Още преди да съмне се бяха заловили здраво за работа. Кер направи друг запис с чукане и тракане и го пусна, защото по нищо не личеше, че работят върху тръбопровода.

Предстоеше им да монтират „очи“ и образни трансмитери така, че да не могат да бъдат открити.

Атакуваха оловното стъкло на купола и направиха в него „дупки от куршуми“ точно където трябва. Решиха проблема с евентуалното им закриване от щорите, ако някой ги пуснеше. Отгоре на самия връх куполите от горното ниво бяха много по-плътни боядисани, отколкото

стените отстриани. Затова уредите („четците“, както Кер ги наричаше) трябваше да стоят доста високо.

„Дупките от куршуми“ освен това трябваше да изглеждат така, сякаш е стреляно отвън, затова около тях направиха пукнатини с дебелина на косъм. За всеки случай направиха няколко и върху други куполи, за да не изглежда, че само помещенията на Търл са пострадали.

В дупките напъхаха четци и трансмитери. След това ги поправиха с прозрачни от едната страна „балонени кръпки“. „Пропукванията“ поправиха със стъкло.

Всяко устройство имаше отпред оловен ирис и бе поставено в малка оловна кутийка. В резултат изглеждаха като набързо поправени дупки от небрежен майстор. Всички устройства бяха насочени и фокусирани така, че да обхващат различни части от работната площ в двете стаи.

– Няма да си играе с подобни неща – засмя се Кер. – Ще го е шубе да не вземе да изтече дихателния газ и да влезе въздух.

Бе станало следобед, докато довършат поставянето на подслушвателните устройства на купола. Направиха тест с детектора и приемателите. Докато бе включен детекторът, ослепяваха и не излъчваха никакви вълни, а когато го изключеха, разчитаха всичко, което попадеше в обхвата им.

Направиха си кратка почивка за обяд и изключиха диска, който им проглуши ушите. Изведнъж отвън се чу врява.

Кер отиде до вратата и я отвори. Ларс вдъхна дихателен газ и отстъпи назад. Поиска Кер да излезе веднага, за да говори с него.

– Прекъсваш ни работата – каза Кер, но излезе в коридора.

– Много си смел! – каза Ларс, треперещ от ярост. – Вчера си ми дал шепа боклуци, върху които е имало радиоактивен прах! Да знаеш в каква беля ме вкара! Като ги показах на Търл тази сутрин, започнаха да експлодират от близостта с маската му. Знаел си, че така ще стане! Едва не ме преби!

– Добре де, добре! – каза Кер. – Ще почистим всичко тук, преди да пушем вътре по-голямо количество дихателен газ.

– Това са били радиоактивни куршуми! – извика Ларс.

– Добре! – каза Кер. – Влезли са през купола. Ще намерим всичките. Не се вълнувай толкова.

– Опитваш се да ми навлечеш беля на главата – продължаваше Ларс.

– Стой далеч оттук – каза му Кер. – Разлага човешките кости, нали знаеш.

Ларс не знаеше. Обърна се и изчезна.

Когато Кер се върна и залости вратата, Ангъс го попита:

– Наистина ли бяха радиоактивни куршуми?

Кер се засмя и започна да пъха храна през маската си. Кер бе единственият психос, когото бяха виждали да дъвче кербанго през маска, можеше дори да се храни и да говори през нея.

– Беше флитер – каза Кер през смях. – Сплав, която като попадне на слънце, хвърля сини искри. Стрих малко по куршумите. Съвсем безобидна е. Детска играчка. – Продължаваше да се смее. После въздъхна: – Трябваше да има някакво обяснение за дупките от куршуми, затова „намерих“ няколко. Но този Търл – толкова е хитър, че понякога става адски тъп!

Джони и Ангъс също се засмяха. Представиха си как Ларс поднася на Търл „находките“ и точно под носа му започват да излизат сини искри. Твърдата убеденост на Търл, че половината свят го преследва, трябва да го е пратила чак в другия край на клетката. Сигурно си е помислил, че собствената му маска бълва уран!

Сега вече можеха да се заемат с работата по тръбите и наистина започнаха да чукат и блъскат. Имаха за задача да поставят подслушващи устройства с оловни ириси във входните и изходните тръби на помещенията, тъй че хем да не се виждат, хем да надничат от тъмните дълбини на тръбите и да покриват определена част от работната площ. Оказа се, че има доста специфична работа. Макар Кер да бе джудже, железните листове се огъваха в лапите му сякаш бяха листове хартия.

Кер така постави тръбите, че изглеждаха сякаш всеки момент могат да се срутят. Ако ги докоснеш, се разклащаха и създаваха илюзията, че ще се разпаднат. Но в действителност свързките между тях бяха дори заварени и бронирани.

Поставиха подслушвателните устройства, изпробваха дали ирисите работят и приключиха с тръбите. Захванаха се с циркулаторните помпи. Вече бе късно вечерта, но продължиха да работят. До около един през нощта циркулиращата система бе завършена и изглеждаше доста надеждна.

Усещаха, че времето няма да им стигне и не спряха да починат. Оставаше да решат въпроса как информацията от всички подслушвателни устройства да стигне до Академията, която бе на километри разстояние отук.

Никое от устройствата не можеше да се захранва и да предава информация на повече от няколкостотин фута. Всички работеха с

различни честоти, а това означаваше обемна хранваща система.

Джони поработи още малко с детектора и монтира в него устройство за дистанционно включване и изключване, което щеше да задейства многоканалната хранваща кутия. Това бе най-лесната част. При включен детектор не трябваше да пристигат никакви вълни.

Трудната част бе да се измисли как трансмисията да стига до лагера. Решиха да използват земни вълни. За разлика от въздушните вълни, земните вълни могат да се разпространяват само по земята. „Антената“, по която се изпращат вълни, може да бъде просто метална пръчка, забита в земята. По същия начин приемащата „антена“ е друга пръчка. Тези вълни бяха със съвсем различна дължина, така че нямаше опасност да ги засекат. Психосите на Земята не използваша земни вълни и ако някой искаше да ги засече, трябваше да измисли и направи редица компоненти, за да превърне обикновените радиовълни в земни.

Бе есен и все още бе тъмно, когато Ангъс и Кер отидоха до Академията, за да инсталират приемниците и записващите устройства, едното в една тоалетна, другото в телефонна кабина, която не се използваше и третото в пред олтара на църквата под една тухла, която се вадеше.

Междувременно Джони зарови в земята хранващата система извън купола. Беше си приготвил обяснение – „търси хранващи кабели“, но не се наложи да го използва. Всички спяха. Зареди системата с горивни патрони за около половин година, опакова я във водонепроницаемо покритие, заби пръчката-антена и заравни почвата. Никой не би помислил, че на това място е ровено. Не случайно Джони бе правил толкова ловни капани през живота си.

Влезе вътре и отново провери всичко. Оловните ириси работеха безпогрешно. Подслушвателните устройства и камерите се хранваха нормално.

Системата се включваше и изключваше съобразно с детектора. Остава ги да поработят, за да могат Ангъс и Кер да изпробват в Академията дали всичко се записва.

Джони се захвана да завари и бронира бюрото и чертожната дъска. Никаква молекулна резачка не можеше да пробие през заварките!

В осем часа Ангъс и Кер започнаха да се шляят наоколо, сякаш току-що бяха пристигнали. Залостиха вратата и двамата широко се ухилиха на Джони.

– Работи! – каза Ангъс. – Гледахме те как се трудиш и дори видяхме серийния номер на фенерчето ти. Всичките петнайсет устройства работят безупречно! – Протегна ръка: – Ето и дисковете.

Пуснаха ги. Виждаше се дори зърнещата структура на веществата, да не говорим за цифри!

Въздъгнаха с облекчение.

След това Ангъс хвана Джони за рамото и посочи към вратата:

– До този момент ни бяха нужни опита и знанията ти. Но отсега нататък ни остава само да побутнем туй-онуй, за да замажем очите на Търл. Оставането ти дори минута повече може да се окаже фатално.

Кер вече пъхаше подправения детектор на същото място, където го намериха и подреждаше всичко в касата както си беше.

– Когато се съгласих да свърша работата и подозирах, че ще дойде те – каза той без да спира да работи, – заредих с гориво един самолет. Намира се точно срещу вратата на хангара. Последните цифри на серийния му номер са 93. Чака те. Не им трябваме ние, искат теб!

– Остава ни най-много час работа – каза Ангъс. – Трябва да изчезваш оттук, това е заповед на сър Робърт. Каза да те отпратя веднага, щом е възможно.

Кер заключи вратата на касата и пъхна един сгъваем лост под единия му край, за да изглежда сякаш някой неуспешно се е опитвал да го отвори.

– Довиждане! – натъртено каза той.

Бяха прави. Можеха сами да се справят с останалото и не ги застрашаваше нищо. От друга страна, работата наистина трябваше да се довърши. Най-добре да се качи в самолета и да чака, готов да излети.

– Когато всичко е готово, ще дойдете да ми кажете – каза Джони.

– ТРЪГВАЙ! – заповяда Ангъс.

Джони им махна и излезе. Заключиха вратата след него. Тръгна по коридора към стаята на Чар, за да вземе комплекта с инструментите. Беше 8:23 сутринта. Вече бе закъснял с два часа.

3

В пет часа Браун Лимпър Стафър вече знаеше, че е открил Тайлър.

Дни наред не можеше нито да спи, нито да яде или да седи спокойно. Бе забравил всичките си държавнически грижи и всички други задачи, които ежедневно запълваха времето му. С див пламък в очите почти двацет и четири часа в денонощието той мислеше по въпроса как да затвори вече заложения капан. Престъпленията трябва да се наказват! На злодеите трябва да им се търси сметка. На първо място трябва да

стоят сигурността и целостта на държавата. Почти всички книги за управлението, които бе чел, всички съвети, които бе получил, доказваха едно нещо: трябва да хване Тайлър!

Победата започна да се очертава около три през нощта, когато получи една снимка от разузнавателен самолет. Тези машинки му създаваха доста неприятности. Откак записващите устройства бяха преместени в сградата на Конгреса, непрекъснато се дразнеше от непонятната им сложност и често стоварваше юмрук върху тях, когато не изкарваха върху хартията това, което му се искаше. Чувстваше се като мъченик – вършеше толкова работа, без почти никой да му помага. Преглеждаше записите от разузнавателния самолет, направени от Шотландия. Пилотът, който контролираше разузнавателните полети и се оправяше с тези машини, не беше тук по това време на нощта. Каква досада!

И ето къде бил Тайлър! Танцува заедно с още пет-шест мъже един от онези налудничави танци на шотландските бойци. Макар че от снимките, естествено, не можеш да чуеш нищо, ушите го заболяха, като си представи шантавата музика на гайдите. Да! Ловната риза и всичко останало. Това беше Тайлър.

Доста се измъчи, докато върне картината. Никога не можеше да различи едно психоскопско число от друго. Но най-после се справи и получи увеличен образ.

Не беше Тайлър! След това осъзна, че е разсъждавал нелогично. Тайлър не би могъл да танцува и да размахва ръце насам-натам. Последният път, когато го видя в лагера, Тайлър куцаше, подпираше се на бастун и не можеше да движи дясната си ръка.

Но в 4:48 сутринта видя снимка от друг разузнавателен самолет, прелитащ над Лейк Виктория, на която се виждаше мъж, застанал до някакво езеро. Хвърляше камъни във водата. Носеше ловна риза, същата коса, същата брада. Тайлър! Не, не е възможно да е той, тъй като хвърляше с дясната ръка и като отстъпи назад, явно не куцаше.

Не му оставаше нищо друго, освен да хвърли снимката на земята. В този момент в стаята се втурна Ларс. По вида му личеше, че има някакви новини. Браун Лимпър му показа снимките, но чакай! Какво правеха двама Тайлър в различни части на земята, и то в толкова кратък период от време?

– Точно това се опитвам да кажа – извика Ларс. – Има трима шотландци, които приличат на Тайлър. Но не в това е работата. Помниш ли какво ни каза Търл? Тайлър има белези на врата от нашияника, който е носил толкова дълго. Чудех се защо Стормълонг си бе сложил шалчето

толкова високо на врата. Преди не го носеше така. И точно преди пет минути се събудих и всичко ми стана ясно като бял ден! Прикрива бележите! В този момент Тайлър е в лагера и се прави на Стам Ставинджър! Стормълонг!

Въпреки че доводите им бяха погрешни, стигнаха до правилен извод.

Браун Лимпър веднага предприе мерки. Ларс хиляди пъти му бе разказвал за великия герой Хитлер и безгрешните му кампании. Търл го бе направил предвидлив. Чувстваше се готов за този момент.

Преди два дни бе завършил окончателно преговорите по договора с генерал Снит. Сто кредита дневно на човек бяха много пари, но Снит ги заслужаваше.

Две команди бяха отишли с камион до селото, което се намираще на високата ливада. Нямаше никакво събрание. Жителите му бяха прогонени. Набързо ги евакуираха в далечното село от другата страна на планината. Веднъж вече Тайлър бе взел решение вместо тях. Петимата младежи, които евентуално биха се възпротивили, бяха в Академията. Двамата учеха за машинни оператори, как да разчистват през зимата проходите с багери, останалите трима учеха за пилоти. Възрастните хора и децата нямаха право на глас и пренебрегнаха оплакванията им, че приготовленията им за идващата зима се провалят. Като политически ход им бе обяснено, че ги местят заради тактическите мини, които трябва да се изровят и унищожат. За тези мини вече знаеха, че представляват експлозиви, заровени в земята много отдавна и Браун Лимпър им показа, че това е поредната лъжа на Тайлър. Сега мините щяха да изиграят своята роля в хитро измислената стратегия.

Заредиха старата къща на Тайлър със снаряди и експлозиви. Експертът на бригантите по взривни устройства увери Браун Лимпър, че е достатъчно Тайлър да отвори външната врата и ще бъде вдигнат във въздуха.

Щяха да обяснят инцидента така: въпреки предупрежденията за опасността от мини, Тайлър отишъл в селото и една мина избухнала. Така никой не би могъл да се съмнява или да вини Браун Лимпър. Старши кметът на планетата не си спомняше точно дали идеята бе негова или на Търл. Но това нямаше значение, важното беше, че е плод на блестящо политическо мислене. Държавата и нацията трябва да бъдат освободени от позорния престъпник Тайлър, при това без много да се разчуе. Освен това Браун Лимпър бе чел някъде, че целта оправдава средствата и такава политика му се струваше разумна. Колкото повече си мислеше, Браун

Лимпър толкова повече се убеждаваше, че се нарежда до най-големите политици в човешката история.

В шест часа сутринта заповяда на генерал Снит да смени стражата в лагера. Отсега нататък кадетите трябваше да бъдат освободени от това задължение на основание на две причини: първо, не им харесваше и второ, пречеше на заниманията им. Държавата вече имаше истинска армия. До осем часа сутринта бригаантите трябваше да поемат всички постове.

Позвъни в Академията, където го увериха, че двамата придружителни на „Стормълонг“ са излезли оттам преди известно време и дежурният офицер ги е отметнал.

Въоръжиха бригаантите с автомати Томпсън. Оказа се, че други автомати няма, но и Томпсън щяха да свършат работа.

Ларс получи разпореждания и придружен от двама въоръжени бригаанти, тръгна към лагера. Трябваше да се скрият някъде отвътре и да изчакат да се появи „Стормълонг“ и без много шум да го арестуват. Ларс трябваше да го доведе в съдебната зала. Не биваше да плаши Тайлър. Като му предявят обвиненията, ще му съобщят, че случаят му ще бъде разгледан на заседания на Световния Съд, който ще бъде свикан след две седмици. След това ще го отведат в селото. „Под домашен арест“ и „до разглеждане на делото“ бяха все понятия, които Браун Лимпър наскоро усвои от речника. Ще осведоми Тайлър, че е под домашен арест. След това Ларс ще го отведе в ливадата. Не бива да се допуска да научат кадетите или руснаците, които контролираха старата гробница – американската база.

Ларс каза:

– Мисля, че е по-добре да го хванем още докато е в офиса на Търл.

Но Браун Лимпър отвърна:

– Не. Търл ме увери, че винаги може да познае дали е сторил някаква поразия, като огледа офиса си. Вероятно ще иска да изчака другите да свършат и тогава ще извърши някое престъпление. Трябва да го хванете, когато е сам. Другите двама могат да се намесят на негова страна. Трябва ни престъпника Тайлър. Ще го арестуваме тихомълком, ще го обвиним и ще го заведем на ливадата. Бъди любезен. Не му отказвай всякаква обикновена молба. Дръж се спокойно и не създавай никакви проблеми. И да не повредите офиса! Търл изрично помоли за това.

Разпорежданията се сториха на Ларс малко неясни и непоследователни, но разбра основните пунктове. Получи си двамата бригаанти, увери се, че имат автомати и ги поведе към бронираната служебна кола. Потеглиха.

Браун Лимпър каза на генерал Снит:

– Нека наемниците ти не се показват много много из лагера, но да бъдат нащрек. Кажим им да открият стрелба само в случай, че бъдат нападнати.

Генерал Снит разбра. Хората му бяха готови да заслужат заплатите си.

Браун Лимпър неотдавна бе видял какви мантии са носели едновременно съдии и поръча да му ушият една. Облече я и отиде до прозореца, за да следи какво става. Погледът му попадна на едно старо пропускано огледало и се огледа.

Най-после дойде часът да потърси сметка за обиди и унижения, търпени цял живот!

4

Джони влезе в стаята на Чар и направи две крачки.

В лявата му страна опря дуло на автомат!

Един бригант се изправи иззад един стол и насочи към него друг автомат.

Ларс се изправи иззад леглото и се прицели в него с лъчев пистолет.

– Не сме тук, за да те убием – каза Ларс.

Бе участвал в цялата тази кампания и можеше да си позволи малко украса. Досега бе разбрал, че Тайлър е опасен престъпник и от него може да се очаква всичко. За да изпълни заповедта, трябваше да бъде много умен, като Хитлер.

– Подчини се и няма да ти сторим зло. Действията ни са напълно законни. Арестуван си по заповед на Съвета, а това са военните сили на Съвета.

Като влезе в стаята, Джони още не бе свалил маската си, иначе щеше да усети вонята на бригантите.

Един час. На Ангъс и Кер им бе нужен един час, за да довършат работата в офиса. Тези същества може би щяха да се качат в офиса, възможно бе дори да имат заповед за арестуването и на другите двама. Трябваше да осигури на Ангъс и Кер този час.

После осъзна, че Ларс и двамата бриганти са тук от доста време. Когато Джони каза на Кер да му донесе работни дрехи, той просто бе събрал във вързоп всички принадлежности на Стормълонг. Беше ги

оставил подредени на леглото. Сега бяха разхвърляни из цялата стая. Бяха претърсили всичко. Чантите с храна от Африка и от Академията също бяха там. И тях бяха преровили. Ангъс носеше много малко принадлежности, освен това чантата с инструментите му бе в него, тъй че нямаше как да се познае, че вещите са на двама души.

Единият бриганти, който беше зад него, извади от колана на Джони лъчевия пистолет, като предварително погледна към другия да го предупреди да внимава.

Джони повдигна рамене. Трябваше да спечели време!

– И къде ще ме водите?

– Тази сутрин ще се явиш пред Съвета, за да ти бъдат прочетени обвиненията – каза Ларс.

Джони уж небрежно затвори вратата зад гърба си, за да не се вижда какво става в коридора. Ангъс и Кер едва ли щяха да минат оттук за хангара, но можеха да вдигнат шум. Или още по-лошо, можеха да изоставят работата си, за да се заемат с тези тримата, което щеше да е глупаво.

– От вчера не съм ял нищо – каза Джони. – Имате ли нещо против първо да хапна?

Ларс отстъпи до стената. Бриганти зад него се отдръпна. Този, който беше зад стола зае друга позиция и Джони взе чантите с храната и кратунките с вода. Седна и отпи вода. Имаше чепка банани и отчупи няколко.

Бригантите не бяха виждали банани откак напуснаха Африка и се вторачиха в тях. Джони им предложи и щяха на драго сърце да приемат, но Ларс им кресна и това ги накара да си спомнят какви са задълженията им.

Джони изяде един банан. После намери малко хляб и си направи сандвич с тукашно говеждо. Доста време му отне, докато отреже филийките. Огромният психоски часовник на китката му отмерваше секундите и минутите.

– В какво съм обвинен? – попита Джони.

Ларс тънко се усмихна. Притискаха го да издаде поверителна информация:

– Ще научиш, когато дойде времето и от когото трябва.

Джони довърши сандвича и намери някакви диви къпини. Изяде ги. Часовникът продължаваше да тиктака. Още четиресет и девет минути.

Надникна в чантата и откри дива захарна тръстика от Африка. Внимателно я обели и започна да дъвче, като от време на време отпиваше от

кратунката.

След това му хрумна, че ако седят така тихо, Ангъс и Кер могат да влязат, за да проверят дали е заминал. Ангъс вероятно ще предположи, че Джони си е взел комплекта с инструменти, но все пак можеха просто да решат да влязат и да бъдат арестувани, или пък да ги застрелят. Най-добре да накара този Ларс да говори, за да чуят отвътре непознат глас.

Още четиресет и две минути.

– Ама как сте ми разтурили дрехите! – каза Джони. – Ще трябва да ги опаковам наново.

Но Ларс имаше нещо друго в предвид. Искаше да направи истинска проверка на документите, а бе забравил. Искаше да е напълно убеден, че арестуваният има белези по врата. Започна да хитрува. Нужна бе някаква военна маневра. Не искаше този Тайлър да сграбчи някой от бригантите и да го използва като щит. Точно в момента яката на работното му яке закриваше врата.

– Нямаме намерение да ти създаваме неудобства – каза Ларс. – В момента си в работни дрехи и може би ще искаш да се преоблечеш, за да бъдеш в най-представителния си вид пред такъв могъщ орган като Съвета. Ако искаш, можеш да се преоблечеш. Прибрали сме всички ножове и оръжия, така че можем да ти позволим.

Джони сухо се усмихна при споменаването на „могъщия орган“. Каква помпозност! Но каза:

– О, да, в такъв случай най-добре да се преоблека.

Започна да подрежда разпиляните дрехи на купчини, като се стараше да вдига колкото се може повече шум. Щеше да е по-добре, ако накара Ларс непрекъснато да говори. Още трийсет и девет минути.

Кер наистина бе довлякъл целия багаж на Стормълонг. Сгъна всичко и после започна да вдига една по една дрехите, критично ги оглеждаше, сякаш се чудеше какво да облече. Постоянно питаше: „Това става ли?“, или „Ами това?“. „Как трябва да е облечен човек, за да се яви пред Съвета? В нещо подобно?“ Ларс започна да го съветва. Съветът бе много стриктен и особено държеше на достойнството си. Има огромна власт и хората трябва да го осъзнаят. Още двама и девет минути.

Изведнъж Джони видя, че Стормълонг, който винаги се носеше спретнат и държеше на дрехите, бе запазил костюма от времето, когато копаеха злато. Слагаше го, когато трябваше да се прави на Джони. Криси бе ушила няколко еднакви костюма в клетката по искане на Джони, за да се отвлича от тъжните мисли. Дадоха ги на Данълдин, Тор и Стормълонг, за да приличат повече на Джони. Разгъна ловната кожена риза,

панталоните и колана. Да, бе запазил дори мокасините. Оставаха двайсет и три минути.

Джони свали ризата си, като възнамеряваше да се поизмие, преди да се преоблече.

Ларс напрегнато се наведе напред. Търл бе казал, че един добър шеф на сигурността винаги използва белезите по тялото, когато трябва да идентифицира някого. Колко правилно! Ето ги малките белези от кашката. Това беше техният човек. Ликуваше отвътре. Развесели се.

– Сега вече можеш да побързаш, Тайлър – каза Ларс. – Сигурен съм, че си ти. Белезите от кашката!

Значи това е търсил, помисли си Джони.

– Другите са тръгнали отгук преди часове, нали? – каза Ларс.

– Ами да, в интерес на истината, тръгнаха си. – каза Джони.

Сети се, че са ги отметнали, когато отидоха в Академията да инсталират записващите устройства и вероятно не са ги записали на влизане. Чудесно. Оставаха още двайсет минути.

– А ти остана да направиш някоя и друга поразия, не е ли така? – каза Ларс. – Ще се разбере, не бой се. Маскарадът свърши, Тайлър. – Ларс помисли, че го е казал много добре. Сам го измисли. – Обличай се.

Джони взе парче кожа, намокри го с вода и се разтри. Бригантите го гледаха с удивление. Не бяха нито виждали, нито чували някой да се мие.

– Как ме открихте? – попита Джони.

– Боя се – отговори Ларс, – че това е държавна тайна.

– Аха – каза Джони. Още седемнайсет минути! – Това сте го научили от някакъв си Хитър, или Хилър, или как му беше името? – Спомни си, че Кер спомена как Ларс бил откачен на тази тема.

– ИСКАШ ДА КАЖЕШ ХИТЛЕР! – гневно го поправи Ларс.

– А, Хитлер – каза Джони. – Името не звучи психоско. Обикновено психоските имена не са двусрични. Макар че понякога и това се случва.

– Хитлер не е бил психло! – натъртено изрече Ларс. – Бил е ЧОВЕК. Той е най-великият военен лидер и най-светият член на църквата, съществувал някога на земята!

– Трябва да е било доста отдавна – каза Джони. Петнайсет минути и седемнайсет секунди. Може би са свършили и за четирсет и пет минути. Но може и за един час.

Наистина е било отдавна, съгласи се Ларс. Как е научил за Хитлер ли? Ами семейството му било от Швеция, много образовани хора. Баща

му бил свещеник. Имали някакви стари книги, запазени от църквата. Били напечатани на възможно най-чист шведски, направо вдъхновяващо, от „Немското Министерство на Военната Пропаганда“. Пишело, че за да бъде някой истински вярващ, трябвало да е чист ариец, а ариец в действително означавало швед. Повечето хора от племето им имали забележителната наглост да се подиграват с тази свята вяра, но тя била официалната религия на Швеция.

– Горя от нетърпение да разбера повече за него – каза Джони. – Наистина ли е бил велик военен лидер?

О, наистина е бил, изобщо не се съмнявай. Хитлер завладял целия свят и наложил расова чистота. Наистина трябва да прочетеш тези книги. Те са направо прекрасни. О, не можеш да четеш на шведски? Е, аз бих могъл да ти чета от тях. За какво пише в тях ли? Ами може да се разказва със седмици, но например в една от главите на една от книгите, наречена „Моят живот“ се очертава цялостно съдбата на расата. Виждаш ли, има истински свръхчовеци и просто обикновени хора. А за да станеш свръхчовек, трябва да изучаваш и да си запознат с религиозната доктрина фашизъм.

– Те боготворят ли Бога? – попита Джони. Още седем минути и дванайсет секунди. Започна да се облича.

Разбира се. Истинското име на бога било Дер Фюрер, но Хитлер заел мястото му на земята, за да построи свят на мира и добрата воля. Наполеон също е бил военен лидер, а преди него Цезар, преди това Александър Велики, преди него Атила Хунът. Но те не са били светци. Трябва да знаеш историята, за да разбереш каква е разликата. Виж сега, макар Наполеон наистина да е бил велик военен лидер, в много отношения не може да се сравнява с Хитлер. Макар че Наполеон е завладял Русия, не я е завладял с финес, както Хитлер. Всичко това е станало много отдавна и оттогава хората не са видели добро, макар не по вина на Хитлер. Тъй че, за да се издигне отново човек и да бъде велик, трябва да вярва във фашизма и кой знае, може би ще се въздигне някой нов Хитлер, за да донесе мир и добра воля на земята, както по времето на Хитлер. То е малко смешно, но майка ми често казвала, като гледала старите снимки, че аз доста приличам на...

Отдалеч се чу мотора на кола, която подкара. С рев се отдалечи към изхода. Джони не можеше да сбърка безразсъдното шофиране на Кер. Отидоха си.

Джони се облече, опакова си багажа, като не забрави да вземе любимите на Стормълонг яке, шал и очила и ги върза на вързоп.

– Мога ли да разчитам, че това ще бъде предадено на Стормълонг?
– попита Джони, но понеже Ларс нищо не каза, взе вързопата със себе си.

Бяха свършили!

Как ще се измъкне от тази каша, Джони не знаеше. Беше малко озадачен защо двамата излязоха с колата, след като бойния самолет бе все още в хангара. Но беше доволен, че са в безопасност.

– Да тръгваме – каза той.

5

Излязоха от друга врата, която обикновено бе заключена. Джони се огледа да намери някакъв кадет, на когото да предаде багажа за Стормълонг, но не видя нито един.

– Ще се погрижа да го занесат в Академията – каза Ларс, отгатнал намеренията му.

Маршрута, който Ларс бе избрал, целеше да се избегне срещата с кадети или руснаци, някои от които току що бяха пристигнали в подземната база в планината и представляваха внушителна сила.

От планината приближаваше буря, носеха се черни облаци, около далечния Хайпик проблясваха светкавици. Вятърът се усилваше и брулеше високата повяхнала трева. Паднали листа се вдигаха във въздуха. Есента бе дошла. На високото една миля плато въздухът бе студен.

Всичко това изпълваше Джони с лоши предчувствия. Напусна Африка по време на буря и сега пак буря. Хвърли вързопата в багажника и се качи в колата. Стъклата на прозорците бяха тъмни и никой не можеше да надникне вътре. С насочени към него автомати се отправиха към сградата на Конгреса.

Ларс бе лош шофьор и на Джони му стана ясно защо си е счупил врата. Презираше го. Познаваше много шведи, всичките добри хора. От разговора с Ларс разбра, че те също го презират.

Опита се да продължи разговора за някогашния велик военен лидер, но на Джони му бе писнало.

– Млъквай – обади се той отзад. – Ти си само един гаден предател. Не разбирам как изобщо се понасяш. Затова млъквай. – Беше неразумно, но не можеше повече да слуша тази побъркана история.

Ларс млъкна, но присви очи. Внезапно изпита удоволствие от мисълта, че този престъпник ще бъде мъртъв само след няколко часа.

Колата зави към един от страничните входи на сградата на

Конгреса, които никой не използваше. Не се виждаше жива душа. По коридорите също нямаше хора. Ларс се бе погрижил за това.

Блъснаха го към една врата. Невидими под прикритието на сенките бриганти го държаха под прицел. В ъглите на съдебната зала имаше двама, със заредени и насочени към него автомати.

Вътре бе и Браун Лимпър.

Бе седнал зад висока маса, поставена върху подиум. Носеше черна дълга одежда. От двете му страни бяха отрупани стари книги по право. Очите му блестяха по-силно от всякога. Лицето му имаше нездрав оттенък. Приличаше на лешояд, готов да се нахвърли върху трупа. В празната стая бяха само той, Тайлър и двамата бриганти.

Това вече беше Тайлър! Позна го веднага щом прекрачи прага. Имаше някакво излъчване, което човек не можеше да сбърка. Мразеше това излъчване още от времето, когато бяха деца. Мразеше тази лека и уверена походка, мразеше тези правилни черти, мразеше светлосините очи. Мразеше всичко, което Тайлър беше, а той никога нямаше да бъде. Но кой бе силният сега? Той, Браун Лимпър! Колко пъти бе мечтал за този момент.

– Тайлър? – каза Браун Лимпър. – Застани пред съдебната скамейка. Отговори ми: името ти Джони Гудбой Тайлър ли е?

Всичко се записваше. Такива процедури трябва да бъдат редовни и законни.

Джони вяло застана пред скамейката.

– Какъв е този фарс, Браун Лимпър? Много добре знаеш как е името ми.

– Тишина! – каза Браун Лимпър, като се надяваше гласът му да прозвучи силно и плътно. – Затворникът трябва да отговаря ясно и точно, иначе ще бъде обвинен в непочтителност към съда!

– Не виждам никакъв съд – каза Джони. – Защо си облякъл тази смешна дреха?

– Тайлър, прибавям към обвиненията ти непочтителност към съда.

– Добави каквото искаш – отегчено каза Джони.

– Няма да ти е толкова леко, като разбереш в какво си обвинен. Сега само ще ти бъдат прочетени обвиненията. След една или две седмици ще се учреди Световен Съд и тогава ще се състои съдебният процес. Но като углавен престъпник и подсъдим имаш право да чуеш обвиненията, за да можеш да организираш защитата си на процеса.

А сега слушай: обвинен си в убийство на потърпевшите братята Чамко, верни поданици на държавата, жестоко нападнати с цел

убийство и умрели по-късно от собствената си ръка, за да облекчат болките от раните си.

Обвинен си в нападение и отвличане на двама Координатори, които в момента са действали законно като пълномощници на Съвета.

Обвинен си в убийство и нападение над мирно племе, наречено бриганти, включително в масово закление на половин техен боен отряд.

В поголовно убийство на конвой от миролюбиви търговци, тръгнали да вършат работата си и злобно убити до последния човек.

– Психло – прекъсна го Джони. – Бяха психлоси, които организираха атака срещу тази столица.

– Това няма да бъде записано – каза Браун Лимпър. В същност, ще да се наложи да го изтрие от диска. – Не си на съд. Това са само обвиненията, предявени срещу теб от почтени и заслужили граждани на планетата. Не се обаждай и чуй обвиненията!

– Съдът прави забележка – Браун Лимпър бе прекарал дълго време над правните книги и се надяваше, че всичко е правилно и законно, – че има още ред обвинения, които могат да се предявят срещу престъпника, но засега няма да бъдат предявени.

– Например? – попита Джони, безразличен към този клоун.

– Например това, че си откраднал дистанционното управление от някой си Търл и си изпратил газовия бомбардировач срещу човечеството, а когато гореспоменатият Търл се опитал да свали бомбардировача, си стрелял по него. Но в предвид на това, че има свидетели, предубедени и повлияни от теб да лъжесвидетелстват и които представят нещата по различен начин, засега обвинението не е включено, но по-късно е възможно да ти бъде предявено.

– Значи това е всичко, което си стъкмил? – иронично каза Джони. – И нищо за крадене на бебешко мляко? Изненадан съм!

– Няма да си толкова наперен, като чуеш останалата част – заплаши Браун Лимпър. – Аз съм безпристрастен съдия и това е законен и безпристрастен съд. От сега нататък до предстоящия процес ти се забранява да използваш моята... искам да кажа, собствеността на Съвета, което включва самолети, коли, къщи, оборудване, инструменти!

Падна му в ръцете! Браун Лимпър светкавично извади документа за продажба на Земния клон на Междугалактическата минна компания и го размахва пред очите на Тайлър.

Тайлър го взе и го погледна.

„За сумата от два билиона кредита Търл, упълномощен представител на едната страна на договора, която от сега нататък ще се нарича едната страна на договора, предаде всички земи, мини, минни комплекси, лагери, самолети, оборудване, машини, коли, танкове“ – *и т.н.* – „намиращи се на Земята, на избраното и упълномощено правителство на горепосочената планета. Отсега нататък всички те му принадлежат и са под негово разпореждане.“

Подписано бе с „Търл“, но Джони, който добре познаваше подписа на Търл видя, че явно се е подписал с лявата лапа. Понечи да го прибере в торбичката си.

– Не, не! – извика Браун Лимпър. – Това е оригиналът!

Започна да рови из някакви книжа на бюрото, извади едно копие и го размени с оригинала. Джони го прибра.

– И не само това – каза Браун Лимпър, – ами и цялата планета, която също е била собственост на Междугалактическата. За нея също има сключен договор!

Протегна към Джони оригинала, но размисли, изрови едно копие и му го подаде.

Джони му хвърли поглед. В действителност Търл бе продал на тези глупаци собствената им планета!

– Сделките са законни – надуто каза Браун Лимпър. – Т.е., ще бъдат законни, когато изцяло се регистрират.

– Къде? – попита Джони.

– На Психло, естествено – каза Браун Лимпър. – Заради доброто си сърце и въпреки проблемите, Търл сам ще отнесе договорите и ще ги регистрира.

– Кога?

– Веднага щом поправи устройството, което ти така злонамерено и престъпно унищожи, Тайлър!

– Ще отнесе и парите, нали?

– Разбира се! Трябва да ги предаде на компанията. Той е честен човек!

– Психло – поправи го Джони.

– Психло – поправи се Браун Лимпър, веднага след което страшно се разгневи на себе си заради това, че е позволил съдебната процедура да приеме различен от съдебния тон.

– Следователно – продължи да чете Браун Лимпър, – както напреки е посочено, в съответствие със законните племенни права на въпросния

Джони Гудбой Тайлър, същият се задържа под домашен арест в собствената му къща в ливадата и следователно не трябва да напуска въпросната къща и въпросната околност, преди да бъде призован пред Световен Съд, който следва да бъде учреден от Съвета, който въпросен Съвет е законно избран и разполага с цялата власт на цялото правителство на Земята. Амин!

Беше прибавил в края религиозна нотка, за да звучи по-добре и доволен от себе си, гордо изпъчи гърди.

– Тъй че, ако затворникът няма някакво последно желание...

През цялото време Джони трескаво мислеше. Никога преди не бе обръщал особено внимание на Браун Лимпър и се учуди откъде тази злоба, измамничество и... В хангара, в лагера имаше зареден с гориво самолет.

– Да – каза Джони. – Имам една молба. Ако ще отивам в ливадата, искам преди това да взема конете си.

– Отсега нататък притежаваш само къщата и тях, така че, може да ти се разреши. От любезност и от правилно разбиране на правата на затворника, а може би и от бащинско чувство към него като негов собствен Кмет, удовлетворявам молбата ти при условие, че оттам отидеш право в селото на ливадата и в твоята къща!

Джони го погледна презрително и излезе от стаята.

С прекалено силен блясък в очите Браун Лимпър го наблюдаваше как излиза. Това ще бъде краят на Тайлър! Въздъхна покъртително. Какво облекчение! И колко дълго го бе търсил! Двайсет години. Не, това не бе отмъщение. Бе длъжен да го направи. Задълженията му го изискваха! Народите на Земята от сега нататък ще са изцяло в добри ръце – в неговите, на Браун Лимпър. Ще се грижи винаги за доброто им, както сега. Въпреки мъките, които ще му струва.

6

Инцидентът, който нарекоха „убийството на Бити Маклийд“, който доведе планетата до война и предизвика смъртта на много хора и по-късно бе възпяван в балади, романи и легенди, започна следобед същия ден, когато за свое нещастие Бити забеляза Джони пред сградата на Конгреса в Денвър.

Когато началникът на руския контингент получи заповед в Африка да затвори американската подземна база, за всички руснаци стана ясно,

че нито те, нито Джони ще могат да останат да живеят в Америка. Този факт повдигна въпроса какво да правят с конете. За руснаците конете бяха богатство. Бяха си отгледали свое собствено не многобройно стадо в Америка и нямаха намерение да го изоставят.

Бити Маклийд се чувстваше отговорен за конете на Джони. Категорично заяви на полковник Иван, че ще отиде с тях да ги доведе. Възпротивиха се, но Бити ловко се измъкна: щом е с руснаците, нищо лошо не може да му се случи. Освен това конете го познаваха. Уиндсплитър, Дансър, Олд Порк и Блоджит ще се уплашат по време на дългия полет и трябва някой да ги успокоява, някой, на когото имат доверие. След като спориха часове наред, полковник Иван се предаде.

Същия ден още преди зазоряване руснаците затвориха всички входи на американската подземна база, а също и склада за ядрени снаряди. Ако някой се опита да влезе, без да знае пътя и без да има ключове, щеше да бъде вдигнат във въздуха. Самолетите бяха готови за излитане, натоварени с всичко, което трябваше да изнесат извън границите. Преди изгрев слънце потеглиха с малък конвой камиони и коли, за да приберат от полето конете. С това работата им приключваше.

Пътят от базата към равнините минаваше през останките на стария Денвър и почти никой от руснаците не бе ходил там. Освен това, от известно време насам им плаशाха. Връщаха се вкъщи, а там ги чакаха сестри, съпруги, любими, майки и приятели.

В последно време в Денвър бяха отворили няколко малки магазинчета. Собствениците не бяха местни хора, а купувачите бяха от цял свят, дошли на поклонение до мините. Стоките бяха едновременни поправени предмети, изровени от руините на древните градове. Имаше дори нови неща, изработени от съплеменници на собствениците. Облекла, обувки, платове, бижута, съдове, сувенири, реликви – стоката бе предимно такава. Имаше само няколко магазина, при това пръснати из целия град.

Понеже до заминаването вечерта от Академията оставаше много време, вместо да чакат цял ден на поляната, решиха да прекарат известно време в пазаруване.

Паркираха колите близо до сградата на Конгреса, където имаше достатъчно място, пък и куполът ѝ се виждаше от целия град и лесно можеха да се върнат. Пръснаха се в различни посоки.

Бити имаше специална охрана, руснак на име Дмитри Томов, който се бе сприятелил с Бити. Полковник Иван му заповяда да не се отделя от момчето, където и да идат, да носи пушката и торбичката му и много да внимава. Тъй че нямаше страшно.

Бити и охраната му откриха някакво магазинче за бижута и дрънкулки. Собствениците му бяха възрастна двойка швейцарци и синът им. Старият швейцарец бе намерил някаква машина за гравирание и доста умело се бе научил да поправя старинни предмети, намерени в древни складове, пренебрегнати от жадните за метали психлоси.

Синът лежеше в задната стаичка на магазина и се възстановяваше след неотдавнашен инцидент, в който се наложило да защитава магазина от бригантите. Изглежда те ходеха насам-натам с палки и под претекст, че са „полиция“, вземаха каквото им хареса и го прибираха в джобовете. Няколко човека от малкото, които сега живееха в Денвър, се бяха обърнали към Съвета и им бе казано, че бригантите наистина са полиция и в името на реда и закона трябва да им се подчиняват. Неподчинението би се смятало за углавно престъпление. Никой не знаеше точно какво означава думата „полиция“, но от опит разбраха, че е нещо много лошо. И така, старият швейцарец бе решил да заминава и разпродаваше голяма част от стоката си на безценица.

Съругата му обслужваше Дмитри. Той имаше много роднини, но първо купи един малък камшик за езда със сребърна дръжка за Бити. Макар че Бити би се ужасил от мисълта да удари кон, все пак камшикът бе много хубав. Бе дълъг около два фута, почти колкото лъковете на бригантите, макар че тогава това не направи впечатление на никой.

Цените бяха много ниски, но все пак Бити силно се затрудняваше. Искаше нещо по-специално за Пати. Очакваше да се видят съвсем скоро. Бити дълго избира измежду нещата, които старецът му показваше. Освен това нямаше и много пари. Плащаха му само два кредита на седмица, докато войниците получаваха по един кредит на ден. И понеже им плащаха от скоро, Бити разполагаше само с четири кредита, а по-хубавите неща струваха най-малко по десет. Проблемът допълнително се усложняваше и от факта, че швейцарците почти не говореха английски, а използваша смесица от немски и френски. Руснакът не можеше да му бъде от помощ. Той практически не говореше английски, а никой от присъстващите, включително Бити, не говореше руски. Все пак се разбираха с помощта на знаци, жестове, мимики и цифри, които изписваха на опаковачна хартия.

Най-после Бити го откри! Истински позлатен медальон с формата на сърце. На капачето бе гавирана ярко червена роза. Отваряше се и вътре можеше да се постави снимка. Сглобката бе поправена и бе прикачена тънка верижка. На гърба имаше достатъчно място, за да се гавира нещо и о, да, старият швейцарец с радост щеше да го гавира. Заедно

с единия кредит за гравирването, всичко ставаше шест кредита. Точно това търсеше. Но шест кредита! Имаше само четири.

Е, тъй като швейцарецът разпродаваше всичко, като видя разочарованието на момчето, съгласи се да го продаде за четири. Постави го в една кутия и подаде на Бити едно картонче, на което да напише какво иска да бъде гравирано. Бити бе затруднен. Какво може да напише? Джони и другите му бяха казвали, че двамата с Пати бяха прекалено малки, за да се оженят. Бяха прави. Тъй че, не можеше да напише: „На бъдещата ми съпруга“, защото щяха да му се смеят, а работата не беше за смях. Не искаше просто да напише „На Пати, от Бити с любов“, както му предлагаше старият швейцарец. Руснакът не можеше да му помогне. Сети се! „На Пати, моята прекрасна дама. Бити“. Но швейцарецът каза, че е много дълго и няма да се събере. Тъй че в крайна сметка се върна на „На Пати, моята бъдеща съпруга“. Швейцарецът преброи буквите и каза, че се събират. Не беше много доволен и сигурно щяха да му се смеят, но друго не можа да измисли и швейцарецът включи машината, за да гравира медальона.

Мина доста време и Бити започна да нервничи. Имаше опасност да изпусне руснаците, а в крайна сметка като оръженосец на Джони трябваше да се грижи за конете му. Затова и бе дошъл в Америка. Пристъпваше от крак на крак и ги препираше да бързат. Швейцарецът най-после свърши, постави медальона в една хубава кутийка и го зави в хартия. Руснакът бе направил покупките си. Платиха и се втурнаха навън към колите.

Денят бе студен. Беше паднала слана и вятърът разнасяше паднали листа. От планините се задаваше буря. Всичко това сякаш подсказваше на Бити, че трябва да бърза.

Но като се върнаха при колите, определиха от положението на слънцето, което едва се показваше иззад облаците, че е едва обяд. Никой от руснаците не се бе върнал.

Придружителят на Бити седна на шофьорското място в колата и започна да подрежда подаръците, които бе купил. Бити затвори прозореца, тъй като вятърът бе студен. Отпусна се в огромната психоска седалка, нервно започна да си играе с новия камшик и през цялото време се взираше през прозореца. Очите му едва стигаха нивото му. Гледаше дали не идват руснаците.

От мястото, където седеше, се виждаше един от страничните входове на сградата на Конгреса. Пред него бе паркирана голяма служебна кола с тъмни стъкла.

Изведнъж видя сър Джони! Беше облечен както обикновено в еленова кожа и не можеше да го сбърка. Излезе от страничния вход на сградата. Вратата на служебната кола се отвори отвътре и Джони влезе.

Бити се помъчи да свали стъклото на прозореца и да извика. Успя да го смъкне само донякъде.

След това от капитола излезе още някой, облечен като кадет. Около врата му имаше гипс. Спря се на стълбите и извика, очевидно в отговор на някого вътре.

– Само отива до лагера, за да докара конете си – извика човека с униформа на кадет.

Качи се в колата и тръгнаха.

Бити бе бесен! Не успя да отвори прозореца навреме, за да извика на сър Джони. Да прибере конете! Та нали той бе дошъл чак до Америка тъкмо за това!

Опита се да накара руснака да запали колата и да тръгнат след тях, но не владееше руски толкова добре, че да може да му обясни. Не успя и с жестове и знаци. Руснакът не искаше да тръгне след служебната кола. Беше тук, за да чака останалите.

Все пак Бити го накара да излязат и тичешком се втурнаха да търсят другите руснаци. Минутите си течаха, а не можеха да открият никой. Градът бе твърде голям, твърде разпръснат.

Изведнъж забелязаха един руснак. Разхождаше се сам в един парк и дъвчеше ядки, купени отнякъде. Наричаше се Амир и не се славеше с особени умствени способности, макар че бе добър човек. Бити набързо му обясни какво се е случило с помощта на жестове и една руска дума, която знаеше: „Скорее!“ Искаше да го накара да разбере, че трябва да намери другите и да им каже веднага да дойдат.

Не беше особено сигурен, че руснакът схвана какво трябва да прави, но случилото се бе достатъчно за Дмитри да разбере, че трябва да последват служебната кола. Бързо се върнаха до колите и тръгнаха с камиона. С възможно най-голяма скорост излязоха от града, за да настигнат колата, в която Джони се качи.

7

Ларс Торенсон бе взел всички предпазни мерки. Внимателно премисли всичко. Ако по нищо не личи, че Тайлър е задържан под стража, но все пак през цялото време го държат скришно на мушка, нямаше

опасност заблудените приятели на този престъпник да тръгнат да го освобождават.

Ларс бе поставил стража в колата, но не бе позволил други въоръжени бриганти да се появяват на улицата или в коридорите на сградата на Конгреса. Изпрати заповед на отряда, който дежуреше в лагера, да не се мяркат на открито, но да са нащрек и да не стрелят, освен ако не ги нападнат.

Бе устроил малка изненада за Тайлър в лагера, но всичко трябваше да мине гладко и по план. Дори Хитлер, помисли си Ларс, би одобрил тактическите умения, които той демонстрира в момента. Ще вземат конетете, ще минат през прохода на път за ливадата, ще заповяда на Тайлър да влезе в къщата и всичко ще приключи. Заплахата за стабилността на страната ще изчезне напълно, при това върху Съвета няма да падне и сянка съмнение.

Беше се смрачило. Слънцето съвсем се бе изгубило зад облаците. Вятърът се усилваше и помиташе облаци прах и отскубната трева.

Ларс не беше добър шофьор, пък и вятърът променяше курса на колата. Не караше бързо.

Джони преценяше какви са шансовете му. Не смяташе, че ще го оставят да се измъкне жив, въпреки уверенията им. Само да удари гипса около врата на Ларс и ще му види сметката на този предател. Дали двамата вонящи бриганти могат добре да стрелят с картечниците Томпсън?

Оръжията, макар да бяха смъртоносни, бяха излезли от употреба век преди нападението на психосите. Амунициите, с които стреляха, бяха прекалено тежки за ръчни оръжия и дулото трябваше да се държи здраво, защото отскачаше. Автоматите не бяха съоръжени с компенсатори, които задържат дулото неподвижно. Зареждаха се с пълнители с шейсет патрона, но пружините бяха слаби и не винаги успяваха да зареждат. Определен процент от патроните не се изстрелваха и човек трябваше бързо да презарежда, за да може оръжието да стреля автоматично. Джони знаеше всичко това, защото много пъти бе стрелял с тях, откак Ангъс ги изрови от стария склад, където векове наред бяха лежали, запазени в съндъци и намазани обилно със смазка. Но дали бригантите знаеха за това? Вероятно са се опитвали да стрелят с тях, първият им опит да стрелят с огнестрелно оръжие. Набързо му хрумна шурата мисъл да им поиска един автомат, уж за да им покаже нещо и да им пръсне мръсните глави, но се отказа.

Ако не измисли нещо, това щеше да е последната му разходка с кола. Разбра го по начина, по който се държеше Ларс. И от погледите на

бригантите. Бяха много, много уверени.

В далечината се показа лагерът. В околните равнини пасеше добитък. Ларс за малко да налети на стадо бизони, в последния момент избягна едно дърво, едва не ги блъсна в някакво сухо дърво, налетя на няколко камъка, които всеки друг би избягнал и най-накрая спря на около сто фута преди наклона, който извеждаше към платото край клетката.

Джони очакваше, че ще спрат по-близо до лагера. Веднага разбра каква бе причината. С изключение на няколко големи кръгли камъни, земята бе гладка и открита и ако се опиташе да избяга, веднага можеха да го застрелят.

Трите му коня бяха там, обърнати с гръб към вятъра. Къде беше Дансър? Забеляза кобилата горе на платото. На шията ѝ висеше въже, което бе общо взето нормално. Не беше обърната с гръб към вятъра. Какво бе това? А, въжето ѝ се бе оплело в някакви скали. Точно зад нея имаше голям объл камък, който осигуряваше добро прикритие. Джони огледа местността през прозореца на колата. Какво, нима това беше капан или някаква засада? Не се виждаше жива душа, а трябваше да има кадети или бриганти.

Тъкмо в този момент Ларс реши да поднесе малката си изненада. В произведенията на Хитлер бе чел (или това бяха думи на Търл?) следното: „За да не ти създава някой проблеми, убий надеждите му. След това го лъжи, за да го довършиш.“ Това бе изключително мъдра политика.

Ларс, който сега вече не се мъчеше с пулта за управление, спокойно каза:

– Сещаш ли се за онзи самолет със сериен номер 93, който бе зареден и готов за излитане точно пред вратата на хангара? Сигурен съм, че знаеш за какво става дума. Ами той вече не е там. Горивните капсули са извадени и тази сутрин го преместиха чак в задната част на хангара.

Значи затова Ангъс и Кер излязоха без да спират, помисли си Джони. Видяли са, че самолетът го няма и са решили, че е заминал. Това обясняваше защо никой не го проследи. Както и да е, той и без това не очакваше помощ. Пък и по-добре, защото ако бяха налетяли на нервните бриганти с картечниците, кой знае какво можеше да стане.

Предателят му позволи да преглътне изненадата и каза:

– До ливадата ще идем с колата. Ще слеза до гаража, ще докарам един камион и ще качим конете на него. Може дори да се наложи ти да караш горе до планината.

И през ум не му минаваше подобно нещо. Но защо да не го накара да се надява напразно? Тактиката бе чудесна. Хитлер – или Търл? –

щяха да одобрят.

– Можеш да излезеш и да събереш конете. Двата бригаанти ще те държат под прицел.

Ларс излезе от колата и се запъти по посока на гаража от другата страна на лагера.

Джони излезе, дулата на пушките бяха опрени в гърба му. Застана от ляво на колата, бригаантите се доближиха плътно от двете му страни. Бяха готови да стрелят във всеки един момент. Огледа привидно безлюдния район на лагера. Тук ли щяха да го убият?

8

Джони чу рев от мотора на приближаващ се камион. Погледна на север. Един празен камион наближаваше с доста голяма скорост. Светлината не му позволяваше да види кой бе в кабината. Зад камиона на север не се виждаше нищо – само гола равнина.

Разнесе се още някакво бучене. Самолет? Забеляза го на изток, приближаваше се бавно, точно под нивото на облаците. Беше само ниско прелитащ разузнавателен самолет от тези, които правеха милиони снимки.

И така, от тези две посоки не идваше помощ. Беше съвсем сам. Камионът, който вече бе доста близо, вероятно бе част от капана, който му готвеха.

Джони погледна към лагера. Имаше чувството, че някой го наблюдава и го дебне опасност.

Двата бригаанти стояха на крачка зад него от двете му страни. Изглежда гледаха в посока на пристигащия камион. От камиона не се виждаше, че носят оръжие.

Мощната машина мина с рев край тях, отдясно на колата и продължи нагоре по хълма към Дансър. Внезапно спря, вдигайки облак прах.

Някой скочи от високия осем фута под на колата и хукна нагоре към Дансър.

Джони не можа да повярва на очите си.

Беше Бити Маклийд! Държеше нещо в ръката си. Камшик? Пръчка?

– Бити! – разтревожено извика Джони. Вятърът довя гласа на момчето:

– Аз ще прибера конете, сър Джони. Това е МОЕ задължение!

Бити продължаваше да тича нагоре по хълма.

– Върни се! – извика Джони, но гласът му се удави в бръмченето на самолета и тътена на бурята.

Руснакът имаше проблеми с паркирането. Бе ударил на камък. Но изведнъж отвори вратата и викна след Бити:

– Батушка! Астановка! – Внезапен порив на вятъра заглуши думите му. – Возвратней!

Момчето не спираше да тича. Почти стигна до Дансър.

– За бога Бити, върни се! – изкрещя Джони.

Беше твърде късно.

Издад един камък, точно зад коня, се изправи бриганте, вдигна картеницата си и изпразни цял патрондаш право в корема на момчето.

Бити за миг политна назад и тялото му хвъркна във въздуха, след което се стовари на земята.

Руснакът тичаше напред към Бити и се опитваше да свали автомата от рамото си.

Още двама бриганти се изправиха от различни места и три Томпсъна загракаха едновременно. Руснакът бе разкъсан на парчета.

Джони побесня!

Двамата му пазачи нямаха шансове. Една крачка назад и Джони се озова зад тях. Сграбчи ги и ги блъсна един в друг като яйца.

Грабна автомата на единия, той се свлече на земята и Джони стовари крак върху черепа му. Повече нямаше да се изправи.

Обърна оръжието срещу другия бриганти и напълни тялото му с патрони от три инча разстояние.

Джони падна на коляно, опря автомата, за да не отскача и помете двамата бриганти, които последни се бяха изправили.

Огледа се за онзи, който стреля по Бити. Никъде не се виждаше.

Петима бриганти се втурнаха откъм лагера и изпратиха оловна вихрушка в негова посока.

Неговият Томпсън засече. Не искаше да зареди. Хвърли го и грабна другия.

Без да обръща внимание на сипещите се като дъжд куршуми, Джони притича, приведен ниско до земята, към падналия руснак.

Коленичи зад тялото, опря картеницата и бомбардира с куршуми петимата. Политнаха назад, но вторият откос ги достигна още преди да успеят да се свлекат на земята.

Джони взе автомата на руснака и го зареди.

Трябваше му онзи бриганти, който застреля Бити.

Отляво и зад гърба му се показаха осем наемника, които досега

бяха лежали, скрити от погледа му.

Джони се покри. Изчака и последният да излезе от прикритието си. Започнаха да се приближават към него, стреляйки.

Джони вдигна автомата до рамото си и внимателно се прицели. Застреля последния от колоната, за да не забележат другите. След това с един откос повали останалите.

От хълма се понесе лавина трупове.

Ларс чу стрелбата долу от гаража. Побягна към платото. След това долови по-острия и отсечен пукот на автомата. Моментално разбра, че Джони не е мъртъв. Бригантите нямаха автомати. Тези оръжия бяха къде по-точни от Томпсъните. Отлично го знаеше. Беше се опитал да намери от тях, но не успя. Спря се.

Автоматът още веднъж стреля продължително. Тежкото стакато на картечниците замлъкна. Ларс веднага реши какво ще е най-добре за него.

Върна се в гаража и хукна да бяга навътре. Видя една стара повредена кола и се намуши под нея. Отново далечен пукот на автомат. Зарови се още по-дълбоко, хлипайки от ужас.

Джони изтича да заобиколи хълма, за да види дали наемника, който застреля Бити е все още зад камъка.

Откъм другата страна на лагера изскочи група бриганти, които започнаха да стрелят с автоматите.

Джони се опря зад един камък, стреля и се отърва от тях.

Търл бе легнал на пода в клетката, за да не го достигне някой куршум. Внимателно се надигна. Животното! Веднага залегна. Очакваше всеки момент животното да стреля по него и да го довърши. Търл на негово място би сторил точно това. Дали ще може да се добере до скрития експлозив и да си направи граната? Но това би го изложило на куршумите и се отказа. Лежеше и дишаше тежко от страх.

Използвайки всяко дърво и камък за прикритие, Джони продължи да притичва към наемника, който уби Бити.

Вятърът се усилваше. Тътенът на бурята се сливаше с изстрелите, а разузнавателният самолет бе съвсем близо отгоре.

Къде, къде беше този бриганти?

Двама наемници изскочиха зад една врата и стреляха по него. Един куршум го одраска по врата.

Джони обърна към тях автомата и ги превърна в две въртящи се топки мъртва плът.

Извади от чантата нов пълнител и го зареди. Маймуната, която

търсеше, вероятно се бе скрила зад един порутен трактор. Джони изстреля няколко куршума така, че да рикошират зад трактора.

Затича се натам, без да спира да стреля.

Ето го!

Наемникът побягна. Джони се прицели в него. Бриганти се обърна и стреля.

Джони го преряза на две с автоматата.

Самолетът се бе отдалечил. За момент тътенът на бурята утихна. Чуваше се единствено стонът на вятъра.

Джони отново зареди автоматата. Набързо обходи полето, като поглеждаше ту един, ту друг от мъртвите наемници.

Един от тях пълзеше и се опитваше да се добере до Томпсън. Джони го застреля.

Изчака. Не се чуваше никакъв звук, който можеше да означава опасност.

Дансър се бе освободил по време на стрелбата и тичаше надолу по хълма.

Джони държеше автоматата с една ръка, готов за стрелба. Яростта от битката се стопи. Запъти се надолу по хълма към Бити.

9

Момчето лежеше на покритата с кръв земя, а главата му бе обърната към по-ниския хълм.

Джони беше сигурен, че Бити е мъртъв. Никои не можеше да оживее с толкова много куршуми в корема, при това в такова малко телце.

Чувстваше се ужасно. Коленичи до разкъсаното момче. Искеше да вдигне тялото, затова нежно подложи едната си ръка под главата и леко я повдигна.

Имаше леко дишане!

Очите на Бити се отвориха с трепване. Изглеждаха безжизнени от шока, но го познаха.

Бити раздвижи устни. Шепнеше нещо. Джони наведе глава поблизо.

– Аз... аз не бях много добър оръженосец... нали... сър Джони.

По бузите му се стекоха сълзи.

Джони бе поразен. Детето смяташе, че се е провалило.

Опита се да говори, да му каже, че не е така. Но гласът му бе

изчезнал. Искаше да каже на Бити не, не, не, не, Бити. Ти беше забележителен оръженосец. Току що ми спаси живота! Но от гърлото му не излизаше нищо.

Момчето излизаше от шок и безчувствеността, която досега бе припявала болката, се стопи.

Ръката му изведнъж рязко се сви в спазъм на агония. По цялото му тяло минаха конвулсии. Главата му клюмна на една страна.

Бе мъртъв. Сърцето му не биеше. Не дишаше. Нямаше пулс.

Джони остана, ридаейки. Не успя да каже на Бити, че греша. Не беше лош оръженосец. Не и Бити. Никога!

След малко взе на ръце момчето и тръгна надолу по хълма. Много внимателно остави тялото на седалката на колата.

Върна се за тялото на руснака и също го прибра в колата.

Уиндсплитър го бе забелязъл и дойде до него. Другите коне също се съвзеха от уплахата и се приближиха.

Джони премести в скута си тялото на момчето и пое към Академията. Понеже караше бавно, конете го последваха. Малката процесия прекося равнината.

Пътят им отне доста време. Най-после Джони спря до окопа, където толкова отдавна шейсет и седем кадета бяха водили последната битка с психосите. Остана в колата с тялото на Бити в ръце.

Един от кадетите-часовои ги бе видял да се приближават. Не след дълго от сградата започнаха да наизлизат кадети. Бързо се разчу какво бе станало и продължаваха да идват още и още. Учителят видя от прозореца, че около колата се събират много хора и също слезе. Появиха се Данълдин, Ангъс и Кер.

Джони излезе с мъртвото телце. Искаше да им каже нещо, но не можеше да говори.

Камионите на руснаците пристигнаха, те слязоха и се присъединиха към тълпата.

Няколко кадета се втурнаха към оръжейната и се върнаха с автомати и чанти с пълнители. Започнаха да ги разпределят помежду си. Всички гледаха по посока на лагера.

Все по-силно се чуваха гневни възгласи.

Някои от кадетите тичешком отидоха до стайте си, за да вземат оръжията си.

Тътенът на бурята горе в планината от време на време отекваше долу и гневен, студен вятър шибаше събралите се хора.

Един от камионите на руснаците бе отишъл в лагера и току-що се

върна. При спирането му се вдигна облак прах. Руснаците викаха и сочеха към лагера и се опитваха да разкажат какво става там. Никой не ги разбираше.

Откъм Денвър с голяма скорост се приближаваше малка кола. Спря и от нея изскочи офицерът, който следеше за разузнавателните полети на самолетите. Проправи си път през тълпата, а зад него вятърът развяваше дълга лента снимки, отпечатани от принтера. През цялото време обясняваше, че снимките са заснети от самолет, който точно тогава е прелитал отгоре. Опитваше се да разкаже на хората какво се бе случило. Веднага грабнал дисковете и распечатките и пристигнал право тук.

Най-после един Координатор успя да надвика множеството. Бе разбрал какво са видели в лагера руснаците, които бяха ходили до там с камиона.

– Всички бриганти от лагера са мъртви! Цяла команда!

– Онзи психло Търл все още ли е жив? – извика някой.

От тълпата се разнесе гневен рев. Някои започнаха да преглеждат снимките, да видят дали Търл се вижда на тях.

– Все още е жив – извика руският Координатор, който се бе осведомил от хората от камиона.

Тълпата се раздвижи и започнаха да се качват в камионите на руснаците. Самите руснаци бяха строени в редица от един офицер и проверяваха оръжието си.

Полковник Иван се бе приближил до Джони и с виновно изражение гледаше момчето.

– Психлото умре! – каза той.

Джони най-после успя да се овладее. Без да оставя момчето, той се качи отгоре на колата. Погледна ги и всички притихнаха, за да чуят какво ще каже.

– Не – отвърна Джони. – Не, сега не трябва да правите нищо. Околните звездни системи на вселената може би представляват много по-голяма опасност от бригантите. Нашата битка е опасна и много по-голяма. Направихме грешка и заради нея умря това невинно момче. Застрелях убицеца му. Не можем да поправим грешката, но трябва да продължим.

В онзи окоп там са загинали шейсет и седем кадети в последна битка с психлоските завоеватели преди хиляда години. Когато за първи път видях окопа, за пръв път в живота си изпитах надежда. Не е важно, че са били победени. Важното е, че са се били, въпреки безнадеждното положение. Не са загинали напразно. Ние сме тук. Ние продължихме борбата им. Вие и вашите приятели пилоти контролирате небето на

планетата.

Ще дойде време, когато ще имам нужда от един или друг от вас. Ще се отзовете ли?

Всички го зяпнаха. Нима може да пита такава нещо? Почти веднага последва дружен вик на съгласие. Изминаха много минути, преди да утихне. Джони каза:

– Сега ще ви напусна. Трябва да отнеса момчето в Шотландия, за да бъде погребано от собствения си народ.

Джони слезе от колата.

Пилотът, който трябваше да управлява пригответия за руснаците самолет, посочи товарния самолет на руския Координатор. Натовариха конете на Джони. Намериха в колата багажа на Стомълонг и също го качиха.

Руснаците поеха тялото на Дмитри Томов, за да го отнесат у дома.

Без да оставя Бити, Джони се качи в кабината на огромния самолет за транспортиране на руда.

Преди да затвори вратата погледна към множеството хора и каза бавно и отчетливо:

– Сега не е време за отмъщение. – След което мрачно добави: – Все още.

Хората кимнаха. Разбраха. По-късно ще бъде съвсем различно.

Мощният самолет се издигна и направи завой в посивялото от бурята небе.

Смали се и изчезна.

10

В Шотландия го очакваше много по-сериозна криза, толкова сериозна, че имаше опасност да провали всичките му по-нататъшни планове.

Дежурните пилотите на земята насочиха самолета за кацане. Есенни мъгли се стелеха на талази. Шотландците бяха започнали да поправят Касъл Рок в Единбург. Разчистваха и се опитваха да възстановят древните постройки, които преди две хиляди години бяха седалище на шотландския национализъм. Бяха кръстили замъка с оригиналното му гелско име „Дюндин“ – крепостта на хълма. Джони се приземи в един парк под Рок, точно пред руините на някогашната Национална галерия на Шотландия.

Тълпи хора се бяха събрали да го посрещнат и слугите едва успяха

да разчистят място за кацане.

За нещастие в лагера в Корнуол бяха получили снимките от самолета и ги бяха донесли в Шотландия много преди да пристигне Джони. Шотландците използваша целия транспорт, наследен от психосите. Малките товарни самолети служеха като автобуси при транспортирането на обучените машинни оператори.

Семейството на Бити бе пристигнало и Джони им предаде тялото на момчето, за да го облекат и подготвят за погребението. Гайдите свиреха тъжни мелодии, тъпаните бавно им пригласяха. Всички жени плачеха, а мъжете удряха юмурици, но съзнаваха, че войната взема жертви.

Почти се бе стъмнило. Към Джони се приближи почетна стража от шотландски бойци, облечени в традиционните полички и предводителят им любезно обясни на Джони, че ще го придружат до събранието на вождовете. Парламентарната зала в замъка все още не бе възстановена. Вождовете, бързо пристигнали от околните хълмове, се бяха събрали в парка пред разрушената Кралска Академия на Шотландия.

Под звуците на тъжните шотландски гайди Джони тръгна към парка. Откритото пространство се осветяваше, от огнена клада, която бяха запалили по средата. Пламъците се отразяваха в оръжията на вождовете и придружителите им. Събранието бе свикано с една единствена цел: **ВОЙНА!**

Робърт Лисицата, току що пристигнал от Африка, настигна Джони и тръгна редом с него. Вече бяха пристигнали на мястото на събранието и почетната стража им направи път да минат в средата. Вождът на клана Фергус се изправи да посрещне Джони.

– Искаш ли война? – прошепна Робърт Лисицата в ухото на Джони.
– Според мен не трябва! Ще провали всичките ни планове.

– Не, не – каза Джони. – Само война ни липсва сега. Ако няма война, все още имаме шансове.

– Тогава защо – попита сър Робърт – не се преоблече преди да се явиш пред събранието? Можеше да се досетиш, че ще свикат събрание.

Джони изобщо не бе помислил за дрехите си. Погледна се. На рамото на ризата му имаше тъмно петно от кръвта, която бе текла от леката рана на шията. Вече не течеше, кръвта отдавна се бе съсирила. Цялата му риза отпред и панталоните до коленете бяха пропити с кръвта на Бити.

Точно в този момент вожда на клана Кемпбел каза пред събранието следното:

– ...и аз казвам, че това е кръвна вражда, която може да се уреди

само с война!

Последваха свирепи удобрителни възгласи. „Война!“, „Война!“.

Бойните топори проблясваха на светлината на огъня. Стържещият звук от мечове, извадени от ножниците, бе най-красноречивото потвърждение за война.

Джони се качи на малката каменна платформа, издигната в средата до огъня. Вдигна ръка за тишина. Последвалото мълчание бе наелектризирано от напрежение. Чуваше се само пукота на дървата в огъня.

– Не искаме война – каза Джони.

Не това искаха да чуят от него. Заля то вълна от бурно неодобрение.

– Самата кръв по дрехите му крещи за война! – извика вожда на клана Арджил.

– Убиецът на момчето е, мъртъв! – каза Джони.

– Ами Алисън? – извика вожда на клана Камерун. – Подлото му убийство не е отмъстено! Вождът на бригантите, виновникът за смъртта му, все още е жив! Това е кръвна вражда!

Джони осъзна, че са извън контрол. Настояваха да им бъдат осигурени пилоти и транспорт. Искаха да унищожат цялата бойна сила на бригантите. Веднага! Знаеше, че това е решено още преди пристигането му с бавния товарен самолет. Виждаше как всичките му усилия отиват на вятъра. Ако унищожат онази област в Америка, край на плановете им!

Потърси с очи Робърт Лисицата, но откри единствено море от разярени вождове и бойци. Не смееше открито и пред толкова много хора да говори за плановете си. Ларс доказваше, че може да има предатели.

Опита се да им обясни, че над планетата може би тегне много по-голяма опасност, че не знаят какво е станало на Психло, че съществуват и други извънземни раси, но в бъркотията никой не чу и една дума от това, което говореше.

Най-послед едрият и властен вожд на клана Фергус скочи до него и извика:

– Нека говори Мактайлър!

Умълчаха се, но напрежението и решителността им не изчезнаха.

Джони бе уморен. Дни наред не бе спал. Събра цялата си енергия и заговори със силен и убедителен глас:

– Аз мога да ви обещаю УСПЕШНА война. Ако ми позволите да застана начело, ако всеки от вас помогне с хора и отдели време за едно дръзко начинание, ако се съгласите да работите с мен през следващите

няколко месеца, ще има война, и ще си отмъстим, и ще постигнем вечна победа!

Чуха всяка една дума. След няколко секунди мълчание избухна врява на всеобщо одобрение. Вдигнаха още по-високо бойните топори, мечовете проблясваха на светлината на огъня. Гайдите изведнъж избухнаха в бойни напеви. Викаха името на Джони, докато прегракнаха. Джони слезе от каменната платформа и Робърт Лисицата го поведе. През цялото време мощни ръце го тупаха по гърба, други се опитваха да разтърсят ръцете му. Отпреде му изскачаха мъже с вдигнати пред лицата мечове в знак на преданост. Някой започна да скандира: „Мактайлър! Мактайлър! Мактайлър!“ Гайдите и тъпаните допринасяха за всеобщата врява.

– Разчитах на теб, момче – с благодарност каза Робърт Лисицата, докато го водеше към временното му жилище в една стара къща. Чакаха го баня, чисти дрехи и почивка.

– Само се надявам да успеем!

Погребаха Бити Маклийд на следващия ден в криптата на старата катедрала Свети Гайлс. Погребалното шествие бе дълго повече от миля.

Джони бе казал на вожда на клана Фергус: „Умря като оръженосец. Трябва да го погребем като рицар.“

Фергус като титулярен крал на Шотландия и на целия Британски полуостров леко опря меч в рамото на Бити и го посвети в рицарски сан.

Един каменар бе работил неотлъчно, за да приготви каменен саркофаг за Бити.

Свещеникът прочете погребалното слово и под тъжния плач на гайдите Бити бе положен в земята.

На една плочка пред гроба на Бити издълбаха:

„Сър Бити.“
„Истински Рицар“

Знаеха, че на Бити щеше да му хареса.

Пати, която бе изпаднала в шок веднага щом научи за смъртта му, в края на погребението получи малката кутийка, която намериха за нея в джоба на Бити. Беше медальонът. Пати безмълвно прочете надписа: „На

Пати, моята бъдеща съпруга.“

Сълзите ѝ най-последно избухнаха и тя припадна върху съркофага, безумно ридайки.

Но всъщност Бити не бе изчезнал. Превърна се в легенда. Бъдещите поколения, ако оцелееха, щяха да пеят песни и да разказват приказки за сър Бити, който спасил живота на сър Джони.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

1

Космическият кораб Акнър 2 кръжеше в орбита на четиристотин двадесет и една мили над планетата Земя.

Малкият сив човек седеше в малък сив офис в кораба и оглеждаше някакви малки сиви инструменти.

Беше завършил само част от критическия анализ и никак не бе доволен.

На бюрото му имаше шишенце с таблетки за подобряване на храносмилането. Професията му си имаше своите недостатъци. Трябваше да пие всичко, което любезно му предлагаша, включително билков чай, а той явно не действаше добре на стомаха му.

Малкият сив човек много се тревожеше. Положението му изискваше разрешаването на сложни проблеми, които често опираха до възможно най-консервативна преценка. През дългия си живот често се оказваше в опасни ситуации. Но нито веднъж – той бързо изчисли с калкулатора – през последните триста и тринайсет хиляди години той или предшествениците му не се бяха сблъскали със ситуация с такъв разрушителен потенциал.

Въздъхна и глътна още една таблетка против лошо храносмилане. В последния пакет информация, предоставен му от комуникатора, имаше елементи, които не се поддаваха и на най-съвършената математическа обработка. Имаше взривни вещества, които можеха да доведат до пълен хаос.

Най-напред светкавична буря не им позволи да видят ясно първия обект. Колкото и тесен да е фикусът на един инфралъчев звуков трансмитер, той все пак е електронно устройство и интерференцията бе не само възможна, но в случая се получи. Той не се смяташе за инженер, не това бе длъжността му. Но инженерите на борда също не успяха да се справят. Като капак на всичко не можеше да го даде за анализ в лабораториите, защото бе на два и половина месеца разстояние от всякаква подобна помощ.

Колкото и да му бе досадно, пусна за седми път информацията от първия обект на дисплей.

Това беше лагерът, главният психоски минен комплекс на

планетата. Няколко човека с оръжия, се криеха зад камъни. Пристигна някаква кола и един човек влезе в лагера. След това от колата слязоха трима, двамата с насочени към третия оръжия.

Много пъти се опитва да получи по-ясна картина на третия, но интерференцията от светкавицата бе силна и не позволяваше. Отново извади една от няколкото „Банкноти от един кредит“, с които се бе снабдил и се вгледа в снимката. Но не можеше да бъде напълно сигурен, че човекът е същият. Нямаше смисъл пак да вика някой от инженерите. Вече го бе сторил.

Декодираният сигнал отново се превърна в образи на екрана. Появи се втора кола. Камион. Някаква дребна фигурка изскочи с оръжие в ръце. Втурна се напред в атака. Всъщност не приличаше особено на атака. Но човекът зад камъка може би е помислил, че е атака. След това стрелбата...

Прегледа набързо боя. Да, сигурно бе човекът от банкнотата. Какъв ужасен сигнал! Обикновено бе много чист.

После след колата тръгнаха коне, мъжът се качи на една кола и говори пред някаква тълпа с малкото момче на ръце...

Ето тук му трябваше ясен образ, а го нямаше. Гласът така се смесваше със светкавици, че на екрана излизаха само снежинки. Само на няколко места беше по-ясно. На екрана се виждаше как вадят оръжия. Но не ги използваша. Дали говорещият от колата призоваваше да няма война?

Кое беше това малко момче, че заради него стана всичко? Принц или някакъв крал?

Е, поне инфрасигналът от островната страна бе по-ясен и речите се чуваха добре. Обещаваха война!

Но срещу кого? Защо?

Беше същият човек. Внимателно проследиша кораба, в който се качи. Прелетя над полюса на планетата.

Все пак не можеше да е абсолютно сигурен, че това бе мъжът от банкнотата – светлината от огъня беше от много дълги вълни и отиваше почти изцяло в долния край на инфрачервения спектър.

Малкият сив човек пак въздъхна. Нямаше как да разбере със сигурност. С такава сигурност, че да може да направи критическия анализ.

Тъкмо посегна да вземе още една таблетка, когато една лампичка замига. Беше сигнал от летателната палуба. Докато бяха в орбита, нямаша какво толкова да правят и такъв сигнал бе рядкост. Натисна едно копче, за да включи екрана, който щеше да му покаже изпращаната

картина. След това погледна през прозорчето.

А, да. Очакваше го. Военен кораб! Навлизаше в орбита съвсем близо до тях. Ярко светеше на фона на черното небе. Тези военни кораби винаги се появяваха с излишен драматизъм. Я да видим, диамант с разрез, знакът на толнепите. Чудеше се, кога ли ще пристигнат.

Докосна едно кръгло светещо прозорче, вградено в бюрото. Толнепи... Толнепски военни кораби... има ли корабът мост във формата на диамант? Да... клас Валкор. Валкор... спецификации... а, ето. „Тежат две хиляди тона, захранват се със слънчева енергия, основна батарея от 64 огнестрелни оръдия тип Максън...“ Каква скука са тези спецификации, кой го интересува колко са бойните глави... а, ето: „...плюс петстотин двайсет и четири моряци, шейсет и три операционни екипа...“. За бога, нима компютърния персонал не разбира кое е важно и кое не? „...командва се от полу-капитан, автономен контрол върху местните тактически условия, но липсва контрол върху стратегическите решения!“ Ето това търсеше малкият сив мъж.

Задейства канала за локална пространствена комуникация и включи един видео екран. Появи се лице на толнеп с малък заострен шлем на главата. На шлема се виждаше знака на полу-капитан. Сивото човече разбра, че разговаря с командира на кораба. Натисна едно малко копче, за да може толнепът да го вижда на своя екран.

– Добра космическа среща, сър – каза толнепът. – Аз съм Рогодетел Сноул.

Говореше на психоски, който бе почти универсален език. Сложи си дебели очила, за да вижда по-добре сивото човече.

– Поздрави, полу-капитане – каза човечето. – Можем ли да ви бъдем полезни с нещо?

– Ами да, Ваше Превъзходителство. Бихте могли, ако обичате, да ни помогнете с жизнено важна информация, отнасяща се за тази планета.

Човечето въздъхна.

– Боя се, полу-капитане, че това, с което разполагаме, все още не може да бъде подложено на критически анализ. Информацията ни не е пълна и макар че винаги се радваме да услужим, страхувам се да не би да ви дадем погрешен съвет.

– Аха. Е, няма да ни отнеме много време да подготвим нещата тук – каза толнепът. – Пътувахме много дълго и екипажът ми още спи, но в следващите няколко часа можем да изпратим разузнавачи и да получим информация.

Сивото човече се опасяваше тъкмо от това.

– Разбира се, и през ум не ми минава да се меся в работата ви, полу-капитане, но не бих ви съветвал да правите това.

– Така ли? Но какво толкова, ще вземем оттук оттам няколко същества и като ги разпитаме, ще разберем каквото ни трябва.

– Полу-капитане, мисля че съм длъжен да ви предупредя, че това няма да даде резултати. От известно време събирам информация и имам всичко, което бихте получили. Мога да ви го прехвърля.

– Много разумно от ваша страна. Ваше Превъзходителство. Но защо да не направим едно бързо нападение? Няма да е излишно.

– В интерес на истината, – каза малкото човече – няма да е излишно да се въздържите от нападение. Може би ще се окаже важно да останем тук и да изчакаме.

– Смятате ли, че това са те? – попита Сноул.

– Скъпи приятелю, мисля, че има триста различни заподозрени планети.

– Триста и две, струва ми се – каза Сноул. – Поне така се говори.

– Не можем да ви кажем дали тази е планетата – каза сивото човече – и не мога да ви дам доказателства за различни планети и системи, защото естествено, моята работа е да пазя това в тайна. Но засега вярвам, макар че разполагам с нищожни доказателства, че има вероятност тази да е планетата.

– Аха, разбирам – каза толнепът. – Звучи обещаващо!

– В момента не можем да съдим. Но възможно е едно нападение от ваша страна да разстрои очевидно критичната политическа ситуация там долу, и то не съвсем в наша полза.

– Значи ни съветвате да чакаме – каза толнепът.

– Ами да – отвърна сивият дребосък. – Ще ви изпратя цялата информация, която съм събрал и мисля, че ще стигнете до същото заключение.

– Трудно ще ни бъде – каза толнепът. – Без нападения, без пари от наградата. Но наистина трябва да се съобразим с вашата стратегия.

– Да. И не трябва да предприемаме никакъв ход, който може да попречи.

– Аха – каза толнепът. – И колко според вас трябва да отлагаме – дни, месеци, години?

– Според мен месеци.

Толнепът въздъхна. След това лицето му светна и се засмя. Усмивките на толнепите винаги малко плашеха заради отровните им зъби.

– Добре, Ваше Превъзходителство. Много любезно от ваша страна да ми предложите информацията и аз с радост ще я прегледам. Между другото, можем да ви предложим охрана и защита. Не е изключително да се появи някой кораб на хокнерите, а знаете колко неприятни могат да бъдат.

– Наистина ви благодаря, полу-капитане – с лека досада каза сивото човече, – но както ви е известно, ние не сме в конфликт с хокнерите.

– Не, разбира се, че не – каза толнепът. – Някакви запаси, нещо, с което можем да ви бъдем полезни?

– Благодаря, в момента не. Може би по-късно. Винаги сме ценели любезността ви.

– Вече сме ви задължени – каза толнепът и се засмя. – Заповядайте някой път на чай.

Затвори.

Самата мисъл за чай предизвика болка в стомаха на сивото човече. Посегна за още една таблетка. Като си помисли, това наистина бе най-сложният проблем, с който се бе сблъсквал през цялата си служба.

Таблетката всеки момент щеше да подейства. Изведнъж той осъзна, че могат да се появят болбодите, ховините и кой ли още не. Надяваше се да не се изпокарат помежду си. В сегашната ситуация докладите пътуваха месеци до родната му планета и трябваша още месеци, за да получи оттам някакво съобщение. Чувстваше се доста изолиран.

Пак погледна през прозорчето към настръхналия от оръдия кораб-чудовище, който блестеше до тях на светлината на слънцето. Трудни същества бяха толнепите. Но не бяха по-лоши от болбодите или хокнерите.

Погледна към планетата под тях. Дали наистина беше тя? Ако беше, в известен смисъл щеше да бъде облекчен. Но от друга страна какъв ли огън щеше да се изсипе отгоре ѝ, ако се окажеше вярно!

Въздъхна много дълбоко.

2

Търл преливаше от доволство. Днес се местеше в офиса си!

Имаше няколко неприятни момента. Сутринта изпрати Ларс да се увери, че няма заредени капани. По-добре да умре Ларс, отколкото той.

В лагера бе голяма бъркотия. Генерал Снит бе дошъл да се разпореди с мъртвите тела на избитата бойна група и се бе скарал с двама

офицери относно разпределението на труповите. Бяха двацет и осем, а действащите бойни отряди бяха осемнайсет. Дойде му блестящата идея да разпредели труповите както следва: по един на всеки отряд, два за офицерската столова, шест за жените и децата и два за собствената му маса. Така кавгата бе потулена.

Тринайсети отряд почисти мястото, а пети застъпи на дежурство. Всичко протече гладко и без произшествия. Отнасяха се много любезно с Търл, значи знаеха кой е шефът.

Но след като всичко се бе успокоило, Ларс дотича с кръсци до клетката, за да каже на Търл, че наистина има бомби. Още по-лошо, не знаеше как да ги обезопаси. Търл не искаше да пуска безконтролно долу бригантите – щяха да овонят всичко, пък можеха и да задействат бомбите, затова трябваше сам да иде в офиса си и да се погрижи за капана.

Бомбата бе поставена под бюрото, точно на нивото на коленете. Търл знаеше, че под едната може да има поставена друга, която да избухне след като първата се отстрани, затова внимателно се погрижи да ги обезопаси.

Тъкмо я обезопаси и щеше да я хвърли навън, когато забеляза зашипани в нея няколко косъма. Бяха сиви психоски косми от китката! Козината на Кер бе оранжева. И някой си бе счупил върха на нокъта, докато бе тъпкал експлозива по ръбовете. Беше доста голям, за да принадлежи на Кер.

Като чу от Ларс за капана, Търл помисли, че е работа на животното. Доколкото знаеше, животното бе останало след другите и вероятно тогава е поставило бомбата.

Освен това Търл бе озадачен защо животното не уби и него, когато изби целия отряд бриганти. За втори или трети път животното имаше възможност да го убие, но не се възползва. Странно. Неестествено. Затова реши, че животното е разчитало на заложения капан.

Но козината и нокъта говореха друго. Значи за пореден път животното не бе опитало да го очисти. Абсолютно ненормално поведение. Все пак най-сетне Търл стигна до заключение. Животното толкова си е патило от Търл, че се страхува от него. Това беше правилният отговор!

Търл се успокои, докато не разбра, че капанът е поставен от психосите от долните спални помещения. Някой се бе промъкнал тайно и бе сложил бомба.

Веднага поиска да бъдат убити. И без това не ги искаше около себе си. Но Ларс се върна и каза, че същата тази сутрин всичките трийсет и трима са били преместени под охраната на кадети и са прехвърлени

отвъд морето. Носеше официалния иск за кербанго, храна, дихателен газ и т.н., за да не бъде голословен. Тъй че Търл преодоля страха си и започна да събира притежанията си – речника и резервните капсули с дихателен газ, за да се премести окончателно от клетката в своя офис.

Какво щастие, че се отърва от слънцето и въздуха на тази проклетата планета!

Заклучи вратата, включи системата за циркулиране на дихателен газ и след малко вече можеше да свали маската си. Какво щастие, че може да седи без маска.

Търл се огледа. Някои неща липсваха. Липсваха устройствата за регистриране на данни от разузнавателните самолети. За какво ли му бяха? Нямаше радиовръзка. И какво от това? Лагерната радиоуредба не работеше. Какво го беше грижа?

Но всичко бе готово за работа. Една от масите не бе където трябва и се опита да я премести, но бе заварена. Дори заварена с бронирана заварка! Я виж ти! Някой е искал масата да бъде точно на това място! А-ха! Ето защо животното е останало след другите. Сигурно е поставил подслушвателни устройства!

Дрехите му не бяха изнесени. По-късно ще се преоблече и пак ще заприлича на нормален психло. Но засега му трябваха само зелените ботуши. Бяха на мястото си. Дори се бе събрал прах около тях, не бяха мръднати нито сантиметър. Обърна десния ботуш, разклати го и ключовете от касите изпаднаха.

Върна се в кабинета си. А-ха! Някой се бе опитвал да разбие касите. Една от вратичките дори бе леко изкривена. Но Търл прекрасно знаеше, че не могат да се разбият. Отключи ги едно по едно. Всичко бе на мястото си. Много добре.

Извади детектора и го огледа. Включи го. Веднага се чу бръмчене! Светлини! По дяволите, наистина имаше подслушвателни устройства!

Цял час Търл се занимава само с отстраняването им. Минимикрофони, миникамери, скенери. Всичките на много скришни места и насочени към работните области.

Преброи трийсет и едно. Докато ги махаше, ги хвърляше едно по едно на бюрото си. Преброи ги още веднъж. Трийсет и едно. Доста работа си е създало това животно! И какъв глупак! Търл можеше да се обзаложи, че е обрал всички подслушвателни устройства от лагера.

Най-после си сложи наметало. Някой бе натрупал цял кош паници с кербанго край стената. Тъкмо щеше да се възползва, но си каза: „Само още една обиколка“ и отново мина навсякъде с детектора. Записука!

Цели петнайсет минути търсеше усилено. Най-после го откри. Беше съвсем мъничко, скрито в най-горното копче на наметалото му. Значи го е носил със себе си.

Трийсет и две.

Провери всичките си дрехи. Не намери нищо повече.

Реши, че е най-добре лично да огледа тръбите, по които циркулираше дихателен газ. Детекторът нищо не показва, но кой знае? Качи се на един стол и като хвана тръбата, тя се разклати. Най-добре да не пипа нищо. Може да влезе въздух. Некачествена работа, но какво друго можеше да очаква?

Отново претърси помещението. Като погледна отрупаните подслушватели, изсмя се на глас. Имаше от всички видове, всеки с етикет на кутията. Една от миникамерите дори бе скрита в светлинната инсталация и нямаше да предава нищо. Глупаво животното!

Изведнъж се сети, че някъде трябва да има скрита хранваща система и реле.

Сложи си дихателната маска и повика Ларс. Минаха по всички коридори. Ето къде беше! Цяла хранваща система, свързана с кабели и скрита в една от нишите за пожарогасители. Измъкна я и я изключи. Можеше да продължи да си работи половин година.

А записващи устройства? Трябва да са поставени някъде в обсег до няколкостотин фута. Върна се и взе един миньорски предавател, включи хранващата система и след малко стигна до записващото устройство. Точно зад вратата на гаража, където всеки можеше да мине и да смени дисковете без да привлече вниманието. Глупаво животното!

Изключи го и го отнесе. Не го интересуваше дали има още такива устройства. И без друго нямаше подслушватели, които да се хранват или записват.

Щастлив, Търл се върна в офиса си, заключи се и пак провери с детектора. Блажена тишина. Никакви светлинки. Чудесно. Най-сетне сам.

Облече си панталони и ботуши. Отвори една паница кербанго и потъна в стола си, наслаждавайки се на лукса.

Към дома, към богатството и властта. Натам бе тръгнал. И този път ще постави такъв капан за животното, че да се хване още щом се приближи.

След като измина почти цял час, реши да се захване за работа.

Но всичко по реда си. Най-добре първо да изчисли колко време ще му трябва, за да приключи. А после ще се заеме с построяването на смъртоносно оръжие, което компанията използваше само в краен случай

за пълното унищожаване на някоя планета. След като го използва, това местенце щеше да се превърне в едно петно в небето.

Приближи се до касите и отвори една със скрито двойно дъно.

3

Откак се върна в мината в Африка, Джони не можеше да спи през нощта. Въртеше се и се мятеше в голямото психоско легло в стаята, която ползваше. Нощите бяха неприятно влажни и горещи. Отново и отново премисляше събитията от близкото минало, отчиташе къде е сбъркал и къде е трябвало да постъпи по друг начин. Животът на едно момче бе твърде висока цена за информацията, която им бе нужна.

Сър Робърт не бе тук. Остана в Шотландия, за да организира противовъздушната отбрана на Единбург. Маккендрик също го нямаше. Предприе пътуване до къщи, за да се погрижи подземната му болница да бъде преместена в нови помещения и да провери справя ли се помощникът му там. Полковник Иван бе в Русия.

Решиха Стормълонг да поостане в Африка, да не би да искат да му отмъстят за това, че бе отстъпил дрехите и самоличността си на Джони за неотдавнашното начинание. Понеже нямаше какво да прави, норвежецът се бе заел с инвентаризация на летателния „хардуеър“ – име за самолетите, което някъде бе срещнал или сам бе измислил.

Благодарение усилията на Стормълонг Джони едва сега започна да разбира какво е било истинското предназначение на базата в Африка. Понеже пренасяха много малко сурова руда – волфрамът се печеше в мината – нямаха товарни самолети за руда. По тази причина се е налагало да транспортират с камиони гориво и дихателен газ от поделението на комплекса в гората Итури. Но в базата в Африка имаше много други самолети, което доведе Стормълонг до заключението, че базата навярно е имала защитни функции. Намериха някакви стари психоскоки наръчници и там пишеше, че в случай на атака срещу комплекса край Денвър, от Африканската база е трябвало да контраатакуват изненадващо врага. Точно с това са се занимавали психоскоките, които унищожиха.

Стормълонг бе много заинтригуван, като откри няколко типа летателен хардуеър, какъвто преди не би виждал, нито пък бе регистриран в сегашните психоскоки наръчници. Във всеки случай не бяха бойни самолети. Бяха машини с двойна функция, доставени за определена цел и след като задачата е била изпълнена, типично за политиката на

компанията, са ги закарали в дъното на хангара и са ги забравили. Връщането им на Психло би струвало твърде скъпо и би причинило излишни грижи.

Според бордовите дневници, които си седяха в тях, били са използвани, за да „изкопаят“ огромно количество материал, който се е намирал в орбита около планетата. Някои от металите в предметите били безценни, тъй като рядко се намирали на други места и компанията направила необичаен ход изпратила специална техника.

Ако вратите са добре уплътнени, всеки обикновен боен самолет би могъл спокойно да пътува до Луната и обратно благодарение на телепортационните си мотори, чието движение не зависи от въздуха. Но обикновените самолети не са разполагали с оборудване, което да им позволи да копаят в космическо пространство. Не е възможно да се вадят и прибират разни неща, докато самолетът лети във вакуум. Затова някоя фабрика на Психло или на някоя подчинена планета е преработила няколко тежко въоръжени нападателни самолети за такива цели. Направили са ги да могат да летят редом с някой предмет в пространството, да го хванат с помощта на атмосферни захватки и дистанционно управляеми куки и да го прикрепят към държанките на самолета. В тях все още бяха останали парчета, отчупили се от предметите. Едното парче бе плочка с надпис „НАСА“ и Стормълонг провери в някакъв справочник, но не го намери. Затова заключи, че е било нещо местно.

Джони с безразличие разгледа старите реликви. Уплътнителите на вратите бяха остарели – не може един уплътнител да е годен след единнайсет века, посочи той. Всички панти и механизми по вратите се движеха трудно и не можеха да работят нормално. Имаше дори паяжини и паяците поколения наред се бяха хранили с някакви насекоми, които пък са хапвали от тапицерията. Всичко бе в пълен безпорядък. Джони повече се заинтересува от един друг самолет, на който се побираше огнестрелно оръдие.

Все пак Стормълонг имаше на разположение няколко свободни механици, трима пилоти и работилници с всичко необходимо и стегна старите самолети. Дори нарисува по един горящ факел от двете страни на носа, което според него било символ на свободата. Джони трябваше да признае, че Стормълонг притежаваше усет към изкуството. Но все пак тайно се надяваше, че символът няма да се окаже пророчество за политането на самолета надолу в пламъци.

Като не видя очаквания ентузиазъм, Стормълонг каза:

– Случайно да разполагаш с нещо друго, което може да посети

онези неща, които кръжат в орбита на четиристотин мили отгоре?

От няколко дни вече имаше четири светещи обекта отгоре. Отначало бе един, после два, а сега четири.

– Да ги посетим? – Джони не можа да повярва на ушите си. – Та в този самолет вече няма дори оръдия!

– Сложихме – каза Стормълонг. – Всичко работи – екрани, апаратура. Имаше резервни.

– Най-добре провери дали лети, но гледай да имаш под ръка парашут – каза Джони.

– Изпробвах го – отвърна Стормълонг. – Вчера. Копчетата на пулта за управление са малко старички, но лети страхотно.

– В такъв случай недей да летиш горе до онези неща! – каза Джони.

– А, не съм летял. Само ги снимах.

Показа му снимките. Единият бе голям космически кораб с мост във формата на диамант и с много стърчащи оръдия. Другият бе цилиндър с управляваща палуба отпред и плосък отзад. Третият приличаше на звезда с пет върха, на всеки от които имаше нещо подобно на оръдие. А последният бе сфера с нещо, подобно на пръстен около нея.

– Хей, – каза Джони – този последният отговаря на описанието, онзи с малкия сив човек. Дето уж си се блъснал в него, пък не си се блъснал.

– Точно така – каза Стормълонг. – Под наблюдение сме.

Джони знаеше, че са под наблюдение. Никой враг не можеше да има монопол върху това. Бяха преместили основната самолетна база и командването в Корнуол. Част от въоръжението им беше тук. Дванадесет самолета обикаляха земното кълбо и на всеки няколко часа прелитаха над мината в Америка. Регистрираха и предметите в орбита, макар не толкова добре, защото разузнавателните самолети бяха предназначени предимно за наблюдение по повърхността на земята. Не, никой от потенциалните им врагове не можеше да има монопол. Сухопътните защитни сили също бяха нашрек. Но Джони прекрасно знаеше, че защитата им е крайно недостатъчна.

Тази нощ изобщо не можа да заспи. Данълдин закъсняваше с първите записи на дейността на Търл и Джони дори не знаеше ще станат ли изобщо записи. Изключено бе да си разменят информация по радиото. Тъй че Джони бе в пълно затъмнение.

Най-после не издържа да лежи, стана и започна да крачи из стаята. След това реши да излезе от лагера. Горещо, влажно. Долу от езерото се чуваше рев на лъв. Небето бе захлупило земята. Внезапно го обхвана

желание да вдъхне малко студен въздух и да погледа звездите.

Наблизо имаше два бойни самолета, готови да излетят, ако е необходимо, но те бяха нужни за защита. Старата находка на Стормълонг също бе под ръка, тъмнозелена на светлината от лампите в лагера. Импулсивно, искайки да се откъсне от непрестанните си мисли, Джони отиде до дежурния офицер, съобщи му къде отива и взе маска и летателен костюм.

Наистина пултът за управление бе малко стар. Копчетата за летателен баланс бяха по-големи и на друго място. Имаше и други разлики, но какво толкова? Облече защитна жилетка, завърза се и затвори плътно прозорците. Издигна нагоре старата трошка.

Мина през облаците и звездите се показаха. Джони винаги летеше с огромно удоволствие. Още от първия ден, когато се издигна във въздуха, до ден днешен продължаваше да изпитва радост и очарование. Черно небе и ярки звезди, половин луна, покрити със сняг върхове, подаващи се над завесата от облаци. Джони усети как част от напрежението му изчезва.

Просто се наслаждаваше на полета. Определено тук бе по-хладно.

По навик включи екраните. Чу се сигнал! Погледна екрана, за да види какво става. В орбита трябваше да има четири обекта. Само че бяха ПЕТ! Нов обект се приближаваше до първите четири, които бяха по-ярки и по-стабилни от звездите. На около четиристотин мили отгоре.

Последното нещо, което му минаваше през ума, бе да се качи горе да ги „посети“. Не познаваше корабите им, нито пък познаваше достатъчно своя. Нямахше подкрепа. Пък дори тази находка от древността да можеше да долети до Луната и обратно, не, благодаря, нямаше нужда от подобни експерименти.

Но може би поне ще успее да направи по-добри снимки. Снимките на Сторми бяха правени през деня и не бяха много ясни заради ултравиолетовите лъчи. Издигна самолета на височина двеста мили и се зае да приготви записващите устройства.

Какво беше това? Лъч от новия, петия кораб? Да. Още един? Да не би да стреляха по него?

Пригответи се за отбрана, но изведнъж видя как върху петия кораб се изсипа буря от лъчи, изстреляни от един от четирите кораба. Хей! Петият кораб обстрелва един от първите четири и той отвръща на огъня!

Бързо натисна няколко копчета и скъси разстоянието до около сто и петдесет мили. Бе толкова съсредоточен върху записващите устройства, че не разбра как бе започнал да стреля по корабите с максимална

свръхзвукова скорост.

Невероятно! Петият кораб и един от другите четири бяха улучени. Изскочиха синьо зелени потоци светлина с червено по средата. От ударите се появиха оранжеви отблясъци.

Изведнъж осъзна, че стават заплашително големи на екраните му. На едно психолоско цифрово устройство цифрите се сменяха с шеметна бързина в съответствие със скъсяващата се дистанция. Седемдесет и пет мили.

Натисна копчето за смяна на посоката и стрелбата спря отведнъж.

Джони поведе съборетината в пълен ход надолу и се измъкна оттам. Не такава война искаше. Дори не знаеше, че има работещи оръдия.

На около сто мили над земята намали скоростта. Като падна до петдесет мили, продължи да лети хоризонтално.

Погледна назад. Вече не стреляха. Просто си седяха горе. Петият явно се бе примирил с присъствието на другите.

Джони поклати глава. Никак не му бе времето да върши шури и безразсъдни неща. Беше направил точно това, което забрани на Сторми – беше отишъл на посещение.

Самолетът се бе загрял от триенето с въздуха. По принцип това не би трябвало да му влияе, но се загря, а Джони бе излязъл за глътка студен въздух. Ако бе възнамерявал наистина да ходи горе, щеше просто да се качи на обикновен боен самолет и да провери дали уплътнителите му са здрави. И щеше непременно да провери дали оръдията му са заредени и работят. Сър Робърт не би се гордял с него.

Отново се чу сигнал. Отдолу, на около сто хиляди фута височина. Дали идваше от Шотландия? Или от Америка?

Горещо или не, спусна се надолу, за да установи кой идва. Включи локалния предавател и още преди да заговори, от близкия самолет се чу глас:

– Не стреляй! Ще се ожена за дъщеря ти! – Беше Данълдин.

Джони се засмя. За пръв път откак се върна от Америка.

Смени курса на стария самолет и тръгна след Данълдин надолу към мината.

4

Малкият сив човек търпеливо въздишаше в малката си сива кабина. Е, не чак толкова търпеливо. Храносмилането му бе все тъй зле, а сега и

това.

Нещата бяха достатъчно объркани и без военните нации да влизат в бой помежду си. Но това бе военен въпрос – не политически, не икономически, не стратегически, следователно той не трябваше да се намесва. Беше само наблюдател.

На отделните екрани вече се появяваха четири лица. И ако продължаваше така, трябваше да помоли офицера по инсталациите да постави още екрани. Кабинетът му щеше да се препълни.

Полу-капитанът толнеп изглеждаше доста ядосан и постоянно нагласяше очилата си.

– Не ме интересува дали си изненадан, че ме виждаш. Нямам никаква информация, че нациите ни воюват.

Лицето на ховина беше светло лилаво. Ставаха такива, когато някой силно ги провокираше. Квадратният му шлем бе наведен напред върху овалната му глава и притискаше антените на ушите му. Беззъбата му уста бе изкривена, сякаш искаше да ухапе някого.

– Не можеш да знаеш кой воюва и кой не! Излетял си от базата най-малко преди пет месеца!

Супер-лейтенантът хокнер, който командваше звездообразния кораб изглеждаше малко смешен със своя монокъл и голямото количество сърма в плитката си. Удълженото лице, върху което нямаше нос, изразяваше презрение – така биха го определили неговите сънародници от Системата Дюралеп.

Болбодът беше просто грозен, както всички болбоди. Бяха по-големи от психлосите, но някак безформени. Интересно бе как изобщо се справят с „ръцете“ си – винаги бяха свити в юмруци. Високата яка на пуловера му стигаше почти до големия му каскет. За болбодите бе унижение да носят табелки за самоличност, но малкият сив човек знаеше, че това е лидер Паундън, командващ цилиндричния космически кораб. Несъмнено той имаше лошо мнение за всички останали дегенерати.

– Добре! – отсечено каза толнепът. – Воюват ли расите ни или не?

Ховинът отговори:

– Нямам никаква информация дали воюват или не! Но това не значи, че не воюват. Колко пъти до сега се е случвало кораб на ховините мирно да спре някъде и подло да бъде нападат от толнепи!

– Ваше Превъзходителство! – рязко каза толнепът, като забърка неочаквано сивото човече. – Имате ли никаква информация воюват ли толнепи и ховини или не?

Въпросът бе военен, но все пак на границата с политиката.

– Корабът-куриер, който ме посрещна тук, не спомена нищо такова – уморено каза той. Може би някой от екипажа имаше друг вид таблетки против лошо храносмилане. Не, едва ли. В последно време продаваха само Мелосмил. Искаше му се да престанат да се карат.

– Виждаш ли? – изсъска полу-капитанът толнеп. – Няма война. И въпреки това идваш и без никакъв повод нападаш кораба ми и проби-ваш металната обшивка...

– Наистина ли съм ти пробил обшивката? – изведнъж прояви интерес ховинът.

– Хайде, хайде сега – каза супер-лейтенантът хокнер. – И двамата съвсем се отклонихте от въпроса за непознатия нападател. Ако искате, оттеглете се някъде двамата и по-добре по-надалеч. Но аз искам да знам кой и какъв беше този нападател.

Болбодът се намеси:

– Може да са само психлоси.

– Знам, старче – каза хокнерът, като нагласи монокъла си. – Само че направих проверка и такъв психлоски военен кораб няма регистриран. – Показа на екрана някаква книга: „Известни типове психлоски военни кораби“. Естествено, беше на психлоски. Всичките владееха този език и в момента общуваха помежду си на него, тъй като не говореха езиците на другите. – В книгата го няма.

Ховинът с радост изостави темата за нападението му над толнепския кораб, макар че бе много изненадан да ги завари тук.

– Никога не съм виждал такъв.

Болбодът разсъждаваше по-практично:

– Защо ли изчезна точно когато спряхте да стреляте?

За известно време всички мислиха. След това хокнерът нагласи монокъла си и каза:

– Мисля, че знам. Предполагал е, че вниманието ни ще бъде отвлечено и тази – следващата дума бе изречена с презрение – битка ще унищожи някои от нас, а той ще довърши повредените остатъци.

За известно време обсъждаха версията. Малкият сив човек учтиво слушаше военните им теории. Не го засягаха. В крайна сметка достигнаха до заключението, че работата е била точно такава. Непознатият се е издигнал, готов да се възползва от „битката“ и да доунищожи останалите, когато вече няма да могат да се защитават.

– Мисля, че са доста хитри – каза хокнерът. – Може би долу има други такива кораби и чакат в готовност.

– Този можех да го глътна на една хапка – каза ховинът.

– Можех да го изкарам от строя с един удар – каза болбодът. – Ако бяха достатъчно силни, щяха още преди няколко дни да се качат тук и да ни ударят. Не мисля, че са психлоси и никога не съм чувал за раса, която да има за знак горящ факел. Затова според мен са много слаби. Не знам какво ни пречи да слезем долу и да ги пометем. Всички заедно, с обединени сили!

Обединяването на силите бе съвсем нова идея. Останалите трима винаги бяха считали болбодите за глупави, макар и силни, и сега го погледнаха с уважение.

– Никога, никой от нас, не е успявал да нанесе силен удар на психлосите – обади се хокнерът. – Но на мен наистина ми се струва, че не са психлоси. Странен кораб, странен знак. Тъй че, нищо чудно да се окаже фасулска работа да слезем долу като обединени сили и...

– Да ги смажем и да си поделим плячката – довърши толнепът.

Това вече граничеше с политиката. Тъй че малкият сив човек трябваше да се намеси:

– Ами ако те са онези?

Затова бяха тук, да решат точно този въпрос. Започнаха да разискват и предъвкват нещата. В крайна сметка единодушно решиха да действат с обединени сили. Всеки новодошъл можеше да се чувства поканен. Ще чакат да се върне малкият куриерски кораб, който малкият сив човек бе изпратил до базата, макар че можеха да минат месеци. Ако се върнеше с новината, че ОНЕЗИ са открити другаде, щяха да слязат, да ударят планетата и да си разделят плячката като компенсация за изгубеното време. Не изготвиха план за разпределяне на плячката, тъй като всеки си имаше свои идеи какво ще да стане, след като настъпи този момент. Приеха решението.

– Ами ако междувременно нещо се случи и разберем, че това са ОНЕЗИ? – попита малкият сив човек. Насилие, насилие. Военните нации приказваха само за насилие и смърт.

Ами, решиха те, това като че ли е политически въпрос, но ще импровизират. Ако се окаже, че това са онези, вероятно ще трябва да бъдат наказани с унищожение, тъй че се прилага същия план.

Малкият сив човек за пръв път виждаше командири на вражески кораби да достигнат съгласие по някой въпрос. Но времената бяха необичайни.

Като изключиха екраните, сивото човече посегна за още една таблетка Мелосмил, но я върна в шишенцето.

Дойде му на ум, че може да слезе долу и пак да посети възрастната

жена. Може би имаше противоотрова срещу билков чай.

5

Бяха навели глави един до друг пред тъмно зеленото отражение на екрана. Бяха в малка стая на най-ниското ниво на базата в Африка, която преди бе служила като склад за олово. Джони за пръв път наблюдаваше плодовете на по-раншната си работа.

Имаше записи от десет дни и дисковете представляваха доста солиден куп. Данълдин обясни, че не е могъл да дойде по-рано. Много от пилотите завършваха и трябваше да положат последните си изпити. При толкова много работа щеше да е подозрително да замине за Африка. Освен това бе взел със себе си четиринайсет нови пилоти и Джони, и Стормълонг щяха да ги въведат в първите стъпки на бойните умения. Бяха добри момчета – шведи и германци. Кер обучаваеше машинни оператори с пълна пара. Всяко племе искаше да има багер и ниско летящи камиони, които да използват като автобуси. Браун Лимпър продаваше на племената техника дори от съседните на тях мини, които фактически им принадлежаха и им бяха нужни оператори. Товарните рудни самолети разнасяха по целия свят машини и за тях трябваша пилоти. Ангъс бе дошъл с Данълдин, защото едва се въздържаше да не застреля Ларс Торенсон, като го срещаше.

Освен това стоеше въпроса за страница ПЪРВА.

Джони превъртя началните записи с настаняването на Търл. Достатъчно му бе да разбере, че след като си е тръгнал, наистина са му погодили хубав номер. Бяха поставили трийсет и два фалшиви подслушватели, дори охраняваща система и записващи устройства. Търл бе повярвал. Като видя, че използва миньорски предавател, за да открие връзката между охраняващите канали и записващите устройства, Джони за момент изтръпна, но си даде сметка, че тяхната охраняваща система работи със земни вълни.

Двойно дъно в касите! Изобщо не подозираше за него, просто защото касите изглеждаха бронирани. И тази огромна книга, която извади – беше широка около три фута, дълга два и дебела поне седем инча. Такава тънка хартия до сега не бе виждал. Имаше хиляди страници!

Всяка страница бе разделена на около четиресет колони. В лявата част най-широката колона показваше името на системата и под нея имената на планетите от съответната системата. От ляво на дясно следваха

колони, които описваха всяко движение на планетите като например скорост и посока на движението, точност, усукващ момент, тегло, характеристики на слънцето или слънцата, ако бяха две или три.

В колоните непосредствено до всяка планета от системата се отбелязваше собственото тегло на планетата, въртящ период, атмосфера, температура на повърхността, раси, координати на градовете, относителна оценка на металите в символи и стойността на галактическите кредити, а също и местонахождението на мините, ако имаше такива.

Всички скорости и посоки на движение се изчисляваха спрямо нулевия център на тази вселена и триизмерни координати, като неизбежно се използваше психоската цифра единайсет, нейни дробни и степени.

Дни наред Търл бе седял и отгръщал страница след страница, една по една, като винаги проследяваше с лапа една и съща колона. Беше прелистил цялата книга. Разполагаха с всяка една страница!

– Освен страница едно – каза Данълдин. – Не разбирам няколко от символите, защото са съкращения. Погледни колко са ситни цифричките. Прегледахме записа и разбрахме, че не разполагаме с първата страница. Решихме, че на нея е кодът на символите и Търл го знае така добре, че никога не му се налага да го поглежда. Но виж последния диск.

Джони бе леко зашеметен. Изобщо не подозираше, че има толкова населени системи, да не говорим за планети. Хиляди и хиляди, и хиляди. Ще трябва месец-два само да се преброят! Шестнайсет вселени! И това бяха само вселените, от които психосите се интересуваха. Такова знание вероятно е било събирано в продължение на няколко хилядолетия. Погледна от близо написаното. Можеше да се закълне, че го бяха писали чинкосо. Отдръпна се малко.

– Не разбирам някои от символите – каза той.

– Точно това се опитвам да ти кажа. Това бе една от причините за забавянето ни. Не исках да те карам да се пържиш, докато чакаш някакъв ключ към символите. Затова чакахме ние. Погледни последния диск.

Джони го пусна. Търл бе хвърлил книгата на земята и вентилаторът случайно бе отгърнал корицата. И ето ти страница едно. Бяха изредени всички символи, заедно със значението им.

– Имаме всички позиции и координати на шестнайсет вселени! – възкликна Джони. След това се поотрезви. – Какво е търсил Търл?

Търл бе захвърлил книгата на пода с отвращение. Това личеше съвсем ясно. Джони продължи диска. Чу се цветиста психоска псувня, което не им помогна кой знае колко.

За цели два дни на бюрото му седеше празен лист, без да напише нищичко върху него. А сега едва не счупи химикала си, като написа една цифра.

Джони се върна към един по-преден диск и се вгледа по-критично в колонката, която Търл следеше с лапата си. Символът отгоре ѝ означаваше „Време на телепортация към за Психло“. Джони разбра. Търл се опитваше да намери незаето време на Психло, тъй че пратката му да не се сблъска с тази на някоя друга планета. Джони бе запомнил още от времето на обучението си в лагера, че психлосите не променят тези разписания десетки години наред. Като гледаше колко много планети изпращат и получават пратки от Психло, телепортационната им платформа сигурно работеше денонощно. Освен това бе останал с впечатлението, че на една планета не може да има повече от една платформа, защото се получава интерференция. Втората платформа можеше да бъде най-близо до петдесет хиляди мили, а тъй като диаметърът на Психло беше само около двайсет и пет хиляди, имаха само една площадка.

Тъй че, ако Търл не искаше да се сблъска с нечия друга руда или претопен метал, предназначен за купувачи или може би за военни цели, трябваше внимателно да подбере незаето време.

Ако се телепортиреше руда или машини, ставаше бързо. Но за хората трябваше повече време. Търл не искаше да рискува със собствения си врат.

Числото, което написа с такова отвращение, като едва не счупи химикала си, беше „Ден 92“!

Беше принуден да се спре на период от време чак след пет месеца. От количеството кербанго, което беше погълнал, ставаше пределно ясно, че мисълта да прекара още пет месеца на „тази прокълнатата планета“, както сам се бе изразил, бе непоносима за него.

Бе принуден да избере следващата полугодишна дата за планетата Земя. И в крайна сметка до следващия ден се бе примирил с липсата на друга възможност.

Джони много се изненада, защото очакваше следващите дискове да покажат началните изчисления от работата по поправянето на площадката. Но нямаше нищо такова.

Търл отиде до друга каса и отвори ЗАДНАТА ѝ ЧАСТ. Измъкна някакъв пакет и с двете лапи. Явно беше тежък.

Разопакова го и взе някакви големи клещи, с които можеше да се повдигне дори голям камък. Отвори ги на около четвърт инч и ги пхна в пакета.

Отначало не се виждаше какво вади от там. След това го изпусна и то падна на пода. Търл яростно изпсува.

Наведе се с клещите и вдигна нещо сиво, не по-голямо от грахово зърно. За миг се видя петното на пода. Джони спря кадъра. Металният под бе пробит, и то доста дълбоко.

Търл успя пак да хване с клещите малкия предмет. Не беше никак лесно, понеже бе потънал навътре в пода. Постави го обратно на масата. Джони направи набързо едно изчисление. Знаеше приблизително колко е силен Търл. На базата на усилията му и теглото на Търл излизаше, че това малко късче метал тежи грубо казано около седемдесет и пет фунта.

Джони се зае за работа. Извика Ангъс и го накара да снесе с апарата за анализ на метали сигналите от диска и да ги увеличи. Отиде да вземе книгите с кодовете на металите.

Следващите три часа се мъчиха с резултатите от анализа. Няваше ги никъде! Психосите не бяха отбелязали тези символи в нито една книга. Имаха си работа с метал, с който психосите разполагаха, но не бяха регистрирали.

Джони се опита да определи от теглото и обема и с помощта на периодична таблица какво бе атомното число.

Земните периодични таблици не можеха изобщо да помогнат. Това нещо би се наредило много след края им.

Прегледа психоските периодични таблици, толкова различни от някога правените таблици на Земята. Имаше много елементи, чието атомно число бе голямо колкото това, дори и по-голямо, но не знаеха името... Изведнъж Джони се сети, че ако го няма в кодовите книги, най-вероятно няма да го има и в таблиците.

– Ще ми се да разбирам от тези неща – каза Джони.

– Ей, момче – каза Данълдин, – според мен си направо вълшебник. Аз още преди два часа ударих на камък и спрях да приемам и предавам.

Джони обясни:

– Това са атомни числа. Предполага се, че атомът е съставен от ядро от енергийни частици, някои от които имат положителен заряд, а други никакъв. Броят на частиците с положителен заряд се нарича атомно число и тези частици, заедно с незаредените, съставляват атомното тегло. Освен това около ядрото кръжат частици с отрицателен заряд в тъй наречените „пръстени“, само че не са точно пръстени. По-скоро представляват нещо като обвивка. Както и да е, от ядрото и частиците с отрицателен заряд зависи какъв е елементът. Горедолу това

представява периодичната таблица, простичко казано.

Само че, едно време хората на земята са съставили таблицата на основата на кислорода и въглерода, струва ми се, защото те са имали най-голямо значение за тях. Човекът е направен от кислород и въглерод. Но психосите имат различен метаболизъм и изгарят други елементи за енергия, тъй че таблицата им е различна. Освен това психосите работят с много повече вселени и имат метали и газове, за които едновременните учени на земята никога не са чували.

Освен това, древните хора на земята не са отчитали различните разстояния между ядрото и пръстена. Нямали са представа, че едно ядро и пръстен, отдалечени на определено разстояние, дават съвсем друг елемент, ако разстоянието се промени. Разбираш ли?

– Момче – каза Данълдин, – тъпият звук, който току-що чу, бе от удара ми на камък.

– Не си единствения – каза Джони. – Аз удрям на камък всеки път, когато се оплета в тези неща. Но работата е в това какво смята да прави Търл. Това не е компонент от апаратурата за телепортиране!

Прегледаха и други дискове. За Търл металът бе като хартията за човека – с такава лекота работеше с него.

Търл бе накарал Ларс да му донесе някаква берилиева сплав и едва не им проглуши ушите, когато Ларс се върна и каза, че не успял да открие никъде, а Търл му кресна, че скапаната сплав се използва за обшивка на превозни средства и да иде долу в скапания гараж, и да вземе от резервните части на скапания Зът, и да му донесе един лист от скапаната сплав!

След малко Ларс се върна, пъхтейки и донесе един лист от метала, който шумолеше, докато го размахваше. Търл го изрита и заключи вратата.

Направиха бърз анализ на метала и дори Данълдин успя без никакви проблеми да се справи с кодовите названия. Сплавта беше от берилий, мед и никел.

Търл взе някакви ножици и с уверена ръка разряза листа. След това сгъна краищата и се получи нещо като кутия. Закали ги с молекулярна спойка. Имаше капак, който пасна съвсем точно. Постави дръжка, за да може да повдига кутията. След това изряза дупка на дъното. Започна да се смее, от което веднага разбраха, че готвеше нещо доста отвратително.

Стана много хубава кутия. Излъска я и заприлича на бижу, златиста на цвят. Беше красива. Имаше формата на шестоъгълник, ъглите и страните бяха съвсем точно премерени. Стана почти като произведение на

изкуството. Капакът лесно се махаше. Бе около един фут в диагонал и пет инча висока.

На следващия ден продължи да работи от вътрешната ѝ страна. Направи няколко пръчици, доста фини, които закрепил с панци към всеки ъгъл на кутията. Опираха в капака. Когато се вдигнеш, пръчиците изтласкваха торбички, все още празни, към центъра на кутията. Изпробва ги няколко пъти и се изсмя още по-доволно, като погледна от дупката на дъното. Капакът равномерно се вдигаше. Всяка от пръчиците изтласкваше празната торбичка към центъра на кутията.

След това подгони Ларс да му намери различни вещества и в крайна сметка струпа на бюрото си три метала и три неметала. Бяха съвсем обикновени елементи, както установи апарата за анализ: желязо, силиций, натрий, магнезий, сяра и фосфор.

Защо? Какво искаше да прави?

Джони се порови в няколко книги. Натрият, магнезият, сярата и фосфорът имаха едно общо нещо помежду си. Всички се използваша по един или друг начин в експлозивите. Понеже познаваше Търл, Джони знаеше къде да провери. Но не мислеше, че в такава комбинация ще се получи взривна смес, защото те бяха събрани едно върху друго на бюрото и нищо не се получаваше. Желязо и силиций? Изглежда наистина бяха много разпространени в състава на земната кора и ядрото.

Доста притеснен, Джони разгледа един по-късен кадър. Ами ако Търл приготви нещо и го скрие отвън, без да знаят? Какво замисляше този дявол? А! Търл не бе направил нищо с шестте елемента, но странният метал с форма на грахово зърно бе изчезнал. Джони върна записа.

Търл бе извадил металното топче, бе го премерил и пак го бе прибрал в чекмеджето с двойно дъно. Мястото, където бе престоял металът, бе вдълбано!

Направи нещо като кошничка от скоби, за да задържи топчето точно в средата. Само че не го постави в нея, защото го бе прибрал в чекмеджето. След това постави шестте вещества в торбичките над пръчиците.

Като се отвореше капака, пръчиците ги избутваха в центъра. Щяха да влязат в реакция помежду си и с металното грахово зърно.

След първата битка с психосите Джони бе научил някои неща за радиацията и елементите. Знаеше, че е нужно само СТИМУЛ за елементите, за да се получи верижна ядрена реакция.

Само че Търл не работеше с радиация от уран. Нямаше как. Не и след като знаеше какво ще се случи с дихателния му газ!

Значи това грахово зърно е някакъв по-висш тип стимул.

Доколкото познаваше Търл, щеше да е смъртоносно. Беше убеден, че ако някой повдигне капака на кутията, в центъра на която е това тежко, тежко парче метал с големината на грахово зърно и всичките метали се блъснат в него, ще се случи нещо ужасно.

Търл прибра и заключи хубавата кутийка, почисти всичко и отвори един учебник по математика, озаглавен „Уравнения на силата“. Това нямаше нищо общо с телепортирането. Какво бе намислил?

Точно тук свършваха записите.

Часовникът показваше следобяд, не бяха спали, не бяха хапвали нищо.

– Сега знам кой е измислил Сатаната – каза Данълдин. – Името му е Търл.

6

След като Търл явно не работеше върху проблема с телепортацията, който беше ключ към цялата дилема, Джони също се зае с други неща за момента.

Все още имаше някаква надежда да проникнат в тайната на психоската технология, ако психосите, които бяха в базата, оцелеят и се съгласят да им сътрудничат. Ако успеят да извадят двата метални къса от главата на някой психоски инженер, имаше вероятност да разрешат част от загадките, а това би увеличило шанса планетата да остане под техен контрол в бъдеще.

Доктор Маккендрик се бе завърнал. Двама от хората им в базата в Африка се бяха заразили от „малария“, както докторът определи болестта. Заразата се разнасяла от комари. Доктор Маккендрик бе осигурил хинин от южна Америка и ги накара да изпомпат водата от всички локви в базата. Поставиха мрежи на тръбите от въздушната инсталация и положението изглеждаше под контрол.

По-трудно бе да контролират състоянието на тримата пациенти-психоси на доктор Маккендрик, двама от които бяха инженери. Състоянието им не се подобряваше. Не бе ясно дали ще оживеят.

Трийсет и тримата психоси от лагера в Америка пристигнаха без произшествия. Настаниха ги в едно предварително приготвено за целта отделение в спалния етаж. Съобщиха, че са „безследно изчезнали при катастрофа над океана“.

Но докторът не хранеше големи надежди. Една вечер сподели с

Джони в своето подземно хирургическо отделение:

– Опитам всичко възможно. Не може да се стигне до тези неща, без да се повреди структурата на черепа. При всички трупове, върху които съм работил досега, винаги се чупи или някоя основна кост, или се къса някой от възловите нерви. Металните предмети са били поставени в меките черепи на новородените и дори само след няколко месеца изваждането им е невъзможно заради втвърдяването на костите. Ще продължавам да работя, но нямам особени надежди.

След срещата с доктор Маккендрик, Джони продължи да мисли по въпроса. Напоследък проблемите явно бяха значително повече от разрешенията. Усещаше, че ако скоро не направи нещо, човешката раса може да бъде заличена от Земята.

Някой го извика по име. Минаваше край една от вратите, където бяха настанили новопристигналите психоси от Америка. На вратата имаше малко прозорче и вграден радиопредавател.

Беше Чърк!

Никога не бе имал взимане даване с нея. Макар че беше празноглава и често си вадеше грешни заключения, досега не бяха влизали в конфликт.

– Джони – каза Чърк, – искам само да ти благодаря, че спаси живота ни.

Джони разбра, че някой е говорил с психосите, най-вероятно Данълдин.

– Като си помисля само какво е смятал да направи ужасния Търл – да ни избие всичките – козината ми настръхва! Винаги си ми бил симпатичен, Джони. Знаеш го. А пък аз знам, че спаси живота ни.

Джони каза:

– Няма защо да ми благодариш. Мога ли да направя нещо за теб?

Изглеждаше доста разчорлена. Нямахме дрехи, само една наметка, козината ѝ бе сплъстена.

– Не – каза Чърк. – Просто исках да ти благодаря.

Джини отмина и стигна почти до средата на коридора, когато се усети колко необичайно нещо се бе случило. Една психло да му благодари? Да изказва симпатиите си? И без да иска нищо? Невъзможно! Никога не бе имал работа с жени психоси. В компанията нямаше много такива. Но благодарност от психло? Абсурд!

Реши да действа бързо. Само след десет минути главата на Чърк бе подложена на минерален анализ. След двамадесет минутна проверка имаха отговора.

Чърк нямаше бронзов предмет в главата си. Имаше някаква сребърна капсула, но с различна форма и големина.

От лагера в Америка бяха пристигнали дванайсет жени психлоси и след доста шум и бъркотия установиха, че нито една няма бронзов предмет в мозъка. Всички имаха сребърни капсули като тази на Чърк.

Двама пилоти и Маккендрик, увит в кожи, отлетяха през облаците към моргата и след като студеният вятър добре ги продуха, намериха сред мъртвите три жени психлоси.

Още същата нощ Маккендрик показва на Джони и Ангъс сребърната капсула. Беше я извадил от черепа на една от жените.

– И тези не могат да се извадят – каза доктор Маккендрик. – Структурата на женския череп е още по-сложна. Мога само да заключа, че тези капсули подават различен сигнал на мозъка.

Явно бе така.

Както и да е, поне бронзовият фактор на жестокостта липсваше у жените. Тъй че, още на следващата сутрин Джони отиде да поговори с Чърк.

– Какво ще кажеш, искаш ли отново да работиш? – попита Джони.

Ами това би било чудесно. Джони наистина бе симпатяга. И без друго тя вече не може да се върне на Психло. Търл бе съсипал досието й в компанията и никога повече нямаше да я наемат на работа заради черните печати на неподчинението, които Търл бе лепнал на всяка страница от досието й. Ако й обещае, че няма да я изпраща обратно на Психло и ще й плаща двеста галактически кредита на месец, нямаше нищо против да работи, тъй като и без друго бездействието я подлудяваше, а и страдаше от липсата на козметика.

От известно време бяха започнали да изземат всички кредити от касите на компанията, от портфейлите на мъртви психлоси и от разни тайници. В момента имаха в обръщение около два милиона кредита, тъй че двеста кредита на месец нямаше да са проблем. Сключиха сделката.

Дадоха на Чърк дихателна маска и един часовой да я придружава и тя веднага намери няколко ярда плат. Придружиха я до езерото, където тя се изкъпа, без да обръща особено внимание на крокодилите. След това поиска достъп до стаята с мостри от минерали. Взе малко бял гипс, сложи го в хаван и го стри. Изсипа го в пликче. Взе малко мед, смеси го с киселина, кипна сместта и после проми утайката. Разбърка я с машинно масло и я изсипа в метален съд. После взе от склада тракторна боя, свари я, докато се получи пурпурно-червено, добави обикновена боя и доля малко разредител. Получената смес изсипа в бутилка.

След това отиде в шивашката работилница и набързо си скрои рокля. Направи си ботуши с високи токчета от кожена облицовка на седалки. След това поиска да иде обратно в стаята си.

За кратко време Чърк стана най-модерната жена, която улиците на Психло бяха виждали. Макар, че дихателната маска скриваше лицето ѝ, можеше да се предположи, че е гримирана. Действително като се вгледаха през маската, виждаха се блестящо зелени костни устни, ослепително бяла носна кост и бели и зелени кръгове около очите. Ноктите на лапите ѝ бяха боядисани в пурпурно. Бялата рокля завършваше със златиста яка и бе пристегната в кръста със златист колан. Ботушите ѝ също бяха златисти с пурпурна подметка.

След това Чърк поиска да я заведат в една друга стая, където държаха останалите психлоски жени. От този момент нататък временният командир на базата бе затрупан от молби за работа за двеста галактически кредита месечно и ДРЕХИ!

Макар че Джони не очакваше от тях кой знае каква помощ, неочаквано я получи. Не след дълго щеше да си има неприятности, но в началото тръгна добре.

Чърк излезе в околността да намери кал. Наоколо имаше кал да се зариеш, но тя търсеше някакъв особен вид. Говореше си безгрижно с Ангъс, докато обикаляха насам-натам. Под мишницата си носеше двеста фунтов товар, сякаш бе дамска чантичка. Джони ги забеляза край едно благо – Ангъс, който изглеждаше като джудже край осемстотин фунтовата психла и двама часовои, които бяха дошли най-вече заради зверовете.

Джони се приближи до тях. Тя продължаваше да търси кал. Забиваше една лопата, докосваше с лапа калта, която се полепяше, поклащаше отрицателно глава и продължаваше. Явно нищо не я задоволяваше.

Джони забеляза нещо странно в поведението на животните. Когато той излезеше, дивечът не му обръщаше никакво внимание. Но какво ставаше около Чърк? Докъдето поглед стигаше, не се виждаха никакви животни. Нито слонове, нито лъвовe, нито сърни, нищо! Реши, че може би е заради миризмата на психлосите. Докато на времето животните са бягали от хората, през вековете инстинктът им за оцеляване явно се е променил. Не допускаха психлоси на мили разстояние до себе си. Но от друга страна психлосите не бяха ловували тук, нито пък някъде другаде.

– О, психлоските мъже не се занимават с лов – обясни Чърк. – Глупавите същества намират едно животно и го проследяват, после сядат в кръг и за три дни го убиват малко по малко. Само че рядко разполагат с

три почивни дни. Не и в тази компания. Глупави същества, мъжете.

Джони не я просветли какво ги прави „глупави“.

След известно време намери своята кал. Напълни една миньорска кофа и с лекота понесе обратно двеста фунтовата лопата и четиристотин фунтовата кофа.

Сложи калта в стъклени бутилки, доля ги със зеленикава течна храна и след това изплакна калта. Подаде бутилките на Маккендрик, който учудено ги погледна.

Чърк каза:

– Сложи я на раните, глупав човеко. Как можеш да се надяваш да оздравеят, ако не използваш противовирус! Това и децата го знаят!

Маккендрик схвана. Лекуваше ги главно със средства, които въздействаха на бактериите, а тяхната структура бе на основата на вируси. През следващите три дни всичките му пациенти психлоси започнаха видимо да се подобряват, забралите им рани се затвориха и много скоро тримата щяха да бъдат напълно излекувани.

Чърк се зае с библиотеката. Бе шокирана колко неподредени бяха книгите и цели два дни се занимава с подреждането им. Другите жени психлоси ѝ помагаха, а някои се заеха с почистването на спалните помещения.

Един ден Джони работеше в кабинета си, когато изведнъж се появи Чърк.

– Твоята библиотека, – каза тя – е в отвратително състояние. Според разпоредбите на компанията, всяка мина трябва да разполага с определен списък книги и от този формуляр можеш да се убедиш, че тукашният управител е бил много небрежен и заслужава черен печат в досието си. Но сега работя за теб, тъй че трябва да ти обърна внимание върху формуляр 2,345,980-А. Ако пратиш поръчката на Психло, ще ти ги изпратят със следващата пратка. Това е много сериозно. Непълна библиотека!

Чърк не бе служител на компанията в момента, но бе попълнила формуляра.

Джони дори бе подозираше за съществуването му. Погледът му попадна на една от точките в списъка, отбелязани като липсващи: „Таблицы за разпознаване на военни кораби на враждебни раси“. И на още една: „Каталог на възможностите на отделни бойни части на чужди раси“.

Чърк пак се зае с подреждането на книги върху лавиците, но след по-малко от половин час Джони бе строил трийсет човека, включително двама пилоти, да претърсват целия лагер. Може би щяха да успеят да

идентифицират „посетителите“ отгоре и да намерят начин да се защитят!

Сър Робърт се бе върнал същата сутрин и тъкмо той се сети:

– Джони, тази групичка тук не е знаела кой атакува. Който и да е бил командирът, със сигурност бясно е прелиствал книгите. Претърсихте ли трупове?

Точно там бяха! В една чанта на рамото на бившия управител на мината, който лежеше горе в снега.

След по-малко от три часа, като сравниха снимките, направени от него и Стомълонг с написаното в книгите, Джони разбра, че си имат работа с толнепи, хокнери, болбоди и ховини. Освен това, разбра как изглеждат и с какви възможности разполагат. Всички бяха опасни и отблъскващи. Кръглият кораб с пръстена не бе отбелязан, нито се споменаваше за някакви дребни сиви човеци.

Но на следващия ден всичко тръгна наопаки с Чърк. Тя се справяше отлично, но Джони направи грешка.

Чърк седеше с всичките си осемстотин фунта на едно бюро в библиотеката и правеше някакви списъци. Джони разглеждаше лист с цифри, които бе изкарал.

Ставаше въпрос за разстояния между Земята и вражески бази, намиращи се най-близо до планетата и за скоростите на различните чужди космически кораби. Типовете двигатели бяха най-разнообразни. Повечето използваша енергия от различни слънца, но я усвояваха по различен начин. Джони се опитваше да изчисли на колко месеца разстояние бяха корабите от най-близките им бази. Прекопираха списъка на Търл на обитаемите планети и стана ясно, че в него са включени не всички системи и слънца, а само тези, на които Психло има интерес.

Джони с удивление прочете в книгите, че има четиристотин билиона слънца само в тази галактика. Тази вселена съдържаше повече от сто билиона галактики. А трябваше да прегледа ШЕСТНАЙСЕТ вселени.

По-лесно бе да си представи възможните враждебно настроени раси. От Земята до центъра на тази галактика имаше около трийсет хиляди светлинни години. А една светлинна година имаше около шест трилиона мили. Всички вражески кораби по един или друг начин се движеха със свръхсветлинна скорост, но пак трябваше да изчисли с колко скоростта им надхвърля скоростта на светлината и да я прецени в зависимост от местоположението на базите.

Това включваше ужасно много психоска аритметика. Нямахше достатъчно търпение да смята на ръка. Без много да мисли, Джони каза на

Чърк:

– Можеш ли да ми помогнеш да събера тези цифри?

Тя го погледна и за около минута не можа да каже нищо. След това изтърси:

– Не зная как се смята.

Джони се усмихна:

– Това е само аритметика. Ще ти покажа.

Очите на Чърк се изцъклиха. Тя падна върху бюрото.

Не издаваше никакъв звук. Беше в безсъзнание. Наложиха се да вкарат мотокар и да я пренесат в стаята на леглото ѝ.

След три дни Маккендрик каза на Джони:

– Тя просто лежи в кома. Може би с времето ще се оправи. Изглежда е преживяла тежък шок.

Макар че на Джони му бе съвестно, поне получи някаква представа какви бяха сребърните капсули в главите на жените психли. Не биваше никога да ги учат на психоска математика!

Вероятно математиката бе ключът към цялата психоска империя. А като оставим настрана елементарната аритметика, Джони си нямаше понятия от уравненията им. Сякаш се намираще в задънена улица.

7

Тъкмо свършиха с инсталирането на един радиотелескоп и куриерът пристигна.

Ангъс се гордееше със себе си. Лицето му бе почервеняло от слънцето при езерото и от вятъра и снега на върха близо до Маунт Елгън. Немските и шведските пилоти, освен че се обучаваха от безпощадния Стормълонг, бяха помогнали и в поставянето на огромни рефлекторни чинии на върховете, които свързаха долу с мината.

Според Ангъс сега вече имаха честотите и скоро ще могат да чуват всичко, което си разменят онези маймуни там горе. Дори ще могат да ги виждат на екраните.

Тренираното ухо на Джони долови приближаването на самолет далеч над облачната покривка. Благодариха на Ангъс и пилотите за чудесната работа. Може би сега наистина щяха да научат нещо повече за намеренията на посетителите.

Гленканън се бе заел с пренасянето на жизненоважните дискове от Америка до тук. Правеха копие на всеки диск и ги изпращаха на доктор

Макдермот, който ги заравяше дълбоко в една подземна шахта, а оригиналите пристигаха при Джони в Африка.

Гленканън донесе много новини. Пати от няколко седмици бе много болна, но Криси се грижеше за нея и имаше надежда. Криси му пращаше много поздравя. Беше открила чудесна стара къща точно до Касъл Рок и някои от съпругите на вождовете ѝ помагаша да я обзаведе с мебели, намерени в развалините. Пращаше му поздравя и питаше кога ще се върне.

Касъл Рок бе до такава степен обграден с противовъздушни оръдия, че беше страшно да се лети наоколо.

Данълдин ли? О, спукваше кадетите от полети, но не пристигаха много нови желаещи. Най-много бяха машинните оператори. Кер беше много добре и му пращаше няколко нови маски, които пасваха по-добре. Беше ги изработил сам и да не го подведе Джони за кражба на имущество на компанията, ха-ха. Имаше и няколко лични писма до сър Робърт. А това бе последният комплект от знае-се-какво.

Джони слезе дълбоко под земята и пусна дисковете. Бяха се устроили доста добре. Наблюдаваха жените психло, без всъщност да им позволяват да правят важни неща и така научиха как да използват някои от офис машините, което преди бяха пренебрегвали. Можеха да презаписват дискове и да увеличават отделни части от записите с чистота, за която преди не подозираха, че е възможна. Имаха специални отделения за файловете и в крайна сметка можеха да накарат дисковете да „говорят“ много по-добре.

Търл! Решаваше силови уравнения. Абсолютно неразбираемо. Уравненията не се изравняваха и нямаше никаква логика. Изпълваше страница след страница с тях. И пак нямаше нищо общо с телепортирането.

Джони едва не изпусна нещо. Върна записа. Търл стана, отиде до касите и отвори още едно двойно дъно. Извади оттам огромен лист хартия, толкова огромен, че за да се обхване, трябваша три камери. Хартията бе много стара и омазнена и сякаш всеки момент щеше да се разпадне. Беше пожълтяла и нацапана с кафяви петна.

Търл я разтегна върху бюрото, погледна я и поклати глава. Проследи с едната лапа по посока на север към големия язовир, на югоизток от американския лагер. Кимна.

След това смачка хартията и я хвърли към кошчето. Написа няколко цифри във сантиметри и няколко във волтове. След това се върна към уравненията и през следващите два дни се занимава само с тях.

Записите показваха само това.

Трябваше му цял час сглобяване на картините от три различни камери, за да получи големия лист хартия. Все пак Джони успя и направи половин дузина големи копия от него.

Казваше се „Защитни системи на планета номер 203,534“. Джони вече знаеше, че това е психоското название на планетата Земя.

Бяха отбелязани всички мини, всички язовири, всички батареи оръдия, всички...? Малък символ, който се появяваше при всички язовири и електропроводи от язовирите до мините и клоновете им. Джони нямаше никаква представа какво може да означава този символ.

Но там имаше и нещо, което не бе сънувал и в най-смелите си сънища. Ясно отбелязана бе една платформа за телепортиране!

Сравни психоската карта с цифрени означения с карта, направена някога от хората. Втората платформа бе край един язовир, който на времето се е казвал „Кариба“ и се е намирал в старата „Родезия“, по-късно наречена „Зимбабве“.

Площадката бе отбелязана като „Защитен военен приемателен пункт за спешни случаи“. Очевидно, ако централната база бъде унищожена, от Психло е трябвало да изпратят друга сила или пък психоското командване на планетата е можело да поиска войски или поне да информира тамошните власти.

С неочаквано политнали надежди, но все пак малко охлаждани заради начина, по който Търл се бе отнесъл с картата, Джони подготви един нападателен самолет и качи в него почти всички шотландци. Робърт Лисицата също побърза да се качи. Тъкмо щяха да излитат и Маккендрик дотича с лекарската си чанта. Джони издигна самолета и с максимална скорост се насочиха на юг.

Беше само на хиляда мили разстояние и след трийсет и пет минути под тях се показаха язовирът, езерото и гигантската инсталация. На известно разстояние на юг и изток видяха онова, което преди са наричали водопада „Виктория“, един от най-големите на планетата. Невероятна гледка!

Местността бе отбелязана като „силно защитена“ и Джони се приближи внимателно. Имаше още един клон на психоска мина, за чието съществуване не бяха подозирали.

Лагерът бе на известно разстояние на изток и приземиха един взвод войници с автомати и радиационни боеприпаси, за да бъдат готови за всичко. Мястото бе изоставено и както докладва командирът на взвода, не се различаваше особено от клона в гората Итури.

На картата не бе отбелязана втората платформа в мината, но тя бе доста близо до огромния язовир. Качиха взвода отново на борда и Джони внимателно започна да кръжи над района.

Дървета, дървета, дървета. Местността представляваше високо плато, но равнината не бе открита. Оттам, където бяха минавали стада слонове, дърветата бяха повалени.

Имаше много малки хълмчета. Всичко бе обрасло с растителност, с изключение на няколко голи места.

Джони кръжеше със самолета, отдолу ги гледаха слонове и африкански бизони. Продължаваха да търсят. Досега му се бе случвало да разбере, че едно е да гледаш карта, друго – да се намираш в самата местност и сега отново се сблъскваше със същото усещане.

От време на време се вглеждаше в картата, докато Стормълонг поемаше управлението от мястото на помощник пилота. Най-накрая Джони извади няколко линейки и внимателно премери разстоянието от края на язовира. Закара самолета до там и със скоростта на конски тръс най-после намери центъра на някогашния пункт. Стормълонг хвърли една димка, за да го отбележи и няколко слона се разбягаха.

Представляваше купа в земята, чиито краища се издигаха на около двеста фута над средата. Приличаше на кратер, дори може би бе направен с бомбена експлозия. Беше около хиляда фута в диаметър.

Самата купа бе толкова обрасла с растителност, че не можеше да се разбере какво има вътре. Но когато белият пушек се издигна нагоре, Джони прозря истината.

Вероятно векове наред офицерите от сигурността не бяха поддържали защитната система, която компанията се бе потрудила да построи на планетата. Нищо чудно, че Търл бе захвърлил картата. Джони изглеждаше толкова разочарован, че сър Робърт се опита да го разведри:

– Не можем да бъдем сигурни, докато не видим отблизо.

Но без съмнение, там бе запуснато и обрасло с всякаква растителност, след като векове наред никой не се бе грижил за обекта.

Джони ги свали на ръба на кратера и започнаха да си проправят път с брадви, докато няколко човека с автомати ги охраняваха от зверовете.

– Много внимавайте – каза доктор Макендрик. – В тези местности е имало някакво насекомо, наричано „мухата цеце“. Ухапването му причинявало сънливост и болести. Освен това във водата е имало някакви червеи, които са прониквали в кръвоносната система. Нямам с какво да ви предпазя, но ползвайте мрежи и не газете във вода.

– Страхотно – каза Джони. Това им стигаше.

Проправиха си път до средата на купата. Три пъти минаха край един от телепортационните стълбове, преди да го забележат. Тръгнаха и в други посоки и намериха още два. Четвъртия откриха лесно.

Джони взе лопата и започна да копае. Надяваше се максимата на компанията „никога не спасявай нищо“ да се окаже вярна. На два фута под окапалите листа и пръст удари на площадката.

Брадвите започнаха да повалят дървета и храсти. Стигнаха до бетонната основа на операционния купол за телепортиране и най-последо самия купол, обърнат с върха надолу и отдалечен на известно разстояние.

Нямаше пулт за управление!

Върху бетона откриха няколко кабела. Типично по психоски все още бяха добре изолирани, след като изстъргаха мръсотията.

Джони се учуди, че липсват електропроводни жици. Трябваше да идват от язовира. На картата имаше отбелязан електропровод, а също и онзи странен символ, който не можеха да разгадаят.

Свечеряваше се и искаха да продължат да работят, но Маккендрик ги принуди да се изкачат. Прекараха нощта под воя на слонове, рева на лъвове и всички останали звуци на джунглата. Беше доста студено, тъй като платото бе на голяма надморска височина.

Сутринта изкопаха окоп и откриха електропровода, като внимаваха да не прережат жиците. Изкопаха още един окоп и откриха същите подземни жици, които продължаваха към отдалечения лагер.

Заедно с тях вървеше още един кабел, но нямаха представа за какво служи.

Проправяйки си път през хрусталаците, стигнаха до огромния язовир. Беше чудовищно висок. Изглеждаше непокътнат. Преливниците на язовирната стена работеха. Имаше следи от психоски, които неотдавна са влизали и излизали от вратата на електроцентралата.

Джони никога досега не бе влизал в язовир. Усещаше се как вибрира от енергия. От тътена на водата и рева на генераторите нищо друго не можеше да се чуе.

Обичайната психоска подмяна, предположи Джони. Техниката бе доста стара, а на места се виждаха части от първоначалното оборудване, което бе още по-старо.

Ангъс откри контролното табло – огромна стена, която се намираще в отделна зала. Само две от ръчките бяха чисти и дори без намерения кичур козина щяха да се сетят, че психоските са идвали тук да включват и изключват съоръжението.

Но за какво бяха другите лостове? Намериха някакви парцали и се опитаха да почистят таблото, без да предизвикат някъде късо съединение. Имаше психолоски надпис: „Силова фаза едно“, „Силова фаза две“, „Силова фаза три“. На втория ред пишеше: „Телепортация едно“, „Телепортация две“, „Телепортация три“.

Джони много леко избърса още малко от повърхността, като внимаваше да не помести нищо.

– Цветовете служат като код – извика той към Ангъс, но на този шум нищо не можеше да се разбере.

Излязоха навън.

– Търл работи върху силови уравнения – каза Джони на Ангъс и сър Робърт. На северната страна на американския язовир има нещо, което ми се струва, че му трябва. Завъртулките на тази карта явно са свързани със сила.

Изпрати Ангъс обратно в контролната зала и постави няколко шотландеца на местата, отбелязани със завъртулки на картата. Раздаде предаватели на всички.

– Затвори силова фаза едно! – предаде той на Ангъс.

Ефектът бе много по-драстичен и драматичен, отколкото очакваха.

Целият ад се отприщи!

Около линията, означена със символи на картата, по цялата околност на кратера, дърветата започнаха да се изтръгват от корените, да се цепят на трески, пращяха и се сгромолясваха.

Сякаш бе избухнала бомба.

Още цяла минута продължиха да падат стъбла, клони, листа.

Сър Робърт тичаше да види какво се е случило на шотландците с радиопредавателите. Мъртви ли бяха? Предавателите им не се обаждаха!

Нужен им бе цял час, за да изровят шотландците. Единият бе изпаднал в безсъзнание, другите бяха ожулени и натъртени. Бяха шестима.

Маккендрик ги събра и се зае да промива раните им. Джони пристигна от язовира. Мястото приличаше на медицински пункт за първа помощ в зоната на битка. Изпадналият в безсъзнание се съвзе. Беше изхвърчал във въздуха. Джони им се извини.

Шотландецът, който бе изгубил съзнание се хилеше:

– Такава дреболия не може да съсипе един шотландец! – каза той. – Какво беше това?

Да, наистина. Какво беше това?

– Сбърках ли нещо? – обади се гласът на Ангъс по предавателя.

Всички шотландци приеха случилото се като шега, тъй че Джони отговори:

– Мисля, че не сбърка. Натисни обратно лоста. – Вече бяха извън опасната зона.

Част от гробището на дърветата се размърда, после всичко стана неподвижно. Джони внимателно тръгна към купата. Не можа да излезе от зоната на язовира!

Повървя известно време право напред и не можа да продължи нататък. Не можеше да мине през въздуха отпред!

Хвърли камък. Той отскочи. Опита пак, по-силно. Същият резултат.

Накара Ангъс отново да отвори силовия лост. Нямаше бариера! Като го затвори, бариера!

През следващите два часа като хвърляха камъни и последователно отваряха и затваряха първата и втората редица лостове установиха, че целият язовир е обграден от защитен екран. Купата бе изцяло затворена от екрана!

Стреляха дори с автомати и куршумите отскачаха.

При фаза две въздухът леко започваше да трепти и Ангъс съобщи, че енергийните параметри са много ниски. При фаза три се появяваше някаква странна електрическа миризма и енергийните показатели на целия язовир падаха съвсем ниско.

Защита и само защита. При нападение площадката за телепортиране не можеше да се използва. Нито отстрани, нито отгоре не можеше да се проникне в нея. Нито пък в язовира.

Количеството енергия, което изразходваше защитната система бе една солидна част от цялата енергия, която произвеждаше огромният язовир. Джони предположи, че при атака сменят фазите на производство, а след това ги намаляват до фаза едно, когато им трябва енергия за телепортиранто.

Джони постави бомбени капани при входовете, в случай че посетителите отгоре решат да слязат да поогледат. В ранния следобед потеглиха към дома.

Лъч надежда. Не много, но все пак надежда, сподели Джони със сър Робърт по пътя.

Искаше сър Робърт да поеме контрол над базата в Африка за известно време, тъй като той трябваше да замине за известно време по други задачи. Бързо въведе в ситуацията посивелия Главкомандващ: бяха заплашени от евентуална атака от Психло; посетителите отгоре чакаха

нещо – не знаеше какво, но бе убеден, че в даден момент ще ги нападнат; политическата сцена в Америка бе по-малка заплаха, но все пак заплаха. Тъй или иначе за момента трябваше да я пренебрегнат. Това, което би решило всичките им проблеми, според Джони, бе да овладеят телепортирането, или поне да открият работещ пулт за управление. Това щеше да им даде възможност да действат много по-свободно, но изглежда тази бе най-строго пазената психическа тайна и нямаше особена надежда да проникнат в нея.

Главната им задача, каза Джони, е да защитават оцелелите хора. И без това не бяха многобройни. Една атака от посетителите или контраатака от Психло със сигурност биха ги унищожили като раса завинаги. Веднага щом кацнат в базата в Африка, Джони заминаваше за Русия, за да се погрижи за този проблем.

В заключение, съгласен ли е сър Робърт да вземе няколкото защитни мерки, които Джони му изреди?

Робърт Лисицата отвърна, че за него ще бъде чест. Никак нямаше да е трудно. А Джони интересува ли се какво ще стане с някои посетители, ако слязат долу да поскитат?

Джони не се интересува. Сър Робърт се усмихна.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

1

Болбодският завоен кораб се виждаше ясно на екрана. Беше с цилиндрична форма, умален вариант на бойния кораб, от който бе изстрелян. След няколко секунди щеше да се приземи до язовира.

Малкият сив човек седеше в своя малък сив офис и наблюдаваше какво ще се случи. Беше любопитен, но само толкова.

Радваше се, че е накарал своя офицер по комуникациите да инсталира допълнителните съоръжения и екрани. Към тях се бе присъединил един боен кораб на джамбичуите. Командирът му бе с ослепителни златни люспи и на мястото на устата имаше очи. Уведомиха го какво е положението, казаха му, че още не знаят това те ли са и той се съгласи да се присъедини към обединените сили. Сега кръжеше в орбита редом с останалите. Лицето на джамбичуя в момента бе пред собствения му екран и наблюдаваше, както и останалите, какъв ще бъде изходът от този „пробой“, както го нарекоха болбодите. Шест екрана, пет от които показваха петте съсредоточени лица, а шестият бе насочен към мястото на атаката.

През последните няколко дни малкият сив човек се почувства доста по-добре. Добре направи, че отиде долу да види отново възрастната жена. Тя бе сигурна, че билковият й чай не е бил причина за лошото му храносмилане. Да не би да е изпил нещо в някоя езическа страна? Както и да е, нека изпие тази „мътеница“.

Изпи мътеницата. Беше студена и приятна на вкус и съвсем скоро забрави за проблема си с храносмилането. Но възрастната жена не го остави само с това. Много отдавна един братовчед изпратил някакви растения на нейните предци, които продължаваха да избуяват горе на хълмчето при извора. Казваха се „мента“ и тя отиде да му откъсне, като заобиколи издалеч кацналия космически кораб. Зелените листа имаха приятен аромат и той съдъвка няколко. За негово огромно очудване това страшно облекчи стомаха му. Старицата напълни джоба му с такива листа.

Малкият сив човек опита да й плати, но тя не искаше и да чуе. Каза, че му помага по съседски.

Но малкото човече настоя и накрая тя се съгласи да поиска нещо.

Нагоре по брега имаше една шведска колония и тя никога не бе говорила с хората там. Това нещо, дето висеше на врата му, дали ще говори и на шведски? Той с радост ѝ го подари – имаше няколко – и смени микроплатките му, седнал на припек на пейката пред къщата. Кучето и кравата го наблюдаваха с интерес. Прекара един приятен следобед.

Болбодският завоен кораб удряше по обраслата пътека на язовира. Носеха съоръжение за събаряне.

– Нали щяха само да вземат проба? – обади се ховинът. – Решихме просто да разберем какво направиха онези хора там долу.

Бяха ги наблюдавали с всичките антики, които използваша, видяха как вдигнаха във въздуха сума ти дървета и всичко това възбуди любопитството им. При взривяването на дърветата нямаше огън и нищо не изгоря.

– Ако разрушим язовира, въпросът може да стане политически.

– Аз командвам екипажа си – избоботи болбодът на екрана.

Лошото на обединените сили беше, че всеки ти се бъркаше в работата. Но тъкмо той бе дал идеята, тъй че нямаше какво да каже.

Забойният кораб бе с екипаж от трима. Първият носеше съоръжението за събаряне, а другите двама го следваха.

Всички лица на екраните съсредоточено наблюдаваха операцията. Това беше първата им акция долу на земята. Малкият сив човек беше против, но това бе военен въпрос. Всички знаеха, че защитата на врага трябва да се провери.

Първият болбод бе на около петдесет фута от входа на електростанцията. По инфралъчевата звукова уредба се чуваше силното бучене на водата от преливниците. Язовирът бе ужасно голям.

Изведнъж се разнесе блясък!

Летящо кълбо пламъци се издигна нагоре в небето.

Картината на екрана затрептя от удара.

Първият болбод изчезна, разкъсан на парчета. Взривът бе отнесъл и съоръжението за събаряне.

Другите двама болбоди, които вървяха доста назад, лежах на земята.

– Аха! – каза супер-лейтенантът хокнер, сякаш през цялото време е знаел какво ще се случи.

Но това „аха!“ не се отнасяше за експлозията. Един боен самолет, който до преди момент не се виждаше на екраните им, се приземи на известно разстояние от мястото на взрива.

Шведи, помисли си малкият сив човек, съдейки по светлите им коси.

Предвождаше ги млад офицер с черна брада, облечен в поличка. Носеше меч и лъчев пистолет.

От едната страна на бойния самолет се появи рампата и мотокар.

Шведите носеха вериги и ги увиха около двамата лежащи болбоди. Инфралъчите донасяха заповеди, но те едва се чуваха от рева на преливниците.

Шотландският офицер се опитваше да намери частите от тялото на болбодата и вдигна няколко парчета от кървавите му дрехи. Явно намери нещо. Прибра го в чантата си и махна към мотокара. Натовариха с негова помощ тежките тела на бол-бодите в самолета. Мотокарът се върна и вкара в самолета забойния кораб.

Самолетът излетя и пое на север. Групата човечи влязоха в електроцентралата и ги изгубиха от поглед.

Трудно бе да се разгадаят израженията на лицата от екраните. Случилото се съвсем ги изненада.

Нямаха много време да разсъждават, тъй като вече бе стартирала втората им експедиция и инфралъчът се премести на заснежения връх Елгън, който блестеше над облаците далеч отдолу.

С раздразнение забелязаха едно старо съоръжение, монтирано на върха. Приличаше на радиотелескоп. Явно ги следеше, докато бяха в орбита.

Хокнерски експедиционен кораб с петима хокнери на борда имаше задачата да го унищожи. В момента приближаваха целта. В самия кораб нямаше артилерия, но екипажът бе въоръжен. Вече се виждаха петимата безноси хокнери. Корабът не бе голям и се хранеше с реактивна енергия. Изглежда имаше силен вятър и бе трудно да се приземят върху едно широко, заснежено рамо на върха. Имаше висока скала, която се спускаше надолу в облаците. Да, вятърът бе висок и силен. От върха се образуваха снежни вихрушки. Нежеланият радио телескоп бе точно пред тях, монтиран на достатъчно разстояние от ръба. Зад него, невидим за експедиционния кораб, се простираше ледник.

Върху лицата на наблюдаващите от екраните същества се четяха най-различни реакции. Експедиционният кораб от толкова време се опитваше да кацне, ту се приближаваше, ту се отдалечаваше, че те започнаха да се разсейват.

Полу-капитанът толнеп правеше някакви изчисления относно цените на робите. Знаеше една планета с атмосфера от въздух, където плащаха по хиляда кредита на глава, ако им се доставеха живи. Изчисли, че могат да качат около трийсет хиляди, от които вероятно половината

щяха да оцелеят. Това правеше петнайсет милиона галактически кредита. Неговите деветнайсет процента, които лично му се полагаха, правеха два милиона, осемстотин и петдесет хиляди кредита. Дължеше заеми от петдесет и две хиляди, осемстотин и шейсет кредита – дългове, натрупани от хазарт. (Тъкмо затова с радост предприе това толкова дълго пътуване.) Щяха да му останат два милиона, седемстотин деветдесет и седем хиляди, сто и четирсет кредита. Можеше да се оттегли!

Ховинът мислеше за всички сребърни и медни монети, които трябваше да има сред развалините на банките. Психосите не ценяха тези метали, но той знаеше къде имат добър пазар.

Преди да пленят забойния му кораб, болбодът мислеше за цялото психоско оборудване, което се намираще долу на планетата. А сега си представяше как унищожава земните.

Командирът на джамбичуите мислеше как да присвои робите, метала и машините от другите кораби.

Най-послед експедиционният кораб се приземи и те съсредоточиха вниманието си върху него.

Петимата хокнери излязоха, дебели и тромави в издутите си космически костюми. Свалиха огнестрелните оръжия от раменете си.

Изведнъж в предавателите им се разнесе гласът на дежурния хокнерски офицер в орбита и се върна по инфралъча.

– Внимание, боен самолет!

Наистина имаше боен самолет на около двеста хиляди фута. Само че той си седеше там вече цял час. Петимата хокнери погледнаха нагоре и видяха мъничкото петънце, което трудно се различаваше в облаците.

– Не, не! – рязко се обади дежурният офицер. – Точно зад вас! Приближава се към ледника!

Чак сега го забелязаха. От там, където се намираха, той изглеждаше като гънка в ледника и се показваше само горната му част. Останалото се скриваше от назъбената скала над телескопа. Значи през цялото това време самолетът е бил върху ледника! Приближи се почти на сто ярда зад телескопа и спря. Не се виждаше дали някой слиза. Вероятно двигателите му могат да го задържат в такова положение. Ледникът бе СТЪМЕН.

Петимата хокнери бяха готови за опасността, но нищо не виждаха и приклекнаха на земята, готови за стрелба. След това хукнаха напред.

Изад телескопа се посипаха изстрели.

Един от хокнерите бе улучен и понеже беше близо до ръба на скалата, полетя стремглаво надолу.

Корабът им избухна, отлетя назад и падна в празното пространство.

Четиримата останали хокнери се прицелиха през снега и вятъра и стреляха.

Неспирното тракане на автоматите направо взриви инфралъча. От цялата зона под телескопа сякаш избухваше непрекъснат поток зелена гърмяща енергия.

Единият от хокнерите падна. Двама. Трима! Четвъртият почти стигна до телескопа и се търкулна в снега.

Вече се чуваше само свиренето на вятъра.

Изад радио телескопа изскочиха няколко земни. Втурнаха се напред, а на фона на белия сняг бяло-червените им костюми за голяма височина изглеждаха като петна кръв. Обърнаха хокнерите и им взеха оръжията. Един от земните погледна надолу, където бяха изчезнали единият от хокнерите и кораба им. Единствената им възглавница са били облаците далеч долу.

Земните вдигнаха хокнерите и ги завързаха със спасителни въжета. Те самите също се бяха вързали, тъй като доста пъти се подхлъзваха и политаха надолу, докато успеят да качат мъртвите тела в самолета. Сега той се виждаше по-добре.

Един от земните се върна и провери радиотелескопа, после се плъзна към вратата на самолета и се метна на борда.

Самолетът излетя и се изгуби в облаците отдолу. Инфрачервеният лъч се премести в посока към облачната пелена и го проследи обратно до мината.

– Това е доказателство – каза толнепът полу-капитан. – През цялото време се съмнявах, че са те.

Игнорира коментарите, че той е бил за експедицията.

– Това е било само примамка – продължи той. – Очевидно е, че вчера при язовира просто са си поиграли с тази жалка експлозия, за да ни заинтригуват. Спотайвали са се и хванаха двама от екипажа на болбодите.

Радиотелескопът е само примамка, както и подозирах. Такива не са използвани векове наред. Всички използват инфралъчи, с тях може да се регистрира и най-малкият сигнал. Тъй че нарочно са сложили съвсем демонстративно телескопа, за да ни привлекат с експедиция. Никой от екипажа на хокнерите, с изключение на онзи тромавия, дето падна от скалата, не бе убит. Оръжията им бяха на „зашеметяване“. Така успяха да се сдобият с четирима хокнери.

– Нужно ли е да говориш толкова открито? – обади се командирът

на джамбичуите, поглаждайки блестящите си люспи. – Може би ни записват.

– Глупости – каза толнепът. – Детекторите ни не откриват инфра-лъч, освен това сме на локални вълни. Казвам ви, че никой не използва радиотелескопи от... от времето на Хамбонската Слънчева война! Дават много повече шум, много са обемни. Това там е просто мишена. И забелязахте ли колко хитро се върна офицерът и го „настрои“? Надяват се пак да опитаме.

– Според мен той е прав – каза ховинът. – Сега разполагат с двама болбоди и четирима хокнери и могат да си ги разпитват на спокойствие. Като знам какви са психоските методи на разпит, не ми се ще да съм на мястото на онези от екипажа!

– Те не са психоски! – каза суперлейтенантът хокнер, като се опита да прикрие факта, че бе поразен от съдбата на своите съекипажници.

– Напротив, психоски са – каза болбодът. – Нали видяхте онзи психло заедно със земните край езерото миналия ден. Психоските използват чужди раси, които подчиняват да им служат. И преди са го правили. Предлагам да ги нападнем заедно още сега и да разрушим всички те им съоръжения! Преди да са успели да се подготвят още по-добре.

Но точно в този момент всички се стреснаха от един неясен образ, който се появи на екраните. Беше сиво човешко лице с черна коса и брада. Очите му бяха сини. Съществуването бе наметнато с някакво старо наметало.

– Ако включите предавателите си на планета-рен обхват – каза новопоявилият се на психоски, – бихме могли да обсъдим връщането на членовете на вашия екипаж. Двамата болбоди са поразтърсени, но им няма нищо. Четиримата хокнери са само зашеметени, макар че единият е със счупена ръка.

Включиха на планетарен обхват, но всички дружно казаха категорично не!

Полу-капитанът толнеп успя да надвика врявата:

– За да плените пратениците ни, нали? Категорично не!

– Можем да заведем всички на един хълм – онзи до вулканичния кратер. Всички ще са на открито и във въздуха няма да има наши самолети. – Земният настояваше. – Корабът, с който ще ги приберете, няма да бъде обстрелван.

– Не сте успели да ги разпитате толкова бързо – каза джамбичуят, – значи трябва да са мъртви!

– Всички са добре – каза земният. – Сигурни ли сте, че не искате да

ги приберете?

Категорично не!

– Добре – каза земният и повдигна рамене. – Поне ни кажете какво ядат.

Толнепът даде сигнал на другите от своя екран. Искаше да говори.

– Ами разбира се – с мазна усмивка каза той. – Ще приготвим пакет с храна и ще го изпратим долу.

Изключиха от планетарен обхват.

– Нали ви казах – продължи толнепът, – че всички тези неща са били само за примамка. Двама от вас се провалиха, тъй че оставете сега на мен.

Междувременно от кораба на толнепите бе изстрелян малък пакет с храна. Насочиха го добре и парашутът се отвори точно под облачната покривка. Падна на брега на езерото.

Едно превозно средство бързо тръгна от лагера в тази посока. Лицата от екраните се усмихнаха. Психлоси или не, онези долу ги чакаше изненада!

Изведнъж супер-лейтенантът хокнер, който бързо прелистваше някаква книга, каза:

– Я виж ти! Това е танк Башър: „Да превземем пътя към славата“. Изцяло брониран!

Танкът се приближи до пакета, спусна едно оръдие и стреля с лек оръдеен изстрел. Пакетът, който естествено беше бомба, експлодира в пламъци. Танкът изстреля още един изстрел по останките. След това някой излезе и събра горящите парчета.

– Дори им предоставихме бомбени отломки за анализ! – извика ховинът.

Направиха бързо съвещание. Малкият сив човек ги слушаше. Военните мозъци от време на време проявяват забележителни способности, помисли си той. Решиха, че каквото и да правят онези земни, беше просто примамка. Стратегията им е да унищожават врага малко по малко и накрая да го смажат. Решиха да изчакаат куриера, за който малкият сив човек им каза, че скоро ще пристигне и да потвърди, че онези са били открити. Междувременно ще изпращат експедиции само на места, за които са сигурни, че не се охраняват. В момента, в който научат по един или друг начин кои са онези, ще проведат масирана атака с всички кораби и ще пометат това място.

Всички командири, освен толнепът, се съгласиха. Той все още беше бесен от неуспеха на бомбата му.

– Ще ми се да сляза още сега – просъска той – и да ги смачкам!
– Чудесна идея – провлачено каза хокнерът и нагласи монокъла си.
– Да, защо не опиташ! – съгласиха се останалите. – Добре ще постъпиш.

Толнепът осъзна, че с нетърпение чакат да се отърват от него. Реши да се въздържа за момента. По-късно.

2

Джони предприе пътуването си, за да търси бази, но се оказа, че търси хора.

Полетът беше доста приятен. Трябваше да пилотира един от новите пилоти, но самата идея някой да управлява самолета вместо него размиваше Джони. В крайна сметка, не беше със счупена ръка! Като се отдели от земята, зад него се залепи ескорт от три бойни самолета Марк 32 и неотлъчно го следваха до края. Бяха с дълъг обхват, предназначени да превозват ескадрон от психлоската флота или работници. Прелетяха над североизточна Африка, Червено море, Мала Азия и стигнаха до Русия. Джони се чувстваше чудесно на двеста хиляди фута над земята и се оглеждаше да не пропусне реките и езерата, които полковник Иван му бе посочил на импровизираната карта върху пясъка. Очакваше да намери сняг, но макар че бе късна есен, сняг имаше само по високите планински върхове на изток. Съзря отгоре означените места и намери предварително определеното място за кацане. Озова се сред море от развълнувани хора. Полковник Иван ги удържаше на разстояние с десетина копиеносци на коне, за да има място да кацне Джони. Имаше поне петстотин човека.

Отвори вратата и го връхлетя мощен вик. Приветстваха го с цяло гърло! Не разбираше дори какво казват, толкова силно и един през друг викаха. Не различаваше познатите лица сред толкова много хора.

Полковник Иван слезе от коня. Беше малко сдържан и официален, може би смяташе, че Джони го обвинява за смъртта на Бити. Носеше черна лента на ръкава. Но Джони го прегърна през раменете и всичко дойде на мястото си.

Доведоха кон за него, златист жребец, оседлан със седло от овнешка кожа. Джони се метна. Гълпата го приветстваше. Знаеше само една дума на руски – „здравствуйте“. Извика я високо и хората избухнаха в радостни възгласи.

Джони се огледа. Бяха много близо до планините, всъщност точно в подножието им. Планините бяха внушителни, може би високи около четиринайсет хиляди фута. Бяха покрити със сняг. Старата руска база бе наблизко. Джони смяташе да идат направо там, за да може да я огледа и оцени състоянието ѝ. Само че изглежда никой друг не мислеше като него. Бяха опънали кожени палатки и запалили огънове. Изведнъж Джони забеляза, че всички са облечени празнично. Явно имаше повод да се празнува и по начина, по който се отнасяха с него, пролича, че той е поводът. Чудеше се дали Тор е идвал тук, защото ако бе идвал, много от хората щяха да смятат, че Джони ги познава. Както и да е, трябваше да се оправя с единствената дума на руски, която знаеше.

Конниците на полковника проправяха път. Всеки път, когато Джони вдигнеше ръка и кимнеше, тъпата избухваше в радостни възгласи. Цветове, лица! Бе достатъчно свикнал със звученето на руския, за да различи и възгласи като: „Браво!“, „Буено!“ и „Вива!“. Приличаха на ланеро. Да! Забеляза една черна кожена шапка. Още няколко. И няколко големи сламени шапки.

Носеше се миризма на печено месо. Оркестър от балалайки, испански китари, флейти от Андите и монголски тъпани пронизваше въздуха.

Полковникът го заведе пред една кожена палатка, специално опъната за него и преди да влезе, Джони за последен път махна и каза своята руска дума, която вече не бе много подходяща.

Полковникът влезе след него и Джони веднага поиска да разбере няма ли да идат до базата.

Полковникът зяпна от учудване. Нет, нет, за това имаше време. Трябваше да се мисли за хората. Много от тях, дори повечето, никога не бяха виждали Джони.

Джони отговори, че мисли тъкмо за хората! Как да ги предпази от възможна опасност.

Е, опасности винаги има, каза полковникът, но не всеки ден ти се удава случай да срещнеш Джони. Верна?

При тази желязна логика Джони с облекчение съблече тежкия си пилотски костюм, тъй като беше доста по-топло, отколкото очакваше. Носеше си дрехи от тъмно бяла кожа, които му бяха ушили – не като тези, с които бе сниман на банкнотата от един кредит, но момичетата от селото се бяха постарали. Мокасините му ставаха, но ето чифт военни ботуши и червени шалвари, ако предпочита. А този златен шлем? Е, не беше от истинско злато. Беше лека руска каска от алуминий и един пилот я бе занесъл в старата мина в Грозни, за да я покрият с берилий.

Виждаш ли? Нямаше звездичка, нито някакъв друг орнамент, но лентата за брадичката и подплънките за ушите, а също и цветните капчици по цялата каска бяха изработени от едно от сибирските племена. Нали са красиви? Освен това доктор Маккендрик бе казал на Джони да пази главата си след онези фрактури. Тъй че ето, сложи я! Джони се оплака, че не чува. Не, носи я!

Джони си изми лицето, преоблече се и каза на полковника, че е голям тиранин. Полковникът му отвърна, че още нищо не е видял.

Ето как стояха нещата: първоначалният му план да въоръжи базата с американски персонал бе приет от стария Съвет, преди да стане смешна история. Бяха мобилизирали известен брой южноамериканци и ги изпратиха тук. Освен това едно племе от някогашни политически затворници слезли от Сибир, защото гладували, заедно с кучетата, покъщнината, всичко. Сибирците били тези с белите мечи кожи. Имало още някакво племе, което открили в Кавказ, и то също било тук. Тъй че станало доста многолюдно. Но си имали и един американец. Наистина! Искаш да го видиш? Той е отвън.

Пуснаха американеца да влезе. Водеше със себе си едно младо момиче. Спря и се захла. Момчето беше от селото на Джони! Том Смили Таунсън. Зарадваха се един на друг. Том Смили бе едър младеж, почти колкото Джони и една година по-малък от него. Каза, че завършил машинно училище и понеже чул, че тук липсват машинни оператори, качил се на самолета и вече повече от месец работил с минните багери и обучавал другите как да поправят разни счупени неща.

Това беше неговото момиче, Маргарита.

– Margarita, permíteme presentarte al Gran Senor Jonnie.

Момичето бе много хубаво, много срамежливо и много притеснено от срещата. Джони се поклони. Беше виждал, че сър Робърт прави така. Тя също се поклони.

Том Смили каза, че след няколко седмици ще се оженят. Джони им пожела да имат много деца. Маргарита се изчерви, когато Том Смили ѝ преведе, но ентузиазизирано кимна.

За пръв път Джони чу, че селото е преместено. Том Смили, след като бе обучен, можеше да поддържа проходите отворени през зимата и нямаше да стигнат до глад, но ги преместиха на място, където нямаше толкова сняг – градът, в който Джони им бе препоръчал да се преселят. Само че Браун Лимпър ги бе принудил със сила да се изселят. Трябвало дори да зарежат всичките си принадлежности в селото, но според Том Смили другите две момчета, които също бяха завършили за машинни

оператори, вече са преместили багажа на хората.

Полковникът ги изтика навън и даде на Джони глътка от „най-хубавата водка на земята“. На Джони веднага му се завъртя глава. Какъв лек за умората от полета, а? Сигурно беше правена от мечешки зъби!

Полковникът каза, че е точно така, как е отгатнал формулата? След това го поведе навън.

Почти всички се бяха заели с подготовката на голямо празненство с танци и всичко останало. Където и да идеше Джони, всички му се усмихваха.

Двама немски пилоти от африканската база седяха пред един от огньовете и пиеха нещо. Третият пилот патрулираше горе във въздуха. Беше на голяма височина и шумът от мотора едва се чуваше. Джони им каза на психоски да се отпуснат и да се наслаждават на почивката, а те го гледаха с уважение. Джони знаеше, че заповедите им бяха съвсем различни – двама да бъдат постоянно нащрек в самолетите с непрекъснато включено радио, а третият да патрулира горе във въздуха. Джони осъзна, че цялата тази празнична атмосфера и суетня притъпяват усещането му за реалностите на деня – бяха във война с много могъщи врагове.

Полковник Иван поведе Джони нагоре по един хълм и протегна ръка да му покаже колко велика е страната му. Имаше див памук, достатъчен да облече хиляди, имаше дива пшеница и ечемик, стада овце и добитък, достатъчни да изхранят стотици хиляди. Онези развалини там на времето са били град, пълен с фабрики и макар че в момента машините не работеха, според Том Смили голяма част от тях можели да се поправят. Джони се запита дали нямаха още един Ангъс в лицето на Том Смили.

Знае ли Джони, че там на североизток има гробница, в която е погребан императорът на света? Името му било монголско, Тимур И Ленг. Преди около две хиляди години той владеел целия свят. Трябва да заведе Джони и да му покаже гробницата. Там е написано всичко.

Джони се бе наслушал за Хитлер, Наполеон и други такива. Често се питаше дали – ако всякаква паплач от този род не се е стремяла толкова да завладява света – човешката раса нямаше да е достатъчно напреднала, за да отблъсне нападението на психосите. Беше чул някаква теория, че технологията е създадена благодарение на войни, но според него това беше психоска максима. Само че премълча за това пред полковник Иван. Наслаждаваше се на истински красивата гледка.

А базата? Полковникът му отговори, че била недалеч оттук. Утре

ще го разведе из цялата.

Като потеглиха надолу, срещнаха един едър веселяк шотландец, заедно с двама помощници. Беше сър Андрю Макналти, оглавяващ федерацията на Координаторите. Чул, че Джони е тук и веднага долетял. Държеше се малко угоднически и весело се смееше. Всички Координатори му се възхищаваха. Джони се радваше да го види, защото работата, по която бе тук бе свързана с преместването на племена. Поздрави сър Андрю за чудесната работа, която вършеха Координаторите, а той пък му благодари, че е спасил живота на двамата в Африка. Джони усещаше, че ще се разбере с този мъж. Добре.

При залез слънце тържеството започна и завърши чак когато голямото квадратно съзвездие бе слязло ниско над земята. Танци, музика, танци. Испански танци, сибирският танц на лова на мечки. Огньовете и смях. Обилна храна и пиене. И понеже всеки искаше да се чукове с Джони, а той никога през живота си не бе пил толкова, на следващата сутрин го болеше глава. Затова пък полковник Иван изглеждаше свеж като краставичка и готов за работа.

След кратка закуска, придружавани от тъпна хора, тръгнаха към едновременната база. Полковникът обясни, че всички те са работили в базата, за да я стегнат и искат да видят дали на Джони ще му хареса, а ако нещо не одобрява, щяха веднага да го променят. Вече не бяха облечени в празнични дрехи. Чакаше ги работа.

В базата се влизаше от тунел, който бе маскиран с растения. Предназначението ѝ бе да осигурява противоядрена защита и да служи като команден пункт, затова се простираше дълбоко навътре. Понеже в района от време на време ставаха земетресения, бе построена да издържа в подобни случаи. Липсваше ѝ блясъкът на Американската база, но бе дори по-голяма от нея.

Бяха я осветили с психоски миньорски лампи. С почести бяха погребали огромното количество мъртъвци. Всичко бе почистено с психоски машини, докарани от Грозни. Том Смили бе поправил тръбопровода. Полковникът каза, че не е очаквал такава помощ от него и помощниците му и не ги е карал да работят само защото това ще бъде американска база, но се е наложило, тъй като е нямало кой друг да свърши квалифицираната работа.

Складовете бяха огромни. Униформите не бяха така добре съхранени и запечатани като американските, но много от складовете щяха да бъдат полезни. Качеството им може би бе дори по-високо. Имаше портативни „огненохвъргачки“, които все още работеха!

Бяха намерили сто хиляди автомати АК 47, напълно годни. Пригответе обикновени и радиационни амуниции. Подариха на Джони един автомат, на който бяха направили молекулярно покритие от хром в лагера в Грозни. Дадох му и пълнители за петстотин изстрела.

Руският премиер явно не бе успял да стигне дотук, но командният му пост бе пригответен. Джони си помисли, че голямата снимка на стената вероятно е негова. Но не, това била снимка на бившия цар, наречен Ленин. Възможно било да е живял по времето на Тимур И Ленг, но не били напълно сигурни. Но явно е бил много уважавана личност и оставили снимката му да виси на стената.

Обикаляха ниво след ниво, коридор след коридор, от време на време спираха, за да покажат на Джони разни неща и бяха много щастливи от похвалите му.

Но Джони най-много се зарадва на подземните хангари. Имаше място за хиляди самолети. Точно от това се нуждаеха. Трябваша им помещения, където да ги съхраняват. Тъкмо това се бе надявал да намери. Имаха достатъчно багери, за да почистят развалините, които нарекоха „Мик“ и други типове самолети. Джони не можеше да чете тяхната азбука, но повечето можеха и му показаха някои табелки с надписи, които бяха запазили преди да разкарат развалините.

„Мик“ на руски означавало „самолет“, обясниха му.

Хангарите имаха собствени входове и изходи. Точно това им трябваше!

Показаха му наръчниците за тактически ядрени и други ядрени оръжия. Всички бяха на руски, но един възрастен мъж от Хинду Куш увери Джони, че може да му ги прочете.

В северната част на базата имаше много складиращи ядрени оръжия, но не искаха да ходят там, докато не прочетат наръчниците. Имаше и много „силози“ за барутни ракети, които все още си стояха там, но беше опасно да се занимават с барут. Вече не беше годен за употреба, но малки части от него се взривяваха, ако се удареха силно с чук. Нямах да им свърши работа.

Показаха му и една въглищна мина наблизо, където черните скали можеха да горят. Тъй че горивото за отопление беше под ръка.

Ще изкопаят много от черните скали. Ще обработят големи площи от дивата пшеница. Имаха много планове. Джони одобри и плановете им, и всичките им усилия. Беше много, много доволен. Стисна ръце на стотици хора.

Успя да тръгне за Тибет чак призори на следващия ден.

Възнамеряваше да прегледа базата за два часа, а се оказаха два дни. Беше удивен от нещата, които хората вършеха. Стигаше само да има какво да се прави и без особен контрол се справяха чудесно.

Като тръгна, носеше новата си каска. Полковникът се бе погрижил за това. Освен това го накара да я пристегне здраво под брадичката. Полковникът не се интересуваше много, че не може да чува. Шумът от моторите действа зле на ушите, освен това на голяма височина е студено и могат да се простудят. Джони му се смя, но все пак не свали каската.

3

Като опитен, макар и не винаги печеливш играч на хазарт, полу-капитан Рогодетер Сноул от Толнепските Елитни Космически Сили се гордееше, че му стига да види нещо, за да знае с какво си има работа, въпреки че напоследък зрението му се бе влошило.

Преди седмица засече долу на планетата радио вълна, за която нямаше намерение да споделя с останалата част от обединените сили. Наричаше се „Канал на федерацията“ и по него се съобщаваха новини и заповеди и се разпространяваха доклади на някакви същества, които се наричаха „Координатори“. Занимаваха се с ПЛЕМЕНА. Като офицер от армия, която зависеше главно от търговия с роби и комисионни, за него бе важно всичко, което се отнасяше до хората долу. Това бе търговия, в която толнепите бяха добри, имаше с какво да я вършат и я вършеха с удоволствие.

Каза на другите кораби, че би трябвало да имат информация и от другата страна на земното кълбо, до която в момента нямаша никакъв достъп поради положението им в орбита.

Преди два дни той с удивление откри колко непредпазливи са земните. Говореха си на някакъв език, който наричаха „английски“ – имаше декодиращи вериги за него отпреди векове назад – и обсъждаха подготовката по посрещането на някаква знаменитост.

Беше твърде късно да се намеси при посещението, което щеше да се състои в някаква равнина на север, но поне можеше да наблюдава какво става. С удивление разбра, че това беше човека от банкнотата от един кредит. Лесно го различаваше по златистата каска, която носеше.

По мрежата на федерацията бърбореха за следващата му визита. Щеше да е в някакъв стар град в планината, наречен „Ласа“.

Координаторите трябваше да съберат някъде си няколко племена и да направят еди какво си. Оттук нататък беше лесно. Внимателният надзор в областта на огромните планини показа движение на хора, насочено само към един град. Мястото бе защитено от всички страни от планини и самото то бе на доста голяма височина. Ласа!

Полу-капитан Сноул направи бърз, но добър план. Без да информира другите, щеше да плени тази знаменитост, да го разпита, както само толнепите и може би психосите умееха, да изстиска цялата информация и да използва остатъците от него в преговори за предаването на планетата, след което да направи удар без участието на останалите. Да прибере населението, да плати дълговете си от хазарта и да се оттегли!

Сноул прегледа с помощта на моста с диамантена форма списъка с екипажа на кораба на Валкор и откри един офицер, от който наскоро бе изгубил 2021 кредита. Сноул все още му ги дължеше. Това беше двоен-младши лейтенант Слидетер Плис. Ако се провали операцията му, поне един дълг по-малко за полу-капитана. Но нямаше как да се провали. Беше съвсем рутинна операция.

Извика на моста двоен-младши лейтенант Плис и му каза точно какво иска – двама морски да бъдат събудени от дълбок сън, да им се даде пълномощно да използват малка нападателна ракета и да пазят отвлечения.

Денят беше ясен и красив и Джони предаде управлението на самолета на помощник пилота немец. Захласнато гледаше планините отдолу. Никога преди не беше виждал Хималаите. Впечатляващо! Някои от върховете бяха високи по пет мили, други дори шест. Снегове, ледници, снежни вихрушки, дълбоки низини и замръзнали реки. Планината беше невероятна. И толкова обширна.

Летяха на югоизток и на голяма височина. Скоростта им бе малко над звуковата, тъй като пристигнаха по-рано от уречения час. Хубаво бе да не чува рева на моторите. Наушниците на каската изолираха шума много повече от тези на обикновените пилотски каски. Странно се чувстваше да лети и да не чува звук. Може би полковникът бе прав – наистина му се увреждаше слуха.

Помощник пилота забеляза отдясно връх, който се извисяваше над всички останали. Курсът им бе правилен. Джони се отпусна – какво посещение само! Реши да погледне автомата, който му бяха подарили. Бяха го оставили долу под краката му. Автомат с хромово покритие! Чудеше се дали не са го хромирали и отвътре. В такъв случай щеше да е доста опасно да се стреля с него. Бързо разбра как да го разглоби и

погледна в цевта. Не, не беше хромирана, значи нямаше страшно. Сглоби го отново и малко се упражни със зареждането. Работеше чудесно. Провери пълнителите. Също работеха. Провери мерника, като се прицели в един връх. Малко необичайно му бе да се цели през този мерник и отдели известно време на това, за да свикне.

Не чу пилота, който се опитваше да му каже, че скоро ще кацнат и затова се изненада, като погледна надолу и видя Ласа. Беше точно под тях.

Доста внушителен град трябва да е бил на времето. По склона на червената планина се издигаше огромен палат, почти разрушен. Беше толкова голям, че засенчваше планината. Точно отпреде му имаше широка открита местност и около някогашния парк имаше и други разрушени постройки. Целият град сякаш бе поместен в купа, обградена от планини.

Да, в далечния край на парка имаше малка тълпа хора. Повечето бяха облечени в кожи, а някои в жълти одежди. Имаше много място за кацане и Джони остави помощник пилота да приближи самолета до основите на някогашна сграда и да го приземи. Огромният дъвен палат се издигаше от дясно, тълпата бе на около стотина ярда пред самолета, а древната руина бе на около двеста ярда отзад.

Джони откопча предпазния колан и леко отвори вратата.

Тълпата просто си седеше там. Имаше около двеста човека, може би малко повече. Не се втурнаха напред. Не го приветстваха. Е, помисли си Джони, човек не може да бъде известен навсякъде.

Дръжката на АК 47 се закачи на пулта за управление и той го повдигна, отвори широко вратата и скочи на земята. Обикновено помощник пилота се местеше на пилотското място и затова Джони обърна поглед към него. Немецът просто си седеше и гледаше вторачено напред.

Джони пак погледна тълпата. Никой не помръдваше напред. Никой изобщо не мърдаше. Странно. Бяха точно пред парка, на около сто ярда. Разпозна трима Координатори. Те също не помръдваха, сякаш бяха пуснали корени.

Приличаха на хора, срещу които някой е насочил оръжие.

Инстинктът му на горски човек го накара да се завърти и погледне зад самолета, където на двеста ярда се намираще срутната постройка.

Три фигури тичаха към него с оръжия в ръце.

Бяха сиви. Размерите им бяха приблизително колкото човешките. На лицата си имаха големи маски.

Толнепи!

Бързо скъсяваха разстоянието. Оставаха им само седемдесет и пет ярда.

Джони понечи да извади оръжието от колана си и осъзна, че държи АК 47. Наведе се, зареди го бързо и изпрати един откос към тичащите фигури.

Те спряха, сякаш се изненадаха. След това продължиха към него, тичайки приведени.

Патроните на АК 47 не успяха да ги спрат.

Толнепи! Какво знаеше за толнепите? Беше чел психлоския наръчник само преди няколко дни. Очите! Бяха полуслепи и без маски не можеха да виждат.

Джони натисна лоста за единичен изстрел.

Приближаваха, най-близкият бе на около петдесет ярда, а най-далечният на шейсет.

Джони се опря на едно коляно. Прицели се. Стреля в маската на най-далечния. След това се прехвърли на втория. Прицели се в маската. Стреля.

Отне му твърде много време.

Първият едва не го връхлетя.

Зъби!

Маска!

Нямаше време да стреля.

Скочи напред и заби дулото на АК 47 в лицето на толнепа.

Завърши движението с удар с дръжката.

Толнепът не падна, но залитна.

Отровни зъби. Не биваше да се приближава прекалено.

Джони отскочи назад, като премести оръжието в лявата си ръка и извади от колана лъчевия пистолет.

Натисна спусъка и задържа пръста си. Беше регулиран на къс обхват. Силните удари повалиха толнепа на земята.

Джони се приближи, без да спира да стреля. Лъчевият пистолет буквално залепяше толнепа за земята. Вдигаха се облаци прах и му попречиха да вижда добре.

Пистолетът не бе нагласен на „пламък“. Но самата сила бе повалила толнепа на земята. Маската му се бе разместила. Странните очи бяха сякаш от стъкло. Завъртяха се навътре в главата. Явно бе изгубил съзнание.

Другите! Къде бяха другите? Единият бягаше обратно към останките на двореца, очевидно не можеше да се ориентира. Другият се

опитваше да стигне до нещо, което беше сред развалините на сградата. Джони забеляза яркия нос на космически кораб, който стърчеше от скривалището си в някаква вдлъбнатина.

Вторият се опитваше да стигне до кораба!

Джони скочи в кабината и извади от задната част един автомат, а АК 47 захвърли вътре.

Скочи на земята и пак коленичи, застана неподвижно и изстреля един единствен добре премерен изстрел към толнепа, който се опитваше да се добере до кораба си. Никакъв ефект!

Джони нагласи копчетата на „пламък“ и „максимум“. Толнепът бе вътре в разрушената сграда, почти до самия кораб.

Джони се прицели и натисна спусъка.

Толнепът избухна в пламъци!

Обърна се към другия, прицели се и пак стреля. Проблясък в момента на улучването и миг след това толнепът се подпали, тъй като собствената му пушка експлодира.

Джони хвърли поглед към кораба. Очевидно нямаше никой вътре. Погледна толнепа в краката си. От нашивките му личеше, че е офицер.

Джони взе от самолета предпазно въже и омота тялото му, като направи няколко здрави възела. Завърза свободния край на въжето откъм гърба му. Нямаше пушка, само пистолет. Беше засегнат от изстрелите на Джони, но все пак той хвърли пистолета далеч. След това довлочи толнепа до самолета. Боже, как тежеше! Джони пипна „плътта“ му. Приличаше на желязо. Имаше човешка форма, но бе толкова плътен, че нищо чудно АК 47 не бе имал никакъв ефект. Куршумите просто се бяха отклонили.

Положението бе овладяно. Стана твърде бързо, за да могат да се наместят трите ескортиращи самолета, които още бяха във въздуха и кръжаха отгоре. Предположи, че са били твърде назад, за да видят началото на нападението на толнепите.

Джони се огледа наоколо. Бе удивен. Тълпата все още си седеше без да мръдва. Никой не бе направил и крачка напред. Надзърна в самолета. Немецът седеше и гледаше право напред.

Джони се протегна и грабна локалния предавател.

– Не идвайте долу! – заповяда на другите пилоти.

Корабът! Да не би да се готвеше да стреля, или да се взриви, или нещо подобно?

Джони взе автомата и като заобиколи отдалеч кораба, се приближи към него.

Безспорно добре се бяха погрижили да го скрият. Бяха използвали една дълбока дупка в каменните отломки и го бяха натикали вътре, за да не личи от въздуха.

Внимателно се приближи. На носа имаше оръдие. Беше сребристо на цвят и във формата на диамант. Имаше нещо като покрив, който в момента бе отнет назад, но падаше отгоре и плътно го обвиваше. Беше триместен и имаше нещо като багажно отделение отзад.

Джони, без да се приближава плътно, го бутна с дръжката на автоматата. Не се взриви. Клатеше се много лесно, бе изненадващо лек, за да носи такива тежки същества като толнепите.

Опря се с една ръка на кораба, за да се качи вътре. Корабът вибрираше. Вътре нещо работеше.

Надникна към контролното табло. Няколко светлини мигаха. Управлението му бе напълно непознато. Нямаше представа от коя азбука са буквите. Не знаеше с каква енергия се охранва, освен това, което бе прочел в психоския наръчник – слънчева енергия.

По-добре да не пипа нищо по контролното табло. Може и да отлети.

Погледна към тълпата хора на около триста ярда. Продължаваха да си седят, сякаш бяха препарирани.

За миг и той се почувства така. Но може би това беше просто реакцията след битката.

Нещо в кораба работеше! Проследи вибрациите с ръка. Това, което бе взел за оръдие не бе само оръдие. Имаше две части, разположени една върху друга. От „дулото“ на горната излизаше някакво сияние.

Летаргията, която почувства, се засили.

Добре де, всичко което върви, все трябва да се охранва отнякъде. Къде беше енергийният кабел? Под контролното табло забеляза един голям и дебел. Водеше към акумулатор.

Отзад в кораба имаше намотано въже. Джони завърза единия му край за кабела точно над входа към акумулатора. Отдалечи се, закрепил се здраво и дръпна с все сила.

Кабелът се откъсна от акумулатора.

Избухнаха ярки искри.

Едновременно се случиха три неща. Корабът спря да вибрира. Летаргията на Джони отведнъж изчезна. Всички хора от събралото се множество припаднаха. Просто паднаха на земята и останаха да лежат там.

Джони завърза кабела далеч от акумулатора, за да не може пак да направи връзка и хукна към тълпата.

Като мина край самолета, немският помощник пилот се опитваше да излезе през вратата. Извика нещо, но Джони не го чу.

Като стигна до хората, Джони видя един от Координаторите, който се опитваше да се изправи на колене. Другите също бяха започнали да се размърдват. Наоколо имаше разхвърляни знамена, музикални инструменти и всякакви неща, които бяха подготвили за празненството след посрещането.

Устата на Координатора се движеше и Джони помисли, че вероятно си е загубил гласа. Не чуваше абсолютно нищо. Обърна и видя, че се е приземил един от ескортиращите самолети. И това не беше чул.

Изведнъж се сети, че това е заради каската на Иван. Разкопча кашиката и махна големите подпльнки за ушите.

– ...и как дойдохте тук? – говореше Координаторът.

– Със самолет! – малко остро каза Джони. – Това там е моят самолет!

– А онова същество на земята – Координаторът посочи към завързания толнеп. – Как се е озовало там?

Джони бе раздразнен. Цялата тази стрелба и гоненица... Сети се: никой от тези хора не е видял нищо от случилото се.

Бяха объркани и притеснени. Тримата вождове на племената се приближиха и се поклониха, разстроени. Бяха се „посрамили“. Бяха замислили достойно посрещане – със знамена, с музика, а той вече бе кацнал. Молеха да ги извини...

Координаторът се опитваше да отговори на въпросите на Джони. Не, не бяха забелязали нищо странно. Бяха се събрали да го чакат още след изгрев слънце, а ето той вече е тук и трябва да е поне девет сутринта... какво? Два следобед? Не, не може да бъде. Я да видя часовника ти!

Искаха веднага да започнат с церемонията по посрещането, макар да не се чувстваха много добре. Джони каза на Координаторите да го поотложат за малко и грабна предавателя.

По локалното радио съобщи на двата самолета, които още бяха във въздуха, да следят много внимателно корабите в орбита. След това превключи на планетарен обхват, като естествено знаеше, че може да го чуят посетителите. Свърза се със сър Робърт в Африка.

– Птичките се опитаха да попеят тук – каза Джони. Нямаха определен код, а им трябваше. Но и с това трябваше да се задоволи. – Сега всичко е наред. Но нашия приятел Иван трябва да има таван в новата си дупка. Разбираш ли?

Робърт Лисицата разбра. Джони искаше да осигурят въздушна

охрана на руската база и сър Робърт веднага щеше да се заеме със задачата.

– Накарай оркестъра ни да изпълнява баладата на Суенсон – каза Джони. Такава шотландска балада нямаше. Забрана за радио връзка на планетарен обхват, ако обичате. Щом посетителите са знаели, че той ще идва тук, значи засичат вълните им. – Може аз да изсвирия една две мелодии, но другите да свирят баладата на Суенсон.

Изключи преподавателя. Ситуацията бе по-опасна, отколкото предполагаше. За всички хора на планетата.

Само той беше „глух“. Само той успя да действа. Значи това оръдие е излъчвало високо честотна звукова вълна, която е предизвиквала парализа. Така значи ловяха роби толнепите.

4

Пилотът от ескорта, който току що бе кацнал, също не бе разбрал какво се бе случило и се опитваше да обясни на Координатора, който не говореше немски. Джони попита немца дали е записал станалото и той каза, че всичко е записано. Джони обясни и на двамата, съответно на английски и на психоски, че на носа на скрития ей там кораб е имало устройство, което е причинило всичко. Най-добре да заведат всички хора в някоя стая и да им покажат записите от дисковете, за да не мислят, че мястото гъмжи от дяволи. Нека ги успокоят. Посрещането може да се отложи за по-късно.

Тълпата тръгна след Координатора към една сграда. Джони отиде до толнепа.

Съществото бе дошло в съзнание. Без маската очите му изглеждаха слепи. Виждаха на различни светлинни вълни и маската служеше като коректорен филтър. Джони се огледа, намери маската и като се пазеше от отровните зъби на съществото, пусна маската върху лицето му. То се опита да го ухапе.

Джони се дръпна назад и каза:

– Сега ще започнем с твоя разказ, дългата и тъжна история на твоята младост, как обстоятелствата са те подтикнали към престъпления и как съдът те е довел до този плачевен край.

– Подиграваш ми се! – излая толнепът.

– А, – каза Джони – значи говориш психоски. Много добре. Продължи своя разказ.

– Нищо няма да ти кажа!

Джони се огледа. Хубаво се падаше от върха на огромния палат долу на равното. Внимателно си избра едно място от двореца и му го посочи:

– Ще те занесем там горе и ще те пуснем. Виждаш ли палата?

Толнепът се изсмя.

– Няма да получа и една драскотина!

Джони помисли малко.

– Всъщност ние не сме ти врагове, тъй че ще свържа един кабел, който измъкнах от кораба ти, ще поставя дистанционно управление и ще те изпратя обратно на бойния кораб от клас Валкор.

Толнепът мълчеше. Но беше нащрек.

– Ами май е най-добре да се заема с дистанционното управление.

Джони стана и направи движение, сякаш се запътва към своя самолет.

– Чакай – каза толнепът. – Нямах намерение да го правиш, нали? Да ме върнеш на кораба?

– Разбира се, че имам. Така постъпват възпитаните хора.

Толнепът изкрещя:

– Гадни мръсни психоси! Всичко може да се очаква от вас, всичко! Гадният ви садизъм няма граници!

– Защо? Какво ще ти сторят?

– Ще ме изстрелят надолу и ти много добре го знаеш! Ще цвърча и ще се пържа от триенето на въздуха!

– Но защо няма да те приберат? – каза Джони.

– Не се занасяй с мен! – беснееше толнепът. – Мислиш ме за глупак, нали? Нищо не споменавах за вирусния прах, който е полепнал по мен и ще зарази целия екипаж. Ти си дявол! Изкашлях си дробовете докато дойда тук, а после бавно да се пържа миля след миля на огъня от триенето на въздуха! Върви по дяволите!

Джони повдигна рамене.

– Така постъпват възпитаните хора – каза той и тръгна към самолета.

– Чакай! Чакай, ти казвам! Какво искаш да знаеш?

И тъй Джони изслуша житейския път на двоен-младши лейтенант Слдетер Плис и на неговия полу-капитан Рогодетер Сноул и разбра колко глупаво било да не оставиш своя началник да спечели на комар. Чу още доста други неща, които не го интересуваха особено, докато накрая двойни-младши лейтенант каза:

– Естествено, че Сноул не е уведомил екипажа, тъй като иска цялата комиссионна за себе си, но се носят слухове, че който открие ОНЕЗИ, ще получи награда от сто милиона кредита.

– Какви ОНЕЗИ? – попита Джони.

Но двоен-младши лейтенант Слидентер Плис не знаеше нищо повече от това. Обясни, че изчакват, за да са сигурни, но каквото и да излезе, обединените сили ще нападнат масирано Земята. Командирите вече разигравали на хазарт по екраните плячката и Родегер Сноул бил спечелил хората на планетата, поне така казал, но не можело да му се вярва напълно, защото често лъжел. Във всеки случай със сигурност ще им трябва транспорт и може би за целта ще трябва да отскочат до родната си планета. Къде е тя ли? Някога случайно да е забелязвал една ярка звезда, всъщност двойна звезда? Оттук сигурно се вижда много добре. От този ъгъл съзвездието над нея изглеждало като квадрат. Е, това била родната му планета. Били завоювали и други планети. За роби.

Това засега изглежда бе всичко, тъй че Джони му каза, че ще го отведе до кораба му, но не веднага.

Бе прочел, че ако толнепът ухапе някой с отровните си зъби, отровата се възстановява чак след шест дни. И така Джони взе от самолета една бутилка и парцал и накара толнепа да захапе парцала няколко пъти. Толнепът го стори с неприязън. Джони прибра парцала в бутилката и здраво я затвори. Маккендрик разбираше от противоотровни серуми. Може би щеше да измисли някой против ухапване от толнеп.

Още един от ескортиращите самолети кацна на земята. Имаше и помощник пилот. Долу в планината на времето имаше мина. Сега бе унищожена, но може би щяха да намерят товарен самолет и гориво. Джони изпрати да проверят и ако намерят, да долетят с един товарен самолет. Искаше да вземе с тях толнепа и кораба му. Каза им също да проверят има ли в мината някакъв пътнически транспорт.

Джони погледна към късното следобедно небе. Не виждаше нищо в орбита, но това бе заради далечината от четиристотин мили и дневната светлина. Тежък ден.

Координаторът и пилотът немец бяха показали на хората записите и ги заведоха да видят кораба. Показаха им оръдието на носа. Хората тръгнаха от кораба и се насочиха към Джони, който бе до самолета.

Приблжиха на известно разстояние и изведнъж, сякаш по сигнал, всички паднаха на колене и започнаха да кланят главите си до земята. Не искаха да стават.

През този ден Джони бе видял достатъчно хора, които падат.

– А сега какво има? – обърна се той към Координатора.

– Ужасно се срамуват. Бяха ти устроили чудесно посрещане и всички се провали. Но нещо повече – каза Координаторът, – много те уважават. И преди са те уважавали, но сега...

– Кажи им да станат – каза Джони малко нетърпеливо. Най-малко от всичко искаше да го боготворят.

– Ти им спаси живота, а може би и повече – каза Координаторът.

– Глупости – отвърна Джони. – Просто имах късмет, че бях с каска с подпънки на ушите. Кажи им да станат!

Немският пилот бе наблизил. Явно този ден му бе отредено да изживее много неудобни моменти. Пилотът отново обясняваше на Джони, че не е посмял да стреля. Един изстрел от Марк 32 и цялото това място, заедно с Джони и хората щеше да пламне. Местността бе затворена и ударът от оръдието... Джони поклати глава и го отпрати с махване.

Координаторът започна да му представя вождовете. Нисък човек с усмихнато монголоидно лице пристъпи напред. Носеше кожена шапка. Джони му стисна ръка. Координаторът каза, че това е вожд Норги, оглавяващ племето на оцелелите от някогашните шерпи. Били прочути планинци и предвождали каравани със сол през Хималаите в Непал, над Индия. На времето били многобройни – около осемнайсет хиляди, но сега останали само сто-двеста човека. Живеели много нависоко в недостъпни места. Храната не достигала. Били добри ловци, но дивечът бил рядкост на такава височина.

А това бе вождът-монах Ананда. Бе облечен в жълточервена роба. Беше едър мъж с миролюбиво изражение на лицето. Беше от Тибет и имаха манастир в пещерите. Останалите в страната тибетци го считаха за свой вожд. Виждате ли, дори преди нападението на психосите китайците прогонили тибетците от страната им и били принудени да се пръснат по чужди земи. Китайците потискали будизма – Ананда беше будист – но до пещерите трудно достигали, тъй като били високо в планинските клисури или върхове. Психосите също никога не могли да ги открият. Тибетците много гладували. Не могли да излизат в равнините и да отглеждат растения, дори през последното лято не успели да засеят, понеже нямали семена.

А това бе вожд Чонг-уан, глава на оцелелите китайци. Знае ли Джони, че едно време и имало между шестстотин и осемстотин милиона китайци? Може ли да си го представи? Имало и друго племе в северен Китай, подслонило се в стара военна база в планините. Базата? Китайците не успели да я довършат. Не била нищо особено. В северен Китай

живеели само сто-двеста човека. Но вожд Чонг-уан тук имал триста и петдесет човека. Живеели в една низина, която вероятно е била минирана и психосите никога не се приближавали до нея. Но храната била крайно оскъдна. Никакви култури не виреели толкова нависоко. Ужасен студ. – Не, нямало проблеми да се разговаря с китайците. Запазени били много от техните университетски книги и записи, освен това били доста образовани. Говорят мандарински език, стар книжовен китайски, езика на кралския двор.

Джони подаде ръка. Те се КЛАНЯТ! Тъй че Джони се поклони и достави огромно удоволствие на китаеца.

– Като стана въпрос за езици – каза Координаторът – подготвили са за теб малък спектакъл. Всички са ей там, ще дойдеш ли да го видиш?

Джони погледна малко неспокойно към небето. Единият ескортиращ самолет беше горе и патрулираше. Самият той не бе далеч от самолета си. Прати немецът да стои вътре в готовност. Добре, ще види спектакъла. Чувстваше се зле; знамената бяха на земята, търкаляха се музикални инструменти.

Около осемдесет човека в жълто-червени роби седяха наредени в правилни редици. Бяха част от хората на монаха-вожд Ананда. Като приближи, Джони забеляза, че са на възраст между осем и петдесет години. Главите на всички бяха бръснати. Имаше момчета, момичета, мъже и жени. Опитвах се да си придадат тържествен вид, седнали на земята с кръстосани крака, но в погледите им се четеше дяволитост. Отпред пред всички седеше стар монах с дълъг свитък.

– Миналата пролет имахме големи неприятности – каза Координаторът. – Никой, абсолютно никой не можеше да разговаря с тези хора. Нито в Индия или Цейлон – това е един остров, нито където и да е другаде не успяхме да открием и следа от тибетски език, или от техния език. Търсихме навсякъде. НО се справихме. Слушай! – Даде сигнал на стария монах.

Будистът прочете един ред от свитъка. Цялата група запя едновременно след него, не повториха, а го изпяха.

Беше на психоски! Монахът прочете още един ред. Групата изпя превода на психоски. Джони не можа да повярва на учите си. Представлението продължи по същия начин.

– Чете на език, който някога се е наричал „пали“ – прошепна Координаторът. – Това е оригиналният език, на който са написани каноните на будизма. Манастирът притежава богата библиотека с всичко, казано от Гаутама Сидхарта Буда, човекът, който е създал тази религия преди

около три хиляди и шестстотин години. И те могат да четат и пишат на този език. Само че той е изчезнал. Тъй че взехме една чинкоска...

– ...машина за обучение – довърши Джони – и ги научихте на психлоски.

– И те го преведоха обратно на пали! Психлоската мина долу е доста повредена, но в един огнеупорен сейф намерихме речник и други книги и оттогава не са вдигнали глави от работа. И вече можем да разговаряме.

Пеенето продължаваше. Говореха с чинкоски акцент, също като Джони и другите пилоти.

– Харесва ли ти, господарю Джони? – попита на психлоски монахът-вожд Ананда. – Не само могат да пеят, но и да говорят на този език, дори много добре.

Джони силно изръкопляска и те се зарадваха. Знаеше какво ще им предложи.

– Това всички ли са? – попита той.

Не, имало още около четиресет, но от манастира до тук пътят бе доста стръмен и труден. Използваха въжета и трябваше да умеят да се катерят. Освен това им бяха помогнали и шерповете.

Идеята на религиозния учител за мир, която Джони схвана от песента, преведена на психлоски, много му се хареса.

Част от музикантите бяха взели инструментите си и започнаха да пригласят с малки и големи рогове и с барабани. Жените запалиха огньовете и притопляха малките запаси от храна.

Пилотите се върнаха от мината с един товарен самолет за руда. С дружни усилия успяха да качат в него с голи ръце кораба на толнепите. Качиха и толнепа, добре увърган с въжета.

– Там долу има много самолети – каза помощник пилотът на Джони. – Шотландците, които са обстрелвали мината, вероятно са улучили лагера. Сигурно са взривили дихателния газ, защото куполите са се разхвърчали на разстояние пет акра. Не са си направили труда да взривят амунициите и резервоарите с гориво. Хангарите са на по-долно ниво. Вътре има осемдесет-деветдесет бойни самолета. Малко са поопърлени, но изглеждат наред. Има много танкове и машини. Има и около петдесет товарни самолета за руда – бог знае защо. Сума ти работилници и складове. Изглежда са пренасяли от тук много боксит. Няма живи психлоси.

Джони реши какво ще направи. Отиде до самолета и включи предавателя на планетарен обхват. Повика американската база – Данълдин.

Джони си спомни шегата на Данълдин:

– Не знаеш, но имам петнайсет дъщери. Трябва спешно да ги задомя.

– Разбрах – каза Данълдин и прекъсна връзката.

Джони знаеше, че до десет-двайсет часа ще има на разположение петнайсет пилота – макар не всички завършили. Данълдин знаеше къде се намира Джони.

Тържеството по посрещането бе започнало. Хората вече бяха преодолели шока. Сервираха яденето. Всички му се усмихваха. Някои се кланяха.

Два от ескортиращите самолети бяха горе във въздуха. Джони и третият бяха готови да потеглят при необходимост.

Стана вечер и намериха дърва, за да запалят огън. Ако се появеше враг, щяха да го засекат на екраните горе в небето.

Започнаха речите. Всички бяха изключително благодарни на Джони и той винаги бе добре дошъл при тях. Дойде ред на Джони.

От двете му страни застанаха един Координатор, който знаеше китайски и монах, който говореше езика на шерпите. Джони трябваше да говори на английски, за да може Координаторът да превежда на китайски, а след това на психоски заради монаха, който превеждаше на тибетски, или на езика на шерпите, не беше много ясно. Тъй че отне доста време. Но не чак толкова много.

След като любезно благодари за техните речи, Джони заговори по същество.

– Не мога да ви оставя тук – каза той и посочи нагоре към небето. – А вие не можете да оставите онези, които са останали у дома.

С това бяха съгласни!

Джони огледа осветените им от огъня лица, както бяха насядали на групи.

– В планините е студено. – С това също се съгласиха, особено китайците. – Тук очевидно няма много храна. – О, беше толкова прав. Господарят Джони бе много проникателен и виждаше колко са слаби децата им. – Можете да ни помогнете. Да помогнете да победим психосите, може би завинаги, ако се върнат. Да ни помогнете да победим всички чуждоземни горе на небето.

Толкова беше тихо, че и прашинка да паднеше, щеше да се чуе. Помисли, че не са го разбрали. Отвори уста да повтори. И подреденото множество изведнъж се разбърка. Забравиха за всякакви обноси. Всички тръгнаха към него и то толкова близо, че трябваше да се изправи на

крака.

Отвсякъде крещяха един единствен въпрос поне на три различни езици: „Как? Как можем да помогнем?“

Тези победени от живота хора, остатъци от някога велики народи, раздърпани, гладни, дори не бяха мечтали, че могат да бъдат полезни някому. Че могат да помогнат. Че могат да правят нещо друго, освен да се крият и гладуват. Мисълта бе разтърсваща. Да помогнат.

Координаторите и вождовете успяха някак да върнат хората обратно край огъня, но вече никой не седна. Бяха твърде развълнувани.

Когато Джони пак заговори, отново настъпи тишина. Но изведнъж му дойде на ум, че може би има повече слушатели, отколкото предполага. Говореха психоски. Говореха и пали, мъртъв език. Освен това говореха и на език, наречен тибетски. Да! – потвърдиха те с шепот. Джони им каза, че ще се погрижи да преместят библиотеката им на сигурно място. Част от руската база може да им послужи като храм. Но да не би да имат страх от височини? Засмяха се. Глупаво беше да се задава такъв въпрос на планинци. Имат ли нещо против да се разпръснат по цялото кълбо и да живеят сред чужди племена? Не, не, нямат нищо против. Не се чувстваха изолирани от света само защото живееха в манастир. Живееха в пещери единствено заради заплахите и опасностите.

Обясни им какво означава комуникатор. Ако им предадат съобщение на психоски, ще го предадат по радиото на пали, а будистът в другия край отново ще го преведе на психоски. И враговете горе никога няма да разберат какво си говорят. Идеята им се стори великолепа. Мрежа от говорещи на пали по целия свят. Да, да, да!

Но се появи една отрезвяваща мисъл. Може да пленят някой и да го принудят да издава съобщенията. В такъв случай ще комуникират на тибетски и това ще бъде тяхната тайна. Бе опасно.

Но в живота имаше хиляди опасности. Съгласиха се, всеки един – мъже, жени, деца – прие и от името на останалите у дома. Джони се опита да им каже, че ще им се заплаща по един кредит на ден, както на останалите племена, но не му дадоха възможност. Ще заминат и толкоз. Знаеха, че е тайна и на никой нямаше да кажат. Дори започнаха да стъпват на пръсти.

Наред бяха шерпите. Места за лов имаше много. Дори някъде имаше и върхове, по които можеха да се катерят. В Русия имаше просторни равнини, които изобилстваха от добитък и овце. Трябваше да се изсушат и консервират огромни количества месо. Могат ли всички да идат в Русия и да помогнат да се зареди базата с храна? Естествено.

След това вождът Чонг-уан доведе хората си. Бяха откърмени с тайни. Джони им разказа за едно място, където не бе много здравословно да се живее, имаше мухи, които носеха зараза, но ако се вземат предпазни мерки, нямаше страшно. Имаше и опасни зверове, но щяха да разполагат с въоръжена охрана, пък и самите те можеха да се научат да стрелят. Насекоми? Зверове? Изобщо не можеха да ги уплашат! Къде беше това място? Какво трябваше да правят? Могат да заминат веднага. Далеч ли е оттук пеша?

Джони им каза, че ще заминат със самолет. Но имаше още нещо. Макар че мястото бе само на една миля височина, беше доста горещо.

Горещо? Имаше и горещи места? Колко хубаво! Направо невероятност! Няма значение, че е много горещо.

Джони ги попита дали могат да строят разни неща. Гордо му отвърнаха, че са съхранили уменията си. Някои от тях бяха инженери. Могат да строят всичко.

Всичко това бе дълбока тайна. Имаше голям язовир с електоцентраля, около който трябваше да се разчисти и в хълмовете да се построят бункери. Ще получат техническа помощ. Можеха дори да им предоставят машини и оператори и самите те да се научат...

В момента измежду тях имаше осем човека в Америка, които се учеха на тези умения. Защо да си губят времето в приказки? Къде беше това място?

Джони им обясни, че всеки ден ще получават по един кредит и премии за завършена работа. И след това могат да получат земя.

Вожд Чонг-уан попита хората дали са съгласни. Казаха му да не протака повече. Разбира се, че бяха съгласни!

Джони се върна на тържеството. Хората се бяха събрали на малки групички и обсъждаха, но шепнеха, при това на неразбираеми езици. Джони им пожела лека нощ, всички се обърнаха към него и се поклониха, а той също отвърна с поклон.

Тръгна към самолета, където щеше да прекара остатъка от нощта. За всеки случай се отби при товарния самолет, където лежеше толнепът. Испита желание да се обади на полу-капитан Рогодетер Сноул и да му каже нещо. Но не го направи. Можеше и да изчака. Битката предстоеше.

5

Джони отлагаше срещата с вождовете в Шотландия колкото може

по-дълго. Очакваше дискове със записи от Америка. Но Гленканън не бе пристигнал.

Най-после Робърт Лисицата, който бе пристигнал за срещата специално от Африка, му каза, че вождовете повече не могат да чакат и Джони го последва.

Къщата, която Криси бе открила, бе съвсем близо до Касъл Рок и за няколко минути пристигнаха. По пътя не разговаряха, само от време на време хвърляха поглед нагоре към небето.

Двама въоръжени с брадви и автомати слуги ги пуснаха през входа на подземния коридор. Вождовете бяха открили останките от противовъздушни скривалища и временно бяха отложили възстановяването на сградата на Парламента. В нишите горяха миньорски лампи и осветяваха знамената, които висяха от заоблените тавани.

Присъстваха всички вождове. Бяха чакали часове наред. Все пак се насъбраха около Джони, стискаха му ръцете и го потупваха по гърба. Най-после вождът на клан Фергус въведе ред и събранието започна.

Робърт Лисицата им пусна няколко записа от радиотелескопните приемници. Освен всичко останало, вождовете най-много се впечатлиха от лицата на чуждоземните от обединените сили, до един съвсем различни. Бяха заинтригувани и от една игра, която тези същества играеха помежду си от екраните. Един от затворниците на Робърт Лисицата бе обяснил, че това е „клеп“. Всеки от играчите разполага с дъска с шест страни и шест различни комплекта и когато един от тях направи ход, другите играчи повтарят хода му на своите дъски. Комплектите се състояха от малки космически корабчета, танкчета, флотилии и войници. Движеха се по различен начин, а на дъската се закрепяха с магнити. Дъската се състоеше от шестстотин и шестнайсет шестоъгълника. Не самата игра привлече вниманието на вождовете, а фактът, че играчите залагаха най-различни неща от тяхната планета. Това ги отрезви.

След това Робърт им разказа за инфралъчите и обясни защо е опасно да се обсъжда каквото и да било на открито. Един от затворниците хокнери бе дал пълно описание на лъчите. Ако се налагаше да се разговаря на открито, трябваше да включват „интерферентни генератори“, само че нямаха такива.

Вождовете се опитаха да приемат резолюция да се забранят разговорите на открито и да не се съобщава нищо на хората, за да не го обсъждат помежду си. Някой предложи и да се подеме кампания под надслов „Враговете имат дълги уши“. Но вождът на клан Арджил взе думата и каза, че не могат да приемат закон, отнасящ се до всички племена,

защото не представляват правителство от всички племена, което се намира в Америка, макар че съвсем скоро евентуално ще му обявят война. Предложението им по същество означавало да се узурпира властта на държавата.

Това беше знак, че Джони трябва да говори. Той стана и им напомни, че първите правителствени действия са били предприети именно от тях в шотландските планини, край езерото в ливадата и тъкмо те са истинският законодателен орган. Трябваше да се съобразят със съществуването на фиктивното правителство в Америка и да не действат така, сякаш това правителство не съществува, тъй като ще провалят плановете му. Но трябва да се предприемат действия, за да се защитят хората на планетата. Те като управляващ орган представляваха Световната федерация за Обединение на Човешката Раса. Сигурен беше, че тази организация ще изпълнява техните разпореждания, а не тези на правителството в Америка. Ще наричат заповедите им „заповеди на федерацията“ и всъщност ще бъдат международни.

– Чуйте, чуйте! – възкликна сър Андрю Макналти, който стоеше начело на федерацията.

Данълдин, продължи Джони, е титулярният принц на Шотландия. Той ръководи пилотите и може да ръководи и...

– Данълдин и ТИ ръководите пилотите – поправи го вождът на Кемпбел.

Джони искаше да подчертае, че пилотите са подчинени на този законодателен орган. А военният вожд на Шотландия ръководи всички действащи военни сили, с изключение на бригантите. Тъй че в действителност те ръководят планетата. Ако приемат аргументите му, би трябвало да издават поверителни резолюции и да се разпореждат с тях както намерят за добре.

Обсъждаха за известно време въпроса и приеха предложението. Сър Андрю Макналти ще изпълнява желанията им по отношение на племената, а сър Робърт Лисицата ще изпълнява указанията им във военния сектор. Особеностите на ситуацията изискваха заповедите от Америка да бъдат пренебрегвани, но без да се възбуждат подозрения. Управлението в Америка подкрепяше враговете на Шотландия, с които имаха кръвна вражда. Сегашната спешна ситуация изискваше спешни действия. Точно това искаше да разберат Джони.

След това стана сър Робърт и каза, че малкото оцелели хора на Земята са пръснати из цялото земно кълбо. За да могат да бъдат защитени, трябва да бъдат събрани в няколко зони, които добре да се охраняват.

Беше съставил план.

Поискаха Мактайлър да изложи накратко положението. Той беше член на всички кланове и по още ред други причини преценката му щеше да бъде ценна.

Джони много се надяваше да има повече информация от Америка, преди да му бъде зададен този въпрос. Почти всичко зависеше от това какво прави Търл, а от доста време нямаше никаква информация. Във всеки случай, нямаше никакво намерение да споменава за това пред този съвет, за да не рискува с изтичане на информация. Но все пак събрали се тук трябваше да играят важна роля.

Джони стана и им каза, че първо, не знаят какво се е случило на Психло и има вероятност от контраатака; второ, посетителите горе представляват сериозна заплаха – не знае защо се бавят, но във всеки случай от това печелят време и трябва да работят бързо и усилено; и трето, основната им грижа е да съхранят живота на Земята – не само са застрашени като раса, но и съвсем внезапно могат да бъдат унищожени напълно.

Благодариха му и приеха плана на сър Робърт. Разсъждаваха съвсем трезво.

Имаше още въпроси.

Повикаха доктор Алън, който бе ангажиран с работата на федерацията по преместването на племената. Според него бе опасно да събират различни племена заедно, тъй като имунитета им срещу разни болести може би е намалял. Племената дълго време са били разделени и има вероятност да избухнат епидемии от шарка, тиф и други болести. Имаше няколко помощници. Летеше до много места и правеше каквото бе по силите му. Беше прочел цялата налична литература върху ваксини, санитарен контрол, защита срещу насекоми и други подобни и бяха приготвили някои серуми. Настояваше да се вземат два вида мерки: първо, задължително да се изолира всеки, който прояви някакви симптоми на болест и второ, всички да бъдат задължително ваксинирани. Всички Координатори и вождове му съдействаха безпрепятствено, но искаше програмата му да получи законен статут.

Вождовете я приеха като директива на федерацията и сър Андрю Макналти трябваше да издаде заповедта.

След това приеха Макадам от Планетарната банка. Беше поискал среща с вождовете по три причини. Нисък, посивял и консервативен, Макадам бе много учтив с тях и говореше кратко и ясно. Носеше папка с документи и я постави на масата.

Най-напред, правителството в Америка пръскаше пари насам-натам и създаваше локална инфлация, която може да се пренесе и в други райони. На бригантите им се заплащаха по сто кредита на ден, на всеки поотделно. Бяха около седемстотин и шейсет и това правеше седемдесет и шест хиляди кредита на ден, което беше приблизително два пъти повече от ГОДИШНИЯ бюджет на повечето други племена. Те не ценяха парите и ги хвърляха по улиците. В момента в Америка нямаше какво толкова да се закупи и нямаше за какво да се изразходват сумите. Той не бе дошъл без предложение: искаше някой да го упълномощи да издаде специална американска банкнота, която да може да девалвира спрямо останалата валута в света. Имаше основания да се надява, че тамошното правителство би я приело, ако вместо снимката на Тайлър върху банкнотата се постави снимка на Браун Лимпър Стафър. Ще поставят надпис: „Браун Лимпър Стафър, главен кмет на планетата Земя“. Според него липсата на снимка на Тайлър допълнително ще спомогне за девалвацията на тази валута, но дори да греши, все пак не искаше образът на Тайлър да бъде изобразен на банкнота без стойност. Какво смятат по въпроса?

Тайлър се усмихна. Вождовете се засмяха и дадоха на Макадам благословията си.

Но Макадам не искаше само това. Искаше второ пълномощно, подобно на първото, но издадено от този орган. Няма да стане публично достояние, но е важно да го има в сейфа си.

Прочетоха го и го приеха.

След това Макадам изложи несъгласието си със сър Робърт в предварителни разговори с него относно преместването на банката от Цюрих в Люксембург. Това би причинило неудобства и трудности. Ще трябва да пренасят печатните преси и да търсят подходящи помещения в Люксембург.

Вождовете поискаха сър Робърт да се изкаже. Той обясни, че в Люксембург има психоска мина, от която психосите са черпили нужните им на планетата доставки на желязо. Близко до нея имало древна крепост. В същност, Люксембург означавало „малка крепост“. В продължение на две хиляди години градът бил кръстопът на търговия и банкерство. Щяло да бъде временна мярка. Люксембург може да бъде отбраняван. Цюрих не.

Посъветваха Макадам да се премести.

Макадам се съгласи с нежелание. Но имаше още един въпрос – разходите по подготовката за война. Изискваха се суми, които нямаша

покритие в бюджетите на племената и в притежаваната от тях земя. Предложи да се отпускат заеми срещу нещо друго.

Джони поиска думата. Каза, че има информация за многобройни залежи (не спомена откъде е информацията) и след като нещата се уталожат, могат да започнат да копаят. Увери ги, че залежите са доста богати. Знаеха, че отпреди има познания в миньорството и можеха да му вярват без доказателства. Предложи залежите да служат като гаранция срещу заемите, като се третираат като притежание на вождовете, а не на племената.

Макадам ги попита известно ли им е, че Браун Лимпър претендира, че притежава цялата планета? Вождовете потвърдиха. Освен това твърди, че притежава целият тукашен клон на Междугалактическата минна компания?

Вождът на клан Фергус се обади, че валидни или не, част от сделките принадлежат на тях и ще настояват да имат дял от минералните залежи, който да послужи като гаранция за военните разходи.

Макадам спокойно се усмихна. Знаеше накъде духа вятърът. Прие. Ще оправдае доверието им.

Вождовете приеха резолюция и упълномощиха сър Робърт да тегли средства от отворената им сметка за военния бюджет.

Съветът продължи още дълго и се разделиха със същата сериозност, с която се бяха събрали.

Въоръжените слуги придружиха Джони до изхода.

Криси го чакаше и му сервира чай с кифлички.

Джони седеше в дневната, протегнал крака в удобни мокасини, с отворена риза. Тревожеше се за това, което ставаше в Америка, но се опита да се съсредоточи върху домашни неща.

Криси му каза, че свещеникът и леля Елън ще им гостуват утре за обяд и се надява, че той ще си бъде вкъщи. Леля Елън се чувствала прекрасно в Шотландия. Бузите ѝ се бяха налели и кашлицата, която напоследък я тормозела, бе изчезнала. Изглеждаше доста млада.

Джони каза, че това се отнася и за самата Криси. Беше хубава с дългата си златиста коса, хваната на тила в голям кок. Очите и бяха станали още по-черни и блестящи, а туниката, която бе преправила в домашна дреха, ѝ стоеше по-добре дори от кожените дрехи. Белезите от нашияника почти бяха изчезнали. Криси се изчерви от комплиментите.

Пати беше по-добре. Бе отслабнала ужасно. Все още беше на легло след треската, но вече нямаше опасност, само бе заслабнала. Джони трябва да я посети сутринта. Лошото бе, че Пати бе загубила интерес

към всичко. Може би Джони може да ѝ разкаже нещо.

Джони попита дали къщата има мазе. Да, имаше и то доста солидно и дълбоко. Посъветва Криси ако нещата тръгнат на зле, да прибере чудесните мебели и други вещи долу в мазето. Има ли къде да иде на сигурно място в подземията на Касъл Рок? Криси му каза, че вече е мислила за всичко това и не трябва да се притеснява за нея. Доста бе поскитала по света и бе събрала достатъчно опит. Още малко чай? Кифличка?

Беше му хубаво. Къщата бе стара, чудесна. Толкова по-различна от съборетините в тяхното село. Само да спечели някак си и късметът да не му изневери и може би някой ден това приятното усещане – просто да си седи в тази дневна и да си говори с Криси или с приятели – щеше да се превърне в ежедневие.

На вратата се почука и Криси отиде да отвори. С радостен вик Джони скочи да посрещне Гленканън.

КРАЙ

© 1982 Л. Рон Хабърд
© 1993 Снежана Йорданова, превод от английски

L. Ron Hubbard
Battlefield Earth II, 1982

Сканиране и разпознаване: Мандор, 2001

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

БОЙНО ПОЛЕ ЗЕМЯ: ЕДНА САГА ЗА 3 000 г. ЧАСТ 2. 1993. Изд. Вузов, София.
Фантастичен роман. Превод: от англ. Снежана ЙОРДАНОВА []. Формат: 18 см. Офс.
изд. Страници: 477. Цена: 28.00 лв. ISBN: 954-422-020-8.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/530>]